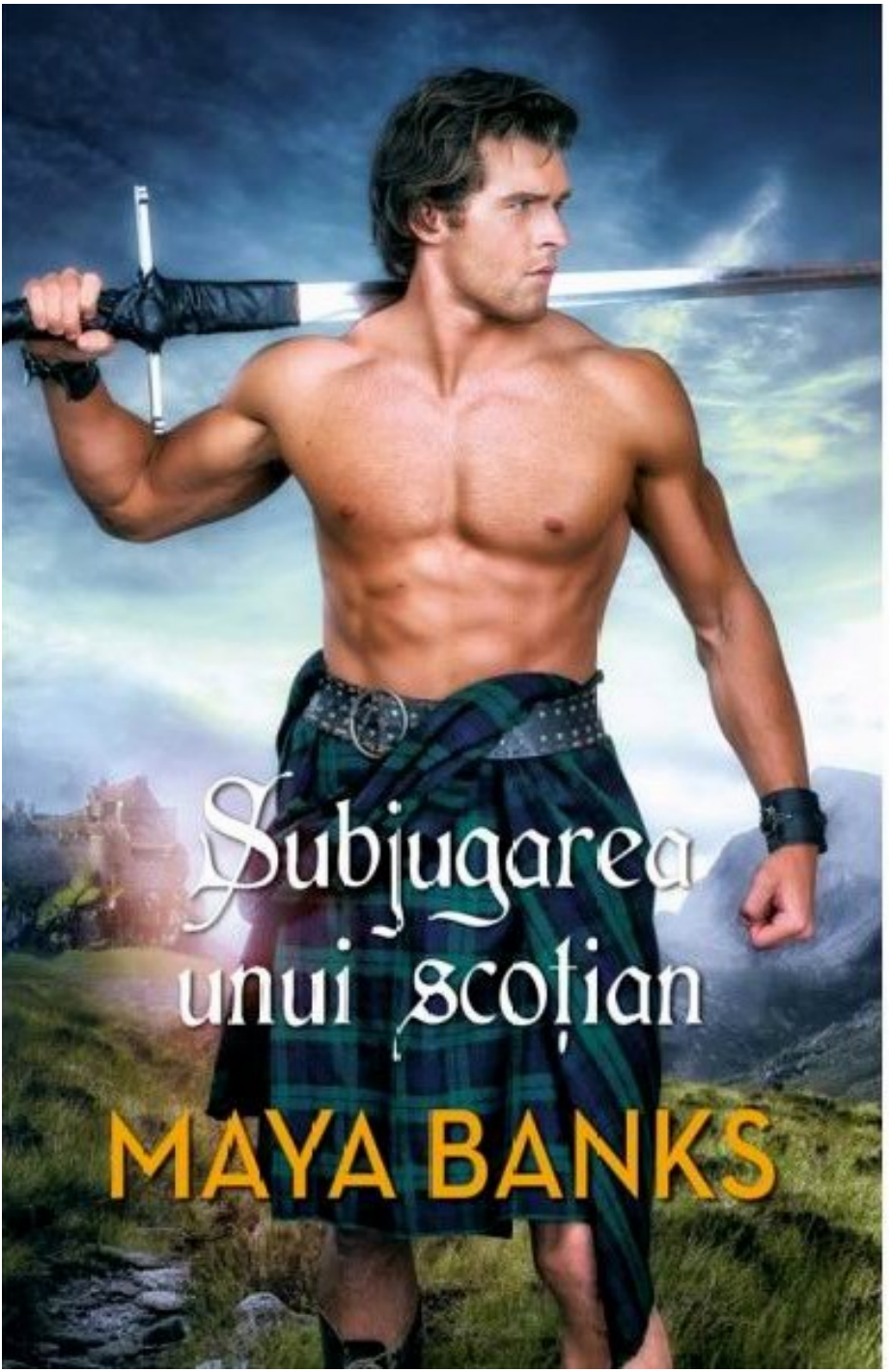
Subjugarea
unui scoțian
MAYA BANKS

MAYA BANKS
SUBJUGAREA UNUI SCOŢIAN
SERIA PASIUNI SCOŢIENE

Never Seduce a Scot by Maya Banks

Prolog

Se aşternuse pacea în Scoţia. Ţinutul îşi exprima domol recunoştinţa pentru scurtul răgaz de la violenţă, rebeliune şi vărsare de sânge. Venise primăvara, aducând cu ea verdele crud al ierbii care ieşea printre bolovanii şi pietrele care puseseră stăpânire pe întreg pământul.

Fulgii de zăpadă dispăruseră, goniţi de căldura zilelor mai lungi. Totul era cum trebuia. Regele Alexander al II-lea se putea concentra asupra altor probleme, cu excepţia uneia singure.

Un lucru foarte important.

Cei doi aliaţi ai săi din cele mai puternice clanuri din regatul său se urau de moarte.

Clanurile Montgomery şi Armstrong se aflau în război. Nu era o simplă răfuială. Regele nu avea nici timpul, nici dorinţa de a pierde un sprijin aşa de puternic din cauza unei lupte interne.

Acum că zăpezile iernii se topiseră şi nopţile lungi se sfârşiseră, luptele aveau să fie reluate. Clanurile urmau să piardă alţi oameni.

Aşa că regele puse la cale un plan pentru a-i forţa pe cei doi duşmani să facă pace.

Într-o dimineaţă devreme, înainte ca soarele să se ridice deasupra orizontului, trimise doi mesageri călare, fiecare purtând câte un decret regal pentru căpetenia Armstrong şi pentru căpetenia Montgomery.

Spera doar că nu aveau să se omoare unii pe alţii la nuntă.

Capitolul 1

— Asta-i o nebunie! exclamă Bowen Montgomery. Nu te poate lega de mezina nebună a celui mai mare duşman al nostru.

Graeme Montgomery se uită sumbru la fratele său, incapabil să formuleze un răspuns din cauza furiei crescânde din pieptul său. Mesagerul regelui plecase, iar acum călărea dincolo de graniţa clanului Montgomery. Graeme se asigurase de asta. Se simţea profund trădat de regele său şi nu mai voia să aibă nici măcar o secundă vreun reprezentant al Coroanei pe pământurile lui.

— Este o copilă, zise Bowen cu dezgust. Şi este… Ei bine, toată lumea ştie că e bolnavă. Ce dracu' o să faci cu ea, Graeme?

Când Graeme ridică mâna pentru a-l face să tacă, degetele îi tremurară, dezvăluindu-i furia. Se întoarse şi se îndepărtă de fratele său, având nevoie de distanţă şi de singurătate pentru a accepta importanţa a ceea ce tocmai i se întâmplase. Lui şi clanului său.

Regele său nu emisese un simplu decret de căsătorie într-un efort de a opri ostilităţile dintre cele două clanuri rivale. Alesese să pună efectiv punct şansei lui Graeme de a preda ştafeta de căpetenie moştenitorilor săi.

Pentru că nu aveau să existe.

Totul avea să se termine odată cu el.

Fără fii care să devină căpetenie, unul dintre fraţii lui – Bowen sau Teague – trebuia să preia rolul şi să le ofere un moştenitor pentru ca numele Montgomery să fie dus mai departe. Clanul lui chiar putea hotărî că unul dintre fraţii lui ar fi fost o căpetenie mai bună doar pentru faptul că el s-ar fi aflat în poziţia de a avea o soţie care nu îşi putea asuma rolul în clan, iar el nu putea face copii.

Era un dezastru total.

Cum putuse Maiestatea Sa să facă aşa ceva? Cu siguranţă, îşi dădea seama la ce viitor îl condamnase.

Traversă mica anticameră, îndreptându-se prin holul îngust spre sala mare. Încăperea era întunecată, blănurile nefiind încă date la o parte de la ferestre. Alese să le lase acoperite şi aprinse o lumânare de pe unul din sfeşnicele de pe hol.

Strălucirea lumânării lumina prea puţin încăperea, dar îşi găsi calea spre masa solidă la care tatăl său se aşezase

nopţi la rând, scriind cu pana în registre. Bătrâna căpetenie fusese un bărbat zgârcit, atent la detalii, care ţinea cont de valoarea fiecărui lucru posedat de clan.

Dar avea inima mare cât un munte şi era corect şi obiectiv cu clanul său. Se asigura că toată lumea primea tot ce avea nevoie. Că toţi erau îmbrăcaţi şi că nimănui nu-i era foame, chiar dacă asta însemna ca el să rămână fără haine şi fără mâncare.

Lui Graeme îi era dor de el în fiecare zi.

Se lăsă greu pe scaunul noduros şi îşi trecu mâinile peste lemnul îmbătrânit, de parcă putea să simtă spiritul tatălui său în acea încăpere.

Căsătorie. Cu o Armstrong. Nici nu se putea gândi la asta.

Şi apoi era Bowen, care tot spunea că fata era nebună. Graeme nici măcar nu fusese atent la zvonurile care spuneau că fata nu ar fi fost normală. Nu-l preocupaseră. Nu până acum. Se ştia prea bine că era ceva în neregulă cu fata, iar cei din clanul Armstrong strânseseră rândurile în jurul ei.

Înainte chiar fusese logodită cu progenitura McHugh. Căpetenia clanului McHugh râvnea la o alianţă cu clanul Armstrong pentru că, odată uniţi cu ei, deveneau o forţă demnă de luat în seamă. Nu exista niciun fel de iubire între clanurile Montgomery şi McHugh. Cei din familia McHugh erau la fel de vinovaţi de moartea tatălui lui Graeme, dar el ştia cine era direct responsabil. Aşa că familia Armstrong merita cel mai mult ura lui.

Nu-i păruse rău că logodna fusese ruptă, iar cele două clanuri nu rămăseseră legate formal de o căsătorie. Clanul Armstrong nu se alia prea uşor cu familiile vecine. Nu avea nevoie. Era o forţă suficient de puternică pentru a învinge în luptă dacă nu s-ar fi aliat mai multe clanuri împotriva lor.

Tavis Armstrong era la fel ca tatăl lui. Nu avea încredere în tratate şi în promisiuni. Nu permitea să fie trădat şi nu avea încredere în nimeni altcineva în afară de el însuşi.

Dacă nu ar fi fost duşmani aşa de înrăiţi, Graeme ar fi

respectat hotărârea cu care Tavis îşi exercita puterea şi faptul că nu conta pe nimeni pentru a-l sprijini.

După ce fusese ruptă logodna dintre fiica lui Armstrong şi fiul lui McHugh, nu se mai spuseseră multe, cu excepţia zvonurilor ocazionale care puneau la îndoială sănătatea mintală a fetei. Din moment ce toţi cei din clanul Armstrong nu erau prea sociabili şi ţineau totul pentru ei, nu se aflaseră multe despre unica lor fiică.

Nu, lui Graeme nu-i părea rău că mariajul nu avusese loc. Ştia că McHugh şi-ar fi folosit poziţia din familia Armstrong pentru a alimenta furia împotriva clanului Montgomery. McHugh voia mai mult pământ şi mai multă putere, iar teritoriul Montgomery era ca un ghimpe în coastă pentru că ajunsese să fie încercuit în nord.

Dar acum îl legau de o femeie despre care nu ştia aproape nimic? Pe lângă faptul că era suficient de rău că nu putea fi bună ca soţie, era din familia Armstrong, ceea ce însemna că, dacă ar fi fost femeia perfectă din Scoţia, Graeme nu voia să aibă de-a face cu ea.

Când avea să se însoare, voia să îşi aleagă o femeie din propriul clan. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva care ar fi adus pericol, furie şi neînţelegere între oamenii săi. Iar Eveline Armstrong cu siguranţă avea să facă asta.

— Graeme?

Şoapta se auzi dinspre uşă, iar o parte din furie şi tensiune se diminuară când sora lui, Rorie, privi înăuntru cu o expresie neliniştită.

— Ce este, draga mea? întrebă el, făcându-i semn să intre.

Rorie avea 15 ani, dar era în urma majorităţii fetelor de vârsta ei. În vreme ce majoritatea căpătaseră forme femeieşti şi le crescuseră sânii, Rorie încă era mică şi slabă, iar dacă nu ar fi fost frumuseţea uimitoare a ochilor ei verzi şi delicateţea feminină a chipului, ar fi putut la fel de bine să fie luată drept băiat.

Cu trei fraţi mai mari, ai fi crezut că făcea faţă oricărei situaţii, dar era extrem de timidă, mai tăcută decât orice fată pe care o cunoştea el. Cu excepţia clipelor când se afla

în preajma lui şi a fraţilor lui. Cu ei era autoritară, exigentă şi neastâmpărată. În restul timpului, evita restul clanului şi prefera să-şi vadă de ale ei.

— Este adevărat ce a spus Bowen?

Acum era la doar câţiva paşi de el, în faţa mesei la care se aşezase. Mâinile lui erau strânse în pumni pe suprafaţa de lemn.

— Te căsătoreşti cu o Armstrong?

Îi analiză expresia în căutarea fricii, pentru că ar fi făcut orice pentru a-i linişti temerile. Fata suportase foarte greu pierderea tatălui lor pentru că fusese comoara lui. Ea, mai mult decât oricare dintre ei, îi vedea pe cei din clanul Armstrong ca pe nişte monştri.

Dar nu văzu decât îngrijorare şi o expresie de preocupare în ochii ei expresivi.

— Asta a decretat regele.

Se încruntă.

— Dar de ce? De ce ar face aşa ceva?

— Nu este treaba ta să chestionezi hotărârile regelui, zise el calm.

Nu putea să o mustre pentru o astfel de lipsă de respect când până şi el pusese sub semnul întrebării acest lucru.

— L-au omorât pe tata, spuse ea cu empatie. Cum o să fie vreodată pace între noi? Cum a putut regele să creadă că, dacă forţează o căsătorie între tine şi una de-ale lor, o să rezolve ceva?

— Sst! şopti el cu blândeţe. Destul, Rorie! Am fost chemaţi la clanul Armstrong şi o să mergem acolo.

Expresia ei de groază apăru brusc.

— Să mergem acolo? Pe teritoriul lor? Unde ne-ar putea omorî pe toţi? De ce nu pot veni ei aici? De ce trebuie să fim noi cei care sacrifică totul? Au făcut ceva să câştige favorurile regelui?

Graeme zâmbi pentru o clipă, amuzat de întrebările ei.

— Este puţin probabil să fie rezultatul vreunui favor faptul că îşi lasă fata să se mărite cu mine. Mă îndoiesc că

lor le face mai multă plăcere afacerea asta decât mie.

— Se zice că nu-i normală, afirmă Rorie.

Graeme oftă.

— Bănuiesc că o să aflăm la nuntă, nu-i aşa?

Chiar atunci îl auzi pe Teague de jos de pe hol.

— Graeme! Pentru Dumnezeu, unde eşti?

El oftă din nou. Rorie îi zâmbi timid şi se întoarse când Teague intră valvârtej pe uşă, transpirat şi murdar de sânge.

— Spune-mi că nu este adevărat! izbucni Teague.

— Ai plecat de la antrenament ca să mă întrebi dacă este adevărat ce ţi-a zis Bowen? întrebă Graeme. Sugerezi că el te-ar minţi şi că ar trebui să-ţi părăseşti îndatoririle pentru a mă lua la întrebări?

Teague se încruntă şi vru să spună ceva, dar se opri când îşi dădu seama că Rorie era prezentă. Închise gura, apoi privi în jos la sângele de pe el.

Rorie era… Ei bine, era diferită. Pentru majoritatea femeilor din clanul lor, sângele, violenţa, luptele erau un stil de viaţă. La fel de normal cu a mânca şi a dormi. Dar Rorie era sensibilă la asemenea lucruri. Vederea sângelui o făcea să pălească şi ura să audă orice sunet de durere sau de violenţă.

— La dracu’ cu totul, Graeme, nu mai face pe căpetenia măcar o dată şi spune-mi dacă e adevărat ca să pot pleca de lângă Rorie înainte să o supăr mai mult!

— Deja este supărată, sublinie Graeme. Cu siguranţă, din acelaşi motiv pentru care tu ai tropăit pe hol, strigându-mă.

Teague tăcu brusc. Corpul lui era tensionat, iar maxilarul – încordat.

— Deci este adevărat.

— Da, este adevărat.

Teague îşi înăbuşi o înjurătură, ieşind furtunos din încăpere. Paşii lui răsunară până în sala mare.

— Păi, zise Rorie, a mers bine, nu-i aşa?

Capitolul 2

Urletul lui Tavis Armstrong se putu auzi prin tot castelul, până în curte, unde se antrenau oamenii. Mulţi îşi lăsară săbiile, în vreme ce alţii le ridicară iute pentru apărare, îngrijoraţi de un eventual pericol.

Eveline nu îşi auzi tatăl, dar simţi vibraţiile pe piatra din podea şi îşi dădu seama că era ceva în neregulă în sala mare. Prea multă mişcare. Prea multă forţă. Era ca şi cum dintr-odată o turmă de oi umbla aiurea prin castel.

Cu expresia neschimbată, privi după colţ spre scări, curioasă să afle ce agitase aşa castelul.

Tatăl ei se ridică, roşu de furie, cu o scrisoare mototolită în pumn. Lângă el se aflau cei doi fraţi ai ei, Brodie şi Aiden, cu braţele încrucişate la piept. Chiar şi de la distanţă, Eveline putea să-şi dea seama că erau la fel de furioşi ca tatăl ei.

Privirea îi alunecă spre cel care stătea în faţa căpeteniei, un bărbat care părea a-şi dori să fie oriunde în alt loc numai acolo nu. Veştile proaste fuseseră clar aduse de scrisoarea pe care o ţinea tatăl ei.

Îşi înclină capul într-o parte în timp ce-l studie. Era omul regelui. Purta blazonul regal, iar pe mâna dreaptă avea un inel cu rubin, care semnifica statutul de mesager regal.

O întrista foarte tare faptul că tatăl ei se afla într-o poziţie în care nu-i putea vedea buzele, dar putea zări gura mesagerului, care în cele din urmă se închise.

Când el deschise gura să vorbească din nou, ea se concentră intens, hotărâtă să afle ce avea să-i spună tatălui ei.

— Voia Maiestăţii Sale o să fie îndeplinită. A decretat ca nunta să aibă loc în două săptămâni. Aveţi timp până atunci să vă pregătiţi. Nunta o să se ţină aici, iar regele o

să-şi trimită reprezentantul să se asigure că totul este cum trebuie.

Nuntă? Eveline răsuflă uşurată. Cu siguranţă, pe tatăl ei nu îl supărase aşa de tare o nuntă. Dar a cui nuntă? Regele trimisese un reprezentant? Totul părea incredibil de important şi de entuziasmant. Cu siguranţă, avea să găsească oameni noi şi interesanţi de privit.

Dar mama ei, care sigur trăsese cu urechea, intră în grabă în încăpere, iar Eveline tresări la îndrăzneala ei. Tatăl îi mustra mereu mama că intervenea în probleme care nu erau treaba ei. Nu că ar fi avut vreun efect, fiindcă tatăl ei nu rămânea cu adevărat supărat pe soţia lui prea mult timp, dar de data asta era diferit. Acum era vorba de reprezentantul regelui, iar o ofensă adusă acestuia era o ofensă adusă regelui.

— Tavis, nu poţi permite aşa ceva!

Eveline abia reuşea să înţeleagă vorbele care ieşeau de pe buzele mamei. Chipul femeii era plin de lacrimi. Din cauza unei nunţi? Eveline se încruntă. Nimic nu avea sens.

Tavis puse o mână pe braţul soţiei sale pentru o reţine şi apoi se întoarse suficient ca Eveline să-l vadă vorbind furios cu fratele ei, Aiden.

— Du-o pe mama ta de aici!

Robina Armstrong clătină cu furie din cap, opunându-i-se lui Aiden.

— Asta-i o nebunie! Nu o poate da lupilor aşa. Nu este corect! Nu poate să-şi îndeplinească obligaţiile căsătoriei. Asta-i o batjocură, Tavis. Nu poţi permite să se întâmple!

O senzaţie de nelinişte străbătu şira spinării lui Eveline. Începea să aibă o senzaţie neplăcută legată de motivul care îi agitase familia aşa de tare. Nuntă? Mama ei în lacrimi? Imposibilitatea de a îndeplini obligaţiile căsătoriei? Dată lupilor? Cine erau lupii?

Mesagerul regelui se încruntă, neplăcându-i mediul ostil în care ajunsese.

— Regele a decretat astfel. Graeme Montgomery şi Eveline Armstrong o să se căsătorească.

Eveline îşi duse o mână la gură, deşi nu mai rostise un

cuvânt de mai bine de trei ani. Reacţia erau automată, pentru a înăbuşi strigătul silenţios care îi ieşi chiar din suflet.

Se întoarse, fiindcă nu mai voia să fie martoră la aşa ceva. Fugi din castel, aproape împiedicându-se pe treptele de piatră. Adunându-şi fustele în pumnii strânşi, fugi pe terenul accidentat din spatele castelului şi intră în crângul ce mărginea un pârâu ce se vărsa într-un lac din apropiere.

Căută instinctiv bolovanul mare care se vedea deasupra apei. Acolo pârâul curgea mai iute, lovindu-se de pietrele mari şi de bolovani. Îşi imagină sunetul, păstrându-l ca o amintire efemeră. Trecuse aşa de mult timp de când nu auzise ceva încât amintirea sunetelor dispărea.

Jelea această pierdere. Înainte, putea să stea pe piatra ei pentru a-şi aminti sunetul susurului apei şi pacea pe care i-o aducea. Cu timpul, aceste sunete-fantomă dispărură în neant. Simţea un gol care se făcea tot mai mare.

Strângându-şi genunchii ca să-şi poată sprijini bărbia pe ei, închise ochii, dar apoi îi deschise repede. O lume fără sunete *şi* fără vedere o înspăimânta.

Căsătorită.

Logodna provocase minciuna pe care o menţinea de trei ani. Tragedia se abătuse asupra ei, dar o şi salvase dintr-o căsătorie nedorită, dar pe care tatăl ei era hotărât să o facă să se întâmple.

Cum era posibil? O cuprinse panica la gândul de a pleca din sanctuarul ei. Aici era iubită. Preţuită. Nimeni nu o vedea ca pe o fată bolnavă sau măcar nimeni nu îndrăznea să exprime o asemenea opinie cu voce tare. Tatăl ei şi-ar fi vârât sabia în cel care i-ar fi discreditat astfel singura fiică.

Dar ştia ce se spunea pe la spatele ei. Unele dintre cele mai răutăcioase lucruri. De fapt, nu pe la spate, ci în văzul ei. Surdă. Nebună. Nesănătoasă. Biata fată! Niciodată utilă pentru cineva.

Se înşelau, dar nu voia să le spună. Era prea periculos să facă asta.

Fusese logodită cu Ian McHugh – o legătură foarte

dorită de tatăl lui Ian, căpetenia, şi cu care tatăl ei fusese, în sfârşit, de acord. Tatăl ei era atent când venea vorba de alianţele pe care le încheia, iar Patrick McHugh era unul dintre puţinii oameni în care părea să aibă încredere. Cei doi bărbaţi chiar puteau fi numiţi prieteni. Era ceva normal să fie aranjată o căsătorie între singura fiică a lui Tavis şi moştenitorul McHugh.

Cu toate astea, Ian nu era un bărbat fermecător, aşa cum lăsa impresia. La exterior, era perfect. Întruchiparea unui gentilom. O cucerise pe mama ei şi chiar primise şi binecuvântarea fraţilor protectori ai lui Eveline.

Dar sub această faţadă se afla un bărbat care trezea teama în inima lui Eveline. Îşi bătuse joc de ea cu promisiuni legate de mariajul alături de el şi apoi râsese când ea jurase că avea să se ducă la tatăl ei să-i spună. Dar el replicase că nimeni nu avea să creadă calomniile ei la adresa lui. Asta până când chiar se dusese la tatăl ei să facă exact ce intenţionase.

Tatăl ei nu fusese aspru, dar îi pusese acuzaţiile pe seama temerilor fecioreşti. Îi promisese că totul avea să fie bine şi că Ian putea fi un soţ bun pentru ea. Şi, mai mult, că era un bărbat drept şi onorabil.

Mai rău, o curtase în faţa familiei. O vizitase des, făcând gesturi măreţe de devoţiune. Îşi jucase rolul la perfecţie. Întregul clan ajunsese să-i mănânce din palmă. Doar Eveline văzuse sufletul lui copleşitor de rău.

Eveline oftă şi îşi lipi fruntea de genunchi, lăsând fustele să se umfle în jurul picioarelor. Secrete. Aşa de multe secrete. Atât de multe minciuni!

Îi plăcuse să călărească, dar niciodată nu i se permisese să o facă singură – ameninţarea războiului cu clanul Montgomery era mereu prezentă, iar tatăl ei se temea de ceea ce i se putea întâmpla fiicei lui dacă ar fi căzut în mâinile duşmanilor de moarte.

Într-o dimineaţă, se dusese la grajduri, îşi înşeuase calul şi plecase să călărească. Doar că nu era o simplă plimbare călare. Plănuise să fugă. O decizie nesăbuită şi pripită, care încă o bântuia.

Nici măcar nu ştia dacă putea să o facă, dacă avea curajul să iasă de pe pământurile Armstrong. Până la urmă, cum avea să supravieţuiască o fată singură şi fără protecţia familiei?

Acest act simplu de disperare o costase mai mult decât îşi imaginase vreodată. Îşi mânase calul pe un drum pe care mersese de multe ori, de-a lungul unei râpe abrupte prin care îşi croise drum un râu, făcând un mic canion. Când calul ei se împiedicase, o aruncase de pe spinarea lui, iar ea căzuse în râpă.

Nu îşi amintea clar ce se întâmplase pe urmă, ştia doar că fusese speriată şi singură şi că o durea îngrozitor capul. Şi că era frig. Frigul îngrozitor şi trecerea timpului.

Se trezise în camera ei într-o lume cuprinsă de linişte. Nu înţelesese, nu ştiuse cum să-şi exprime suferinţa. Gâtul îi era umflat şi avusese febră zile întregi. Chiar dacă voise să vorbească, simplu efort îi provoca prea multă durere şi astfel rămăsese tăcută, uluită de tăcerea care o înconjura.

Mai târziu înţelese că fusese aproape de moarte timp de două săptămâni. Vindecătoarea îi observase umflătura de la cap şi îşi făcuse griji că febra ei fusese aşa de mare încât îi provocase răni permanente. La început, Eveline o crezuse.

Apoi existaseră momente când crezuse că pierderea abilităţii de a auzi era o pedeapsă pentru decizia ei odioasă de a se împotrivi tatălui ei. Avusese nevoie de mult timp să se adapteze şi era prea ruşinată să le spună adevărul părinţilor ei, care o priviseră cu dezamăgire şi devastare. Poate că *ar fi găsit* curajul să le spună totul şi să le explice că nu mai auzea, dar apoi cei din clanul McHugh veniseră la tatăl ei, cerând să-i afle situaţia.

Neputând să obţină asigurarea că Eveline era sănătoasă, Ian rupsese iute logodna. Cine putea să dea vina pe el? Nici măcar tatăl ei nu putea găsi vinovat un bărbat care nu voia o soţie a cărei sănătate mintală era pusă sub semnul întrebării.

Ea nu voise să recunoască faptul că îşi pierduse auzul pentru că sperase în secret că avea să îi revină în mod

miraculos. Că într-o zi avea să se trezească, iar totul putea fi din nou bine.

Era o idee ridicolă, dar se agăţase de acea speranţă până când devenise clar că surzenia era salvarea ei.

Aşa începuse minciuna. Nimeni nu vorbea, dar din omisiune. Permisese familiei, clanului să creadă că fusese afectată de accident pentru că asta o proteja de căsătoria cu un bărbat pe care îl dispreţuia şi de care se temea.

Şi nu era o minciună pe care o putea îndrepta mai târziu, pentru că atât timp cât Ian rămânea necăsătorit, dacă se afla că singurul ei defect era surzenia, el ar fi putut cere cu uşurinţă să refacă logodna.

Era o minciună care crescuse şi căpătase propria viaţă – cu cât continua, cu atât mai neputincioasă se simţea pentru a o îndrepta.

Doar că acum totul era inutil pentru că dăduse la schimb o căsătorie cu fiul diavolului pentru una cu însuşi diavolul. Iar de data asta, nu avea putere de a împiedica să se încheie căsătoria.

Se cutremură, îşi lipi din nou fruntea de genunchi şi se legănă în faţă şi în spate.

Graeme Montgomery.

Numai numele lui îi inspira frică.

Războiul dintre clanul ei şi al lui exista de cincizeci de ani. Eveline nici măcar nu îşi amintea de la ce pornise sângeroasa neînţelegere, dar chiar fusese sângeroasă. Tatăl lui Graeme fusese omorât de bunicul ei, lucru pe care Graeme nu avea să-l ierte niciodată.

Cei din clanul Montgomery trăiau pentru a-i hărţui şi a fura de la ei, pentru a vărsa sângele oricărui Armstrong în viaţă. Tatăl şi fraţii ei nu erau cu nimic diferiţi. Ar fi străpuns un Montgomery cu sabia pentru un păcat mai mic decât acela de a respira.

Pentru ea, nimic din toate astea nu avea sens, dar se presupunea că era o femeie ca o floare mică şi delicată, care nu avusese minte pentru asemenea probleme nici măcar când o crezuseră întreagă la cap.

Îşi frecă absentă fruntea, simţind că o cuprindea una

dintre durerile ei de cap. Mereu începeau la baza craniului şi urcau până în spatele urechilor, cu presiunea crescând până când îi venea să urle de durere.

Dar nu putea articula niciun sunet. Nu avea cum să măsoare cât de tare sau de încet vorbea. Nu voia să ştie nimeni de incapacitatea ei de a auzi. Aşa că rămânea zidită în propria tăcere.

Apoi mai mult simţi decât auzi pe cineva apropiindu-se. De când îşi pierduse auzul, i se dezvoltaseră celelalte simţuri. O uimea asta, dar îşi dăduse seama că simţea lucrurile mai profund. Ca şi cum prindea cele mai mici vibraţii din aer.

Se întoarse şi îl observă pe Brodie apropiindu-se cu o expresie sumbră, dar luminându-se uşurat când o văzu stând pe piatra ei.

De Brodie avea să-i fie dor cel mai mult dacă chiar se căsătorea cu căpetenia clanului Montgomery. Abia putea respira pentru că îi venea să plângă şi avea un nod incontrolabil în gât.

El zise ceva când se apropie, dar ea nu înţelese pentru că el îşi ţinea o mână la gură. Când continuă să îl privească, el oftă adânc şi apoi se aşeză pe piatră lângă ea, aşa cum o făcuse de multe ori.

Brodie ştia mereu unde să o găsească. Îi ştia toate ascunzătorile secrete. Nu se putea duce nicăieri fără ca el să nu ştie deja locul.

Se întinse să o ia de mână, cuprinzând-o în mâna lui mult mai mare şi o strânse. Buzele lui începură să se mişte din nou, iar ea se aplecă pentru a vedea ce spunea.

— Este nevoie de tine în castel, puiule.

Iubea faptul că el îi spunea aşa – nici măcar nu ştia de ce. Era un alint spus aproape mereu cu un zâmbet indulgent. Doar că în acea zi nu era niciun zâmbet. Doar o dezolare adâncă în ochii lui şi linii de îngrijorare pe frunte.

Pentru că nu mai voia să-i provoace o supărare în plus, ea îşi puse şi cealaltă mână într-a lui şi aşteptă ca el să se ridice şi să o tragă în picioare. Era mai bine dacă se purta ca şi cum nu ştia. Poate că putea să facă pe proasta.

Cu siguranţă, dacă regele ştia cât de nepotrivită era pentru căsătorie, nu ar mai fi fost de acord cu aşa ceva.

Acest gând o înveseli destul de mult în timp ce mergea alături de fratele ei înapoi spre castel. Tatăl ei spusese mereu că regele era un conducător drept şi just. Că adusese pacea în ţinuturile Scoţiei semnând un tratat cu Anglia.

Dacă reprezentantul său urma să participe la eveniment, atunci cu siguranţă, după ce avea să o vadă, avea să anuleze căsătoria şi să trimită un raport regelui despre nepotrivirea ei cu rolul care îi fusese atribuit.

Capitolul 3

Eveline încercă să rămână calmă în timp ce Brodie o conducea în sala mare, deşi era greu, fiindcă inima îi bătea furioasă în piept.

Tatăl ei se plimba prin faţa vetrei, iar celălalt frate al ei, Aiden, stătea tolănit pe un scaun mare de lemn, cu furia arzându-i în ochi în vreme ce bătea cu piciorul alert în podea.

Eveline se concentră asupra mamei şi tatălui, dorindu-şi cu disperare să ştie ce îşi spuneau. Îşi retrase mâna din mâna lui Brodie şi se întoarse în aşa fel încât să-i vadă mai bine.

— Tavis, nu poţi permite să se întâmple asta!

Tatăl lui Eveline o prinse pe mama ei de umeri, ţinând-o strâns. Se uita la ea cu ochi furioşi şi suferinzi.

— Aşa a decretat regele, Robina. Nu-l pot refuza.

Robina se smuci pentru a se îndepărta, întorcându-se spre Eveline cu ochii roşii şi umflaţi, scăldaţi în suferinţă. Apoi privirea i se opri asupra fiicei sale şi deveni şi mai afectată.

Veni în grabă spre ea, cuprinzând-o pe după umeri şi strângând-o puternic, apoi o conduse în faţă. Eveline îşi simţea mama tremurând şi făcu un efort şi mai mare să-şi

păstreze expresia senină când se apropiară de tatăl ei.

Tavis ridică mâna, care îi tremura vizibil, şi o puse cu blândeţe pe obrazul lui Eveline. Neputând suporta suferinţa din ochii lui, ea îşi întoarse chipul în palma lui şi se lipi de ea.

— Copilul meu, darul meu cel mai de preţ, regele nostru s-a întors împotriva noastră.

Lăsă mâna să-i cadă, şi-o duse la ceafă, apoi se întoarse. Eveline se încruntă – nu voia să piardă ce ar fi putut spune.

— Trebuie să-l implori, Tavis, insistă Robina, atingând braţul soţului ei pentru a-l face să se întoarcă spre ele. Poate că nu ştie de starea lui Eveline.

Tavis se întoarse cu sprâncenele strânse, obscuritatea din încruntătura lui amintindu-i lui Eveline de o furtună de primăvară.

— Cum să nu ştie? A fost aici la câteva luni după ce s-a îmbolnăvit Eveline. A văzut că era… schimbată. Şi-a exprimat compasiunea că ea nu o să poată încheia niciodată o căsătorie avantajoasă ori să aibă propriii copii. Şi acum o trimite la cel mai mare duşman al nostru ca un miel de sacrificiu menit să aducă pacea între noi?

Eveline simţi cum i se scurgea sângele de pe chip şi spera că mama ei nu o observase când tresărise la cuvintele tatălui.

— Uită-te la ea, Robina! Nici măcar nu înţelege, zise Tavis, ridicând mâna într-o mişcare fermă spre fiica lui.

— Nu o să spui niciun cuvânt împotriva ei, replică Robina cu o expresie aşa de aprigă încât Eveline ştiu că rostise cuvintele la fel de aprig. Este o fată dulce şi bună. Nu este nebună. Poate să coasă frumos. Înţelege lucrurile de bază. Le este de ajutor oamenilor din clan şi mereu le zâmbeşte tuturor. *Monstrul* ăla a strivit-o.

— Nu o defăimez! urlă Tavis.

Şi de data asta Eveline îşi dădu seama că vorbise tare pentru că simţea vibraţiile, dar şi pentru că erau anumite sunete – nu multe – pe care chiar le putea auzi.

Vocile cu timbru profund. Nu vocile înalte sau

stridente. Nu ceva normal sau monoton. Dar din când în când îi revenea temporar auzul.

— O iubesc la fel de mult ca tine, Robina. Tu crezi că eu *vreau* să-mi las fata să se mărite cu duşmanul meu de moarte?

Mama ei făcu un pas în spate şi duse pumnul la gură. Tatăl avansă spre ea, roşu de furie.

— Nu am de *ales.* Dacă fac ceva împotriva voinţei regelui înseamnă condamnarea tuturor la moarte. O să devenim proscrişi, iar orice mercenar care o să vrea să câştige nişte bani o să vină după capetele noastre.

— Dumnezeu să ne ajute! rosti Robina atât de afectată încât pe Eveline o durea să o privească.

Fraţii ei păstraseră tăcerea. Poate că ei nu aveau nicio opinie sau mai degrabă detestau să se bage între părinţii lor când emoţiile se manifestau puternic.

Dar Eveline nu-i putea lăsa să se agite aşa. Dacă ea urma să fie sacrificată într-un efort de a opri războiul dintre clanuri, atunci soarta îi era pecetluită şi puţine lucruri se mai puteau schimba. Nu voia ca familia ei să suporte atâta suferinţă.

Făcu un pas în faţă şi îşi luă tatăl de mâini. El clipi surprins şi făcu un efort evident de a-şi tempera emoţiile în vreme ce se uita în jos spre ea cu o expresie solemnă.

Apoi ea zâmbi şi se ridică pentru a-l săruta pe obraz. Îl bătu pe umăr de parcă voia să-i spună că era totul în ordine.

Întregul lui chip se înmuie, dar tristeţea din ochi îi crescu. Dintr-odată, păru aşa de bătrân, cu pielea întunecată şi umerii căzuţi într-un fel în care nu îşi mai văzuse niciodată tatăl războinic.

El îi puse mâna pe ceafa şi o trase spre el pentru a o săruta pe frunte. Îl simţea cum vorbea pe pielea ei, dar nu vru să se îndepărteze pentru a vedea ce spunea.

Când în sfârşit el se îndepărtă, buzele i se mişcau, iar ea făcu un efort să prindă ce spunea.

— …fată dulce. Mereu ai fost. Tu eşti inima mea, Eveline, şi naiba să-l ia pe rege că-mi ia inima!

Ea se întoarse spre mama ei, dar înainte să apuce să o sărute pe obraz cum făcuse cu tatăl său, Robina o strânse puternic în braţe.

Femeia era devastată, iar Eveline nu ştia cum să o consoleze. Cum putea, când şi ea încă era şocată?

Nu-i trecuse niciodată prin cap că se mai putea căsători sau că s-ar fi aşteptat cineva ca ea să îşi respecte îndatoririle ca orice femeie normală. Se ascunsese în spatele surzeniei, folosind-o ca pe un scut. O minciună. O înşelătorie.

Oh, aceste cuvinte teribile o făceau să se simtă groaznic de vinovată! Voia să închidă ochii pentru a nu mai citi nimic de pe buzele nimănui.

Când podeaua vibră sub picioarele ei, se întoarse înaintea celorlalţi pentru a vedea cine apărea în uşa sălii mari.

— Un mesaj, căpetenie, zise Niall în vreme ce înainta.

Expresia lui era intensă, iar limbajul corporal arăta că era ceva important. În mână avea un pergament, dar Eveline nu putea vedea sigiliul pentru a-şi da seama de la cine putea fi. Era un alt mesaj de la rege?

— Este de la căpetenia Montgomery. Buzele lui Niall se curbară într-o expresie de dezgust când rosti acele vorbe. Nu i-am permis să intre reprezentantului său şi v-am adus eu mesajul.

Aiden se ridică de pe locul său, cu buzele curbate într-un rânjet, şi veni lângă tatăl său. Brodie se apropie de mama lui şi de Eveline, de parcă încerca să le protejeze de orice ar fi putut dezvălui scrisoarea.

Tavis rupse sigiliul, desfăcu pergamentul şi parcurse conţinutul, încruntându-se şi mai tare în vreme ce privirea îi cobora.

Ridică în sfârşit capul, cu ochii sclipind în timp ce strângea mesajul la loc.

— Graeme Montgomery a trimis vorbă că o să vină după mireasa lui, aşa cum a poruncit regele.

Fraţii ei reacţionară imediat. Brodie făcu un pas în faţă, iar privirea ei se opri asupra lui când vorbi.

— Asta-i o farsă! Regele nu poate vorbi serios. Cu siguranţă, nu este aşa de rău încât să trimită un miel printre lei.

— Clanul Montgomery? Pe pământurile noastre? întrebă Aiden, cu o expresie clar îngrozită. Este ceva ce am jurat să nu se mai întâmple vreodată. Altfel, pământul o să fie plin de sânge.

O durea gâtul de la atâta mişcare de la stânga la dreapta, de la o persoană la alta, pentru a ţine pasul cu conversaţia, dar pierdu mult. Toată lumea vorbea deodată. Ea înţelegea doar frânturi – mare parte exclamaţii, înjurături şi speculaţii legate de motivul avut de rege pentru a face un lucru atât de mişelesc.

Nu-l văzuse niciodată pe Graeme Montgomery. Adevărul era că nu văzuse niciodată vreun Montgomery. Îi era greu să nu îşi imagineze un bărbat în vârstă, burtos, cu un nas bulbucat şi trăsături hidoase. Nu îşi bătuse capul cu nicio conversaţie în care se discuta despre clanul Montgomery, pentru că pur şi simplu nu o interesau. Ştia că erau duşmanii de moarte ai clanului şi că tatăl ei ar fi murit înainte de a permite unui Montgomery să intre pe pământurile lui.

Tatăl şi fraţii ei erau războinici neîntrecuţi la îndemânare şi la forţă. Era o aroganţă din partea ei să gândească aşa, dar nu văzuse nimic care să-i schimbe părerea părtinitoare despre propria familie.

Aşa că întotdeauna se simţise în siguranţă în faţa vreunei ameninţări din afară deoarece clanul Armstrong îşi păzea cu străşnicie graniţele, nelăsând pe nimeni să treacă dacă nu avea permisiunea să o facă.

Cândva, cu mult timp în urmă, se petrecuse o astfel de încălcare a graniţelor. Clanul Montgomery îi atacase, iar mulţi din familia Armstrong plătiseră cu vieţile lor. Inclusiv bunica lui Eveline, Bunicul ei, care pe atunci era căpetenie, suferise mult şi murise răzbunând moartea soţiei sale. O omorâse pe căpetenia Montgomery, dar fusese doborât la pământ de un alt războinic Montgomery.

Fuseseră aşa de multe morţi, şi Eveline habar nu avea

de la ce pornise totul. Auzise doar frânturi ale poveştii de-a lungul anilor.

Ar fi trebuit să asculte mai bine pe vremea când auzea, dar pentru ea cei din clanul Montgomery erau monştrii întunericului, nişte personaje imaginare din poveşti. Cu siguranţă, nu existase niciodată o ameninţare de când se născuse ea.

Şi acum avea să fie dusă în mijlocul lor. Trimisă din siguranţa clanului şi a familiei ei iubitoare. Căsătorită. Pentru a fi soţia unui bărbat pe care îl considera un mit.

Aproape că începu să tremure, dar se opri la timp. Nu voia să o supere pe mama ei lăsându-şi teama să se manifeste.

Întorcându-se, ieşi din sala mare fără să se mai obosească să vadă dacă ar fi trebuit să stea. Făcea deseori astfel de lucruri, plecând dintr-odată sau dintr-un capriciu. Nimeni nu părea să acorde atenţie acestui fapt, şi dacă în trecut fusese perceput ca o ciudăţenie, acum era un comportament acceptat.

Pur şi simplu avea nevoie să-şi pună ordine în viaţa ei răvăşită. Cum putea să se confrunte cu o persoană care nu era din clanul ei? Cei din familie o iubeau chiar dacă unii erau îngrijoraţi de boala ei. Pe unii îi surprinsese murmurând rugăciuni când le ieşea în cale. Erau îngrijoraţi că surzenia putea fi transmisă cu uşurinţă altora? Că, dacă o atingeau, aveau să fie şi ei afectaţi?

Partea răutăcioasă din ea voia să îi atingă doar ca să-i vadă dacă reacţionau ca şi cum ar fi fost arşi. Sau dacă o luau la fugă urlând în direcţia opusă, pentru a căuta preotul.

Dar apoi se simţea îngrozitor pentru că erau oameni din clanul ei şi nu aveau nicio vină că ea era diferită. Aşa gândeau, iar ea nu făcuse nimic ca să le schimbe părerea. Şi majoritatea erau foarte buni cu ea. Mulţi se dădeau peste cap pentru a face anumite lucruri care, credeau ei, o făceau fericită.

Şi *era* fericită acolo. Îi luase destul de mult să alunge confuzia creată de accident şi de presupusa ei boală. Nu

înţelesese de ce îi fusese luat auzul, dar învăţase să nu îşi pună întrebări legate de voia Domnului.

Avea un loc al ei. Învăţase să înţeleagă multe din ce spuneau oamenii studiindu-le gurile. Îşi dorea să aibă curajul să vorbească, dar pentru că nu ştia cum se auzea – sau dacă putea să formuleze cuvintele după ce nu mai vorbise atât de mult timp –, rămânea ferecată în lumea ei tăcută, doar cu amintirea anumitor sunete care îi sunau încet în cap.

Dar nu mai avea acest loc. În clanul ei. Printre ai ei şi printre oamenii care o iubeau şi o acceptau.

Avea să fie trimisă să se mărite în clanul duşman.

Un fior îi coborî pe şira spinării. Ce aveau să creadă despre ea? Aveau să fie cruzi ori s-o urască pentru simplul fapt că era o Armstrong? Aveau s-o dispreţuiască din cauza defectului ei?

Intenţionau s-o chinuiască şi să strige că era nebună şi surdă? Urmau să meargă mai departe făcându-i rău, crezând că avea în ea vreun spirit malefic?

Îşi petrecu degetele în faţă în vreme ce se grăbea înapoi spre piatra ei. Chiar dacă Brodie ştia exact unde să o găsească. Era singurul loc unde se ducea când avea nevoie de alinare şi de pace.

În vreme ce se uita la apa curgătoare, îşi dădu seama că nu mai putea avea acest sanctuar. Nu mai putea să vină şi să plece aşa cum dorea şi nici să stea pe piatra ei ore întregi, absorbind liniştea din jur.

Nu, urma să se căsătorească în clanul Montgomery şi să devină chiar ceea ce fusese învăţată să urască. Şi în vreme ce tatăl ei o lăsa să facă tot ce voia, soţul ei putea să nu fie aşa de înţelegător.

Capitolul 4

Castelul fusese într-o forfotă continuă zile întregi. În a opta zi după primirea mesajului regelui, contele de Dunbar

sosi ca reprezentant al regelui pentru a fi martor la căsătoria care avea să aducă pacea forţat între cele două clanuri rivale.

Tavis îl întâmpină pe conte în curte, iar după ce îi fu luat calul, cei doi bărbaţi intrară în castel şi se îndreptară spre locul unde mâncarea şi berea erau întinse pe o masă înaltă aflată într-un capăt din sala mare.

— Alexander îşi exprimă regretul că nu o să poată fi prezent la această căsătorie, zise contele după ce sorbi dintr-una din cupele încrustate cu pietre preţioase.

Era o sclipire în ochii contelui care îi spunea lui Tavis că regele nu avusese niciodată intenţia de a apărea la nunta pe care o impusese.

Şi fiind absent, Tavis nu avea cui să facă o petiţie pentru a opri întreaga nebunie.

Dunbar era unul dintre favoriţii lui Alexander, dar şi contele cu cea mai înaltă poziţie sub conducerea regelui. El şi Alexander erau aliaţi şi prieteni devotaţi, iar faptul că regele îşi trimisese cel mai puternic conte să participe la nuntă demonstra importanţa ceremoniei pentru monarhul lor.

— Nu ştie ce face, mormăi Tavis.

Dunbar ridică o sprânceană, dădu pe gât o gură mare de bere şi apoi se uită fix la Tavis în vreme ce se tolănea pe scaun. Părea leneş şi arogant, uitându-se de sus, de parcă încerca să-l intimideze. Tavis nu supravieţuise pe post de căpetenie a uneia dintre cele mai mari fortăreţe din Scoţia dând înapoi în faţa unei provocări.

Înfruntă ferm privirea contelui.

Contele oftă şi puse cupa jos cu un zgomot ascuţit.

— Dacă te consolează cu ceva, Tavis, i-am spus lui Alexander că e nebun. Ştiu foarte bine ce a păţit fiica ta, iar tu şi ea aveţi compasiunea mea. Nu este potrivită pentru căsătorie, dar, din păcate, ai o singură fiică, iar lui Alexander i-a intrat în cap că singura metodă de a aduce pacea între două dintre cele mai puternice clanuri ale lui este să o dea pe fiica ta duşmanului tău. Crede că, dacă ea se căsătoreşte cu căpetenia clanului Montgomery, tu nu o

să mai ridici niciodată sabia împotriva lor.

— Şi ce garanţie am că nu o să vină după clanul meu? întrebă Tavis. Sigur că nu aş ridica sabia împotriva bărbatului care are viaţa fiicei mele în mâinile lui. Dar eu ce am de la el pentru a echilibra lucrurile?

Contele îşi frecă bărbia gânditor.

— E o întrebare bună şi mă întreb dacă Alexander s-a gândit la asta. Probabil a crezut că mariajul este suficient pentru a lega o alianţă, indiferent cât de îngrijorător poate fi. Vrea pace. Acum că am semnat un tratat cu Anglia, Alexander trebuie să se concentreze asupra problemelor interne ale căpeteniilor rebele. Are nevoie de aliaţi, iar clanurile Armstrong şi Montgomery au fost mereu loiale Coroanei, chiar dacă se dispreţuiesc unii pe alţii.

— Aş fi dispus să semnez un tratat cu clanul Montgomery, zise Tavis înţepat. Era cel mai dificil lucru pe care îl rostise în viaţa lui. Era dureros să-şi înghită mândria, dar pentru fiica lui ar fi făcut orice, chiar să se umilească în faţa duşmanului. Nu îşi pot dori căsătoria asta, cum nici noi nu o dorim. Este aşa cum ai spus. Eveline nu e potrivită pentru căsătorie – cu niciun bărbat. De asta a fost ruptă logodna cu Ian McHugh. Graeme Montgomery o s-o strivească, iar eu nu pot rezista la gândul ăsta.

Contele clătină din cap.

— Eu nu sunt aici să negociez cu tine, Tavis. Este prea târziu să discutăm despre tratate şi despre pace. Războiul dintre voi durează de prea mult timp. Alexander este nerăbdător să aducă pacea în ţinuturile Scoţiei, şi conflictul ăsta sângeros dintre clanurile voastre este o ameninţare pentru stabilitatea pe care Alexander o doreşte. S-ar putea să nu fiu de acord cu metodele lui, dar are tot sprijinul meu. M-a trimis să fiu martor la căsătorie, iar la întoarcere o să-i înmânez un raport oficial. Eu o să dau ordinul şi binecuvântarea la ceremonie şi o să am la mine scrisoarea cu sigiliul regal şi cu declaraţia oficială a uniunii.

— Este condamnată, şopti Tavis.

— Eu cred că Graeme Montgomery este un bărbat drept şi just, spuse contele precaut. Nu cred că o să fie crud

cu fiica ta doar de dragul răzbunării.

Tavis nu se simţise niciodată atât de neajutorat. Când ridică privirea, îşi văzu soţia stând în partea cealaltă a sălii, suferinţa ei fiind precum o creatură vie, care respira în încăpere.

Dar femeia ascunse acest lucru în vreme ce înaintă hotărâtă spre ei. Se îmbrăcase cât putuse de elegant în cinstea vizitei contelui şi doar ochiul cunoscător al lui Tavis putea să vadă agitaţia care fierbea sub calmul ei aparent.

El şi contele se ridicară când Robina se apropie.

— Milady, spuse elegant contele, ridicându-i mâna pentru a i-o săruta. Au trecut mulţi ani de când ne-am văzut ultima dată şi jur că aţi devenit mai frumoasă decât eraţi atunci.

Robina zâmbi graţios, dar nu şi cu ochii.

— Sunteţi amabil, milord, Ne faceţi o mare onoare că participaţi la nunta fiicei noastre. Sper că o să vă fie pe plac găzduirea. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să-mi spuneţi şi o să primiţi imediat.

Tavis nu îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia până când pieptul începu să-l ardă în semn de protest. Nu fusese convins că Robina nu urma să înfigă un pumnal în inima contelui dacă ar fi crezut că asta îi salva fiica.

Robina era sinceră şi cu o voinţă de fier, iar el o iubea cu toată inima lui de războinic. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi devenit cel mai neînfricat din toată Scoţia.

Mulţi bărbaţi nu tolerau că spunea ce gândea sau că era la fel de puternică precum un bărbat. Voiseră să o subjuge. Să devină slabă şi să-i ia chiar lucrul acela care o făcea aşa de specială.

Robina nu era o femeie blajină, şi Tavis era recunoscător pentru asta în fiecare zi. Era a lui, şi el nu avea să se scuze pentru ea. O iubea aşa cum era.

Dar apoi începu să se îngrijoreze. Robina era prea amabilă şi primitoare. Zâmbetul ei îl neliniştea. Se gândea cumva să otrăvească băutura contelui? Sau poate să-i înfigă un pumnal între coaste când îl însoţea în dormitorul lui? Orice era posibil, pentru că Robina era feroce când

venea vorba de copiii ei.

— O să-l însoţesc eu pe conte în camerele sale, zise Tavis înainte ca Robina să se ofere. Să-i fie trimisă mâncare şi băutură ca să se poată odihni după călătorie.

Înainte să apuce să-l conducă pe conte spre scări, una dintre gărzile din turn intră în sala mare. Se opri când îi văzu şi apoi îşi înclină capul într-o plecăciune respectuoasă.

— Căpetenie, un mesager Montgomery a sosit cu vestea că şeful lor şi oamenii care îl însoţesc o să ajungă până la căderea nopţii.

Buzele Robinei se strânseră, dar reuşi să tacă, deşi îşi strânse mâinile în pumni.

Contele ridică o sprânceană şi se uită amuzat spre Tavis.

— Am putea spune că Graeme Montgomery este dornic să-şi ia mireasa.

Stomacul lui Tavis se strânse într-un ghem, dezgustat de gândul că fiica lui ajungea în mâinile clanului Montgomery. Schimbă o privire tristă cu soţia. Devenea tot mai clar că nu puteau face nimic altceva decât să declare război şi să îşi trădeze regele, iar asta ar fi însemnat moartea întregului clan.

Fiica lor mult iubită sau viaţa fiecărui neam care depindea de protecţia lor.

Era o alegere pe care un bărbat nu ar fi trebuit să o facă niciodată.

Capitolul 5

Eveline stătea pe culmea din faţa castelului şi se uita la impresionanta linie de soldaţi Montgomery care înaintau călare spre podul mobil.

Se întrebă dacă tatăl ei avea să îi primească pe toţi sau intenţiona să-i oblige pe majoritatea războinicilor să rămână în afara zidurilor castelului. Dar se putea ca Graeme Montgomery să nu fie de acord să se afle într-o

poziţie vulnerabilă intrând în bârlogul duşmanului său doar cu câţiva oameni pentru protecţie.

Cercetă cu atenţie linia din faţă, încercând să-l vadă pe bărbatul care avea să îi fie soţ. Toţi arătau masivi pentru ea şi puteau fi confundaţi în armurile lor, ţinându-şi scuturile. Unii chiar aveau săbiile scoase.

Nu părea o adunare de nuntă. Arăta precum pregătirea unui război.

Se cutremură şi se cuprinse strâns, aplecându-se mai mult, în speranţa că nu avea să fie văzută. Probabil mama o căuta. La fel şi fraţii ei. Nu se dusese la locul ei în mod intenţionat, pentru că Brodie ar fi trimis deja după ea. Alesese acest loc pentru că-i oferea o privelişte a viitorului ei.

Erau trei bărbaţi care se distanţau de linia cailor, călărind în faţă, iar unul dintre ei înălţă capul de parcă voia să strige spre oamenii de pază. Eveline îşi dorea să poată auzi. Sigur era un sunet impresionant venind de la un bărbat cu o statură aşa de impunătoare. Probabil că sperie de moarte pe oricine îl auzise.

Câţiva dintre caii din spatele bărbatului se poticniră şi fu nevoie să fie calmaţi rapid de călăreţii lor.

Îşi sprijini bărbia pe genunchi şi continuă să se uite în vreme ce podul mobil era coborât încet.

Soţul ei.

Era acolo să o ia de lângă tot ce cunoştea şi iubea. Era singurul loc în care se simţea în siguranţă şi iubită. Preţuită de familie, răsfăţată de clanul ei.

Dar nu tânjise cândva după o viaţă normală? O aventură nouă? Să vadă în afara zidurilor castelului? Întreaga ei viaţă, nu se aventurase dincolo de graniţele cetăţii Armstrong.

Existase o vreme când se bucurase de logodna cu Ian McHugh. Roşise de entuziasm şi avusese visuri cu un soţ, copii, propriul castel de condus. Oh, planificase totul! Vizite la propria familie, care urma să vină la castelul soţului ei pentru naşterea primului copil. Să fie multă bucurie şi fericire.

Dar acea fantezie se evaporase iute în clipa în care Ian îşi făcuse cunoscute intenţiile faţă de ea. Visurile ei fuseseră înlocuite de un coşmar de care se temuse că nu avea să scape niciodată.

Detesta să se ascundă acolo, în spatele tatălui şi mamei, chiar şi al fraţilor. Permiţând altora să creadă că însemna mai puţin decât în realitate. Dar cel mai mult detesta că renunţase la acel vis. Şi acum? Se părea că, indiferent ce făcuse pentru a se asigura că rămânea ascunsă pentru totdeauna pe pământurile tatălui, sosise ziua în care era obligată să se aventureze dincolo de acele graniţe pentru o viaţă nouă.

Cu siguranţă, nu era aceasta calea prin care îşi imaginase că aveau să îi fie lărgite orizonturile, dar nu avea de ales. Nu trebuia să încerce să scoată ce era mai bun dintr-o situaţie proastă?

Mama ei era îndurerată. Tată ei părea sumbru şi îngrijorat, cuprins de o stare aşa de proastă încât nimeni nu îndrăznea să-l tulbure dacă nu era vorba de ceva important. Până şi fraţii ei erau irascibili. Era ca şi cum un nor negru coborâse peste castel, iar de când fusese primit mesajul că oamenii din clanul Montgomery urmau să sosească înainte de căderea nopţii, castelul fusese într-o agitaţie continuă.

Eveline scăpase neobservată, dar acum o căutau. Poate pentru a o ascunde. Poate pentru a o prezenta bărbatului care urma să fie soţul ei.

Privise suficiente buze să ştie că, din pricina prezenţei contelui în casa lor, orice act de nesupunere faţă de decretul regal ar fi fost considerat un act de război împotriva regelui.

Renunţând să mai privească spre clanul Montgomery, se întinse pe pământ, închizând ochii pentru nu mai vedea lumina soarelui. Când îi deschise, se concentră asupra cerului albastru şi a norilor care pluteau.

Acolo încă putea să evadeze pentru scurt timp, în liniştea din jurul ei, dar în adâncul minţii putea să invoce amintirea sunetului muzicii. Iar în vreme ce se uita la

imensa pânza albastră de deasupra ei, ar fi putut jura că muzica îi dansa în urechi.

*

— Uită-te în sus pe deal, în dreapta ta, zise tăios Teague.

Graeme îşi smuci capul în sus şi se concentră să vadă la distanţă spre locul indicat de Teague în vreme ce podul mobil cobora lent.

Aproape că îi scăpă silueta slabă, dar când privirea lui reveni asupra ei, se încruntă şi se întoarse spre fratele său, întrebându-se de ce Teague îi atrăsese atenţia.

— E o persoană? întrebă Teague. Ce caută singură pe deal?

— Ţi-e teamă că aceasta o să coboare şi o să te dea jos de pe cal? rosti tărăgănat Bowen.

— Aceasta? rosti Teague neîncrezător.

— Este o fată, zise Bowen, arătând cu capul înspre direcţia petei galbene.

Graeme se uită din nou în faţă.

— Cum poţi să-ţi dai seama de la distanţa asta?

Bowen se uită la amândoi în bătaie de joc, apoi clătină dispreţuitor din cap.

— Voi credeţi că bărbaţii umblă în rochii galbene?

Teague ridică o sprânceană.

— Păi, sunt cei din clanul Armstrong, deci bănuiesc că orice este posibil.

Oamenii din jurul lor râseră şi apoi podul mobil lovi pământul cu o bufnitură, ridicând praful în jurul cailor. Când Graeme ridică din nou privirea spre deal, nu mai văzu fata. Cum dispăruse aşa de repede?

Îşi îndemnă calul înainte, concentrat şi pregătit de confruntarea iminentă. Adevărul era că prefera să se înfrunte în luptă depăşit numeric cu trei la unu decât să intre blajini în fortăreaţa Armstrong şi să se unească prin căsătorie cu acest clan.

Îl îngrozea gândul ăsta. Tatăl lui s-ar fi întors în

mormânt. Era o zi neagră pentru clanul Montgomery de oriunde, o zi care avea să rămână mult timp în istoria lor. Dacă ar fi fost după el, întregul eveniment ar fi fost şters din orice poveşti rostite sau scrise de acum înainte.

Dar, desigur, nu putea să facă asta cu soţia lui. Oricât de tentat părea.

Intră în curte şi îl văzu pe Tavis Armstrong stând lângă contele de Dunbar. Graeme nu fu uimit să-l vadă pe omul regelui acolo, deşi se aşteptase ca însuşi regele să participe din moment ce căsătoria era aşa de importantă pentru el.

Graeme struni calul şi rămase călare, uitându-se de sus la căpetenia clanului Armstrong. Tavis îl privi la rândul lui, apoi apărură lângă el cei doi fii, deşi Graeme nu-i mai recunoştea. Ultima dată când se întâlnise cu plozii Armstrong, îi trimisese pachet după o scurtă încăierare în zona moartă – micul petic de pământ care se afla între graniţele Montgomery şi Armstrong. Aparţinea celor din familia McAlpins, care îl abandonaseră din cauza clanurilor aflate în război. Teritoriul lor era o fâşie mică de pământ, pentru ei nefiind mare lucru să-l abandoneze şi să rămână la sud, dar departe de vrajbă.

Tavis tresări primul, lucru ce îi dădu satisfacţie lui Graeme. Obţinuse o victorie, indiferent cât de nesemnificativă era. Poate că fusese obligat să se aventureze paşnic pe pământurile Armstrong, dar cu siguranţă nu avea să permită nici unui Armstrong să-l intimideze.

Tavis făcu un pas în faţă, tuşi şi spuse:

— Bine ai venit în castelul nostru, căpetenie Montgomery! Tu şi fraţii tăi sunteţi bine-veniţi înăuntru. Oamenii voştri o să fie găzduiţi pe teritoriul din afară, unde au fost ridicate corturi. O să fie aduse tuturor mâncare şi băutură.

Graeme păstră tăcerea o clipă. Apoi privi spre fraţii săi şi dădu semnalul să se coboare. Graeme descălecă.

Tavis făcu semn spre câţiva dintre oamenii lui să ia caii şi să-i ducă la adăpost în grajduri.

Şi rămaseră pe loc. Războinicii Montgomery faţă în faţă cu războinicii Armstrong. Cuprinşi de ură. Cei din clanul Armstrong arătau ca şi cum tocmai întâmpinaseră diavolul în sanctuarul lor şi poate chiar o făcuseră.

Un astfel de lucru nu se întâmplase niciodată în istoria clanurilor lor. Niciodată nu se aflaseră aşa de aproape fără săbii scoase şi fără mult sânge vărsat. Pe Graeme îl mânca mâna să îşi cuprindă sabia şi îl durea gâtul pentru că voia să scoată un strigăt de război.

— Nu-mi place asta, zise Tavis încet, cu vocea fermă şi tăioasă. Dumnezeu îmi este martor, nicio parte din mine nu este de acord cu nebunia asta.

Graeme încuviinţă din cap, apreciind sinceritatea bătrânului. Când vorbi, fu la fel de sincer.

— Nici mie nu-mi place mai mult decât ţie.

— Tu nu sacrifici nimic, i-o tăie Tavis. Nu ai nimic care să nu-ţi placă. Tu pleci cu fiica mea şi nu renunţi la nimic în schimb.

Graeme ridică o sprânceană în vreme ce furia îi urca pe ceafă, punând stăpânire pe el. Încercă din răsputeri să nu îşi piardă calmul. Fu nevoie de toată voinţa pentru a nu sări asupra celuilalt bărbat. Tot ce vedea era chipul tatălui său, dar se uita la bărbatul al cărui tată fusese responsabil de moartea părintelui său.

— Tu crezi că eu nu sacrific nimic? Mi se bagă pe gât o nevastă bolnavă, care nu o să-mi dea niciodată moştenitori. Renunţ la multe. Renunţ la *tot.*

— Nu este bolnavă! urlă unul dintre băieţii Armstrong, sărind în faţă.

Teague şi Bowen îşi scoaseră săbiile într-o secundă şi păşiră în faţa lui Graeme pentru a opri atacul. Le tremurau braţele, iar Graeme ştia cât se abţineau să nu-i atace pe loc pe cei din clanul Armstrong.

Întreaga situaţie putea răbufni într-o clipă. Cele două părţi era prea dornice să găsească o scuză pentru a-şi vărsa sângele unii altora.

— Destul! strigă contele de Dunbar. Regele ar fi foarte nemulţumit. Vrea pace, şi asta o să aibă. Când această

nuntă o să se termine, între cele două clanuri o să se facă un jurământ semnat cu sânge. Orice încălcare a tratatului o să fie privită ca un act de trădare a Coroanei. Pământurile o să vă fie confiscate, o să fiţi declaraţi proscrişi şi vânaţi.

— Brodie, retrage-te, îi ceru Tavis fiului care urlase furios. Aiden, bagă sabia la loc!

Brodie îl săgetă cu privirea pe Graeme de parcă nu voia decât să-l treacă pe Graeme prin sabia lui atunci şi acolo. Graeme schiţă un rânjet, de parcă îi spunea „încearcă”.

— Face cât zece ca voi, ripostă Brodie în vreme ce dădea înapoi.

El şi Teague îşi băgară lent săbiile înapoi, dar amândoi rămaseră cu mâinile pe mânere.

Tavis ridică mâna, dintr-odată părând ostenit, cu fruntea străbătută de ridurile vârstei. Arăta ca un om care purtase război cu însuşi diavolul. Graeme nu putea să simtă niciun pic de compasiune. Nu când tatăl bărbatului îl omorâse pe părintele lui. Nu când clanul lui pierduse aşa de mult de-a lungul anilor din cauza clanului Armstrong.

— Intraţi, le ceru Tavis pe un ton care arăta cât de mult detesta că trebuia să facă invitaţia. Soţia mea v-a pregătit de băut şi de mâncare după călătoria voastră.

— Într-adevăr, şi eu aş vrea să-mi cunosc viitoarea mireasă, zise Graeme pe un ton batjocoritor.

Buzele lui Brodie se curbară din nou într-un mârâit, dar Tavis îl potoli cu o privire rapidă. Făcu un semn către Graeme şi fraţii săi, apoi intrară în castel, cu contele între cele două grupuri în vreme ce pătrundeau în sala mare.

O femeie scundă se ridică de pe scaunul de lângă vatră şi lăsă deoparte ce cosea. Cu siguranţă că era soţia lui Tavis, deşi nu părea o femeie în vârstă.

Pe chipul ei se citea teama, deşi încerca să o ascundă curajoasă, iar asta îl dezgustă pe Graeme, pentru că niciodată nu ridicase mâna împotriva unei femei. Chiar dacă era soţia duşmanului său, trebuia să fie tratată cu respectul şi cu politeţea cuvenite statutului ei.

El păşi în faţă, sperând ca femeia să nu se întoarcă şi

să fugă ţipând din încăpere, dar ea rămase fermă şi îi înfruntă privirea fără să tresară.

— Milady, rosti el, făcând o plecăciune.

Când înălţă capul, el îi apucă mâna şi ea îi permise gestul. O duse la buze şi o abia o atinse într-un gest de respect.

— Sunteţi Graeme Montgomery, zise ea cu o voce încordată.

— Da, eu sunt, spuse el solemn. Şi dumneavoastră sunteţi Lady Armstrong.

— Robina, îl corectă ea. Până la urmă urmează să fim… f-familie, se bâlbâi ea, părând a i se face rău pentru că rostise acele cuvinte.

Ca să fie sincer, şi asupra lui aveau acelaşi efect. Familie? Niciodată.

— Atunci, Robina.

El se întoarse spre fraţii săi.

— Ei sunt fraţii mei, Bowen şi Teague.

— Ai şi o soră, nu-i aşa? întrebă Robina.

Expresia lui Graeme deveni mai dură.

— Nu aş aduce-o niciodată aici. Este acasă, bine păzită. Încă e tânără şi nu aş expune-o la o situaţie posibil… ostilă.

— Cu toate astea, eu sunt forţată să-mi trimit fiica în mijlocul duşmanilor noştri, şopti Robina.

— Milady, eu nu mă războiesc cu femeile. Fiica ta nu o să moară de mâna mea, nici de mâna vreunuia dintre oamenii din clanul meu. Ca soţie a căpeteniei, o să fie tratată cu respectul datorat poziţiei sale.

Robina nu păru impresionată de promisiunea lui. Arăta de parcă voia să plângă.

Graeme se întoarse, privind prin sala aproape goală. Era ca şi cum clanul Armstrong scosese totul înainte de sosirea celor din clanul Montgomery. Erau prezenţi doar el şi fraţii săi, contele, Tavis, soţia lui şi fiii lor.

Apoi se concentră asupra lui Tavis pentru că nu voia să o supere pe soţia căpeteniei mai mult decât era deja. Ea nu avea nicio vină pentru păcatele soţului şi ale celor din

neamul lui.

— Aş vrea să o văd pe femeia cu care trebuie să mă căsătoresc. Aş dori să o cunosc înainte să ne căsătorim.

— Căpetenie Montgomery, interveni Robina, făcându-l să se uite din nou la ea. Expresia ei era o pledoarie. Te rog, putem vorbi deschis despre fiica mea înainte de fi în prezenţa ta?

— Vorbeşte deschis, milady. Nu o să mă simt ofensat dacă nu este cu intenţie.

— Nu ţi-a vorbit nimeni despre ea?

— A zis că este bolnavă, mârâi Brodie din partea cealaltă a încăperii.

Robina se albi, deşi Graeme nu îşi dădea seama dacă era de furie sau de supărare.

— Am auzit că nu este... bine, răspunse Graeme, încercând să fie amabil.

— Spune adevărul! izbucni Teague. Se ştie foarte bine că fata este nebună şi că nu o să-ţi poată da moştenitori. Este stupid ca această căsătorie să aibă loc. Nu poate rezolva nimic.

În acel moment, Graeme chiar crezu că, dacă Robina ar fi fost înarmată, ar fi încercat să-l omoare pe fratele lui mai mic. Păşi automat între ea şi Teague pentru a-l proteja de orice confruntare.

Brodie începu cearta în vreme ce Tavis se îndreptă spre Teague. În sală izbucni o furie de strigăte şi insulte. Doar prezenţa contelui împiedica vărsarea de sânge.

— Destul! urlă contele. Eliberaţi sala! Arătă spre fiii Armstrong şi apoi spre fraţii lui Graeme. Afară! Lăsaţi-i să discute singuri.

— Nu o să-mi las fratele singur ca să fie omorât în cuibul ăsta de vipere, mârâi Bowen.

Graeme ridică mâna.

— Sunt protejat, Bowen. Poţi să pleci. Du-te şi ai grijă de oameni şi asigură-te că totul este în regulă. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai iute ne întoarcem pe pământurile noastre.

Reticenţi, fraţii săi şi băieţii Armstrong plecară. Apoi

Graeme se întoarse spre Robina.

— Acum, milady, spune ce ai de zis. Devin nerăbdător.

Tavis veni lângă soţia lui, de parcă voia să-l provoace pe Graeme să vorbească ori să se uite la ea fără respect.

— Eveline este… diferită. Nu este nebună. Spun adevărul, deşi nu înţeleg pe deplin ce anume a afectat-o. Când era mai mică, în urmă cu trei ani, a căzut de pe cal într-o râpă şi a rămas acolo trei zile până să o găsim.

Graeme se încruntă.

— Adică nu s-a născut aşa? Boala pe care o are, indiferent care e aceea, este din cauza loviturii?

— Da. Nu s-a născut aşa. Nu a existat nicicând o copilă mai dulce. Inteligentă. Isteaţă. Plină de viaţă şi care râdea mereu. Ar fi fost o soţie pentru care orice bărbat ar fi luptat. Dar, după ce a căzut, a fost bolnavă o vreme. Apoi nu a mai fost niciodată la fel. Nu vorbeşte. Nu a vorbit de când s-a trezit dintr-un somn adânc de două săptămâni.

— Asta-i tot? Nu vorbeşte?

Unii soţi ar fi fost recunoscători pentru un astfel de dar.

Robina clătină din cap.

— Încerc să-ţi spun că nu o să fie o soţie potrivită. Nu te poţi purta cu ea cum ai face-o cu altă femeie. Te rog, dacă ai vreun pic de milă, trateaz-o cu bunătate şi las-o în pace. Nu merită să fie pedepsită pentru ce au făcut cei din neamul ei.

Furia începea să-i furnice pielea şi urcă pe ceafă până când i se încordă maxilarul.

— Eu nu duc un război împotriva femeilor şi a inocenţilor, mârâi el. Şi nu o să mai repet asta.

— Pe tot ce este sfânt, Montgomery, dacă fata mea păţeşte ceva câtă vreme se află în grija ta, nu o să existe nicio piatră sub care să te poţi ascunde, i-o tăie Tavis. O să vin după tine cu toată forţa mea, a alor mei şi a aliaţilor mei!

— Te-aş desconsidera şi mai mult decât o fac dacă nu ai proceda aşa, izbucni Graeme. Acum ajunge cu

pălăvrăgeala asta fără sfârşit! Nu-mi doresc să mă însor cu o copilă care nu este în deplinătatea facultăţilor, aşa cum tu nu doreşti să-ţi vezi fata măritându-se cu mine. Dar niciunul din noi nu are de ales. Este mai bine să terminăm odată cu asta înainte să spunem şi să facem lucruri pe care nu le mai putem repara.

— Cu asta suntem de acord, zise contele, aflat la câţiva paşi distanţă. Ţi-ai exprimat poziţia, Tavis. Nu mai este nimic de spus. Adu fata, pentru ca Graeme să-şi poată cunoaşte mireasa.

Capitolul 6

Eveline simţi cum pământul tremură sub ea şi ridică în mod automat capul, întrebându-se cine plecase călare pe dealul pe care stătea întinsă. Îl văzu pe Brodie întorcând capul pentru a studia terenul. Când privirea lui căzu asupra ei, văzu o uşurare bruscă în ochii lui.

Descălecă, dădu drumul frâielor pentru a lăsa calul să pască şi veni spre ea. În vreme ce se apropia, ea putu să vadă ce spunea.

— …peste tot, Eveline. M-ai… ne-ai îngrijorat. Mama este îndurerată, crede că ai fugit de teamă.

Ea se încruntă pentru că, deşi cândva făcuse un asemenea gest egoist şi laş, nu l-ar fi repetat. Poate că se temea de iminenta ei căsătorie, dar avea să-şi înfrunte viitorul şi nu voia să arate familiei lupta ei interioară. Măcar atât le datora.

Brodie se întinse s-o ia de mână pentru a o ajuta să se ridice şi apoi, spre surprinderea ei, o îmbrăţişă strâns, ţinând-o la pieptul lui.

Ea se lăsă îmbrăţişată, bucurându-se de acea manifestare a afecţiunii. Nu că Brodie nu ar fi fost afectuos cu ea. Dintre toate rudele, era cel care se exterioriza cel mai mult. Tot el o trata ca pe un om mai mult decât o făceau ceilalţi. Pentru el, era surioara lui şi atât.

Dar de data asta era ceva diferit. De parcă el era cel care avea nevoie de alinare, nu ea. Ea îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi îl îmbrăţişă cu toată forţa. Care nu era prea mare dacă lua în considerare că nici măcar nu-i putea cuprinde complet talia musculoasă.

Ştia că vorbea cu ea pentru că îi simţea vibraţiile din piept, dar nu voia să renunţe la îmbrăţişare pentru a se îndepărta şi a vedea ce spunea.

Când în sfârşit el se îndepărtă, îi luă mâna şi începu să o tragă spre castel. Ea se opri şi se încruntă, apoi se uită la calul lui.

— O să trimit pe cineva după el. Credeam că trebuie să merg mai mult ca să te găsesc. Ştii că nu te-aş pune să călăreşti cu mine.

Pentru o clipă, îşi luă privirea de la fratele ei şi se uită la cal, care păştea mulţumit la câţiva paşi distanţă. Nu ura caii. Cândva, îi iubise mai mult decât orice. Ura faptul că, atunci când se apropia, îi putea mirosi şi le simţea puterea, o cuprindeau groaza şi o transpiraţie rece.

Nu mai călărise de la accident. Îi era dor de asta. Îi era dor de libertatea de a călări cu părul zburând în urma ei, fără să-i pese de nimic. Acum doar ideea de a călări un animal aşa de puternic o paraliza. Ea cântărea atât de puţin în comparaţie cu un cal! Unui armăsar îi era uşor să o dea jos.

Brodie o trase din nou, iar de data asta o trase mai tare. Voia să-i pună o mie de întrebări fratelui ei, dar nu ştia cum să le formuleze. Nu avea nicio metodă să-l facă să înţeleagă că tânjea să afle mai multe.

Cum era căpetenia Montgomery? Era grotesc? Ameninţător?

Se opri din nou, îşi trase palma din mâna lui Brodie, apoi îi atinse braţul şi îşi înclină capul spre castel. Apoi ridică din sprâncene într-un semn clar de întrebare.

Brodie îşi strânse buzele şi expiră, pufăind uşor. Îşi îndepărtă privirea, îşi trecu o mână prin păr şi apoi o privi din nou. În ochii lui, vedea o tristeţe profundă. Grijă. Iubire. Preocupare.

— Graeme Montgomery este aici. Vrea să te cunoască. Nu vrea să stea mai mult decât este nevoie, iar contele de Dunbar este de acord cu această cerinţă pentru că se teme de ce se poate întâmpla dacă cei din clanurile Montgomery şi Armstrong sunt obligaţi să stea prea mult unii în prezenţa celorlalţi.

Ea duse un deget spre buzele lui şi apoi clătină din cap în semn de negare. Apoi zâmbi pentru că nu mai voia să-l vadă aşa de trist. Era un moment în care îşi dorea să aibă curajul de a încerca să vorbească. Deschise gura, vrând să încerce, neştiind ce avea să iasă, dar, înainte să apuce să scoată sunetele răguşite ce spera că aveau să formeze cuvinte, fratele ei se întoarse brusc şi apoi ridică un pumn în aer.

Bolborosi ceva ce ea nu putu înţelege, dar simţi vibraţiile venind dinspre corpul lui. Când privi în direcţia în care se uita el, văzu că Aiden se afla undeva la distanţă de ei, făcându-le semn să vină spre castel.

Brodie îi puse o mână pe spate şi o împinse în faţă. Era sigură că el vorbea, dar se concentrase prea tare asupra castelului în vreme ce se apropiau pentru a mai înţelege ce spunea. În acele momente, ştia că toţi ceilalţi o credeau nebună pentru că pur şi simplu nu răspundea, nu reacţiona. El putea spune orice, însă ea nu avea să afle niciodată.

Când se apropiară de Aiden, văzu că era încruntat şi îşi dădu seama că urma o mustrare, aşa că nu îl privi pentru că, dacă nu vedea ce spunea, putea considera că nu o certa.

Era o logică perfectă în mintea ei.

Nu că Aiden era vreodată răutăcios. Doar că avea mai puţină răbdare decât Brodie. Şi îşi făcea griji pentru ea. Dacă ar fi fost după el, Eveline ar fi stat în castel şi nu s-ar fi îndepărtat nicicând. Nu avea să uite niciodată că el fusese cel care o găsise în râpă şi că se temuse de ce era mai rău. Că ea murise.

Intră în castel flancată de fraţii ei şi trebui să recunoască faptul că între ei avea curaj pentru că nu putea

să păţească niciodată ceva rău.

Imediat ce intră în sală, se opri brusc, privirea ei căzând pe bărbatul care emana cea mai multă autoritate. Era limpede – cel puţin pentru ea – cine era căpetenia clanului Montgomery.

Puterea se agăţa de el. Era aproape ca o aură vizibilă care îl înconjura.

Înghiţi în sec nervoasă, iar palmele i se umeziră. Era mare. Chiar mare. Chiar mai înalt decât fraţii ei. Avea umerii laţi, cu pieptul la fel de lat, mai îngust în talie şi cu picioarele precum o masă solidă de muşchi, cât ea de mari. Poate că prima impresie era un pic exagerată, dar arăta ca un munte.

Părul lui cafeniu era ciufulit. Atârna aproape până la baza gâtului şi se ondula la vârfuri. Era clar că nu-i păsa dacă trebuia să-l tundă. Spre deosebire de fraţii lui – sau cel puţin bănuia că bărbaţii de lângă el erau fraţii lui –, care aveau părul mai scurt.

Unul dintre ei era frumos. Părea ciudat să descrie un bărbat în termeni aşa de feminini, deşi nu avea nimic feminin în el. Dar Eveline nu îi găsea niciun cusur. Părul lui era negru precum pana corbului, iar ochii erau de un albastru viu. Eveline era sigură că nu mai văzuse niciodată pe cineva cu trăsături atât de bine conturate. Îţi era greu să-ţi iei ochii de la el.

Bărbatul care stătea lângă Graeme era aproape la fel de masiv ca fraţii lui şi semăna mult cu fratele cel frumos. De fapt, dintre cei trei, Graeme era cel mai puţin binecuvântat cu un chip pe care femeile să-l aduleze sau despre care poeţii să scrie versuri, dar tot se simţea atrasă de el. De liniile chipului. De forţa pe care o emana din postura fals nepăsătoare.

Nu era frumos precum fraţii lui, dar avea ceva şi mai atrăgător. Ceva ce o fascina şi o făcea să îl privească din nou şi din nou.

Pentru un ochi neatent, părea relaxat, dar ei i se părea tensionat şi gata să lovească într-o secundă.

Şi apoi se întâmplă cel mai uimitor lucru. În vreme ce

ea stătea acolo cu gura căscată, aproape ascunsă între fraţii ei, o vibraţie ciudată îi răsună în urechi.

Abia o auzi – fu aşa de slabă, încât crezu că îşi imaginase. Dar se auzi din nou. Un timbru puternic – o voce! Pe un ton jos, cum erau celelalte sunete rare pe care le putea auzi, deşi până acum nu fusese niciodată sigură că erau reale. Crezuse că erau doar amintiri ale sunetelor pe care le auzise înainte ca lumea ei să se prăbuşească în tăcere.

Îşi făcu loc printre fraţii săi ca să poată vedea încăperea mai bine şi căută sursa acelui sunet. Acel sunet frumos.

Imediat ce îşi făcu simţită prezenţa, ceilalţi se uitară spre ea, iar atunci văzu că buzele lui Graeme se mişcau. Pe el îl auzea!

Nepăsându-i de cât de îndrăzneaţă sau nepoliticoasă putea să pară, înaintă grăbită, dornică să fie mai aproape, dorindu-şi mai mult din această senzaţie delicioasă care îi atingea urechile.

Dar buzele lui se opriră în clipa în care ea se opri în faţa lui. Se strânseră într-o încruntătură în vreme ce o privea, de parcă o considera prost crescută.

Se înroşi, apoi îşi coborî privirea, dintr-odată ruşinată. Sigur că o găsea prost crescută. Cu siguranţă, auzise poveştile, iar acum venea îndrăzneaţă spre el, fără ca măcar să se fi împrospătat înainte ori să se fi îmbrăcat potrivit pentru a-şi întâmpina viitorul soţ. Probabil că o credea necuviincioasă.

Făcu un pas în faţă, cu braţele tremurând şi apoi îndrăzni să ridice din nou ochii, sperând că el avea să vorbească iar, chiar şi pentru a-şi exprima nemulţumirea. Tânjea după acea senzaţie în urechi, ceva care să întrerupă tăcerea interminabilă şi sufocantă în care trăia.

Graeme se uita în jos la micuţa fată din faţa lui, absorbind culoarea intensă şi ruşinea subită care i se strecurase în ochi.

Pentru Dumnezeu, fata era frumoasă! Răpitor de frumoasă. Nu îşi imaginase – cum ar fi putut să o facă? – că

viitoarea lui mireasă avea să fie o fată aşa de frumoasă.

Era micuţă, cu o înfăţişare aproape fragilă. Probabil ar fi putut să-i frângă oasele cu o simplă strângere. Părul ei era rupt din razele soarelui, doar un pic mai deschis la culoare. Un blond ca mierea şi cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse la o femeie. Îi aminteau foarte mult de ochii lui Bowen, moşteniţi de la mama lor. Şi erau mărginiţi de gene negre, lungi, făcând să-i pară ochii şi mai mari pe chipul ei mic.

Se aşteptase la o… copilă. Poate chiar la cineva care să semene cu un copil. Dar nu era o fată care abia devenea femeie. Era o femeie în toată firea, cu şolduri curbate frumos şi nişte sâni care, deşi nu păreau prea mari, erau mult peste mugurii unei fete tinere.

Fu nevoit să-şi amintească faptul că nu era… normală. Sau cel puţin că nu era cum ar fi trebuit să fie o femeie. Încă nu ştia cât de bolnavă era sau de ce fel de boală suferea. Trebuia să mai afle multe.

Detestă lipsa de speranţă din expresia ei. Era ceva care trezea lucruri ciudate în pieptul lui. Era îngrijorată că el avea să o refuze? Că avea să o respingă în faţa familiei ei şi a lui?

Oricât îi repugnau mariajul şi faptul că regele îl forţa, ideea de a răni o fată aşa de dulce îl făcea să se simtă rău. Orice era în neregulă cu ea, nu era vina ei – devenise un pion inocent într-o mişcare calculată a Coroanei.

— Bănuiesc că tu eşti Eveline, zise el pe o voce blândă.

Ea ridică bărbia şi, spre surprinderea lui, îi zâmbi, ochii luminându-i-se – la fel ca întregul chip – aşa de mult, încât i se tăie respiraţia şi se uită uluit la frumuseţea ei.

— Eu sunt Graeme Montgomery. O să fiu soţul tău.

La auzul ultimelor cuvinte, deveni un pic mai serioasă – deci era evident că înţelegea cum stăteau lucrurile. Îşi încreţi fruntea şi apoi îşi înclină capul într-o parte în vreme ce îl studia cu acei ochi uimitor de albaştri.

El îşi dădu seama că se foia sub privirea ei, ceea ce îl făcu să se încrunte. Fata făcu ochii mari în timp ce se dădu

un pas în spate spre tatăl ei.

La dracu', nu voise să o sperie! Privi spre contele de Dunbar, permiţându-şi să-şi afişeze nemulţumirea. Contele însă părea amuzat – alt lucru care îl nemulţumea pe Graeme.

Apoi, spre marea lui uimire, Eveline făcu un pas în faţă şi îşi strecură mâna ei mică mică în mâna lui mult mai mare şi mai aspră şi, cu încredere, îşi împleti degetele cu ale lui.

Când el îşi mută privirea de la conte la ea, fata îi zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

Geamătul căpeteniei Armstrong se auzi în sală. Robina Armstrong duse mâna la gură, iar fraţii ei părură foarte furioşi.

Indiferent ce rezerve aveau cei din familia Armstrong faţă de căsătorie, era clar că fiica lor nu avea asemenea îndoieli.

Capitolul 7

Uitându-se înapoi, Eveline nu îşi dădu seama ce anume îi schimbase părerea despre Graeme Montgomery. Fusese un gest impulsiv din partea ei, pe care ar fi putut la fel de bine să-l regrete. Dar nu era nimic de făcut în privinţa căsătoriei. Se uitase la suficiente guri ca să ştie asta. Soarta ei era inevitabilă, deci de ce să nu o îmbrăţişeze?

Graeme o fascina. Nu doar pentru că îi auzea cuvintele, ci fiindcă vocea lui era ca un murmur uşor în urechile ei. Plăcut. O rază de soare în lumea ei întunecată de tăcere. Crezuse că îşi imaginase alte sunete, dar acum se întreba dacă într-adevăr auzea anumite lucruri. Şi, dacă era aşa, de ce se întâmpla asta?

Se încruntă, concentrându-se şi nefiind atentă la ce îi spunea mama ei. Erau sunete mai profunde. Era sigură de asta. Nu îşi amintea să fi auzit o voce de femeie de la accident. Cu siguranţă, nu ţipete. Nu sunete înalte. Iar

muzica, de care îi era cel mai dor, părea complet pierdută pentru ea.

Dar auzea sunete mai profunde. Uneori, putea să jure că auzea sunete vagi când Brodie era supărat şi cu siguranţă ridica vocea. Odată, când tatăl ei fusese furios pe ea că se îndepărtase de castel, fusese aproape sigură că auzise sau măcar simţise în ureche vibraţia urletului său.

Totul era un puzzle misterios, care o fascina. O făcea să-şi dorească să-şi caute viitorul soţ doar pentru a-l face să vorbească cu ea. Orice era mai bun decât tăcerea profundă care o ţinea prizonieră. Orice sunet era bine-venit, indiferent cât de nesemnificativ părea.

Mama ei îi apăru în faţă, o prinse de umeri şi o zgâlţâi cu blândeţe.

— Eveline! Mă asculţi?

Clipi şi se uită spre mama ei. Se aflau în camera mamei, probând rochia pe care urma să o poarte la nuntă.

Robina agitase întregul castel cu pregătirile de nuntă şi avea nu mai puţin de şase femei care se ocupau de Eveline, pentru a se asigura că rochia era cusută suficient de rapid pentru a fi gata până la ceremonie.

— Ce făceai acolo jos? întrebă Robina.

Era o preocupare blândă în ochii mamei. Grijă pentru Eveline şi o curiozitate sinceră.

— Trebuie să înveţi să-ţi temperezi reacţiile, o mustră Robina. Graeme Montgomery nu e un bărbat cu care să te joci. Mă tem de ce poate face dacă încalci bunele maniere în castelul lui. Nu ştiu felul de a fi al acestui bărbat. El jură că nu abuzează femeile, dar îţi dai seama imediat ce caracter are un bărbat, trebuie să înţelegi asta.

Eveline se încruntă. Graeme nu păruse aşa de înspăimântător după ce avusese timp să-l studieze mai îndeaproape. Trăsăturile lui erau gravate în piatră. S-ar fi putut spune că arăta ca şi cum putea rupe un om în două dacă doar se uita urât la el. Dar Eveline mai simţise ceva, dar nu era sigură ce anume. Dar ştia că fusese foarte amabil şi răbdător cu ea.

Nu o dojenise pentru intervenţia ei nepoliticoasă. Nu-i

ceruse să se retragă. Nu o certase pentru obrăznicia ei. Îi adresase cuvinte amabile. Fusese greu de crezut că erau cuvinte rostite de un adevărat monstru care avea planuri întunecate pentru soţia lui.

Cu siguranţă, nu greşea aşa de mult în privinţa asta.

Şi apoi ea nu putea citi caracterul unui om. Era adevărat că îi evita pe cei din jur pentru că nu voia să aibă de-a face cu bătaia de joc, teama sau batjocura. Nu avea experienţă cu oamenii, în afara părinţilor şi a fraţilor ei.

Dar nu se înşelase asupra lui Ian McHugh şi îşi tot amintea acest lucru. Ian îi păcălise până şi tatăl, ca să nu-i mai menţioneze pe fraţii ei.

Se întinse după mâinile mamei ei şi le ridică la inimă. Robina păru surprinsă şi confuză. Eveline îi strânse mâinile şi apoi se aplecă şi o sărută pe obraz.

Când se retrase, femeia părea uluită. Înţelegând, în ochii ei apăru dintr-odată surprinderea.

— Îţi doreşti asta. Vrei să te căsătoreşti cu Graeme Montgomery.

Eveline strânse din nou mâinile mamei şi apoi încuviinţă încet din cap.

Robina se retrase şi se prăbuşi în scaunul de lângă măsuţa aflată la fereastră.

— Nu m-am aşteptat niciodată la asta. Mi-a fost aşa de teamă! Nu vreau să renunţi la grija şi la protecţia noastră. Eşti copilul nostru, Eveline.

Era aşa de îndurerată, încât lui Eveline i se strânse inima, iar buzele îi tresăriră de tristeţe.

— Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să-ţi doreşti tot ce vor fetele normale. Un soţ. Copii. O viaţă a ta. Însă nu mi-am imaginat că poţi să-ţi înţelegi îndatoririle. Măcar înţelegi, Eveline?

Mama ei ridică neliniştită privirea, încercând să caute răspunsul în expresia sau în privirea lui Eveline.

Erau multe lucruri pe care Eveline nu le pricepea. Înţelegea destul de bine lucrurile de făcut zilnic, dar cu siguranţă erau unele subiecte care nu îi fuseseră explicate. Dar nu voia să-şi supere mama şi mai mult clătinând din

cap.

Cu siguranţă, afacerea asta cu căsătoria nu era aşa de dificilă, nu-i aşa? Îi privise pe mama şi pe tatăl ei întreaga ei viaţă. Mama chiar se pricepea să conducă o gospodărie şi chiar pe soţul ei când voia.

Poate că Eveline nu exersase cunoştinţele acumulate, dar nu era mai puţin capabilă.

Se uită la mama ei şi încuviinţă simplu din cap, lăsând-o să creadă ce voia despre asta.

Robina oftă şi îşi frecă fruntea îngrijorată.

— Îmi doresc să fii fericită, Eveline, şi nu vreau să cred că nu ai fost fericită aici. Am vrut doar să te protejăm. Sper că ştii asta.

Eveline zâmbi, lăsând să i se vadă pe chip toată iubirea pe care o simţea pentru mama ei. Reacţia Robinei fu imediată. Se ridică şi se grăbi spre ea, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare puternică.

Eveline nu mai ştiu ce îi spuse, dar nu conta, pentru că înţelegea. Tot ce avea nevoie să ştie era chiar acolo, în îmbrăţişarea mamei.

*

— Trebuie să vorbim, Armstrong, zise Graeme către tatăl lui Eveline.

Tavis îl privi îngrijorat, iar pentru prima dată, Graeme simţi o urmă de compasiune pentru bărbatul mai în vârstă, dar apoi o alungă iute. Clanul Armstrong nu merita compasiunea lui. Ei nu arătaseră niciun pic de milă faţă de clanul lui şi nici el nu avea să o facă.

— Vino, să ne aşezăm şi să bem nişte bere! Apoi o să discutăm despre ce te frământă.

Graeme făcu un semn către fraţii săi pentru a rămâne în urmă, în vreme ce el urma căpetenia la masa înaltă, aflată pe podium, în capătul celălalt al sălii. Era surprins că Armstrong voia să fie amabil şi să-l aşeze unde stăteau oaspeţii de onoare.

Apăru o femeie cu o cană de bere cu capac şi două

pocale. După ce le umplu, se îndepărtă, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri la masă.

Contele se retrăsese, evident convins că nu aveau să mai fie ostilităţi făţişe. Bowen şi Teague stăteau în partea cealaltă a încăperii, cu o privire războinică îndreptată către cei doi fraţi ai lui Eveline. Graeme se uită tăios la ei şi apoi arătă cu capul spre una dintre mesele mai mici pentru a le arăta unde să stea.

Apoi îşi îndreptă atenţia către căpetenia Armstrong.

— Este clar că niciunul dintre noi nu îşi doreşte această uniune.

Tavis strânse din buze şi vru să vorbească, dar expresia lui Graeme îl opri.

— O să-ţi tratez fiica bine. O s-o tratez cu mai mult respect decât aţi făcut-o tu şi ai tăi cu clanul meu.

În ochii lui Tavis sclipi furia, dar continuă să se uite la Graeme într-o tăcere de piatră.

— I-am spus adevărul soţiei tale. Nu port războaie cu inocenţii, iar fiica ta poate că e mai inocentă decât majoritatea. Este clar că e diferită. Nu îţi face griji legate de felul în care o s-o tratez, pentru că o să am grijă de ea. Cu toate astea, nu te aştepta ca mariajul nostru să fie o invitaţie deschisă ca tu să pui piciorul pe pământurile mele.

— Adică te aştepţi să-mi dau fata şi să nu o mai văd niciodată? întrebă Tavis. Cum o să ştiu că ţi-ai ţinut cuvântul dacă nu văd niciodată dovada a ceea ce pretinzi?

— O să-i permit să vină în vizită dacă sunt sigur că jucaţi cinstit, dar niciun Armstrong, cu excepţia ei, nu o să pună piciorul dincolo de graniţele noastre. Am făcut un jurământ, iar dacă o să se întâmple vreodată altfel, o să se lase cu vărsare de sânge.

— Să ştii că niciun Montgomery, cu excepţia celui care o s-o însoţească pe fiica mea, nu o să fie primit pe pământurile noastre. Consideră asta o excepţie permisă doar prin ordinul regelui nostru, şuieră Tavis printre dinţi.

— Prea bine, rosti Graeme. O să semnăm tratatul, o să-i dăm regelui ce vrea, deci ne-am înţeles.

— Da, aşa este.

— Acum spune-mi mai multe despre Eveline. Mereu se poartă aşa de ciudat?

Tavis se încruntă, dar Graeme ridică mâna.

— Nu am vrut să insult. Ai văzut că a venit la mine şi nu i-a fost teamă. Tu şi ai tăi aţi reacţionat ca şi cum este un comportament neobişnuit din partea ei.

Tavis încuviinţă sumbru din cap.

— Da, aşa este. Nu am mai văzut-o niciodată purtându-se aşa. De obicei, este destul de timidă şi mulţumită dacă e lăsată în pace – mai mult, chiar prefer asta. Nu toţi din clanul nostru sunt la fel de toleranţi când vine vorba de boala ei. Nu vreau să fie ridiculizată, să devină bătaia lor de joc sau chiar să fie rănită de cei care o văd ca pe un instrument al diavolului.

Graeme se încruntă.

— Instrumentul diavolului?

— Ştii foarte bine ce cred oamenii când au de-a face cu cineva precum Eveline. Eşti un prost dacă tu crezi că nu o să se întâmple şi în clanul tău. Fiica mea are două lucruri împotriva ei. Unu – este din clanul Armstrong, fiind batjocorită doar pentru originile ei. Doi – o să fie considerată nebună, tulburată şi o să-i fie adresate multe cuvinte mai puţin amabile. Este o situaţie periculoasă, pe care trebuie să o supraveghezi îndeaproape. Dacă oamenii o să creadă că ea este instrumentul satanei, ar putea să o omoare.

— Este vreunul dintre lucrurile astea? Nebună? Tulburată? întrebă Graeme pe un ton plat.

— Nu ştiu, răspunse Tavis istovit. În unele zile, cred că înţelege perfect ce se întâmplă în jurul ei. Răspunde când vorbim cu ea. Pare să înţeleagă anumite situaţii. Şi apoi, în alte zile este ca şi cum noi, restul, nu existăm, iar ea trăieşte în propria lume.

— Şi nu vorbeşte niciodată?

Tavis clătină din cap.

— Nu o face de la accident şi febra care a avut-o. Nu ştiu de ce. Nu ştiu dacă a avut febră la creier, iar asta a afectat-o cumva. Sau dacă a fost aşa de profund tulburată

de accident, încât nici nu poate vorbi despre asta.

Se aplecă în faţă, cu o expresie serioasă.

— Nu poate călări. Este important să nu o obligi să o facă.

Graeme se încruntă.

— Nu poate călări? De ce a neglijat asta? Nu am o trăsură să o duc la castelul meu şi cu siguranţă nu o s-o oblig să meargă pe jos.

— Nu a neglijat asta. A fost chiar o călăreaţă foarte bună. N-am mai văzut vreodată pe cineva ca ea. De la o vârstă fragedă atrăgea atenţia cailor. Gravitau în jurul ei. O plăceau. Îi putea determina să facă orice. Şi călărea precum vântul. Mă speria de moarte! Urca pe cal fără şa şi cu picioarele goale, cu părul în toate direcţiile, zburând cât ai zice peşte peste pajişte, înainte şi înapoi. Mereu am crezut că o să moară aşa, dar îi plăcea aşa de mult, încât nu am putut s-o opresc.

Tavis oftă şi îşi trecu mâna peste faţă.

— Şi apoi s-a întâmplat. Exact cum m-am temut. A căzut rău. Calul s-a speriat, a aruncat-o pe spate, iar ea a căzut într-o râpă adâncă. Am găsit-o după trei zile, când era deja în stare gravă. Avea o rană la cap şi era cuprinsă de o febră care a ţinut două săptămâni. După aceea, nu a mai fost niciodată aceeaşi, iar de atunci îi este foarte teamă de cai. Trebuie să ştii că nu trebuie s-o obligi niciodată să încalece.

— Şi cum dracu’ o duc la castelul meu? întrebă Graeme.

— O să vă dau eu o cotigă ca să meargă în ea, zise Tavis.

Graeme expiră nemulţumit. Mireasa lui devenea o pacoste tot mai mare. Era o căsătorie care prevenea vărsările de sânge, dar pentru el părea o condamnare la moarte.

— Nu ştiu dacă poate să-ţi fie vreodată o soţie cum se cuvine, spuse Tavis pe o voce joasă, care răsuna foarte aproape de implorare. Nu o forţa! Nu aş vrea să fie rănită sau tratată rău pentru nimic în lume. Ne este dragă tuturor.

Primeşti un dar, căpetenie! Fie că vrei să crezi sau nu, primeşti ceva ce este mai preţios decât aurul.

Capitolul 8

Graeme urcă scările spre dormitorul pe care îl primise. Ca oaspete de onoare, fusese instalat în aripa superioară, în vreme ce fraţii lui erau în sala comună de dormit, unde puteau sta mulţi războinici în paturi aliniate la perete.

Din moment ce camera lui se afla lângă cea a contelui de Dunbar, se întrebă dacă acesta insistase să i se acorde acest respect. Cel mai probabil, Armstrong l-ar fi vrut în afara zidurilor castelului, împreună cu oamenii săi. Ori să nu fi pus deloc piciorul pe pământurile lui.

Graeme împinse uşa, dorindu-şi doar să se întindă în pat şi să doarmă. A doua zi avea să se însoare şi apoi să plece acasă pentru a-şi înfrunta inevitabilul viitor. Sau lipsa acestuia. De obicei, nu se concentra pe partea negativă, pentru că orice vis legat de moştenitori şi de transmiterea propriei linii de sânge nu mai exista. Cum dispăruse şi orice gând de răzbunare faţă de clanul care îi omorâse tatăl.

Când intră, fu surprins să vadă lumânările deja aprinse şi un foc în vatră. Dar fu şi mai surprins să o vadă pe Eveline pe marginea patului său, cu o expresie precaută când ridică ochii spre el.

Purta aceeaşi rochie pe care o avusese pe ea mai devreme în timpul zilei. În vreme ce Lady Armstrong se îmbrăcase elegant pentru a-şi întâmpina oaspeţii – chiar dacă nedoriţi –, Eveline îl întâmpinase într-o rochie simplă, care semăna cu o rochie de lucru, purtată de celelalte femei din clan. Şi, pentru că era aşa de simplă, scosese şi mai mult în evidenţă frumuseţea lui Eveline şi simplitatea îmbrăcămintei.

Dar Graeme nu era sigur că exista vreun obiect de îmbrăcăminte purtat de ea care să diminueze faptul că era

o fată frumoasă.

Eveline părea îngrijorată că el se putea enerva din pricina gestului ei. Şi ar fi trebuit să fie. Era o încălcare a intimităţii lui, dar era şi necuviincios să se afle singură cu el în camera lui în ajunul nunţii. Familia ei ar fi fost indignată dacă ar fi ştiut unde se afla ea şi ar fi pus sub semnul întrebării propria lui onoare, pe care el şi-o apăra cu atâta înverşunare.

Şi totuşi, nu reuşea să fie ţâfnos cu fata.

Neştiind ce să facă, intră în cameră, închizând uşa după el. După o clipă, se întoarse să se uite la ea şi văzu cum i se colorează obrajii în lumina blândă a lumânărilor.

Arăta angelic. Imposibil de frumoasă. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Nu doar că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, dar părea lesne cea mai…

Se încruntă. Cea mai…?

Avea ceva irezistibil, dar nu putea să spună exact ce. Îi lipsea graţia exersată a femeilor mai mature. Dar nici nu arăta ca o copilă prea tânără ca un bărbat să se uite la ea.

Era… exact cum trebuia.

Pentru Dumnezeu, poftea la mireasa lui? Se umplu de dezgust faţă de sine. Ar fi trebuit să o trateze cu blândeţe şi cu amabilitate. Sigur era ceva în neregulă cu fata, chiar dacă nu ştia ce anume, dar iată-l uitându-se la ea ca la o soţie, cu toate drepturile aduse după sine.

Nu conta că era din neamul Armstrong. Era clar că nu putea fi pedepsită pentru asta sau definită prin acţiunile familiei sale, când probabil nu înţelegea mare parte din lucrurile care o înconjurau.

Oricât îşi dorea el să nu eticheteze ca victimă niciun Armstrong, era suficient de inteligent să ştie că ea nu merita să fie în această uniune mai mult decât merita el să fie forţat să facă asta.

Avea să fie luată din casa ei – singurul rai sigur în care trăise. De lângă toţi cei care o protejau şi o iubeau – şi era clar că era iubită de familie. Avea să fie aruncată într-un mediu ostil. Putea vreun Armstrong să-şi găsească locul în

clanul Montgomery? Părea un subiect delicat, indiferent cum era tratat, iar ea avea cel mai mult de pierdut, în vreme ce tot ce câştiga el era o soţie nedorită şi un armistiţiu fragil cu clanul Armstrong.

De parcă nu mai avea răbdare să stea acolo şi să se uite la el, ea se ridică brusc cu o mică încruntătură şi apoi traversă camera pentru a veni în faţa lui. Întinse mâna spre chipul lui, iar reacţia lui automată fu să tresară şi să se retragă.

În ochii ei se citi suferinţa. Îşi duse mâna la spate şi făcu o grimasă.

Mâhnit că o rănise, se întinse cu grijă, îi luă mâna şi o ridică la bărbia lui pe care ea aproape că o atinsese înainte. Nu ştia ce intenţii avea Eveline, dar voia să vadă ce urma să se întâmple.

Ea zâmbi, şi el fu din nou uimit să vadă cum i se transforma chipul într-o rază de soare printr-un zâmbet. Degetele ei alunecară delicat peste maxilarul lui aspru şi spre buze. Ochii lui se măriră când ea îi atinse gura şi apoi îi împinse buzele în sus şi în jos.

Cum el nu reacţionă imediat, ea se încruntă şi le împinse mai puternic. Apoi îşi împunse degetele în obrajii lui, strângându-l până când buzele i se încreţiră spre exterior.

Încruntându-se şi mai mult, ridică ochii spre el de parcă voia să-i spună: „Nu înţelegi?” Era clar că fata îşi dorea ca el să vorbească.

Aproape că râse. Toată lumea o trata ca pe o naivă, dar acum ea se purta de parcă el era neghiobul.

Voia ca el să vorbească. Habar nu avea despre ce, dar era clar că ea voia ca el să spună ceva.

— Nu ar trebui să fii aici, Eveline, zise el cu blândeţe. Nu este cuviincios, iar dacă tatăl tău ar afla, cu siguranţă ar declara război, ceea ce cu siguranţă l-ar nemulţumi pe rege.

Fruntea ei se încruntă şi mai mult şi îl privi curajoasă. Apoi clătină din cap şi ridică mâinile de parcă ar fi vrut să spună: „Cine o să ştie?”

Îşi duse din nou degetele la buzele lui, dar el ştia deja ce voia. O conduse oftând la scaunul de lângă foc şi îi făcu semn să se aşeze. Trase banca de lângă fereastră ca să se poată aşeza lângă ea.

Erau unul lângă altul, iar înainte ca el să se poată gândi ce să spună, ea se ridică şi întoarse scaunul, aşezându-se cu faţa la el. Apoi se aşeză la loc şi se aplecă în faţă, cu ochii concentraţi intens asupra lui.

Niciodată nu se simţise aşa de neliniştit. Îşi simţea limba legată şi habar nu avea ce să-i spună fetei. Ar fi fost aşa de uşor dacă ea ar fi vorbit, pentru că astfel îi putea pune întrebări. I-ar fi răspuns la întrebări cu destulă uşurinţă, dar să găsească el un subiect?

Nu era genul care să vorbească prea mult şi nu era preocupat de conversaţiile ocazionale. Prefera să discute la subiect. Fraţii lui îl tachinau deseori, spunând că a scoate câteva cuvinte de la el era ca şi cum ai fi încercat să bagi o sfoară prin urechile acului.

Aşa că avea să discute despre căsătorie. Din moment ce nunta urma să aibă loc a doua zi, putea să presupună că de aceea se afla în camera lui. Poate pentru a-şi alunga temerile? Pentru a afla dacă era un bărbat îngrozitor care abuza femeile? Cine ştie?

Îşi drese vocea, detestând faptul că se simţea nesigur în acea situaţie. Să i se dea o sabie şi pe cineva de omorât. De asta se putea ocupa foarte bine. Dar o femeie care stătea în faţa lui, uitându-se avid în vreme ce aştepta ca el să vorbească? Nu prea avuseseră parte de antrenamente pe tema asta nici el, nici oamenii lui.

— Înţelegi că mâine o să ne căsătorim, începu el răguşit.

Ea zâmbi şi încuviinţă din cap.

Zâmbitul era bun. Măcar nu fugise din dormitorul lui ca şi cum o haită de lupi venea în urma ei. Dar asta tot nu-i spunea dacă ea înţelegea în întregime implicaţiile căsătoriei lor.

— Înţelegi şi că, imediat ce se termină ceremonia, o să plecăm din acest castel şi o să călătorim spre

pământurile Montgomery?

Expresia ei deveni mai serioasă, dar încuviinţă din nou din cap.

— Adevărul este că nu am nici cea mai mică idee ce să fac cu tine, Eveline Armstrong, recunoscu el. Nu aveam încă planuri de căsătorie. Şi când urma să le am, aş fi ales, desigur, o fată din propriul clan. Cineva obişnuit cu stilul de viaţă al familiei Montgomery şi care să ştie bine cum se conduce un castel. Oamenii mei…

Se opri pentru o clipă pentru că ea îşi mişca înainte şi înapoi capul, păstrând în tot acest timp privirea pe… gura lui. Dar avea o expresie de… plăcere pe chip, încât el fu luat prin surprindere.

Tuşi din nou şi continuă, alegând să nu bage în seamă comportamentul ei ciudat.

— Eu şi oamenii mei ne antrenăm zilnic. Am şi alte lucruri de care mă ocup pe post de căpetenie. Oamenii din clanul meu vin la mine să le arbitrez disputele, să le ascult nemulţumirile, să ceară îndrumare.

Expresia ei deveni nerăbdătoare şi scutură din mână. Făcu o mişcare largă în cerc de parcă ar fi vrut să cuprindă întregul castel şi apoi se mai uită o dată nerăbdătoare la el, ca şi cum voia să-i amintească faptul că era fiica unei căpetenii şi că ştia bine îndatoririle acesteia.

Graeme oftă. Deci nu voia un rezumat al îndatoririlor lui de căpetenie. Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Nu era nici pe departe o conversaţie sclipitoare, dar lui nu-i *plăceau* conversaţiile lungi.

— Despre ce ai vrea *tu* să vorbim, Eveline?

Ceea ce era ridicol, ţinând cont de faptul că ea nu putea vorbi, dar era clar că nu-i plăcea subiectul abordat de el.

Ei îi reveni zâmbetul şi se aplecă în faţă, îndreptându-şi un deget spre el şi apăsând în umărul lui.

— Despre mine? întrebă el nevenindu-i să creadă. Vrei să vorbim despre *mine?*

Nu îşi putu ascunde groaza din ton sau din expresie. Ce ar fi trebuit să spună? Se simţea ca la judecată. În faţa

regelui, a curţii şi unui grup de acuzatori, obligat să povestească despre el în faţa lui Dumnezeu.

Cum îl putea face să se simtă aşa de nesigur?

Ea zâmbi larg, întregul ei chip se luminã şi încuviinţă ferm din cap.

Pentru Dumnezeu, fata trebuia să plece din camera lui! Asta era o nebunie. Totul era o nebunie.

Dar nu se putea uita la sclipirea din ochii ei sau la privirea care îl implora şi să aibă inima şi mintea la fel de dure ca de obicei. Ce bărbat din întreaga Scoţie putea să stea în faţa acestei frumuseţi răpitoare şi să o refuze?

— Ce vrei să ştii? întrebă el răguşit. Apoi, dându-şi seama ce stupidă era întrebarea pentru o femeie care nu putea răspunde, clătină din cap. Las-o baltă. A fost lipsit de sens din partea mea.

Cu toate astea, ea se uita la el plină de dorinţă, aşteptând ce îi promisese. Şi el habar nu avea ce să-i spună. Nu stătea niciodată să se evalueze pe el, alegerile sau viaţa lui. El doar… exista. Era căpetenia oamenilor săi, şi din asta decurgeau marile responsabilităţi. Nu avea timp să se adâncească în gânduri sau să cugete la ce fel de om era.

Poate că tot ce avea ea nevoie era asigurare. Graeme se gândi că îl asigurase pe tatăl ei, chiar şi pe mama ei, că intenţiile lui legate de Eveline nu erau lipsite de onoare, dar ea nu ştia despre aceste jurăminte.

Da, probabil asta voia să audă – era ceva despre care putea să discute relaxat.

— Eveline, începu el cu grijă, vrând să fie sigur că avea toată atenţia ei.

Dar nu trebuia să-şi facă griji pentru că ea încă se holba cu aviditate la chipul lui. Într-adevăr, privirea ei nu se îndepărtase deloc de el. Nu se simţise niciodată aşa de analizat.

— Vreau să ştii că nu te consider răspunzătoare de păcatele familiei tale.

Ea se uită pieziş – de fapt, se *încruntă* iar pe chip îi apăru o expresie feroce, dar adorabilă, care îl amuză.

— Înţeleg că tu nu ai făcut nimic rău şi că eşti o victimă în asta. O să te tratez cu blândeţe şi cu respectul datorat poziţiei tale de fiică a unei căpetenii, iar acum de soţie de căpetenie. Nu o să pedepsesc niciodată fiica pentru păcatele tatălui.

Ea se ridică de pe scaun şi, spre marea lui uimire, cu mâna strânsă pumn, îl lovi direct în nas.

El se dădu înapoi, ducând automat mâna unde îl lovise. Nu că l-ar fi lovit suficient de tare încât să-l rănească sau să-i provoace vreo durere reală. Mai mult era stupefiat de reacţia ei.

Ea trecu pe lângă el, picioarele ei făcând zgomot, în ciuda modului exagerat în care încerca să-şi etaleze furia.

Deschise uşa cu furie, iar el se ridică imediat în picioare, ştiind că, dacă ea reuşea să o trântească – ceea ce părea că intenţiona să facă –, i-ar fi trezit pe oamenii din camerele alăturate, iar atunci toată lumea ar fi fost pe hol şi ar fi văzut-o ieşind din camera lui.

Şi apoi? S-ar fi dezlănţuit iadul.

Prinse uşa la timp, exact când ea îi dădea drumul şi ieşea în hol. Apoi rămase acolo o clipă îndelungată, respirând profund în vreme ce o urmărea cum dispărea pe coridorul slab luminat.

Poate că era nebună, dar clar nu-i plăcea să-i fie discreditată familia în niciun fel. Zâmbi trist. Îi admira loialitatea. El cerea loialitate de la cei din jur. Nici nu ar fi putut s-o respecte dacă ar fi acceptat orice răutate spusă despre clanul ei.

Închise încet uşa şi începu să se dezbrace pentru a se culca. Apoi râse.

Fata fusese o surpriză şi nu ştia cum avea să procedeze cu ea.

Singurul lucru de care putea fi sigur era că, de acum înainte, probabil niciodată nu avea să ştie ce îi aducea fiecare zi.

Capitolul 9

Când Graeme îşi văzuse prima dată mireasa, rămăsese confuz. Era ca şi cum femeia cu care petrecuse o scurtă perioadă în noaptea precedentă era complet diferită de cea care stătea în sala unde urmau să fie căsătoriţi.

Se opri la uşă, privind forfota dinăuntru, dar era concentrat asupra lui Eveline.

Era îmbrăcată într-o rochie mai frumoasă decât văzuse chiar şi la Curte. Era de un albastru intens, cu broderie complicată, iar materialul cădea în valuri din talie. Partea de sus, deşi modestă, atrăgea atenţia cu senzualitatea curbelor ei feminine – curbe care încă îl făceau să se simtă vinovat că le observase.

Părul ei blond, o pată frumoasă de raze de soare într-o zi de primăvară în Scoţia, era ridicat parţial, în vârful capului, iar restul cădea în valuri mătăsoase până la talie. Era frumoasă, dar lipsea ceva.

Sclipirea ei. Cea pe care o văzuse cu o seară înainte.

Arăta ca şi cum nu se afla acolo. Avea o expresie distantă, goală şi nu părea să bage de seamă nimic din ce se întâmpla în jurul ei.

Arăta obosită, înfrântă şi… speriată.

Detesta asta. Îl înfuria şi nici măcar nu ştia de ce. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ei să-i fie teamă. Trezea în el instincte protectoare pe care cu siguranţă nu ar fi trebuit să le aibă pentru cineva din clanul Armstrong. Dar erau acolo. Era gata să dea buzna şi să atace orice îi provoca acea stare.

Mai rămase o vreme, privind pregătirile de nuntă. Eveline stătea tăcută lângă mama ei, cu mâinile strânse în faţă. În vreme ce el continua să o studieze, îşi dădu seama că nu teama pusese stăpânire pe ea. Ea doar… ignora.

Acest gând îl făcu să se încrunte. Avea zile bune şi zile rele? Îşi pierdea şi îşi recăpăta luciditatea la

întâmplare? Era afectată de o boală a minţii care îi provoca schimbări majore de comportament?

Asta ar fi putut cu siguranţă explica purtarea ei ciudată din ziua precedentă.

Îl cuprinse neliniştea pentru că încă o dată era evident că acea uniune părea o condamnare la moarte. În loc să fie un soţ, primise rolul de îngrijitor. Avea să o protejeze şi să se asigure că era bine îngrijită, dar ea nu avea să-i fie niciodată soţie.

Nimeni nu l-ar fi găsit vinovat dacă ar fi căutat consolare la altă femeie când era căsătorit cu cineva precum Eveline. Nimeni nu s-ar fi gândit de două ori înainte să o facă, ţinând cont de faptul că Eveline cu siguranţă nu era în stare să-şi îndeplinească datoriile în acest sens.

Dar asta nu-i pica bine. Părea ceva lipsit de onoare şi nu era vina ei că ajunsese aşa. Nu reuşea să o trădeze în acest fel. Sau să-i dezonoreze pe amândoi într-un asemenea mod.

Avea să fie credincios unei femei care nu putea fi niciodată intimă cu el. Îl aştepta un viitor foarte sumbru.

Mai parcurse odată cu privirea sala şi apoi reveni la Eveline, care era în acelaşi loc. Atât de nemişcată şi de senină, de parcă se afla în cu totul alt loc.

Dar apoi ea îşi mută privirea, o întâlni pe a lui şi întreaga înfăţişare se schimbă. Zâmbi. Ochii i se luminară. Chipul i se trezi la viaţă, plin de culoare şi de vitalitate. Într-o secundă, era acolo. În sală. Uitându-se la el, privirea ei goală dispărând complet.

Gândindu-se să evite alt moment în care ea vine repede la el şi începe să-i strângă buzele într-un efort de a-l face să vorbească, el păşi în faţă.

Mama lui Eveline ridică privirea, alarmată. Braţul ei o cuprinse imediat pe Eveline, dar fiica ei o dădu la o parte şi făcu un pas în faţă, zâmbind tot timpul spre Graeme.

El făcu o plecăciune elegantă spre Lady Armstrong şi apoi se întoarse spre Eveline exact când ea se întindea să-l atingă. Pe braţ de data asta.

O simplă atingere, dar în acel gest mărunt erau aşa

de multe! Degetele ei rămaseră pe braţul lui gol ca un semn de… încredere. Îşi înclină bărbia ca să se poată uita la el şi zâmbi şi mai mult, în ochii ei albaştri sclipind ceea ce părea a fi fericire.

Dorindu-şi să-i mulţumească, el doar îşi dorea ca ea să nu fie nevoită să-l implore să o facă.

— Arăţi minunat, Eveline. Cu siguranţă, nu a existat vreodată o mireasă mai frumoasă.

Ea se lumină. Zâmbi larg spre el.

Mama ei părea uluită. Dar nu de complimentul lui. Se uita la fiica ei, cu buzele întredeschise într-un şoc evident. Apoi privi spre Graeme, iar în ochii ei se citi confuzia.

— Ce se întâmplă între tine şi fiica mea, căpetenie? întrebă ea încet.

Graeme se încruntă, iar când făcu asta, Eveline se întoarse imediat spre mama ei, zâmbetul ei fiind înlocuit de o încruntătură.

— Milady, te asigur că tot ce este între mine şi fiica ta e căsătoria. Nu de asta ne-am adunat în sala voastră mare? Doar nu ca să facem schimb de politeţuri sau ca neamul Montgomery să se bucure că sunt în vizită la un clan vecin.

— A reacţionat în prezenţa ta, zise Robina cu buzele tremurând.

Femeia ignoră complet furia din cuvintele lui Graeme şi reproşul.

Graeme îşi încreţi fruntea, confuz.

— Nu înţeleg, milady.

Robina clătină din cap şi îşi duse mâna la tâmplă. Abia atunci văzu Graeme extenuarea de pe chipul şi din ochii ei. De parcă nu dormea de zile întregi. Îşi dădu seama că îi era milă de ea, când de fapt ar fi fost ultimul lucru pe care dorea să-l simtă. Compasiune faţă de duşman. Era împotriva sufletului său.

Robina ridică cealaltă mână şi o flutură de parcă nu ştia cum să se explice.

— De cele mai multe ori, Eveline nu este conştientă. Este destul de fericită. E dulce. Bună. Dar rareori e atentă la ce se întâmplă în jurul ei. Nici măcar nu sunt sigură că

înţelegere ceva în cea mai mare parte a timpului. Dar a răspuns la complimentul tău. Aşa cum ar răspunde orice femeie normală.

— Şi ăsta nu este un comportament normal din partea ei? întrebă Graeme.

Ştia foarte bine că Eveline înţelegea ce spunea el de când conversase cu ea. Nu avea cum să se înşele şi tocmai de aceea voia ca de acum să fie atent. Mama ei nu părea să îşi facă griji că discuta despre boala fiicei ei în faţa lui Eveline. Graeme nu voia să fie rănită de conversaţia lor. Aşa o trata mereu familia ei? Ca pe o idioată fără minte?

— Vino cu mine un moment, milady, zise Graeme, oferindu-şi braţul Robinei într-un gest de curtoazie.

Eveline se încruntă şi mai mult şi ridică ochii spre el – era durere în ei.

— Mă întorc imediat, Eveline, spuse Graeme. Aş vrea un moment cu mama ta ca să o asigur că eşti pe mâini bune. O s-o ajute să se simtă mai uşurată în ziua nunţii tale.

Expresia lui Eveline se înmuie. Îşi privi mama cu dragoste.

— Haide, insistă Graeme, înainte ca Robina să poată vorbi din nou în prezenţa fiicei.

Robina merse aproape orbeşte, încă în stare de şoc. Când ajunseră la o distanţă unde Graeme credea că puteau vorbi fără să o rănească pe Eveline, se opri şi se uită în jos spre Robina.

— Recunosc că sunt un pic confuz, milady. Eveline a reacţionat la mine. Aş merge aşa de departe încât aş zice că am purtat un dialog, deşi ea nu vorbeşte cu mine. Dar asta cu siguranţă nu a împiedicat-o să îmi dea de înţeles ce vrea şi, mai mult, ce doreşte să afle.

Robina rămase cu gura căscată la el, reacţia ei fiind prea directă pentru a fi prefăcută.

— Te porţi ca şi cum nu este un lucru normal, zise Graeme încruntat.

— Nu este normal? Căpetenie, la Eveline normal este să fie dulce, să aibă un suflet blând. Răspunde, da, dar *familiei.* Niciodată străinilor. Nu ştiu dacă sunt pur şi simplu

momente când nu înţelege sau e mai nepăsătoare în unele ocazii. De cele mai multe ori, face ce vrea, iar noi am fost mulţumiţi să îi permitem asta pentru că vrem să fie fericită.

Graeme observă înverşunarea din vocea Robinei. Cât de mult îşi iubea femeia asta fiica şi cât de mult o durea că Eveline nu era o fată normală care să spere la un viitor normal!

Din nou se trezi că se înmuia. Faţă de un Armstrong. Dacă nu pleca mai repede din casă aia blestemată, avea să-i compătimească pe toţi.

— Tot ce pot să-ţi spun, zise el precaut, este că, deşi nu am conversat normal, cu siguranţă am comunicat. Mai mult, este foarte conştientă despre ceea ce se întâmplă astăzi şi nu îi este teamă.

— De unde ştii asta? întrebă Robina. Nu vorbeşte. Cum poţi să ştii ce gândeşte?

Graeme ridică din umeri.

— Am comunicat. Îmi ceri să-ţi explic ceva ce nici eu nu înţeleg, milady. Dar simt că, cu cât petrec mai mult timp cu Eveline, cu atât o să ajung să înţeleg viziunea ei asupra lumii din jurul ei şi cât de mult înţelege.

Robina privi spre fiica ei şi apoi spre Graeme, în ochii ei văzându-se nesiguranţa.

— Fii bun cu ea. Se pare că te place, căpetenie!

Apoi, fără să-şi ia rămas-bun sau să se scuze, plecă de lângă Graeme şi se grăbi spre fiica ei.

Robina vorbise serios, iar un moment mai târziu, privirea lui Eveline alunecă peste umărul mamei şi îl găsi pe Graeme. Şi zâmbi. Doar atât făcu. Dar ce zâmbet extraordinar, care lumina întreaga încăpere! I se tăie respiraţia şi pieptul i se strânse până ce îi dădu o senzaţie de disconfort.

Apoi mama o strânse puternic în braţe, iar Eveline dispăru din raza lui. Tocmai bine, pentru că în acel moment o mână îl lovi pe umăr. Se întoarse şi îi văzu pe Bowen şi pe Teague stând chiar în spatele lui.

— Cât mai trebuie să stăm pe aici? întrebă Teague. Oamenii devin neliniştiţi. Nu mai putem păstra pacea prea

mult. Este ca şi cum ai cere unui lupt flămând să stea şi să se uite cum jupoi un cerb fără să atace şi să-l devoreze pe tot.

— Imediat ce apar tatăl ei şi contele, o să aibă loc ceremonia şi apoi o să plecăm, zise Graeme.

Bowen se încruntă.

— Ce părere ai despre toată treaba asta cu contele, Graeme? Nu-mi place cât de mult timp a petrecut Armstrong cu Dunbar. Mă nelinişteşte. Dunbar este urechea regelui. E contele favorit al lui Alexander. Şi, hai să o recunoaştem, noi ieşim cel mai puţin câştigaţi din aşa-zisul armistiţiu.

Graeme se încruntă.

— Nu, nu este aşa. Noi nu renunţăm la nimic, în vreme ce Armstrong îşi dă fata duşmanului de moarte. S-ar putea spune că noi suntem favorizaţi de rege.

Teague rămase cu gura căscată.

— Nu renunţăm la nimic? Graeme, nu o să ai moştenitori! Nu o să ai… nimic. Fata este inutilă.

Graeme se întoarse cu o expresie feroce, pentru a-şi înfrunta fratele.

— Nu este inutilă. Să nu spui aşa ceva în prezenţa mea! Sau a oricui altcuiva.

Teague ridică din sprâncene, dar tăcu.

— Ar fi putut să ceară căsătoria lui Rorie cu unul dintre ei, sublinie Graeme pe o voce mai blândă. Ar fi fost logic. Fiică pentru fiică. Cei din familia Armstrong au doi băieţi la vârsta căsătoriei şi niciunul nu este logodit.

— Doar peste cadavrul meu! mârâi Bowen. Rorie este doar un copil.

Graeme îl ţintui cu privirea.

— Şi Eveline este mai puţin copil? În multe privinţe, Rorie ar fi o soţie mai competentă decât Eveline. Rorie este tânără, dar e sănătoasă tun şi o să nască odraslele unui bărbat. Este la vârsta măritişului. Tu şi eu ştim că nu este pregătită pentru un soţ. Dar regele nu ştie. Ar fi putut foarte bine să o ia de lângă noi şi nu ar fi fost nimic de făcut – doar dacă nu cumva voiam să pornim la război împotriva

Coroanei.

Teague înghiţi în sec, cu maxilarul încordat. Era înfuriat doar de idee.

— Acum imaginează-ţi cum se simt ei, zise Graeme pe o voce joasă. Imaginează-ţi cum ne-am simţi noi dacă ne-am pregăti acum să o privim pe Rorie căsătorindu-se cu un Armstrong.

— Te înmoi, şuieră Teague. Nu poţi să-i compătimeşti pe nenorociţii ăştia. Nu merită respectul sau compasiunea noastră.

Graeme încuviinţă din cap în semn că era de acord.

— Da, ştiu. Nu mă aştept să-i placi. Doar îţi cer să-ţi imaginezi situaţia inversă, în care lui Rorie i s-ar fi ordonat să se căsătorească cu un Armstrong.

— Este de neconceput, rosti Bowen. Nu-mi pot închipui cum familia lui Eveline nu s-a revoltat împotriva Coroanei.

— Pentru că Armstrong ştie că ar fi semnat condamnarea la moarte a întregului clan, zise Graeme. Poate că noi îl urâm, dar omul nu e prost. O fiică pentru întregul său clan? Nu-i place, dar ştie că nu are de ales oricât de mult îl doare. Exact cum nici noi nu am fi avut de ales dacă Rorie ar fi primit ordin să se căsătorească cu un Armstrong.

— Însoară-te cu fata ca să putem pleca odată, bolborosi Teague. Vreau să mă întorc pe pământurile noastre înainte să decidă cineva că noi nu dăm la schimb ce primim. Eu tot susţin că Armstrong e favorizat de rege sau de conte. În mintea regelui, l-a scăpat de o povară, iar pe tine te-a încălţat cu o nevastă care nu-ţi poate da moştenitori. La ce renunţă ei cu adevărat, Graeme? Regele ţi-a făcut o mare nedreptate. Tu eşti căpetenia. Sângele tău ar trebui dus mai departe. Iar el a făcut ca acest lucru să fie imposibil acum.

Capitolul 10

Eveline stătea cu Graeme în faţa preotului în vreme ce aştepta să înceapă ceremonia. Bănuia că ar fi fost cuviincios să aibă mâna pe braţul lui Graeme sau ca el să-i pună mâna sub a lui. Dar ţinea mâinile strânse în faţă, îngropate în cutele superbei ei rochii ca să nu vadă nimeni cât de rău îi tremurau.

Adunase suficiente informaţii observând rapid buzele în conversaţiile care avuseseră loc înainte de ceremonie, ca să ştie că tatăl ei avea să răspundă pentru ea.

Nu era sigură ce simţea despre asta. Ar fi dat orice să rostească singură propriile promisiuni, dar îi era teamă să încerce. Îi era teamă să rostească acele cuvinte fiindcă nu ştia dacă ar fi ieşit ca o şoaptă sau chiar mai rău.

Poate când avea să ajungă la castelul Montgomery reuşea să o ia de la capăt. Poate chiar putea să încerce cu Graeme, dar nu până când nu era sigură că era alegerea corectă.

Era fascinată de bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând, dar el era un Montgomery, şi niciun Armstrong nu avea vreun motiv să creadă că toţi din neamul lui nu erau altceva decât nişte sălbatici însetaţi de sânge. Chiar dacă tot ce văzuse până acum la Graeme contrazicea ideea asta.

Dar trebuia să ţină cont de faptul că familia Montgomery se purta cât puteau de frumos pentru că era prezent contele şi exista un dictat al regelui.

Eveline urma să afle mai multe despre caracterul soţului ei când aveau să ajungă pe pământurile lui şi nu avea să mai fie reţinut în privinţa faptelor şi a cuvintelor.

Era aşa de pierdută în propriile gânduri încât nici măcar nu îşi dăduse seama că începuse ceremonia, iar Graeme era cu faţa spre ea. Se întinse după mâna ei, iar pentru o clipă ea crezu că avea să o sărute.

Acel gând îi tăie răsuflarea. Nu îşi închipuise aşa ceva până acum, iar asta o tulbura.

Dar el doar îi ridică mâna, se întoarse către ceilalţi şi apoi făcu un anunţ, unul pe care ea nu-l putea vedea din

moment ce nu era cu faţa spre el.

Orice ar fi zis, putea doar să presupună că anunţase faptul că de acum erau soţ şi soţie. Sau poate că ea devenise o Montgomery. Sau chiar spusese că acum pleca. Dar, indiferent ce spusese, vorbele fuseseră primit cu reţinere de ambele părţi.

Seriozitate. Era cuvântul care descria expresiile tuturor celor adunaţi. Nu exista bucurie. Nu era niciun spirit festiv. Nu avea să fie nicio petrecere de nuntă, cu muzică şi mâncare până târziu în noapte.

Nu, ziua nunţii ei era ca şi cum un nor întunecat se căsătorea cu o zi perfectă de primăvară. Şi acum trebuia să-şi ia rămas-bun de la singura viaţă pe care o cunoscuse. De la o familie care o protejase cu ferocitate, chiar dacă nu o înţelegea întru totul. O familie care o iubea fără reţineri sau condiţii.

Nu le păsa că era nebună de legat sau că era blestemată de însuşi diavolul. Era o Armstrong. Singura fiică Armstrong. Şi era iubită.

Graeme o smuci de mână, trăgând-o spre uşă. Eveline fu cuprinsă de panică atunci când îşi dădu seama că plecau în următoarea clipă după ce devenise soţia lui.

Se opuse pentru o clipă şi se aşteptă la furie sau poate la nerăbdare. Dar el rămase acolo, amândoi stând cu braţele întinse, pentru că ea nu se mişcase de pe loc.

Se uita la ea, dar nu cu furie. Doar aştepta. Şi apoi spuse:

— Trebuie să mergem acum, Eveline. Oamenii mei aşteaptă.

Fu suficient să o urnească din loc, cu paşi tremurânzi şi inegali în vreme ce-l urma, ieşind din sală şi îndreptându-se spre treptele care duceau în curte. Acolo fu întâmpinată de o cotigă de lemn la care era înhămat un cal. Era cotiga pe care tatăl ei o făcuse pentru ea când refuzase să mai încalece după accident.

În spatele cotigii erau trei cai, doi încărcaţi cu zestrea ei. Provizii, condimente, bijuterii. Lucruri preţioase şi de mare valoare. Şi apoi o altă cotigă, plină de cufere în care

se afla tot ce îi aparţinea.

Totul era definitiv. Orice urmă lăsată de ea avea să fie ştearsă din casă. De parcă nu ar fi existat niciodată. De parcă nu ar fi trăit niciodată acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Chiar şi atunci când abia aştepta să devină soţie şi să aibă lucrurile despre care mereu crezuse că îi fuseseră negate, era copleşită de tristeţe pentru că ştia că avea să îşi vadă familia mai rar.

Graeme îi atinse obrazul, iar atunci ea îşi dădu seama că el îi ştergea o lacrimă. Se întoarse pentru a se uita la el şi văzu cuvintele rostite.

— Du-te şi ia-ţi rămas-bun de la familia ta, Eveline. Trebuie să plecăm.

Se îndepărtă ţeapănă spre locul unde stăteau aliniaţi mama, tatăl şi fraţii ei, la câţiva paşi de cai.

Îl îmbrăţişă pe Aiden, şi el o strânse la rândul lui repede şi puternic. Spuse ceva, dar pierdu cuvintele când se îndreptă spre Brodie. El o cuprinse cu blândeţe în braţe, ţinând-o mai mult.

Când îi dădu drumul, buzele lui formau o linie fermă şi se uita rece spre noul ei soţ.

Mama şi tatăl ei se apropiară, formând toţi trei un cerc în vreme ce o ţineau în braţe. Tatăl o sărută pe tâmplă. Mama îşi lipi obrazul de al ei, iar ea simţi umezeala lacrimilor mamei.

De atâta tristeţe, Eveline abia putea să înghită în sec. Ce i se păruse o mare aventură acum era uluitor de real. Nu era o fantezie. Chiar pleca din sânul familiei şi se îndrepta spre un viitor nesigur cu un clan care o ura atât pe ea, cât şi tot ce reprezenta Eveline.

Abia se abţinu să nu se arunce în braţele tatălui şi să-l pună între ea şi Graeme.

Sosise momentul să fie puternică. Petrecuse ultimii ani ascunzându-se. Dacă se împotrivea, dacă dădea semne de supărare sau refuza să plece, putea fi un dezastru.

Întregul ei clan ar fi avut de suferit. Ar fi fost pierdute vieţi. Şi totul pentru că îi era frică să înfrunte lumea de

afară şi propriile temeri.

Se întoarse, cu inima suferind la fiecare răsuflare. Făcu un pas către soţul ei şi apoi încă unul. O durea spatele, atât de încordată era. Se forţă să afişeze o expresie de calm, chiar dacă pe dinăuntru era o mare agitată în mijlocul furtunii.

Nu avea să-şi dezonoreze tatăl şi clanul. Avea să-şi facă mama mândră. Nu voia să-şi îngrijoreze fraţii. Trebuia să plece din acest loc de bunăvoie şi să-şi accepte soţul pentru că era alegerea ei, nu pentru că i-o cerea regele.

Când era la un pas de Graeme, se opri şi ridică bărbia, mândria ţinând-o ţeapănă. Îi întâlni privirea şi apoi îşi îndreptă umerii, transmiţând un mesaj clar.

Era gata să plece.

Capitolul 11

Călătoria de la graniţa Armstrong la graniţa Montgomery dura doar jumătate de zi când era vreme frumoasă şi vremea era spectaculoasă. Primăvară, în mare parte cald, cu un pic de răcoare când vântul bătea într-o parte sau alta. Soarele strălucea sus pe cer şi pământul era scăldat într-o pată aurie.

Era o zi când o Eveline mai tânără ar fi călărit doar de dragul de a sta călare pe un cal. Şi-ar fi întors chipul către soare şi ar fi închis ochii în vreme ce ar fi galopat peste tot.

Dar asta fusese înainte de accidentul absurd. Nu dădea vina pe cal, dar nici nu putea să depăşească groaza copleşitoare care o cuprindea doar la gândul de a se urca pe unul.

Chiar şi mirosul de cal era suficient să-i retrezească groaza acelei zile, amintirea durerii şi a fricii şi apoi trezitul într-o lume tăcută.

Nu era de mirare că cei din clanul ei crezuseră că ea înnebunise. Era probabil şi adevărat. În acele prime luni, Eveline *înnebunise.* Nu ştiuse cum să facă faţă la ceea ce

se întâmplase. Nu înţelegea şi se temea de ceea ce ar fi făcut ceilalţi dacă ar fi ştiut că era bolnavă.

Ani mai târziu, i se părea o prostie, dar cum ar fi putut să se ducă acum la părinţii ei, după atâta timp, şi să-i facă să înţeleagă ce era cu adevărat în neregulă? Cum ar fi putut să explice?

Îşi înclină capul într-o parte în vreme ce un sunet slab îi ajunse la urechi. Se uită repede în jur, încercând să găsească sursa. Voia mai mult.

Văzu fiecare războinic pe rând, de-a lungul întregului şir, cum ridică un pumn şi părea că strigau ceva puternic. Îi furnicau urechile de la vibraţie şi-şi imagină că auzea strigătele lor. Era ca şi cum încerca să atingă ceva de neatins. Ca şi cum ar fi atins cu degetul când încerca să prindă o mână.

Şi apoi dispăru la fel de iute cum îi atrăsese atenţia.

Îşi muşcă buzele de frustrare, dorindu-şi să audă din nou. Trăia pentru acele momente când putea aproape să întindă mâna şi să apuce sunetul. Nu voia să uite cum era şi cu fiecare zi care trecea, se temea că avea să alunece în întregime, fără a se mai întoarce vreodată.

Cotiga care o ducea mări viteza. Bărbatul care călărea calul ce o trăgea dădu pinteni. Când ajunseră în vârf, Eveline putu vedea valea de jos şi i se tăie respiraţia.

Castelul Armstrong se afla pe o culme şi veghea terenul înclinat în toate direcţiile. Era construit pe partea unui deal mare, din piatră şi pământ, iar castelul se ridica de pe o pantă.

Dar fortăreaţa Montgomery era amplasată între doi munţi. Un râu şerpuia pe pământurile lor pentru a dispărea în depărtare, cu siguranţă vărsându-se într-un lac.

Pământul era verde şi luxuriant, în explozia primăverii. Florile colorau pantele dealului. O turmă de oi păştea în depărtare. Caii erau şi ei la păscut pe partea opusă. Trei rânduri de căsuţe erau aşezate la baza pantei, în afara zidurilor castelului. Clădite în sus, câte opt pe fiecare rând.

În vreme ce privirea ei analiza clădirea masivă, văzu

mai multe căsuţe, câteva de-a lungul râului când curgea paralel cu castelul. Dincolo de asta şi în sus pe dealul opus, erau mai multe căsuţe, ridicate la nimereală, nu la fel de ordonate ca primele pe care le văzuse.

Castelul în sine era bine construit. Nu-i găsea defecte, nici semne de paragină. Un zid de piatră împrejmuia castelul şi avea o poartă în faţă care se făIea cu două turnuri de gardă. Poarta era făcută din buşteni imenşi, şi Eveline îşi închipui că era nevoie de puterea câtorva bărbaţi pentru a o deschide şi a o închide.

Dincolo de poartă, se ridica castelul, un pătrat aproape perfect, dar înalt. Eveline calculă că ar fi fost nevoie de cel puţin patru rânduri de scări pentru a ajunge în vârf.

Era o fortăreaţă construită pentru apărare. Ar fi fost nevoie de o armată masivă pentru a se infiltra şi a bate clanul Montgomery pentru a intra în castel. Singura forţă aşa de puternică, în afară de cea a regelui, era propriul clan.

Dar acum fuseseră obligaţi să semneze un armistiţiu pe care niciunul nu şi îl dorea. Eveline se întrebă, simţindu-se vinovată pentru lipsa ei de loialitate, dacă ambele părţi aveau să onoreze înţelegerea pe termen lung.

Cotiga îşi văzu de drum, hurducăind pe pantă, iar în timp ce se apropiau de castel, poarta mare de lemn se deschise încet.

Graeme călări în faţă, urmat îndeaproape de fraţii săi, urmat de cotiga în care se afla ea, apoi de războinicii Montgomery în vreme ce intrară în curtea spaţioasă.

Cotiga se opri. Graeme descălecă în faţa ei şi veni să o ajute să coboare. Se împiedică uşor când încercă să pună piciorul jos. După ce stătuse aşa de mult în cotigă, picioarele îi tremurau de parcă era un mânz nou-născut.

Treptat, îşi dădu seama că toată lumea se uita la ea. În orice direcţie se întorcea, era cineva – mulţi oameni privind-o lacom.

Majoritatea nu erau priviri prietenoase. De fapt, majoritatea erau făţiş ostile. Buze curbate. Ochi scânteind.

Grimase. Expresii de dezgust.

Se opri în dreptul cuiva suficient ca să-i vadă pe buze cuvintele „târfă Armstrong”. Eveline miji privirea şi îşi întipări iute chipul femeii în memorie. Nu avea să uite un asemenea afront.

Graeme vorbea către oamenii adunaţi din clanul Montgomery. Braţul lui era aşezat uşor peste umerii ei. Nu îşi dădu seama că el se adresa clanului şi se întorsese prea târziu ca să vadă ce spunea.

Indiferent ce spunea, nu le pica bine majorităţii, pentru că expresiile lor erau tot mai nemulţumite. Eveline chiar observă câteva remarci defăimătoare, care se formau pe buzele oamenilor adunaţi.

Nu se simţise niciodată aşa de singură şi de îngrozită. Nu era doar o primire ostilă. Nu era deloc primită. I se făcu pielea de găină sub astfel de priviri atente. Se simţea înfierată, judecată şi considerată nedemnă.

Ridică în mod automat bărbia într-un semn de rebeliune silenţioasă. Nu avea să permită acestor oameni să o facă să se simtă inferioară, nici să o sperie. Era fiica unei căpetenii. Una dintre cele mai puternice din întreaga Scoţie. Nu avea să se lase speriată de niciun Montgomery. Nu avea să facă de ruşine familia Armstrong părând slabă în faţa acestui clan.

Graeme o conduse spre intrarea în castel. Trecură pe lângă câteva femei din clan şi niciuna nu-i oferi Eveline nici măcar un zâmbet.

Ea privi drept în faţă, fiindcă nu voia să ştie ce aveau de spus. Văzuse deja destul ca să ştie că prezenţa ei era ponegrită.

Sala era mai mare decât cea din casa Armstrong. Încăperea avea două vetre mari de piatră, câte una în fiecare capăt. Exista un podium cu o masă la care ar fi putut să stea cu uşurinţă doisprezece oameni. Prin restul încăperii erau împrăştiate alte mese, semn că mulţi mâncau la castel.

În faţa celeilalte vetre se afla o zonă pentru odihnă. Existau câteva scaune şi câteva locuri pentru a-ţi aşeza

picioarele. Era clar un loc de relaxare.

Acolo o conduse Graeme. O lăsă să se aşeze pe unul dintre scaunele mai moi aflate lângă focul care ardea. Ea îl studie îndeaproape, temându-se să nu piardă vreo indicaţie dată de el.

— Ai vrea ceva de mâncare şi de băut?

Îi era foame, dar ideea de a înghiţi ceva era suficientă pentru a-i face stomacul să i se strângă în semn de protest. Era prea nervoasă ca să mănânce.

— Dacă aştepţi aici o clipă, o să mă întorc ca să-ţi arăt camerele tale. O să cer să-ţi fie duse toate lucrurile sus şi să fie despachetate.

Nici nu avu timp să încuviinţeze din cap, că el se şi întorsese şi dispăruse din sală.

Rămase aşezată, fără să se mişte, fiindu-i prea teamă să respire, darămite să atragă şi mai mult atenţia asupra ei. Cei din clanul Montgomery intrau şi ieşeau din sală, cu intenţia clară de a vedea noua achiziţie a familiei.

Nu găsi niciun chip prietenos. Nimic care să o liniştească ori să-i ofere confort. Niciodată nu simţise mai acut tristeţea de a-şi părăsi casa şi clanul.

Era cu adevărat singură şi încuiată într-o lume a tăcerii în care oamenii o credeau doar fiica nebună a celui mai detestat duşman al lor.

Graeme reveni o clipă mai târziu şi veni spre ea, oferindu-i mâna. Derutată, îşi strecură degetele printre ale lui şi îl lăsă să o ajute să se ridice în picioare.

Spunea ceva, dar se întoarse şi începu să o conducă prin încăpere. O frustra faptul că nu putea să vadă ce spunea.

Încercă să iuţească pasul ca să treacă în faţa lui suficient cât să privească în urmă, dar nu putea ţine pasul cu el.

El îi întinse braţul când ajunseră la scări, făcându-i semn să o ia înainte. Reticentă, ea urcă scările, iar când ajunseră la etajul următor, în loc să o lase să continue să urce, el o conduse pe etaj.

Pe hol erau câteva camere. Spre capătul holului, el se

opri, deschise o uşă şi îi făcu semn să intre.

Era o încăpere mică, dar nu minusculă. Existau două ferestre, ceea ce îi spunea că era o cameră pe colţ, pentru că avea câte o fereastră pe fiecare parte. Blănuri grele erau date jos de la una din ele, în vreme ce acopereau cealaltă fereastră, prinse cu cureluşe de piele pentru a împiedica vântul să fluture marginile.

Razele soarelui intrau în încăpere, luminând-o, nefiind nevoie de lumânările care luminau holul. Pe peretele îndepărtat erau un pat, un lavoar şi un scaun lângă o vatră mică. În afară de acest lucruri, camera nu avea alt mobilier. Era clar că nu stătea nimeni acolo, cu excepţia vreunui oaspete.

Se întoarse spre Graeme, neînţelegând de ce el o condusese în această încăpere. El făcu un gest în jur şi apoi spuse:

— O să cer să-ţi fie urcate cuferele şi o să-ţi dau pe cineva să te ajute să despachetezi şi să te aranjezi. Poate că ar fi bine să te odihneşti înainte de masa de seară.

Ea îl privi surprinsă, apoi se mai uită o dată la camera în care stăteau. Asta urma să fie camera ei? Se încruntă, neştiind ce să facă. Graeme era soţul ei. Ar fi trebuit să împartă dormitorul cu ea. Tatăl şi mama ei împărţeau camera, din câte îşi aduce aminte Eveline. Într-adevăr, tatăl ei obiecta când soţia lui voia să doarmă în altă parte.

Avea să fie exilată la poziţia de oaspete? Un oaspete nedorit, din câte se părea.

Graeme se retrase din cameră, lăsând-o singură şi îngândurată. Nu, asta nu avea să funcţioneze. Chiar deloc.

Locul unei soţii era lângă soţul ei. Nu înghesuită undeva într-o cameră de oaspeţi împreună cu lucrurile ei. Trebuia să existe o cale să remedieze situaţia asta imediat.

Capitolul 12

Graeme se duse să o caute pe Rorie. Nu o văzuse în

curte şi nu îi stătea în fire să nu-i întâmpine pe el şi pe fraţii lor după ce lipseau.

Aşa cum se aştepta, o găsi în anticamera pe care o folosea pe post de birou de lucru. Acolo ţinea corespondenţa, răspundea la scrisori, ţinea registrele şi scriptele cu afacerile clanului, precum şi cu naşterile şi morţile tuturor celor din clanul Montgomery aflaţi în grija lui.

Tatăl său fusese meticulos cu aceste lucruri şi insistase ca Graeme să înveţe să scrie şi să citească de la o vârstă fragedă. Într-o perioadă în care majoritatea băieţilor erau încurajaţi să înveţe arta războiului, Graeme petrecea ore întregi la lumina lumânării, memorând alfabetul şi citind registrele ţinute de tatăl său.

Robert Montgomery insistase că mintea trebuia mai întâi modelată şi formată pentru a fi un războinic bun şi că un războinic inteligent avea să câştige de fiecare dată în faţa unuia ignorat.

Graeme nu era întru totul de acord, dar nu avusese de ales.

Rorie, pe de altă parte, era hotărâtă să înveţe să scrie şi să citească şi studia cu atenţie orice foaie scrisă care îi cădea în mână, în efortul de a învăţa singură.

Mereu fusese ciudată, dar era o Montgomery pură, iar Graeme o iubea mult.

— Încă vrei să ajungi căpetenie într-o zi? întrebă Graeme de la uşă.

Rorie ridică vinovată capul şi acoperi în grabă scrisoarea la care se holbase atât de concentrată.

— De ce nu ai venit afară să ne întâmpini? o întrebă el pe o voce mai joasă.

Ea oftă.

— Nu am văzut sensul. Ai adus-o acasă pe mica nebună Armstrong. Nu prea e un motiv de sărbătorit, nu?

Graeme se încruntă.

— Când ai devenit aşa de nemiloasă, Rorie? Nu-ţi stă în fire să judeci înainte de a cunoaşte pe cineva.

Rorie se uită la el ca la un idiot.

— Este o Armstrong, Graeme. Ce altceva este de ştiut? Şi, înainte să începi să-mi ţii o predică pentru că sunt critică, trebuie să-ţi amintesc că suntem învăţaţi de când ne naştem să urâm numele Armstrong şi pe oricine îl poartă.

El oftă adânc.

— Nu mai este o Armstrong, Rorie. Este soţia mea, iar acum este o Montgomery. Mă aştept să o tratezi cu respect. Aş vrea… aş vrea să o cauţi şi să fii drăguţă cu ea. Este în camera ei acum, cu siguranţă înspăimântată şi singură. Nu a fost primită cu amabilitate. Nu ştiu cât a înţeles, dar chiar şi un prostănac şi-ar da seama cât de ostil a fost clanul faţă de ea. Am nevoie de tine pentru asta.

Rorie deveni gânditoare.

— Cât de nebună este, Graeme? Serios. Zvonurile au fost exagerate?

El îşi trecu o mână prin păr şi răsuflă.

— Nu ştiu. Trebuie să aflu multe despre ea. Uneori pare… distantă. Inconştientă. Dar am reuşit să comunic cu ea. Este fascinată când vorbesc cu ea. Ceea ce este ceva neobişnuit, pentru că mama ei a fost stupefiată când a reacţionat Eveline în prezenţa mea. Înclin să cred că nu e totul aşa cum pare, dar momentan nu am avut timp să-mi dau seama.

Rorie îşi încrucişă braţele la piept şi apoi îi aruncă lui Graeme o privire pe care el de mult o asocia cu o uneltire clară. Poate că ei nu-i plăcea sângele sau violenţa, dar avea mintea demnă de un războinic însetat de sânge. Mereu mergea la ţintă.

— Cât valorează amabilitatea mea pentru tine?

Graeme fu nevoit să tuşească pentru a se abţine din râs. Fata era curajoasă şi, cu toate astea, niciodată nu reuşise să o pedepsească. Era de nestăpânit, nu era nicio îndoială.

Crescută fără o figură maternală, Rorie îşi petrecuse mare parte din copilărie crezându-se băiat.

— Ce vrei, fetişcană, zise Graeme amuzat.

— Vreau un profesor. Unul real, Graeme. Vreau să învăţ să citesc şi să scriu.

Ridică bărbia şi se uită curajoasă de sus la el.

— Şi unde crezi tu că o să găsesc eu acest profesor?

— Părintele Drummond.

— Rorie, este un om al Domnului şi are datorii nu doar faţă de un clan. Nu îl pot folosi pentru beneficiul personal.

— Mie mi se pare că nu eşti sigur de limpezimea minţii noii tale neveste, aşa că ar fi necesar ca un om al Domnului să vă binecuvânteze uniunea şi să-ţi convingă clanul că mireasa ta nu este sub semnul diavolului. În timpul liber, desigur, ar putea să mă înveţe pe mine.

Graeme izbucni în râs. Ce intrigantă! Îl supăra că ea avea un punct de vedere solid – binecuvântarea părintelui asupra căsătoriei nu doar că ar fi calmat temerile clanului său, ci ar fi asigurat binele şi fericirea lui Eveline.

— Bine, Rorie. O să trimit vorbă părintelui. Tu însă vreau să fii amabilă cu Eveline. Este o fată dulce şi cred că o să-ţi placă de ea. Este doar… diferită.

— N-am ştiut niciodată să fiu diplomată, zise ea sec.

El arătă spre uşă.

— Du-te, drăcuşorule! Înainte să-ţi dau un şut în fund.

Ea rânji şi trecu în grabă pe lângă el, acoperindu-şi fundul cu mâna în timp ce fugea.

*

Rorie ezită în faţa uşii închise a lui Eveline. Oricât de mult detesta să recunoască, era nervoasă din pricina întâlnirii cu cumnata sa.

Pe de o parte, era interesant să aibă o soră. Dar nu era interesant să aibă o soră nebună.

Îşi puse palma pe uşă pentru o clipă îndelungată, apoi trase aer în piept şi ciocăni. Aşteptă, devenind tot mai nervoasă. Cum nu primi niciun răspuns, mai ciocăni o dată. Doar ca să mai aştepte nişte secunde îndelungate.

Lipi urechea de uşă şi se încruntă. Se auzeau nişte sunete ciudate. Hârşâit? De parcă ceva era târât pe podea. Iar sunetul devenea tot mai puternic până când uşa fu deschisă dintr-odată, iar Rorie se trezi faţă în faţă cu o

femeie blondă un pic mai mare decât ea.

Eveline sări, speriată de prezenţa lui Rorie. Avea chipul roşu din cauza efortului şi părul ciufulit. Când Rorie coborî privirea, văzu că Eveline îşi trăsese unul dintre cufere spre uşă şi părea că voia să le scoată pe toate din cameră.

— Eu sunt Rorie, zise ea, neştiind ce ar fi trebuit să facă. Sunt sora lui Graeme.

Eveline o privi, studiind-o cu atenţie până când Rorie se foi, în privirea ei era ceva inteligent şi pătrunzător, de parcă o judeca pe Rorie, iar asta o făcu să se simtă inconfortabil.

Eveline erau intrusa aici, nu ea. Rorie aparţinea locului şi Eveline era străina. Duşmanul.

Apoi, spre uimirea ei şi mai mare, se întinse, o apucă pe Rorie de mână şi o trase în jos, făcându-i semn către cufăr.

— Uh, Eveline? Ce vrei să faci cu cufărul? întrebă Rorie.

Eveline se opri şi se încruntă. Apoi se ridică cât era de înaltă – nu că ar fi fost prea înaltă – şi se uită pe hol.

Expresia ei deveni şi mai nedumerită, apoi se îndepărtă dintr-odată de Rorie, merse pe hol şi deschise uşa lui Bowen.

— Hei! Nu poţi să dai aşa buzna în camera fratelui meu! protestă Rorie.

Eveline băgă capul înăuntru, apoi se retrase şi se întoarse spre Rorie, cu sprâncenele unite într-o cută adâncă. Îşi linse buzele de parcă voia să vorbească, dar Rorie ştia că era imposibil. Graeme spusese că era mută de la accident.

Apoi arătă spre uşa deschisă a camerei şi ridică palmele în semn de întrebare.

Rorie clătină confuză din cap.

Eveline arătă înspre Rorie şi apoi înspre cameră şi ridică din nou palmele.

Rorie înţelese în sfârşit şi clătină din cap.

— Nu, nu e camera mea. Este a lui Bowen.

Eveline o apucă din nou pe Rorie de mână şi o trase pe hol spre următoarea cameră. Lovi cu palma în uşă şi apoi se întoarse spre Rorie, cu aceeaşi întrebare în ochi.

Acum Rorie înţelese deja ce voia ea.

— Asta-i camera mea, spuse Rorie.

Eveline se încruntă nemulţumită, iar Rorie se trezi trasă din nou spre următoarea cameră. Între timp, îşi dăduse seama care era scopul acestui lucru şi obosise să fie trasă de colo-colo de o femeie doar un pic mai mare decât ea, aşa că îşi scoase mâna din strânsoare şi o luă de mână pe Eveline ca să o poată îndruma.

O conduse pe Eveline pe hol, arătând spre fiecare cameră şi spunând a cui era sau la ce servea. Eveline părea să devină tot mai frustrată cu fiecare cameră.

Dintr-odată, Rorie înţelese.

— Tu cauţi camera lui Graeme, nu-i aşa?

Eveline zâmbi şi încuviinţă ferm din cap. Pentru o clipă, Rorie fu fermecată de schimbarea adusă de zâmbet pe chipul tinerei femei. Era chiar frumoasă şi nu părea deloc nebună. Nu avea o privire nebună, chiar dacă purtarea ei nu era obişnuită. Sau era prea neobişnuită…

Apoi Rorie mişi ochii.

— De ce?

Zâmbetul lui Eveline se transformă rapid într-o încruntătură, apoi Rorie se trezi trasă înapoi pe hol, în camera lui Eveline. Acolo, ea arătă spre cufăr şi apoi făcu un semn de parcă împingea cufărul pe hol.

Apoi ridică bărbia, arătând spre camera ei şi clătină rebel din cap în vreme ce îşi încrucişă braţele la piept.

Rorie izbucni în râs. Cumnatei ei nu îi plăcea camera şi voia să se mute în dormitorul lui Graeme. Ar fi trebuit să fie loială şi să o informeze cu asprime pe noua mireasă a fratelui ei că, dacă Graeme ar fi dorit-o în dormitorul lui, ar fi dus-o acolo. Dar diavolul de pe umărul ei îi zise că ar fi fost chiar amuzant să o ajute pe Eveline şi să-l şocheze pe Graeme când avea să se retragă mai târziu.

— Bine, te ajut, rosti Rorie încă zâmbind.

Eveline zâmbi spre ea şi apoi se aplecă să apuce de

mânerul cufărului. Rorie se aplecă şi ea şi scoaseră cufărul pe uşă, aducându-l în hol.

Rorie arătă spre capătul holului.

— Camera lui Graeme e în capăt. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să mutăm toate lucrurile înainte să ne descopere cineva.

Capitolul 13

Graeme se opri şovăitor în faţa uşii lui Eveline. Se simţea vinovat că o lăsase în camera ei şi nu venise după ea. Nu verificase să vadă dacă se aranjase. Nici măcar nu-i trimisese o servitoare să o ajute să despacheteze.

Adevărul era că nu ştia în cine putea să aibă încredere pentru sarcina asta fiindcă oriunde se întorcea, era tratat cu o ostilitate făţişă pentru că o Armstrong locuia în castelul Montgomery.

Era momentul ca ea să coboare la cină. Nu era sigur că trebuia să o aşeze în mijlocul noului ei clan aşa de repede, dar dacă aştepta doar prelungea agonia. Era mai bine să termine odată şi apoi să o facă să se integreze între ai lui.

Cum urma să facă asta habar nu avea.

Ciocăni încet şi aşteptă, pentru că nu voia să dea buzna în intimitatea ei, deşi ca soţ avea tot dreptul să facă ce dorea. Nu voia să o stârnească împotriva lui sau să-i fie teamă de el. De fapt, îi repugna gândul acela.

După o clipă, cum ea nu răspunse, se încruntă. Deschise uşa şi găsi camera cufundată în întuneric. Luă una dintre lumânările din sfeşnicul de pe perete, intră în camera lui Eveline şi, spre surprinderea lui, încăperea era goală.

Niciun cufăr. Nimic din lucrurile ei. Era la fel de imaculată cum fusese înainte ca el să o lase în cameră cu câteva ore în urmă.

Se întrebă pentru o clipă dacă nu-i dăduse camera greşită, dar nici măcar el nu era aşa de ameţit. Se retrase

repede şi traversă holul, deschizând uşile în stânga şi în dreapta.

Când ajunse la camera lui, nu intră, dar apoi se gândi mai bine şi deschise uşa. Dacă tot o căuta, trebuia să se uite peste tot în castel. Cu siguranţă, ar fi aflat dacă ea şi-ar fi făcut apariţia jos.

Nu asta avusese el în minte pentru prima zi de fericire conjugală. O soţie care lipsea şi care putea să fie sau nu în toate minţile.

Aproape că nu o văzu când intră în camera lui şi studie iute încăperea. Dar cu siguranţă nu-i scăpă faptul că în camera lui se aflau acum toate cuferele ei, cu care venise la castelul Montgomery. Erau despachetate, iar lucrurile ei acopereau aproape toate suprafeţele din camera lui.

Iar ea era încovoiată pe partea îndepărtată a patului lui, aproape de perete. Din câte se părea, dormea dusă.

Oftă, ridică mâinile şi apoi le lăsă să-i cadă în semn de exasperare. Ea era peste tot în camera lui. Lucrurile ei. Până şi mirosul ei. Cufere. Haine. Şi, în plus, ea era în patul lui. Unde trebuia să doarmă el.

Nici măcar nu mâncase şi probabil că era lihnită. O luase din casa ei în clipa în care terminaseră de rostit jurămintele, iar ea nu mâncase când ajunseseră aici. Şi aşa era destul de slabă. Cu siguranţă, nu trebuia să sară peste mese.

Cu toate astea, nu voia să-i deranjeze somnul. Nici măcar nu se mişcase, iar el nu fusese silenţios când intrase în cameră. Sigur ziua aceea o epuizase.

Se apropie însă de pat şi se aplecă pentru a se uita la ea. Era ridicol că mergea în vârful degetelor prin propria cameră din respect pentru o soţie care hotărâse singură să se mute în camerele lui personale.

Arăta angelică în somn, cu genele negre pe obrajii palizi. Părul ei blond era ciufulit şi împrăştiat. Pe perna lui. Se încruntă. Până şi perna i-o furase.

Era îmbrăcată într-o cămaşă simplă de pânză, care îi acoperea cu modestie toate părţile importante. Tot ce

vedea era chipul ei şi un braţ gol, care se odihnea pe o parte. Celălalt braţ era băgat sub ea în timp ce dormea cu faţa spre perete.

Dacă o trezea, trebuia să se îmbrace şi să coboare, iar până când mergeau ei jos, mâncarea oricum avea să se termine. Intenţiona să se asigure că avea de mâncare pentru ea imediat ce se trezea de dimineaţă.

Mai rămase o clipă îndelungată, uitându-se la ea cum i se ridică şi îi cobora uşor pieptul. Apoi privi în jur încă o dată la toate lucrurile care acum îi ocupau camera. Sau mai degrabă camera *lor,* din moment ce ea o revendicase pe a lui.

Se întoarse, frecându-se la ceafă în timp ce se retrăgea în linişte. Habar nu avea ce să facă în această situaţie. Nu putea să aibă o căsnicie normală cu ea. Căsătoria lor nici măcar nu putea fi consumată.

Cu toate astea, iat-o în patul lui, pe perna lui, dormind dusă de parcă acolo îi era locul.

Coborî scările şi ajunse în sală, unde femeile care serveau erau ocupate să pună mâncarea pe mese. Se aşeză în capătul mesei unde stătea mereu, cu Teague în stânga lui şi Bowen în dreapta. Rorie stătea în faţa lui Bowen şi, în mod suspect, nu ridică ochii să-l întâmpine în timp ce se aşeza.

— Ştii cumva cum şi-a mutat Eveline toate cuferele în camera mea? întrebă el cu blândeţe, uitându-se în jos spre Rorie. Sau cum a ştiut care e camera mea?

Chipul lui Rorie se coloră. Dintr-odată, privi în jos, fascinată de mâncarea din farfurie.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Bowen. Fata s-a mutat în camera ta?

Teague se încruntă.

— Ce intenţii are?

— Pentru că dormea când am urcat, nu am putut s-o întreb, zise sec Graeme. Sunt mai interesat de modul în care a ajuns acolo.

Rorie pufni.

— Eu am ajutat-o.

Graeme miji ochii.

— A fost ideea ei sau a ta? Ăsta este vreun truc de-al tău?

— Mi-ai cerut să fiu drăguţă cu ea, spuse cu subînţeles. Am urcat în camera ei şi am găsit-o la uşă împingându-şi – sau *încercând* să-şi împingă – cuferele spre hol. Apoi m-a tras pe hol, vrând să ştie care era camera ta.

Graeme ridică mâna.

— Stai un pic. Te-a întrebat ea asta? De unde ştii că asta voia?

— Normal că nu. Nu vorbeşte. Mi-ai spus chiar tu asta şi nu a scos un singur cuvânt. Dar cu siguranţă ştie să se facă înţeleasă.

Graeme nu putea să nege asta.

— Deci doar te-a tras pe hol şi tu ai bănuit că ea voia să ştie drumul spre camera lui Graeme? întrebă neîncrezător Teague.

Rorie îşi săgetă fratele cu privirea.

— Nu mă aştept să înţelegi, dar crede-mă, dacă ai fi fost acolo, ai fi ştiut ce voia. Şi, în clipa în care i-am arătat care e camera lui Graeme, m-a dus înapoi la camera ei şi mi-a cerut s-o ajut să-şi mute toate lucrurile.

Graeme oftă adânc.

— Cine ştie ce era în capul ei…

— Nu a părut fericită cu camera pe care i-ai ales-o, zise Rorie, cu buzele zvâcnind în timp ce ridica ochii spre Graeme. De fapt, cred că s-a simţit ofensată că nu ai instalat-o în camera ta de la bun început.

Bowen clătină din cap.

— Biata fată este…

Se opri şi lovi cu degetul în tâmplă de câteva ori pentru a arăta ce credea despre capacitatea ei mintală.

Graeme se încruntă.

— Încă nu am stabilit cât de dusă este. Suspectez că nu e totul aşa cum pare. Indiferent cât de nebună este, mă aştept să o trataţi cu respect şi cu bunătate. Nu este o ameninţare pentru noi. Nu este vina ei că are asemenea origini. Niciunul dintre noi nu a vrut alianţa asta, dar iată-ne

aici! Ar trebui să scoatem ce e mai bun dintr-o situaţie proastă.

Buzele lui Teague se curbară.

— Înţelegere de sânge sau nu, eu nu consider că sunt în vreo alianţă cu Armstrong. Sunt doar cuvinte pe hârtie care nu au nicio semnificaţie. A promite că nu o să atac nu este acelaşi lucru cu a spune că ei sunt aliaţi de încredere.

— De acord, şuieră Graeme printre dinţi. Nu cred că a sugerat cineva aşa ceva. De la voi vreau şi am nevoie de înţelegere şi de răbdare. Nu vă costă nimic să fiţi amabili cu fata. Nu merită să fie tratată de clanul nostru ca o leproasă.

— Nu poţi controla ce gândeşte clanul, replică Bowen.

Graeme ajunse la capătul răbdării.

— Nu, nu pot, dar pot conduce prin puterea exemplului. Clanul nostru nu o s-o accepte peste noapte, dar mă puteţi ajuta dacă nu o trataţi cu acelaşi dispreţ ca restul. Poate că în timp o să-şi găsească locul aici. Gândiţi-vă cum se simte ea. A fost luată din sanctuarul casei unde era înconjurată de oameni care o iubeau şi o protejau şi a fost aruncată într-o lume ostilă, unde probabil se teme pentru viaţa ei, mai ales ţinând cont de felul cum este văzută de ceilalţi. Trecu apoi cu privirea de la Bowen la Teague şi înapoi la Bowen. Imaginaţi-vă dacă Rorie ar fi fost luată de lângă noi, cum am încercat să vă fac să înţelegeţi când eram în castelul Armstrong. Nu aţi vrea ca ea să fie tratată decent şi cu bunătate dacă noi nu am fi acolo să o protejăm?

— Nu o să fiu luată, nu-i aşa? întrebă tăios Rorie.

Graeme blestemă în gând când văzu teama subită din ochii ei.

— La dracu’, Graeme! mârâi Teague. A fost o tâmpenie din partea ta să spui asta.

— Nu, draga mea, zise Graeme. Era doar un exemplu. Locul tău este aici, cu noi, şi asta nu o să se schimbe.

— Dar s-ar putea, insistă Rorie. Sunt sigură că familia i-a spus lui Eveline aceleaşi lucruri pe care mi le spui tu mie. Probabil că şi ei i-au oferit aceleaşi asigurări, dar cine ştie dacă regele nostru nu o să mă ofere pe o farfurie de

sacrificiu?

— Dacă era aşa, ar fi făcut-o deja, spuse Bowen pe un ton liniştitor. Regele deja ne-a cerut prea mult. Nici măcar el nu o să insiste atât.

Graeme nu era prea convins şi credea că nici Bowen, nici Teague nu erau, dar nu aveau să spună asta în faţa lui Rorie.

— Aş prefera să discut despre atitudinea voastre faţă de Eveline, zise Graeme, îndreptând conversaţia către subiectul care îl interesa. Vreau să-mi promiteţi că o să-i uşuraţi acomodarea şi că o să vă purtaţi prieteneşte cu ea, în ciuda ostilităţii celorlalţi.

— Prea bine, zise Teague fără tragere de inimă.

— Mie îmi place de ea, spuse Rorie.

Cei trei fraţi se întoarseră surprinşi spre ea. Până acum, nu spusese nimic despre ce credea de Eveline. Doar povestise ce se întâmplase mai devreme.

Rorie ridică din umeri.

— Are ceva. Pare… hotărâtă. Mă aşteptam să o găsesc tremurând într-un colţ sau cu capul pe pat plângând. Dar am găsit-o trăgând de cufere spre hol şi cerându-mi să-i spun care era camera lui Graeme. Mi s-a părut totul destul de amuzant.

Apoi se uită spre Graeme.

— Nu ştiu dacă este bolnavă, nebună sau ce se mai zice despre ea. Ştiu doar că este curajoasă. Şi fie că vorbeşte sau nu, asta are prea puţin de-a face cu faptul că poate comunica, pentru că a fost foarte clară când mi-a transmis ce vrea – de fapt, ce mi-a cerut.

— Şi dacă nu e nebună, atunci cum dracu’ este? murmură Graeme.

Capitolul 14

Graeme se trezi cu un corp de femeie cuibărit strâns lângă el. Braţul lui Eveline era peste pieptul lui, iar ea era

băgată sub umărul lui.

Pentru o clipă, nici nu respiră. Pentru Dumnezeu, era ciudat! Seara trecută se strecurase în pat, după ce se întrebase dacă trebuia să doarmă sau nu în propria cameră. Chiar se aşezase pe margine, aşa că era suficient loc între el şi Eveline, care în acel moment se afla la perete.

Dar acum? Se învârtise în pat şi ajunsese lângă el. Poate că i se făcuse frig în timpul nopţii şi căutase căldura lui.

Scrâşni din dinţi când erecţia lui matinală fu mai tare decât de obicei. Îl măcina vinovăţia, chiar dacă era o reacţie masculină normală lângă un corp de femeie lipit de al lui. Nu trebuia să se gândească la ea aşa. Cu siguranţă, era un păcat.

Dilema pe care o avea acum era cum să se desprindă din strânsoarea ei fără să o trezească şi fără ca momentul să pară şi mai ciudat? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea să se trezească brusc îngrozită.

După ce se gândi un moment îndelungat, se trase încet spre marginea patului, ridicându-i braţul suficient cât să poată ieşi.

Îşi ţinu respiraţia când se mişcă Eveline, dar apoi ea se întoarse pe partea cealaltă. Oftând uşurat, se ridică şi se îmbrăcă în grabă, ca ea să nu se trezească în timp ce el era acolo.

Când era pe cale să plece, se întoarse dintr-odată, uitându-se la vatra goală. Probabil venise la el în timpul nopţii pentru că-i fusese frig. Dimineaţa era destul de rece şi avea să se trezească tremurând de frig.

Traversă camera, dând la o parte unul din cuferele ei şi având grijă să nu-i dărâme lucrurile întinse pe scaun şi pe o bancă. Adunând lemnele de pe podea, unde erau stivuite lângă vatră şi făcu focul folosind una dintre lumânările arse pe jumătate.

Curând, un foc sănătos cuprinse buştenii şi vatra începu să emane căldură. Măcar ea se putea îmbrăca lângă foc fără să se învineţească.

Satisfăcut că îşi făcuse datoria, ieşi din cameră şi

plecă să o caute pe Rorie. Mai întâi se uită în camera ei, dar ştia că probabil ori era deja jos mâncând, ori se afla în camera de corespondenţă a tatălui lor, încercând să înveţe să citească.

Clătină din cap. Nu era genul de preocupare pe care ar fi încurajat-o în mod normal, dar părea să însemne mult pentru ea, deşi nu era sigur de ce. Nu vedea nimic rău în a-l ruga pe părintele Drummond să o instruiască dacă asta o făcea cu adevărat fericită. Nici nu se dădea în lături de la a se folosi de asta ca ea să fie de acord cu cererile lui când venea vorba de Eveline.

După cum se dovedi, era la masă, ciorovăindu-se cu Teague – ceva obişnuit în orice zi.

Graeme se aşeză şi dădu ochii peste cap când fraţii săi nici măcar nu făcură o pauză suficient de lungă în cearta lor pentru a observa că era prezent. Îşi drese vocea şi, cum nu primi niciun răspuns, lovi cu pumnul în masă.

Teague şi Rorie îşi întoarseră capul în direcţia lui Graeme.

— Unde este Bowen? întrebă el calm.

Rorie ridică din umeri.

— A mâncat deja. A zis că se duce afară cu oamenii.

Graeme păstră tăcerea cât îşi primi porţia de mâncare, iar când femeia care servea se îndepărtă, se uită din nou spre Rorie.

— Aş vrea să te duci sus după Eveline. Asigură-te că primeşte de mâncare. Ieri, mare parte din zi nu a mâncat, deci sigur îi este foame. Aş vrea să-i ţii companie şi poate o ajuţi să-şi aranjeze lucrurile.

Rorie îşi încreţi nasul.

— Deci o laşi să stea în camera ta?

Graeme se încruntă.

— Asta nu-i treaba ta. Dar nu văd niciun motiv să o dau afară, măcar până când se acomodează şi se obişnuieşte cu împrejurimile. Cine ştie ce idei ciudate şi-a făcut sau de ce refuză să rămână în camera ei. Pentru moment, vreau să se simtă în largul ei. Iar dacă pentru asta trebuie să rămână în camera mea, atunci pot să

supravieţuiesc câteva zile.

Rorie se întoarse şi îi zâmbi poznaş lui Teague.

— Cred că am câştigat pariul.

Teague se încruntă şi apoi se uită dezgustat spre Graeme.

— Ce pariu a fost ăsta? întrebă el.

— Teague a pariat că o s-o dai afară pe Eveline din camera ta la venirea dimineţii. Ştiam eu că nu o s-o faci, zise plină de ea.

Le aruncă amândurora priviri întunecate.

— Mă bucur că v-am distrat pe amândoi.

— O să dormi aşa cum îţi aşterni, zise Teague.

— Nu este treaba ta, replică Graeme pe un ton rece.

Teague se ridică, pe chipul lui citindu-se iritarea.

— O să fiu în curte, la antrenament, dacă te decizi să-ţi revii şi să ni te alături.

Graeme hotărî că prima rundă avea să fie cu Teague, ca să-i dea fratelui mai mic o lecţie despre respect.

*

Eveline se trezi şi pentru o clipă nu îşi dădu seama unde se afla. Nu era în camera şi în patul ei. Niciunul dintre mirosuri nu-i era cunoscut. Avu nevoie de un moment să înlăture pânzele de păianjeni din minte şi să-şi amintească faptul că era măritată şi că se afla în patul soţului din camera lui – o cameră în care o invadase fără să-i ceară permisiunea.

Dar nu o trezise să o dea afară, deci poate că nu era supărat pentru asta.

Se simţise îngrozitor de singură şi izolată în camera pe care i-o dăduse. Poate era duşmanul clanului ei, dar fusese bun cu ea – singurul Montgomery care se purtase amabil.

Se încruntă. Nu era complet adevărat. Rorie o ajutase, deşi nu era sigură ce motive avusese sora lui Graeme. În ochii ei citise răutate când fusese de acord să o ajute să-şi mute lucrurile.

Când dădu cuverturile la o parte, simţi un aer rece şi începu să tremure. Dar, când se întoarse, căldura o întâmpină şi îşi dădu seama că fusese făcut focul în vatră.

Judecând după înălţimea şi vâlvătaia flăcărilor, focul nu fusese aprins de mult. Graeme trimisese probabil pe cineva să-l aprindă pentru ea ca să nu-i fie frig când se trezea.

Un bărbat care demonstrase o astfel de grijă faţă de fiica duşmanului său nu putea să fie aşa de rău, nu-i aşa?

Nimic din ce văzuse până acum nu-i spusese că era în pericol cu Graeme Montgomery. Nu era fericit cu aranjamentul – cine-i putea găsi o vină? Dar nu abuzase de ea şi nici nu o tratase rău. Nu încă.

Înainte, nu ar fi crezut niciodată că un Montgomery putea fi nobil şi just, dar Graeme părea destinat să-i schimbe părerea.

Se apropie mai mult de vatră şi întinse mâinile să-şi încălzească degetele reci. După ce se încălzi, se întoarse pentru a-şi găsi haine potrivite pentru zi.

Acasă, nu s-ar fi gândit prea mult la asta. Aici, dintr-odată se gândea dacă se cuvenea să-şi lase părul desfăcut ori să-l împletească şi dacă trebuia să poarte rochia ei simplă sau pe cea mai drăguţă. La ce s-ar fi aşteptat Graeme de la soţia lui?

Se încruntă când îşi dădu seama că nu ştia ce aşteptări avea el. Nu părea să aibă vreuna, în afară de dorinţa de a o ignora şi de a-şi continua activităţile normale. Poate de asta aranjase ca ea să aibă o cameră separată.

Optă pentru ceva simplu. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca familia Montgomery să creadă că era arogantă. Observase rochiile celorlalte femei din castel, iar majoritatea era rochii pentru muncă.

După ce se îmbrăcă, începu să-şi perie părul. Avea ceva de lucru, pentru că rafalele de vânt pe drumul lung spre casa Montgomery îi încâlciseră părul şi nici nu-l periase înainte de a se culca.

Desfăcu nodurile din şuviţe şi apoi începu să-l

împletească trăgându-l peste umăr. Se cocoţase pe banca cea mai apropiată de foc, dar o clipă mai târziu simţi prezenţa cuiva.

Simţind un fior, ridică repede privirea şi o văzu pe Rorie în uşă. Zâmbi, neştiind dacă Rorie îi spusese deja ceva. Apoi îi făcu semn să înainteze.

În acea clipă, era foarte bucuroasă să o vadă pe fată. Izolarea din camera lui Graeme era copleşitoare şi îi lipsea curajul de a coborî singură. Încă avea proaspete în minte privirile celor din clanul lui.

— Bună dimineaţa, Eveline, zise Rorie, zâmbind ezitant.

Eveline îi zâmbi la rândul ei, dorind să încurajeze conversaţia pe care Rorie încerca să o lege.

— Deci ai de gând să stai sus toată ziua? întrebă Rorie.

Eveline se încruntă, pentru că nu îşi dădu seama ce sens avea întrebarea.

— Graeme s-a gândit că poate îţi este foame. Ieri ai mâncat puţin.

Eveline încuviinţă uşor din cap.

Ochii lui Rorie sclipiră când se aşeză pe scaunul din faţa băncii pe care se cocoţase Eveline.

— Femeile fac pariu dacă o să fii sau nu suficient de curajoasă să ieşi din camera ta.

Eveline clipi surprinsă şi apoi se încruntă. Care era scopul lui Rorie? Încerca să o înfurie? Să o supere? Să-i amintească de poziţia ei fragilă în noul clan?

— Sunt sigură că nu se aşteaptă ca tu să cobori curajoasă şi să le ceri ceva de mâncare, continuă Rorie, nepărând deranjată de reacţia lui Eveline. S-ar putea să fie amuzant să le vedem expresiile dacă ai face asta.

Buzele lui Eveline zvâcniră şi apoi schiţă un zâmbet. Rorie era clar genul poznaş. Probabil de asta o ajutase cu o zi în urmă să-şi mute lucrurile în camera lui Graeme.

Încuviinţă o dată din cap.

Rorie zâmbi larg.

— Atunci haide! Nu are sens să te ascunzi aici când

putem face ştrengării jos.

Eveline îşi legă rapid capătul cozii împletite cu o fâşie de piele şi se ridică pentru a o urma pe Rorie afară din cameră.

Când intrară în sală, femeile curăţau resturile de la masa de dimineaţă. Două măturau podelele, în vreme ce altele dădeau la o parte blănurile din ferestre pentru a lăsa lumina şi căldura soarelui să intre.

Totul se opri dintr-odată când o văzură pe Eveline. Rorie continuă să înainteze, iar ea o urmă. Fata spuse ceva ce nu plăcu femeilor. Una se încruntă făţiş la Eveline şi spuse:

— Dacă vrea să mănânce, atunci ar trebui să fie aici când sunt ceilalţi din castel.

Eveline o privi, refuzând să se lase intimidată de acea femeie neplăcută.

Rorie îi făcu semn femeii să se îndepărteze şi apoi se întoarse spre Eveline.

— Vino să te aşezi şi să mănânci.

Eveline privi spre mese şi apoi la masa înaltă de pe podium, precum cea de acasă. Miji ochii şi apoi porni în faţă. Era soţia căpeteniei şi avea să stea la masa înaltă.

Se asigură că se aşază pe partea în care putea vedea restul încăperii. Voia să vadă ce se spunea. Rorie se aşeză în faţa ei, cu un zâmbet larg pe chip.

— Îmi place de tine. O mişcare curajoasă. Dar o idee bună. Arată-le repede că nu te pot intimida! Femeile clanului nostru sunt destul de încăpăţânate. Ţine minte că sunt loiale, dar destul de feroce în a-şi exprima opiniile. Se spune că Graeme este căpetenia, dar femeile conduc castelul.

Eveline ridică din sprâncene. Sigur Rorie glumea.

— Nu că Graeme ar recunoaşte vreodată un asemenea lucru, adăugă Rorie încă rânjind. Dar sunt o adunătură intimidantă. Unele mă plac, altele nu.

Eveline o studie lung pe Rorie. Cel mai probabil, era subestimată. Avea un aspect fragil, aproape băieţos, dar cu toate astea părea obraznică şi îi dăduse impresia că era o

persoană isteaţă şi inteligentă.

Apoi privi peste umărul lui Rorie când văzu femeile conversând. Una se prefăcea că mătura în vreme ce vorbea cu una dintre femeile care curăţaseră masa.

Lui Eveline îi era greu să le urmărească, dar prinse suficiente cuvinte să ştie că ea era subiectul conversaţiei. Erau aruncate cuvintele obişnuite. „Nebună”. „Tulburată”. „Ţicnită”. Tresări când văzu „proastă”, „arogantă” şi „gunoi Armstrong” adăugate la listă.

Îşi încleştă maxilarul de furie. Primul ei impuls fu să se apere, ceea ce era absurd ţinând cont de faptul că petrecuse ultimii trei ani permiţând oamenilor să creadă despre ea ce voiau şi nu făcuse nimic să le demonteze presupunerile. Convingeri pe care ea le hrănise.

Dar durea mai mult venind de la aceşti oameni. Ei nu o cunoşteau. O judecau doar prin prisma faptului că era o Armstrong. Clanul ei făcea de zece ori cât al lor, iar femeile din castelul ei nu erau aşa de leneşe.

Cea care o criticase pe Eveline că trebuia să mănânce mai devreme veni la masă şi trânti insolent porţia de pâine şi brânză. O privi nemulţumită şi apoi se întoarse şi plecă. Femeia nu adusese nimic de băut, dar Eveline nu avea de gând să rişte o ceartă pentru asta. Se putea descurca şi fără.

Ciuguli din pâine. Era chiar bună, iar cineva depusese efortul să o încălzească un pic sau poate că fusese ţinută aproape de sursa de căldură din bucătărie. În orice caz, era moale şi avea un gust minunat.

— Ai vrea un tur al castelului după ce mănânci? întrebă Rorie.

Eveline strânse buzele gânditoare, neliniştită dintr-odată de această abordare directă. Mare parte din curajul ei fusese consumat pentru a coborî în sală.

— Nu îţi este frică, nu? întrebă Rorie cu acea sclipire în ochi.

Eveline se încruntă şi strânse buzele, informând-o pe Rorie ce credea despre momeala ei. Dar avu efectul dorit, pentru că nu putea să refuze. Nu avea să se lase intimidată

de o adunătură de Montgomery şi nici forţată să se ascundă.

Era fiica unei căpetenii şi acum devenise soţia altei căpetenii. Asta însemna ceva, nu-i aşa? Poate că nu era un războinic puternic, dar învăţase ceva tot observând-o pe mama ei – dacă ceva putea dărâma un războinic, acel lucru era o femeie hotărâtă.

Rorie îi zâmbi satisfăcută şi apoi se lăsă pe spate, aşteptând ca Eveline să termine de mâncat.

Când termină, se uită cu subînţeles la Rorie şi apoi se ridică, preluând iniţiativa şi ocolind masa, şi merse în faţă, nu fricoasă în spatele cumnatei.

Cu bărbia ridicată, merse prin mijlocul sălii, înfruntând curajoasă privirile celorlalte femei. La capăt, o femeie cu părul întunecat îi ieşi în faţă, iar Eveline fu nevoită să se oprească brusc pentru a nu se ciocni de ea.

Femeia era destul de tânără. Poate mai tânără decât celelalte care munceau în sală. Ochii ei verzi ar fi fost frumoşi dacă nu erau plini de o răutate rece. Se uită la Eveline cu o ostilitate făţişă, cu nările fremătând de parcă o provoca.

— Târfă Armstrong!

Cuvintele se formaseră pe buzele femeii aşa de clar, încât nu exista posibilitatea ca Eveline să le fi înţeles greşit. Îndrăzneala femeii o luă prin surprindere şi rămase cu gura căscată.

Rorie trecu în faţa Eveline înainte ca aceasta să apuce să reacţioneze. Era întoarsă suficient ca Eveline să vadă ce spunea.

— Singura târfă de aici eşti tu, Kierstan! şuieră Rorie, încordată de furie. Las-o în pace sau o să-i spun lui Graeme că-i defăimezi soţia!

Kierstan se strâmbă dezgustată, dar se întoarse şi plecă, lăsându-le acolo. Rorie se întoarse spre Eveline şi zâmbi.

— Gata. S-a dat la o parte. Continuăm turul?

Capitolul 15

Graeme ştia că Rorie îi făcea lui Eveline un tur al castelului pentru că îi spuseseră peste zece oameni ai clanului. Se purtau de parcă ar fi trebuit să o încuie pe Eveline în camera lui şi să o ţină acolo tot timpul.

Le înţelegea ura faţă de clanul Armstrong pentru că şi el o simţea. Dar nu înţelegea dorinţa lor de a extinde acea ură asupra unei femei inocente. Nu putea să spună că-l surprindea, dar nu înţelegea.

Când fu informat de următoarea persoană că soţia lui Armstrong umblă pe pământurile Montgomery de parcă acolo îi era locul, Graeme ajunsese la capătul răbdării.

— Dar acolo îi este locul! urlă el, speriindu-l pe bărbatul mai în vârstă.

Se întoarse pe jumătate ca toată lumea care se afla la o distanţă mai mică să-i afle nemulţumirea.

— Ajunge! Regele a ordonat această căsătorie şi nu se poate face nimic. Încetaţi să vă mai purtaţi ca nişte copii îmbufnaţi şi nu mai faceţi o femeie nevinovată să sufere pentru ceva ce nu cunoaşte. Ar trebui să vă fie ruşine de acţiunile voastre!

Aflat la mică distanţă unde instruia un grup de flăcăi să folosească arcurile şi săgeţile, Bowen se încruntă. Întinse pumnul de săgeţi spre unul dintre băieţi şi apoi se întoarse spre Graeme.

— Nu poţi să nu bagi în seamă ce efect are asta asupra lor, interveni Bowen apropiindu-se. Te aştepţi să accepte şi să uite tot ce s-a petrecut în trecut, cum ai făcut tu. Te aştepţi la prea mult, Graeme.

Se uită în jos spre fratele său, simţind cum furia i se furişează pe gât.

— Îndrăzneşti să-mi spui că am uitat trecutul? Îndrăzneşti să-mi spui la ce să mă aştept?

Furia lui creştea cu fiecare cuvânt, până ce ajunse să

fiarbă ca un cazan. Făcu un pas spre Bowen şi întâlni fără să clipească privirea fratelui său.

— Dacă nu eşti de acord cu modul în care mă ocup de situaţie, poate că ar trebui să mă provoci pentru titlul de căpetenie.

Bowen făcu ochii mari.

— Nu spun, nici nu fac asta!

— Ori îmi eşti loial şi mă susţii, ori mă provoci. Este alegerea ta! urlă Graeme.

— Ştii că te susţin, zise Bowen pe un ton mai jos.

— Nu, nu ştiu. Dacă m-ai susţine, ai accepta dorinţele mele legate de Eveline, Nu ai sta cu mâinile în sân în vreme ce oamenii noştri o discreditează. Ce ar crede tata, Bowen? Crezi că ar tolera ca o inocentă să fie tratată aşa? A fost un om corect şi just. Nu ar fi permis niciodată ca un Montgomery să fie nerespectuos cu Eveline, indiferent de originea ei.

Bowen avu bunul-simţ să se arate ruşinat.

— Da, ai dreptate, Graeme. Îmi pare rău. Tata ar fi luat-o sub aripa lui şi ar fi scuipat pe oricine i-ar fi adresat un singur cuvânt urât. Se întoarse şi apoi îşi duse mâna la ceafă. Când îl privi din nou pe Graeme, în ochii lui văzu limpede frustrarea. Eu doar sunt furios. Toţi suntem. Nu aveam nicio intenţie să cădem la pace cu clanul Armstrong. Ar fi aşa de bine dacă am putea să-i ştergem de pe suprafaţa pământului! Regele ne-a transformat în femei, legându-ne de mâini, şi ne-a împovărat cu amintirea a tot ceea ce urâm şi tot ce nu putem face.

Graeme se eliberă de iritarea pe care o simţea în piept.

— O ştiu prea bine, Bowen. Crezi că mie îmi place situaţia asta mai mult decât oricărui membru al clanului meu? Regele mi-a răpit răzbunarea pentru moartea tatălui. Nu este ceva la care am renunţat uşor. Dar nu pot să fac să sufere o biată fată când nimic din toate astea nu este din vina ei. Trebuie să fiu corect şi just pentru că e datoria mea de căpetenie să fiu aşa. Cum pot să fiu un conducător pentru clan dacă încurajez nedreptatea faţă de o inocentă?

— De asta eşti tu căpetenia şi nu eu, şi nici nu vreau să contest vreodată dreptul tău de a fi căpetenie, zise Bowen pe un ton serios. Tu semeni mult cu tata. Ar fi mândru. Eu nu am simţul ăsta ai dreptăţii, pentru că prin venele mele nu curge decât ură faţă de cei care au provocat suferinţă clanului nostru. Şi mie.

Bowen se întoarse şi plecă înainte ca Graeme să-i răspundă. Trecu pe lângă un grup de băieţi care îi aşteptau instrucţiunile şi se îndepărtă până ce nu îl mai văzu. Se duse să călărească, aşa cum făcea deseori. Dintre toţi copiii Montgomery, Bowen fusese cel mai apropiat de tatăl lor.

Relaţia lui Graeme cu Robert Montgomery fusese mereu diferită. Trebuia să fie. Era moştenitorul lui şi trebuia să-şi înveţe de la o vârstă fragedă datoriile faţă de clan. Cu Bowen însă, tatăl lor fusese mai relaxat, mai răbdător, şi amândoi iubeau caii. Graeme nu le purta pică pentru relaţia lor. O acceptase aşa cum făcuse cu toate celelalte lucruri din viaţa sa. Pur şi simplu aşa era.

Bowen era mai pasional. În toate privinţele. Trăia profund orice emoţie. Se simţise copleşit de durere când tatăl lor murise şi fusese nevoie de forţa lui Graeme şi de a lui Teague pentru a-l împiedica să-i atace singur pe cei din clanul Armstrong.

Jurase să se răzbune, iar acum că acest lucru îi fusese răpit, instinctul era să se dezlănţuie. Din păcate, Eveline era o ţintă uşoară. Era o Armstrong. Reprezenta tot ceea ce Bowen ura mai mult.

Graeme oftă şi îşi frecă fruntea. Ce situaţie complicată! Soluţia regelui nu era deloc potrivită. Era un bandaj neînsemnat peste o rană care avea nevoie să fie arsă cu un cuţit fierbinte.

Îşi trecu mâna prin păr şi, întorcându-se într-o parte. Spre surprinderea lui, Eveline se afla la mică distanţă, privindu-l îngrijorată. Auzise schimbul de replici? Se uită după fratele său, blestemând faptul că se certaseră în văzul tuturor.

Rorie apăru o clipă mai târziu, ridicând o sprânceană spre Graeme.

— Tu şi Bowen v-aţi certat?

Graeme nu avea chef de remarcile ei.

— Cât ai auzit? Cât a auzit *ea?*

Rorie clătină din cap.

— Am venit doar ca să-l vedem pe Bowen cum pleacă îmbufnat.

— Destul cu insultele! izbucni Graeme.

Eveline se încruntă curajoasă spre el şi apoi păşi în faţa lui Rorie. Îşi încrucişă braţele la piept şi apoi îl săgetă cu privirea.

În spatele ei, Rorie râse.

— Cred că mă protejează, Graeme.

— De parcă tu ai nevoie de protecţie, mormăi el. Eu am nevoie de protecţie în faţa intrigilor tale.

Rorie o ocoli pe Eveline şi apoi o luă de mână, trăgând-o înapoi spre castel.

— Haide, Eveline! Să lăsăm căpetenia cu gândurile sale.

Graeme privi cum Eveline o urmă pe Rorie şi din nou se miră cât de frumoasă era fata. Chiar şi când îl săgeta cu privirea, avea la ce să se uite – tot părul acela blond strălucind în lumina soarelui, ochii ei aşa de albaştri încât se putea îneca în ei.

Era aşa de frumoasă când se uita la ea, încât îl durea. Îl făcu să-şi încleşteze dinţii. Aşa de tânără şi de frumoasă, iar o tragedie îi răpise aşa de multe! Dacă după trei ani tot nu era normală, erau şanse mici să îşi mai revină vreodată.

*

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Eveline era să se expună din nou în faţa femeilor din castel. Trecuse deja de două ori printre ele de când Rorie începuse să-i arate castelul şi de fiecare dată citise batjocuri pe buzele lor. Remarci crude şi insensibile. Iar Kierstan era de fiecare dată acolo, săgetând-o, cu cuvântul *târfă* pe buze, de parcă era singurul pe care ştia să-l rostească.

Era suficient ca Eveline să-şi dorească să-i mânjească

gura cu sânge.

În propria ei casă, fusese mulţumită să lase oamenii să creadă ce voiau. Era esenţial pentru înşelăciunea ei. Dar aici? Nu avea niciun motiv să permită continuarea unui astfel de lucru. Nu ar fi schimbat circumstanţele. Cu siguranţă, nu o protejase de căsătoria cu Graeme. Şi nu era ca şi cum ar mai fi fost forţată să se mărite cu Ian McHugh, pentru că acum era deja măritată.

Orice bărbat ar fi fost mai bun decât Ian. S-ar fi căsătorit cu diavolul decât să se dăruiască unui bărbat care îi spusese clar cum avea să fie tratată sub *protecţia* lui.

Dar… Părea să existe mereu un *dar.* Problema venea din plasa de minciuni şi de înşelătorii. Îi scăpase de sub control şi prinsese viaţă, iar ea nu mai putea să îndrepte lucrurile. Era afundată prea mult. Fusese prinsă în propria soluţie.

Dacă Graeme se înfuriase pentru că ea nu era nebună? Nu că ar fi fost furios – cu siguranţă, ar fi fost uşurat căci fusese amabil şi blând cu ea. Dacă nu o credea nebună, îi putea oferi acelaşi respect şi înţelegere? Sau îşi permitea să o urască pentru cine era? Şi avea să fie furios pe minciuna ei?

Se pregăti când intrară în hol. Nu mai erau aşa de multe femei înăuntru. Nici urmă de Kierstan, spre uşurarea ei. Dar cele puţine care erau prezente se opriră din activităţile lor pentru a se întoarce şi a se holba.

De data asta, Eveline nu făcu niciun efort să vadă ce spuneau, încercă să stea cu privirea aţintită spre spatele lui Rorie şi o urmă pe coridorul îngust în partea cealaltă a încăperii. Intrară într-o cameră mică, pătrunsă de un miros de mucegai.

Pe un birou erau stivuite registre şi doar o mică rază de soare pătrundea printre blănurile de la fereastră. Rorie le dădu la o parte, lăsând să intre razele soarelui să lumineze încăperea.

Apoi se lăsă pe scaun şi ridică ochii spre Eveline, părând chiar mulţumită de ea însăşi.

Eveline ridică o sprânceană în semn de întrebare şi

apoi îşi roti privirea prin cameră. Era mică, mai mult o cămăruţă decât o încăpere adevărată. Abia era loc pentru birou, iar toate teancurile de pergamente şi registre păreau să facă încăperea şi mai mică.

Când se uită din nou la Rorie, vorbea continuu. Eveline se încruntă şi încercă să se concentreze ca să urmărească ce spunea cealaltă fată.

— ...camera tatii. Dar am de gând s-o fac să fie a mea. Graeme mi-a promis că-l trimite pe părintele Drummond să mă înveţe să citesc şi să scriu. Apoi o să pot ţine registrele pentru Graeme şi nu mai trebuie să-şi facă griji cu asta.

Eveline îşi încruntă fruntea şi mai mult. Părea ciudat că o femeie voia să facă asta, dar apoi se gândi ce ar fi însemnat pentru *ea* să poată scrie şi citi. Ar fi fost o metodă de comunicare dacă persoana cu care voia să converseze putea la rândul ei să scrie şi să citească. Ar fi posibil să înveţe, ţinând cont de incapacitatea ei de a auzi?

Mai făcu un pas către birou, într-o postură dornică în vreme ce se uita la Rorie. Apoi arătă spre ea însăşi şi spre registre şi pergamente, îşi înclină capul în semn de întrebare.

Rorie se încruntă o clipă, studiind-o. Eveline repetă mişcarea, de data asta incluzând-o şi pe Rorie ca să înţeleagă ce o întreba.

— Vrei să înveţi şi tu să scrii şi să citeşti?

Rorie părea uluită de acel gând. Eveline încuviinţă fermă din cap.

Rorie miji ochii suspicioasă şi se ridică, punându-şi palmele pe lemnul îmbătrânit. Se aplecă în faţă, cu o încruntătură. Întâlni privirea lui Eveline.

— Cât de *nebună* eşti, Eveline Armstrong?

Capitolul 16

Eveline îşi strânse buzele într-o linie fermă. Ar fi vrut

să se uite în altă direcţie, să pretindă că nu înţelesese, dar dacă făcea asta, exista riscul ca Rorie să vadă mai mult decât văzuse deja.

Şi nu hotărâse ea că nu mai era nevoie de înşelătorie? Poate că reuşea să-şi croiască drum în noua ei viaţă. Pas cu pas.

Eveline înghiţi în sec şi apoi clătină lent din cap.

— Poftim? Nu, nu eşti nebună? Nu, nu eşti normală? Pentru care clatini din cap? întrebă Rorie.

Eveline îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi apoi se uită curajoasă la Rorie. Îşi încrucişă braţele la piept şi apoi clătină ferm o dată din cap.

— Nu eşti nebună.

Eveline clătină din nou din cap.

— Tu înţelegi ce te întreb?

Eveline încuviinţă din cap.

Rorie expiră şi apoi se lăsă pe scaun, uitându-se la Eveline şi nevenindu-i să creadă.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce laşi oamenii să te creadă nebună?

Eveline întinse mâinile şi apoi le depărtă una de alta.

Rorie ridică din sprâncene.

— Poveste lungă?

Eveline încuviinţă din cap.

— Cu siguranţă, este o poveste pe care vreau să o aud.

Eveline se încruntă nefericită şi îşi încrucişă braţele la piept într-un gest protector.

— Eşti speriată, rosti Rorie.

Eveline ezită o clipă şi apoi încuviinţă o dată iute. Trebuia să recunoască o astfel de slăbiciune, dar cum să nu îi fie frică? Toată lumea de acolo o ura.

Rorie încă o studia cu atenţie de parcă încerca să intre în mintea ei şi să-i afle gândurile sau măcar să vadă cât de sănătoasă era.

— Nu doar aici. Şi acasă la tine. Ţi-a fost frică.

Eveline rămase acolo o clipă îndelungată, nedorind să recunoască faptul că îi fusese frică în singurul loc în care ar

fi trebuit să se simtă cel mai în siguranţă.

— Eveline? insistă Rorie.

Plecă privirea un moment, dar încuviinţă încă o dată din cap.

— Spune-mi un lucru, continuă Rorie aplecându-se în faţă. Te-ai prefăcut în tot acest timp? De la accident? Nu a fost cu câţiva ani în urmă?

Eveline ridică din umeri. Cine ştie. În primele zile, poate chiar fusese nebună. Nu îşi amintea multe. Lumea ei ajunsese un haos în vreme ce încercase să accepte tot ce se petrecuse. Putea să înţeleagă de ce clanul ei ajunsese la concluzia aceea. Cu siguranţă, se purtase ca o nebună.

Rorie făcu ochii mari, de parcă tocmai îşi dădea seama de ceva.

— Poţi să vorbeşti?

Eveline clătină din cap. Nu era o minciună. Nu avea cum să ştie dacă mai putea vorbi. Nu avea cum să analizeze sunetele. Nicio metodă să verifice cât de tare sau de încet vorbea. Buzele îi tresăriră la amintirea modului în care se formează cuvintele, dar nu se lăsă dusă de impuls.

— Deci te-ai prefăcut că eşti nebună pentru că te-a speriat ceva şi acesta a fost modul tău de a te ascunde. Rorie îşi frecă bărbia gânditoare şi apoi îşi înclină capul într-o parte. Nu ştiu dacă asta te face la fel de nebună, aşa cum se spune că eşti, sau de-a dreptul genială. Orice ar fi fost, cred că te-a înspăimântat cu adevărat ca să depui asemenea eforturi.

Lui Eveline îi tremura gura şi îşi strânse braţele cu degetele până ce deveniră albe.

— Nu am vrut să te supăr, zise Rorie. Văd că orice ar fi fost încă te sperie îngrozitor. Graeme ar trebui să ştie asta, Eveline. El te-ar proteja. Este un bărbat onorabil.

Înghiţi şi apoi clătină din cap. Puse mâna pe piept şi apoi se bătu. După aceea duse degetele la gură şi înapoi la piept.

— Şi cum, mă rog, o să-i spui tu? întrebă Rorie.

Eveline întinse mâna cu palma spre Rorie şi o privi fix.

— Bine, ai dreptate. Ai reuşit să-mi spui mie, deşi dă-

mi voie să-ţi spun că a fost cea mai unilaterală conversaţie pe care am avut-o în viaţa mea. Sunt sleită.

Eveline zâmbi.

— Eram convinsă că nu o să-mi placi.

Eveline tresări. Nu era nimic nou în a nu fi plăcută şi, cu toate astea, tot o făcea să se simtă inferioară.

— Dar nu ştiu din ce motiv nu reuşesc asta. Bănuiesc că ai un anumit şarm. Şi acum, din moment ce te plac, înseamnă că trebuie să te protejez de restul clanului, ceea ce înseamnă că nu o să fie fericiţi văzând ce fac. Rorie ridică din umeri în timp ce spuse asta. Oricum nu prea mă plac, doar ca să ştii. Femeile cred că sunt fără speranţă, iar bărbaţii consideră că mă preocupă prea mult lucruri nepotrivite pentru o fată de vârsta mea. Majoritatea nu mă bagă în seamă, iar dacă fratele meu nu ar fi căpetenie, aş fi tratată cu mai mult dispreţ.

Eveline se încruntă. Îşi strânse degetele în pumn şi Rorie râse.

— Eu stau aici şi spun că o să te protejez, dar cred că o să fie invers, nu-i aşa?

Prinzându-i privirea, Eveline duse un deget la buze şi îl ţinu acolo ca Rorie să înţeleagă clar cererea ei.

Rorie oftă.

— Normal că nu o să-ţi spun secretul, cu condiţia să nu continue prea mult şi să nu facă rău nimănui. Cu toate astea, nu o să te las să te ascunzi în camera aia. În seara asta, o să mănânci în sală. Poţi să stai lângă mine. Ştiu că nu îţi place să auzi ce vorbe aruncă membrii clanului meu spre tine, dar o să fie şi mai rău dacă dai înapoi şi te ascunzi.

Eveline ştia că avea dreptate şi, mai mult, nu dorea să mai trăiască în singurătate. Acasă cu familia ei, fusese înconjurată de oameni care o iubeau, dar se simţise complet singură. Aici, înconjurată de străini şi de duşmani, găsise pe cineva care o făcea să nu se mai simtă aşa de izolată. Rorie îi ştia secretul. Era un început. Cu timpul, avea să găsească o cale să-i povestească lui Graeme despre lucrurile pe care le ascunsese şi spera că el avea să

reacţioneze bine.

Dintr-odată, Rorie rânji.

— Ah, strigă Graeme după noi. Pot doar să bănuiesc că ne-a căutat şi nu a dat de noi. Se apropie ora cinei. Haide, să plecăm înainte să ne găsească!

*

Graeme tocmai coborâse scările de la etajul superior când le văzu pe Rorie şi pe Eveline intrând în sala mare.

— Unde aţi fost? întrebă Graeme venind spre cele două femei.

Rorie se încruntă.

— Ştiai că o duc prin castel. Este important să-şi cunoască noua casă.

Graeme scoase un sunet de nerăbdare.

— Unde aţi fost? Aţi intrat în castel acum mult timp, dar nu v-am putut găsi şi nimeni nu v-a văzut.

— Am dus-o în camera tatii.

Graeme îşi mută privirea de la una la alta şi apoi se uită curios spre Rorie.

— De ce ai dus-o acolo?

Rorie ridică din umeri.

— Este unul dintre locurile mele preferate.

Graeme îşi mută privirea la Eveline.

— Îţi este foame? Este momentul să ne aşezăm la masa de seară. Sau ai prefera să mănânci sus, în camera ta?

Trăsăturile lui Eveline se încordară într-o încruntătură, dar înainte să apuce să răspundă, Rorie răspunse iute.

— Stă cu mine la masă în seara asta.

Chiar când Rorie vorbi, Eveline se apropie de ea până ce ajunseră una lângă alta. Rorie o luă de mână.

Deci făcuse cum îi ceruse el şi o căutase pe Eveline. Părea chiar că făcuse mai mult. În cea mai mare parte a timpului, Rorie era o fată reţinută şi era fericită aşa. Acum însă părea destul de fericită în compania lui Eveline. Era ceva ce ar fi trebuit să-l mulţumească pe Graeme şi să

ridice o piatră de pe umerii lui. Nu mai trebuia să-şi facă griji dacă Eveline se împrietenea cu sora lui.

Dar de ce avea suspiciunea neliniştitoare că nu ştia totul?

— Hai să mâncăm, o îndemnă Graeme.

Femeile care serveau erau deja la mese, iar mulţi dintre oamenii clanului se aşezaseră deja, aşteptându-şi porţiile.

Merse în faţa lui Rorie şi a lui Eveline, lăsându-le să-l urmeze pe podium. Urcă treapta şi apoi se întoarse pentru a o ajuta curtenitor pe Eveline.

Ea făcu ochii mari, dar îşi strecură mâna într-a lui înainte de a urca la masă.

Atingerea ei fu un şoc pentru el. Fulgere şi tunete, toate deodată. Degetele ei erau netede, catifelate, plăcute pe ale lui mult mai aspre. Nici măcar nu trebuia să-i ţină mâna aşa de mult. O asemenea asprime nu avea ce să caute lângă ceva aşa de delicat.

Când o îndemnă să se aşeze în dreapta lui, Rorie se încruntă şi vru să protesteze.

— Stai lângă ea, îi ceru Graeme. Bowen poate să stea lângă tine în seara asta.

— Nu o să-i placă, mormăi Rorie. Ar fi mai bine dacă ai pune-o pe Eveline lângă mine ca să fie departe de Teague şi de Bowen. Ei nu o plac.

Graeme oftă.

— Crezi că o să-i las să se ia de ea cât stau eu aici?

— Nu, dar ea o să ştie. Vede cum se uită la ea.

— Apreciez că vrei să o protejezi, Rorie, dar să nu crezi că eu nu pot să o protejez de cei care îi vor răul. Este datoria mea de soţ, pe care o iau în serios. Acum staţi jos. Amândouă.

Eveline se aşeză pe bancă, iar Rorie trecu să se aşeze lângă ea. Graeme se puse în capul mesei. Intrară mai mulţi membri ai clanului şi apoi apărură fraţii lui.

Teague se enervă când o văzu pe Eveline ocupând locul lui Bowen, iar acesta observă abia când ajunse acolo şi, spre meritul lui, reuşi să-şi controleze orice reacţie ar fi

avut.

— O să stai lângă Rorie în seara asta, Bowen.

Bowen se aşeză tăcut. Teague luă loc vizavi de Eveline şi se încruntă spre ea.

Spre surprinderea lui Graeme, ea întâmpină încruntătura lui Teague cu o încruntătură feroce. Şi nu dădu înapoi. Percepând-o ca pe o provocare, Teague o privi din nou şi amândoi se angajară în tăcere într-o luptă a voinţei.

Cu fiecare secundă care trecea, Eveline se încrunta tot mai mult, având gura strânsă într-o linie rebelă.

În mod surprinzător, Teague tresări primul. Îşi feri privirea şi apoi se uită repede spre Graeme de parcă se aştepta la o mustrare. Iar mustrarea se citi în privirea pe care Graeme i-o aruncă fratelui său. Obrajii lui Teague se colorară un pic, dar nu se mai uită deloc spre Eveline.

— Acum, putem să mâncăm cu toţii, zise Graeme calm.

Masa era neobişnuit de tăcută în timp ce începură să mănânce din tocana de miel. De obicei, se aducea în discuţie un eveniment din timpul zilei, iar fraţii discutau despre strategiile de antrenament sau despre planurile pentru a doua zi.

Dar Bowen se întoarse spre oamenii lor cei mai în vârstă, bărbaţi care mâncau la masa lui Graeme în fiecare zi, şi conversă cu ei despre sesiunile de antrenament din timpul zilei. După o vreme, începură să spună poveşti amuzante despre băieţii pe care Bowen îi instruise să folosească arcurile şi săgeţile şi să numere câţi soldaţi Montgomery îşi scoteau săgeţile din fund după antrenament.

Hotărât să nu lase cina să devină prea ciudată, Graeme se întoarse spre Eveline.

— Ce părere ai despre castel?

Ea îl ignoră, concentrată pe tocana ei. Mesteca o bucată de pâine pe care o rupsese din pâinea rotundă şi apoi se întinse după pocalul de bere. Abia atunci privi spre el şi clipi.

Chipul ei se înroşi şi pete roz îi apărură pe obraji. Îşi

înclină capul într-o parte şi se uită la el întrebătoare.

— Te-am întrebat ce părere ai despre castel.

Eveline încuviinţă din cap şi apoi ridică braţele şi le întinse până ce aproape o lovi pe Rorie peste nas.

— Nu este mai mare decât castelul familiei tale, replică el.

Ea clătină din cap în semn că nu era de acord şi apoi îşi strânse buzele. După ce privi prin încăpere, arătă făcând o mişcare largă şi apoi împunse cu degetul în masă. După care îşi depărtă încă o dată mâinile pentru a indica mărimea.

Graeme încuviinţă din cap.

— Da, sala noastră este mai mare decât a voastră, dar numai pentru că găzduim mai mulţi oameni.

Eveline încuviinţă din cap în semn că era de acord.

Era pe cale să o mai întrebe ceva când Eveline se tensionă. Întregul ei corp trăda precauţia şi se opri, punând lingura înapoi în tocană.

Nu era altceva decât femeia care servea, Kierstan. Cu o stacană de bere în mână, se duse mai întâi la Teague pentru a-i umple pocalul. Apoi veni la Graeme, dar se aşeză într-o parte, astfel încât se afla între el şi Eveline.

— Mai vrei, Eveline? întrebă Graeme, având clar intenţia ca femeia să o servească pe ea înaintea lui.

Dar Kierstan se întoarse şi se împiedică, vărsând stacana în poala lui Eveline. Berea i se vărsă pe piept şi pe braţe, udându-i rochia, îi curgea de pe bărbie în bolul de tocană din care mâncase.

Graeme era aşa de uimit încât la început pur şi simplu se uită, îngrozit de greşeala femeii. În ochii lui Eveline se văzu suferinţa, dar apoi păru să se îmbărbăteze şi se ridică în linişte.

— Îmi pare aşa de rău, bolborosi Kierstan. A fost un accident, căpetenie.

— Ar trebui să-ţi ceri scuze stăpânei tale! i-o tăie Graeme.

Dar Kierstan nu se întoarse spre Eveline. Începu să şteargă în grabă lichidul care se adunase pe masă în

dreptul lui, vărsându-l pe Eveline.

Eveline încă era în picioare, umilită şi cu ochii goi.

— Du-te şi adu ceva să o ajuţi să se cureţe! izbucni Graeme la Kierstan. Nu de mine trebuie să te ocupi.

Apoi se ridică pentru o apuca pe Eveline de mână. Dar ea îl îndepărtă, cu berea încă curgându-i de pe haine. Nici măcar nu se uită spre el în vreme ce ieşi încet din sală.

Rorie era în picioare, scuipând ca un pisoi furios.

— Târfă!

— Rorie! spuse Bowen şocat. Nu se vorbeşte aşa, nici măcar cu o femeie care serveşte.

— A făcut-o intenţionat, izbucni Rorie. A chinuit-o pe Eveline toată ziua şi ştie prea bine asta. Nu a pierdut nicio ocazie să-i spună lui Eveline că e târfă. Eu doar îi întorc favorul.

— Este adevărat? întrebă Graeme, întorcându-se spre Kierstan.

— Nu! A fost un accident. Jur!

— Şi celelalte acuzaţii? I-ai spus stăpânei tale „târfă?" Ai jignit-o în vreun fel?

Expresia lui Kierstan deveni îmbufnată şi în ochii ei sclipi sfidarea.

— Nu mi-am jignit stăpâna. Ea nu este stăpâna mea.

— Pleacă! tună Graeme. Să nu te văd! Nu o să mai serveşti în această sală vreodată!

Kierstan păli. Vru să spună ceva, dar Graeme o reduse la tăcere cu o singură privire.

— Dispari! ordonă el.

Ea se întoarse şi fugi.

Rorie încă era furioasă, cu faţa roşie şi pumnii strânşi.

— Pedeapsa ei este prea uşoară, Graeme.

— Am terminat, Rorie. Nu o să continui. Clanul are nevoie de timp ca să accepte prezenţa lui Eveline.

— Şi o să permiţi o asemenea lipsă de respect până când acceptă ei? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

El miji ochii.

— Te îndoieşti de mine? Kierstan nu o să scape nepedepsită. Dar nici nu o să stârnesc furia clanului când

deja situaţia e încordată. Ai luat dorinţa mea de a media ca pe un semn că aş permite ca Eveline să fie maltratată. Ar trebui să mă cunoşti mai bine de atât.

Se întoarse şi plecă de la masă. Rorie strigă după el.

— Unde te duci?

Se opri la uşă şi se întoarse.

— Mă duc să-mi văd soţia.

Rorie păru ciudat de mulţumită când se aşeză la locul ei.

Capitolul 17

La jumătatea scărilor, Graeme îşi dădu seama că nu era deloc sigur pe el. Chiar se opri la câţiva metri de camera lui, pentru că nu ştia ce putea face cu Eveline când avea să dea de ea.

Dacă Rorie avea dreptate, şi Kierstan vărsase în mod intenţionat bere pe Eveline, atunci femeia trebuia izgonită din castel şi trimisă să muncească pe câmpurile de grâu.

Se afla într-o poziţie dificilă pentru că nu voia să pară în faţa clanului că lua partea unei Armstrong împotriva lor, dar nici nu dorea să-şi expună soţia – indiferent cine era ea – în faţa comportamentului celorlalţi.

Când în sfârşit ajunse la uşa camerei, o deschise şi intră, dând de Eveline goală, cu spatele la el.

Pentru o clipă, fu vrăjit. Părul ei era despletit şi cădea în valuri pe spatele gol, ajungând până la fundul rotund. Atârna ademenitor, atingându-i fesele.

Era o fată cu forme bine definite. Senzuală, cu fund rotund, talie subţire, şolduri atrăgătoare.

Apoi simţi o vinovăţie subită pentru că stătea acolo poftind la ea – o femeie care probabil habar nu avea de asemenea lucruri sau nu le înţelegea.

Se întoarse, hotărât să-i ofere intimitate, ca ea să termine cu îmbrăcatul, indiferent cât de tentat era nu doar să se uite, ci să o aştepte să se întoarcă pentru a o vedea în

întregime.

Auzi apa de la lavoar clipocind în jur şi aproape gemu la ideea că ea se spăla la câţiva paşi de el. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă. Ar fi fost o privelişte care i-ar fi plăcut. Să-şi vadă soţia cum se spăla. Îşi putea imaginea drumul cârpei cu care se spăla alunecând pe corpul ei.

Ar fi trebuit să stea întins în pat, bucurându-se de privelişte, nu să stea acolo rigid, cu spatele la ea, temându-se să nu o sperie. Atracţia pe care o simţea era nepotrivită, dar corpului său nu părea să-i pese de obiecţiile minţii. Trupul o plăcea şi chiar nu avea ce să facă în privinţa asta.

Apoi auzi o exclamaţie şi îşi dădu seama că probabil în sfârşit îl văzuse stând acolo. Se întoarse încet, ferindu-şi privirea. Când îndrăzni să ridice ochii, o văzu că strângea peste corpul gol cearşaful de pe pat şi se uita la el cu ochii mari.

Dar nu văzu teamă în ochii aceia, şi asta îl uşură enorm. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie isterică în camera lui.

— Voiam să văd cum te simţi, zise Graeme.

Eveline încuviinţă din cap, încă strângând cearşaful peste sâni.

— Poate că ar trebui să mă întorc când eşti complet îmbrăcată.

Ea ezită un moment, apoi încuviinţă din cap. El se întrebă de ce ezitase şi la ce se gândise când îl privise cu ochii aceia curioşi şi gânditori.

— Bine atunci, mormăi Graeme.

Se întoarse şi ieşi în grabă din cameră, închizând uşa în urma lui.

Se simţi ca un prost stând în faţa uşii dormitorul în timp ce soţia se îmbrăca înăuntru. Era a lui. Îi aparţinea. Nicio parte din ea nu ar fi trebuit să-i fie negată. Dar indiferent de câte ori îşi spunea asta sau gândea raţional, dorinţa care ardea şi fierbea în venele lui nu-i putea convinge mintea că nu era cea mai mizerabilă mâzgă din lac pentru că se gândea la ea în acest fel.

Încă stătea acolo în hol, sperând că nimeni nu avea să

urce pe scări să-l vadă, când uşa de la camera lui se deschise, iar Eveline scoase capul afară. Îi zâmbi larg când îl văzu şi îi făcu semn să intre înapoi.

Acum era complet îmbrăcată într-o rochie curată, cu un decolteu frumos brodat.

El intră în cameră şi o găsi cocoţată pe pat – pe patul lui – şi zâmbindu-i când îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat jos, rosti el pe o voce joasă. Kierstan nu o să mai servească în sală.

Expresia lui Eveline deveni serioasă, iar ochii ei frumoşi se întunecară de tristeţe.

Graeme se aşeză pe bancheta din faţa focului, neavând încredere în el însuşi să stea pe pat lângă ea.

— Simţi că a fost cu intenţie, Eveline? Până acum Kierstan te-a făcut să te simţi că nu eşti bine-venită?

Expresia ei deveni indescifrabilă. Păru a se gândi puţin, apoi miji ochii. Ridică din umeri, dar Graeme nu crezu nicio clipă că ea nu avea nicio părere despre asta, dar respecta faptul că nu făcea acuzaţii, chiar dacă erau meritate.

Îşi făcuse griji despre abilitatea lui Eveline de a înţelege situaţia, despre cum avea să se adapteze, ce fel de probleme putea cauza prezenţa ei. Dar până acum comportamentul ei fusese ireproşabil, iar el se simţea ruşinat de faptul că propriul clan se purta copilăreşte, chiar dacă înţelegea de ce.

— Vreau să te simţi bine-venită aici, Eveline. Este important să fii fericită.

Ea zâmbi din nou, cu ochii sclipind în lumina lumânărilor din cameră. Apoi îşi înclină capul şi arătă spre pat, apoi spre el.

Graeme îşi încreţi fruntea pentru o clipă şi îşi dădu seama că ea îl întreba dacă avea de gând să se culce.

Adevărul era că nu se retrăgea niciodată aşa de devreme, dar acum că era aici, ar fi fost ciudat să-i spună că se întorcea jos.

Aşa că încuviinţă din cap.

Eveline zâmbi, părând încântată că nu pleca din nou

din cameră. Apoi se ridică şi se duse la stiva de lemne pentru foc. El privi peste umăr şi îi văzu silueta slabă trecând pe lângă el pentru a mai pune lemne pe foc. Se întoarse iute şi o prinse de încheietură.

Ea ridică ochii alarmată, şi el slăbi strânsoarea cu intenţie, dar clătină din cap.

— Nu trebuie să te porţi ca o servitoare cu mine, Eveline. Pun eu lemne pe foc. Îţi este frig?

Eveline roşi, clătină din cap şi arătă spre el. Ceva în el se înmuie când îşi dădu seama că ea se ocupa de nevoile lui. Se gândise că, dacă tot se retrăgea, i-ar fi plăcut să fie cald în cameră.

— Frumos din partea ta, zise el, zâmbindu-i. Dar nu este nevoie.

Îi luă lemnul din braţe şi îl aruncă în foc, flăcările ridicându-se din nou.

Când se îndepărtă de vatră, văzu că ea se aşezase pe marginea patului şi se uita atentă la el. Părea că voia să-l întrebe ceva. Nu era sigur cum îşi dădea seama de asta, dar exista ceva ezitant în aerul ei, de parcă voia să comunice cu el, dar se temea să o facă.

Se aşeză pe banchetă pentru a fi cu faţa spre ea. Era hotărât să nu o înghesuie, să-i ofere destul spaţiu şi să pară cât mai puţin intimidant.

— Eveline, vrei să discutăm despre ceva anume?

Ea îşi frânse mâinile în poală şi apoi privi spre pernele de pe pat. Apoi reveni cu privirea spre Graeme şi arătă spre perna pe care dormise cu o noapte în urmă.

Arătă spre ea, apoi făcu semn spre perna lui şi din nou spre el.

Graeme se încruntă, neînţelegând clar ce întreba. Se încruntă şi ea, devenind gânditoare. Apoi trase blănurile de pe pat şi se băgă sub ele, aşezându-se pe partea mai îndepărtată, cu capul pe perna ei. Privi spre el şi apoi bătu lângă ea.

El făcu ochii mari când înţelese în sfârşit ce voia. Dorea ca el să vină în pat alături de ea.

Se ridică oftând, neştiind ce să spună sau să facă. Nu

ştia ce aşteptări avea ea şi cu siguranţă nu voia să o înspăimânte.

Eveline se dădu spre perete, trăgând blănurile până la umeri, oferindu-i aceeaşi intimitate pe care el i-o oferise mai devreme când se întorsese cu spatele. El zâmbi, amuzat de ideea că ea îl credea suficient de pudic încât să-şi facă griji că se dezbrăca în faţa ei.

Cu toate astea, era drăguţ din partea ei să se gândească la dorinţele lui din acest punct de vedere.

Deşi nu era sigur că proceda corect, hotărî că nu avea să fie rău să mai doarmă odată cu ea. Cumva, credea că, dacă refuza, ea nu ar fi primit bine gestul de respingere. Era o fată dulce, şi el voia să-i cruţe sentimentele.

Hotărând că ar fi fost mai bine să rămână cu hainele pe el, trase cu grijă de blănuri şi se strecură în pat lângă ea.

Îi simţea căldura chiar şi prin spaţiul gol dintre ei, iar mirosul ei ameţitor ajungea la nările lui. Săpunul lui Eveline avea un parfum delicat. O floare de primăvară.

Se întinse după lumânarea de pe partea lui de pat şi stinse flacăra, cufundând camera în semiîntuneric. Doar lumina focului din vatră mai lumina încăperea.

Eveline se întoarse şi, înainte ca el să se întrebe ce intenţii avea, se cuibări lângă el, punându-şi capul pe umărul lui.

Rămase complet nemişcat în vreme ce ea se topea în el, rămânând fără vlagă când se relaxa tot mai mult. Ea scoase un oftat somnoros şi îşi îngropă capul şi mai mult în scobitura braţului său. Respiraţia ei constantă îi ajunse la urechi într-o clipă şi îşi dădu seama că deja dormea.

Mulţumită ca o pisicuţă pe o blană, se înghesui bine, cu picioarele pe lângă el.

Somnul era departe.

Capitolul 18

A doua zi dimineaţă, când Eveline se trezi, se duse la

fereastră, răsuci colţul uneia dintre blănuri şi îl legă cu o cureluşă de piele. Apoi testă cât de răcoros era aerul, lăsând vântul să-i sufle peste chip. Soarele era suficient de sus ca să scalde pământul într-o strălucire caldă şi să alunge răcoarea dimineţii.

În depărtare, râul sclipea. Era un loc la cotitură, unde apa îşi croia drum ocolind o parte a castelului. Câţiva copaci şi bariera naturală a aflorimentelor de roci ofereau intimitate. I-ar fi greu cuiva care stătea puţin deasupra nivelului terenului să o vadă dacă se spăla.

Spălatul superficial din seara trecută nu fusese de ajuns. Încă simţea resturi lipicioase de la bere. O parte îi ajunsese în păr şi ar fi avut nevoie să-l spele bine. Dar nu voia să viziteze băile, unde ar fi fost obligată să stea în compania femeilor Montgomery.

Dacă dădea de Rorie, poate o convingea să o însoţească şi măcar să stea de pază ca să nu se mai aventureze cineva în acel loc de pe râu.

Mulţumită de planul ei şi abia aşteptând o baie bună, îşi luă un schimb de haine, alese una dintre păturile calde pentru a se usca şi apoi scoase săpunul parfumat pe care îl folosise ca să se spele seara trecută.

Ieşi din cameră cu braţele pline. Trecu de uşa deschisă a lui Rorie şi apoi îşi dădu seama că, din moment ce fata ieşise deja din camera ei, habar nu avea unde să o găsească. Stomacul i se umplu de groază şi se opri în capul scărilor. Apoi furia îi strânse buzele. Nu avea să permită ca femeile Montgomery să aibă satisfacţia de o face să-i fie aşa de teamă încât să nu iasă din camera ei.

Coborî scările şi intră în sala mare cu capul sus, de parcă totul era al ei. Nu se opri deloc, deşi multe femei, aşa cum făcuseră în ziua precedentă, se opriseră din treburile lor pentru a se holba la ea.

Afişă cea mai trufaşă expresie, cu nasul pe sus, şi intră pe uşa care dădea spre micul birou unde o dusese Rorie.

Când deschise uşa, spre uşurarea ei, fata stătea la birou cu pana în mână, studiind unul dintre pergamente.

Rorie ridică privirea şi clipi surprinsă când o văzu pe Eveline stând acolo cu braţele pline de haine şi o pătură.

— Iar te muţi din cameră, Eveline?

Eveline rânji şi clătină din cap. Puse lucrurile pe birou şi apoi arătă spre Rorie şi făcu un gest spre fereastră.

— Vrei să sar pe fereastră?

Zâmbetul lui Eveline se lărgi, iar umerii i se mişcară într-un râs silenţios. Arătă spre ea însăşi, apoi spre fereastră, îşi uni mâinile şi le întinse, făcând o mişcare de înot.

După aceea îşi încreţi nasul în semn de dezgust şi arătă spre pielea şi părul ei, strângându-şi nasul cu degetele ca să se facă înţeleasă.

— Vrei să mergi la râu... ca să te poţi spăla? întrebă Rorie. Ştii să înoţi?

Eveline încuviinţă ferm din cap.

— Este un pic cam frig, Eveline. Nu la soare, dar apa o să fie rece.

Eveline ridică din umeri. Nu era ca şi cum nu era obişnuită cu lucrurile de felul ăsta. Apa de la castelul Armstrong era la fel de rece ca acolo.

— Lui Graeme nu o să-i placă asta.

Eveline se încruntă la Rorie şi clătină din cap. Apoi arătă spre Rorie şi spre ea.

Fata râse.

— Oh, vrei ca eu să vin cu tine ca să nu afle Graeme!

Eveline clătină din cap. Apoi puse mâinile pe birou. Arătă spre ea însăşi şi apoi puse degetul pe masă şi făcu mişcări circulare de parcă înota. Apoi arătă spre Rorie şi duse mâna pe birou la o distanţă destul de mare. Când fu sigură că Rorie înţelese unde avea să stea, ridică mâinile, arătă spre Rorie, după care îşi încrucişă braţele la piept şi afişă o expresie ameninţătoare, pufăind ca un războinic.

Rorie dădu capul pe spate şi râse tare.

— Oh, vai! spuse ea când se opri. Vrei să stau de pază. Asta-i amuzant. Tu şi eu suntem probabil cele mai mici fete din clanul ăsta, cu excepţia celor mult mai mici decât noi, iar tu vrei ca eu să sperii pe oricine s-ar apropia

de locul unde te îmbăiezi.

Eveline încuviinţă din cap.

— Prea bine atunci. S-ar putea să fie cel mai amuzant lucru pe toată ziua.

Cele două femei merseră prin sală şi Eveline nu băgă în seama privirile suspicioase. Nu se uită la nimeni ca să nu ştie ce spunea despre ea şi se asigură că ocoli orice femeie care îi stătea în cale.

Odată ajunse afară, Eveline inspiră adânc aerul proaspăt şi îşi întoarse chipul spre soare ca să-i încălzească pielea. Rorie i-o luă înainte şi se îndreptă spre poarta cu turnurile de veghe.

Eveline nu se gândise că toţi ceilalţi ar fi trebuit să ştie unde plecau şi fu ruşinată de ceea ce le-ar fi spus Rorie.

Fu şi mai ruşinată când doi bărbaţi călare îşi făcură apariţia, cu intenţia clară de a le însoţi dincolo de poartă, la râu. Se uită îngrozită la Rorie când fata se întoarse după ce vorbi cu paznicii.

Rorie ridică mâinile în semn de scuze.

— Nu se poate face nimic, Eveline. Graeme a dat instrucţiuni clare pentru asemenea lucruri. Nu o să lase niciodată două femei să iasă neînsoţite. Le-am spus oamenilor că trebuie să rămână la o distanţă respectabilă. Nu o să te vadă. Dar noi nu putem merge la râu singure.

Eveline ridică precaută privirea spre cei doi războinici, dar ei nu se încruntară la ea. În ochii lor nu era nicio sentinţă. Nici nu păreau să fie deranjaţi de datoria de a le însoţi la râu pe soţia şi pe sora căpeteniei.

— Vor să ştie dacă o să călărim cu ei în loc să mergem, zise Rorie.

Eveline clătină iute din cap şi făcu repede un pas în spate. I se puse un nod de panică în gât în vreme ce se uita la animalele uriaşe pe care călăreau bărbaţii.

Rorie ridică mâna.

— E în regulă. O să le spun să vină în urmă. Hai să mergem! O să deschidă poarta pentru noi.

*

— Toată treaba asta *mă înnebuneşte,* mormăi Graeme.

Bowen mângâie gâtul calului şi apoi îl bătu uşor cu afecţiune în timp ce încetineau.

Graeme ieşise să călărească împreună cu Bowen în urmă cu o oră. Avusese nevoie să iasă din castel şi să-şi facă ordine în minte. Problema cu Eveline îl ţinea treaz noaptea. *Ea* îl ţinea treaz noaptea.

Se purta de parcă era cel mai natural lucru din lume să doarmă în patul lui, cuibărită în el, să-l atingă aşa cum o soţie şi-ar fi atins soţul.

Nu că ar fi devenit *prea* intimă, dar era clar că devenea curioasă şi, mai mult, nu părea să se teamă deloc de el. Nu ştia dacă ea îşi dădea seama ce reacţii trezea în el. Nu credea că ştia ce se întâmpla între o soţie şi un soţ. Oare ştia?

Oricum, să o aibă aşa de aproape noaptea, să-i simtă mirosul, să o atingă… Era mai mult decât puteai cere unui bărbat să îndure. Dacă ar fi fost un altfel de bărbat, deja s-ar fi dus cu altă femeie ca să găsească alinare. Şi-ar fi făcut o iubită. Dar, înainte de căsătoria cu Eveline, fusese mai mult celibatar, pentru că se simţea păcălit dacă ridica fustele unei femei din când în când pentru o tăvăleală rapidă.

Fraţii lui râdeau de el şi îi strigau părintele Montgomery. Îl tachinau şi probabil majoritatea călugărilor aveau mai multă experienţă cu femeile decât avea el. Şi poate chiar aşa era.

Deşi Graeme nu era un ignorant când venea vorba de femei, cu greu putea fi considerat un expert cum păreau fraţii săi. Ştia prea bine ce să facă cu o femeie. Problema era că avea cele mai perverse fantezii cu o femeie la care nu ar fi trebuit să viseze.

— De ce laşi fata să te ademenească? întrebă Bowen. Dacă nu o vrei în dormitorul tău, este destul de simplu să o trimiţi în camera ei.

Graeme oftă.

— Nu vreau să fac asta. Pare mulţumită să fie în camera mea… noastră. Cred că i-aş răni sentimentele dacă i-aş cere să plece. Se aşteaptă să fim… împreună.

— Atunci poate că ar trebui să-ţi consumi căsătoria, zise Bowen direct.

Graeme oftă. Nu voia să poarte discuţia asta cu fratele său. Nu voia să o poarte cu nimeni. Dar avea nevoie de ceva. De un sfat. Cuvinte înţelepte, ceva care să-i spună ce trebuia să facă fără să se simtă ca un nenorocit.

— Ai văzut-o, Bowen. Tu te-ai putea culca cu ea dacă tu ai fi cel căsătorit?

Bowen se încruntă.

— Este o întrebare la care îmi e greu să răspund din moment ce nu sunt eu cel căsătorit cu ea. Tu eşti.

— Tu nu eşti libertin cu inocentele. Măcar atât ştiu despre tine. Ai un chip frumos, eşti un bărbat la care femeile se uită cu plăcere şi sunt destule dispuse să se culce cu tine, dar nu te văd făcând-o cu o femeie de care nu eşti complet sigur că ştie ce urmează să se întâmple.

— Mulţi bărbaţi nu s-ar gândi de două ori, Graeme. Este soţia ta. Proprietatea ta. Este posibil să-ţi nască moştenitori fără vreo problemă. Pare o fată destul de sănătoasă şi rezistentă. Orice este în neregulă cu ea nu e din naştere, ci din cauza unui accident survenit mult mai târziu, deci nu ar trebui să-ţi faci griji legate de vreun defect moştenit de copii tăi. Cred că îţi faci prea multe griji.

— Să nu crezi că nu am fost tentat, recunoscu Graeme cu o voce sumbră. Şi cred că asta mă deranjează cel mai mult. Nu ar trebui să am asemenea gânduri. Nici măcar nu ar trebui să discut cu tine sau să-mi cântăresc opţiunile ori vinovăţia pentru că nu s-ar cuveni să am asemenea gânduri în ultima vreme.

Bowen îşi opri calul şi chicoti.

— Păi, nu pot să zic că te învinovăţesc pentru gândurile pe care le ai. Chiar văd bine de ce le ai.

Graeme se încruntă şi se uită în direcţia în care privea Bowen şi aproape că îşi înghiţi limba. Rămase cu gura

căscată şi clătină din cap, nevenindu-i că creadă ce vedea.

În râu, pe partea cu castelul, Eveline stătea cufundată în apă până la talie şi îşi săpunea părul.

— Mie mi se pare complet normală, frate. Şi foarte atrăgătoare. Arată ca o femeie în toată firea şi, pentru Dumnezeu, n-am văzut o femeie cu un corp aşa de frumos de mulţi ani! Cred că vinovăţia ta este deplasată şi că te gândeşti prea mult la ceva ce nu ar trebui.

Amuzamentul din vocea lui Bowen îl scoase pe Graeme din reverie.

— Du-te! ceru Graeme. Nu te mai uita la ea!

Bowen râse, dar întoarse calul şi porni în direcţia opusă.

— Gândeşte-te la ce am zis, Graeme. Cu siguranţă nu este un copil, nici măcar o fată prea tânără. Este o femeie în toată firea, iar dovada este chiar în faţa ta.

Graeme îi auzi chicotelile în vreme ce se îndepărta. Apoi îşi îndreptă atenţia spre Eveline exact când îşi clătea mâinile în apă. Se aplecă în faţă în şa şi o strigă peste râu, având de gând să-i spună să iasă din apă şi să-şi pună hainele pe ea. Ce fusese în capul ei să facă baie în mijlocul zilei unde oricine ar fi putut să dea peste ea?

Dar ea fie nu-l auzi, fie îl ignoră. Nici măcar nu ridică ochii şi continuă să se bălăcească.

Graeme deveni neliniştit. Râul era adânc, iar acolo curentul se mişca rapid. Mai jos apa era mai puţin adâncă, dar putea duce repede un corp, iar pietrele ieşeau din albie, făcând ca apa să curgă mai iute. Dacă îşi pierdea echilibrul sau se ducea unde era apa prea adâncă, putea fi luată cu uşurinţă şi azvârlită în pietre.

Ea închise ochii pentru o clipă şi îşi dădu capul pe spate de parcă era în căutarea căldurii soarelui. Mişcarea îi ridică sânii, şi Graeme gemu. Chiar era foarte frumoasă. Iar faptul că nu îşi dădea seama sau nu dădea importanţă felului în care arăta o făcea şi mai frumoasă. Nu îşi dădea seama de ce se simţea atât de atras de ea. De asta se simţea vinovat că poftea la ea. Ştia, fără urmă de îndoială, că i-ar fi fost doar milă de ea dacă în locul ei ar fi fost altă

femeie care ar fi trecut prin suferinţa ei şi ar fi avut capacitatea mintală sub semnul întrebării. Cu siguranţă, nu s-ar fi gândit să se culce cu ea.

Merita compasiune. De asta avea ea nevoie, dar nu o găsea nici la membrii clanului lui, nici la el.

La fel de subit cum îşi înclinase capul pe spate, se aplecă în faţă şi se băgă sub apă. El îşi îndemnă calul înainte, în vreme ce aştepta ca ea să iasă la suprafaţă.

Galopa în viteză, cu inima bătând, căci ea era sub apă. Se dădu jos din şa în timp ce calul era încă în mişcare şi se împiedică în timp ce se grăbea spre mal.

Ea încă nu ieşise.

Nici măcar nu încercă să-şi scoată cizmele sau vreo haină. Alunecă pe mal şi se aruncă în apă.

Apa rece aproape că îl făcu să deschidă gura, dar reuşi să nu ia multă apă în timp ce înainta, agitându-şi braţele în efortul de a o găsi. Dar, dacă fusese luată de curent, ar fi putut deja să fie în jos pe râu.

Era pe cale să iasă pentru a trage aer în piept şi să strige după ajutor, când simţi o mână în păr care îl trăgea în sus. Când capul îi ieşi la suprafaţă, se trezi faţă în faţă cu Eveline, care părea îngrijorată. Pentru el.

Ea îşi înclină capul, îşi puse palma pe obrazul lui şi se încruntă, în ochii ei citind clar că se întreba cum se simţea. Dintr-odată, avu impulsul să o strângă de gât.

— Ce naiba faci, femeie? strigă el. Ai idee ce am crezut că s-a întâmplat? Am crezut că te înecai sau că nu ştii să înoţi ori că te-a luat curentul şi o să mori între pietre!

Eveline clipi de parcă niciunul dintre aceste gânduri nu-i trecuse prin cap. El înjură şi se încruntă şi mai tare. Îi îngheţa fundul, iar ea stătea în apă lângă el, privindu-l de parcă *el* îşi pierduse minţile.

Ea ridică un braţ, îşi trecu degetele peste el şi apoi îşi încreţi nasul în semn de dezgust. Apoi duse degetele la nas şi îşi strânse nările.

— O baie, mormăi el. Ai vrut o baie. Pentru Dumnezeu, şi tu crezi că puţi?

Ea încuviinţă solemn din cap. Apoi ridică vârfurile ude

ale părului de parcă voia să-i spună că doar îl clătea. El clătină din cap.

Dar rămase complet nemişcat când ea îi atinse bărbia. Era o simplă atingere, dar simţi ca şi cum ar fi fost atins cu fierul încins. Căldura îi cuprinse întregul corp, atenuând amorţeala rece care începuse să se instaleze.

Buzele ei urcau şi coborau ca şi cum încerca să spună ceva, dar apoi închise gura şi se uită tristă la el, ceea ce putea fi interpretat doar ca o părere de rău.

Apoi, spre marea lui surprindere, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui pentru a se sprijini de el şi ieşi din apă suficient ca să-şi lipească buzele de ale lui.

Se întâmplară mai multe lucruri în acelaşi timp.

Sânii ei plini se apăsau de pieptul lui. Sfârcurile ei erau tari şi încreţite de la frig, iar el le simţi atingându-i pielea. Buzele ei se topiră peste ale lui, calde şi moi, şi dintr-odată fu la fel de încins ca un bărbat care stătuse la soare în cea mai fierbinte zi de vară.

Ah, dar fata era dulce! Cea mai dulce gură pe care o gustase vreodată.

Cedă impulsului păcătos de a poseda acea gură delicioasă şi îi răspunse la sărut pe deplin. Limba lui îi mângâie buzele, convingând-o şi fermecând-o să-l lase înăuntru.

Ea oftă şi deschise gura, lăsându-i limba să intre.

Îi plăcea să sărute. Majoritatea bărbaţilor nu aveau prea multă răbdare pentru asta. Oamenii lui glumeau că sărutul era o pierdere de timp şi că era folositor doar pentru a curta fetele nedoritoare. Dar, dacă o fată voia, preferau să treacă direct la următorul pas.

Dar pentru Graeme sărutul era aproape la fel de intim ca actul intim. Nu era ceva ce trebuia grăbit sau făcut pentru a curta o fată mai reticentă. Era o exprimare a respectului.

Eveline îi atinse timid limba cu a ei. O atingere rapidă a vârfului limbii lui şi apoi se retrase, dar pe măsură ce el aprofunda sărutul, ea revenea şi curând ajunse să îi exploreze gura în acelaşi fel în care el o devora pe a ei.

Când în sfârşit ea se desprinse, gâfâia. Obrajii îi erau coloraţi şi ochii îi sclipeau. Arăta ca o femeie care băuse un pic prea multă bere. Şi se uita în sus la el cu o expresie care îi făcu întregul corp să urle de excitare şi de pasiune. Aşa de mult, încât îşi dorea să o ducă pe malul râului şi să o posede sub soarele care putea să-i încălzească pe amândoi.

Eveline îi atinse buza şi apoi o atinse pe a ei, zăbovind cu degetul pe buza ei de jos, umflată de pasiunea sărutului. Apoi zâmbi şi ceva se topi în el.

— O să îngheţi, mormăi, observându-i pielea de găină de pe umeri şi braţe.

O luă în braţe şi o duse pe malul opus, departe de cal. Se întoarse, fluieră, iar calul înaintă ascultător prin apă.

Văzu că hainele lui Eveline erau împachetate frumos şi se aflau pe o piatră în apropiere, dar avea şi o pătură, ceea ce era bine, pentru că odată ieşită din apă, tremura.

O puse jos suficient cât să se întindă după pătură şi apoi o înfăşură în ea, acoperind-o din cap până în picioare. Se asigură că până şi capul îi era acoperit.

Ea ridică privirea – ochii îi sclipeau amuzaţi în timp ce încerca să se mişte. O înfăşurase în pătură aşa de tare încât nu îşi putea mişca nici măcar braţele, darămite să meargă înapoi la castel.

Graeme privi spre cal, ştiind că era cea mai uşoară cale pentru a se întoarce, dar văzu cum ea îi urmări privirea şi apoi observă panica din ochii ei. Tatăl ei nu minţise. Ideea de a se urca pe un cal o îngrozea.

El îi cuprinse obrazul şi ea îl privi.

— Nu o să te oblig să faci ceva ce te sperie, Eveline.

Ea se relaxă şi apoi îşi sprijini obrazul de palma lui. Spre surprinderea lui, se întoarse suficient ca să-i sărute podul palmei. Era un lucru aşa de simplu, dar el îl simţi până în adâncul sufletului.

Se aplecă şi o ridică în braţe. Distanţa până la castel nu era mare şi oricum avea nevoie să se schimbe şi el în haine uscate. Şi îi plăcea să o aibă în braţe. I se părea ceva natural să o ţină aşa.

De parcă fu de acord, ea se cuibări în îmbrăţişarea

aceea, întorcându-şi chipul spre gâtul lui.

Fluierând după cal, porni spre castel. În vreme ce îndepărta de rândul de copaci care protejau acel loc ales de Eveline pentru a se îmbăia, o văzu la mică distanţă pe Rorie stând pe pământ, cu capul plecat. Când se apropie, îşi dădu seama că dormea. În spatele ei, la distanţă, erau cei doi războinici călare conversând.

Aproape îl bufni râsul. Era limpede că Rorie trebuia să o păzească pe Eveline şi adormise la datorie. Măcar bărbaţii rămăseseră de pază, deşi Eveline s-ar fi putut îneca, iar ei nu ar fi ştiut niciodată. Dar nici nu voia ca ei să se uite câtă vreme ea înota goală.

— Rorie! strigă el.

Fata tresări, făcu ochii mari şi se uită în jur. Când îl văzu pe fratele ei cu Eveline în braţe, se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Ce este? întrebă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise Graeme calm. Ia-o repede înainte şi pregăteşte focul în camera mea. Scoate ceva pentru ea să se îmbrace şi pune una dintre blănurile de pe pat lângă vatră ca să o încălzească flăcările. Apoi trimite un om după hainele lui Eveline.

Rorie îşi încreţi fruntea şi părea gata să se certe, dar Graeme îi aruncă o privire întunecată, care sugera că nu i-ar fi plăcut consecinţele.

— Du-te, îi ceru el din nou, iar ea o luă la goană peste câmp spre turnul gărzilor.

Capitolul 19

Eveline oftă mulţumită în timp ce Graeme o ducea prin curte şi în castel. Îşi ţinea ochii închişi pentru că voia ca nimic să nu-i strice acel moment. Nicio privire dinspre oamenii clanului. Nicio remarcă tăioasă. Nicio insultă.

O duse în castel, urcă scările şi abia atunci deschise ochii în timp ce el o lăsa jos pe holul dinspre camera lui.

Rorie punea lemne pe foc când Graeme intră în

cameră. Fata se ridică şi făcu un gest către pat.

— I-am scos o rochie să o poarte, şi acolo e blana, se încălzeşte lângă foc, cum ai cerut.

Eveline nu se întoarse pentru a vedea răspunsul lui Graeme, dar îl simţi vuind din pieptul lui. Simţea vibraţia, nu doar în urechi, ci şi pe piele.

Adora sunetul şi cum îi simţea vocea. O făcea să tânjească să audă, dar nu putea face nimic, doar să-l asculte vorbind. Probabil avea cea mai frumoasă voce din lume. Altfel de ce o simţea aşa de delicios în urechile ei?

Rorie flutură din mână spre Eveline şi o privi ca şi cum i-ar fi spus: „Eşti pe cont propriu”, apoi plecă din cameră. Nu că pe Eveline ar fi deranjat-o. Adora să-l aibă pe soţul ei doar pentru ea când îi vorbea şi nu mai erau alţii care să intervină ori să facă diverse lucruri, cum ar fi fost să-i toarne bere în poală.

Chiar îi plăcea ideea de a-l avea pe Graeme ca soţ, dacă putea să depăşească problema creată de propriile înşelătorii din trecut. Ştia că la un moment dat trebuia să-i dezvăluie totul, dar când? Ar fi alungat tandreţea lui. Sau el o făcea doar din milă?

Simţi un nod în stomac pentru că totul putea fi minunat, dar şi foarte prost, iar orice protecţie de care se bucura acum pentru că era privită ca având o deficienţă se putea evapora dacă se afla adevărul.

Graeme o aşeză în faţa focului şi apoi ridică blana pe care Rorie o pusese la încălzit. Ea înălţă iute privirea, pentru că nu voia să piardă niciun lucru din ce spunea el.

— O să ţin blana ridicată ca să desfaci pătura de pe tine şi apoi să te înfăşori în asta până când eşti uscată şi îţi este suficient de cald să te îmbraci.

Putea să vadă disconfortul de pe chipul lui, iar asta o făcu curioasă. Nu o vedea ca pe o femeie? Nu era asta problema. O sărutase. Răspunsese cum un bărbat îi răspundea unei femei. Îşi văzuse părinţii sărutându-se. Îi văzuse pe alţii din clanul ei în sărutări pasionale. Ceea ce fusese între ea şi Graeme cu siguranţă o zguduise până la oase.

Poate că *nu voia* să o vadă ca pe o femeie. Poate că nu o voia nici ca soţie. Nu exista niciun *poate* aici. Era clar că el nu îşi dorise o soţie şi cel mai probabil nu îşi schimbase părerea în această privinţă.

Dar niciunul dintre ei nu avusese de ales, iar ea se gândi că era mai bine să ia partea pozitivă dintr-o situaţie negativă. Îi plăcea de Graeme. Cu cât petrecea mai mult timp în prezenţa lui, cu atât îl plăcea mai mult şi chiar îl respecta ca bărbat.

Fusese amabil cu ea şi îi arătase înţelegere. Orice bărbat care putea să facă asta cu fiica celui mai detestat duşman al său nu era un om rău.

Ea lăsă pătura să alunece lent, şi Graeme lipi iute blana de ea. Ea zâmbi şi o trase sub braţe, apoi o ţinu în jurul ei în timp ce se aşeza pe banchetă. Lovi uşor pe locul de lângă ea, sperând ca el să se aşeze şi să se usuce în faţa focului.

— Trebuie să dau jos hainele astea ude, zise el.

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse – era limpede că nu se simţea bine dezbrăcându-se în prezenţa ei. Dar nu se putu abţine să nu se uite cu coada ochiului.

Era foarte curioasă să vadă corpul soţului ei. Nu văzuse niciodată un bărbat complet dezbrăcat.

Îşi ţinu respiraţia când el se dezbrăcă iute de tunică şi de jambiere. Se întoarse într-o parte după hainele uscate din cufărul de la picioarele patului.

Era… Nu era sigură că avea cuvintele pentru a exprima deopotrivă uimirea şi admiraţia. Avea corpul unui războinic, dar era… frumos.

Picioare groase, cu muşchi definiţi, la fel braţele şi umerii laţi. În locul unde picioarele lui se uneau erau un fuior de păr negru şi bărbăţia lui… înghiţi în sec nervoasă – nu voia să fie prinsă uitându-se, dar era fascinată de acea parte din trupul lui.

Aflase destule despre procesul de împerechere ca să ştie ce se întâmpla, dar nu îşi dădea seama *cum.* Părea mult prea mare pentru a încăpea vreodată în ea şi oricât îşi dorea să fie o soţie adevărată şi să se consume căsătoria

lor, nu îşi putea imagina că era posibil fără destulă durere şi efort din partea ei.

Cu toate astea, un asemenea pas era important dacă voia să fie o soţie adevărată pentru Graeme. Îşi dorea asta. Voia să fie acceptată de el şi eventual de clanul lui, dacă ajungeau vreodată în acel punct. Nu voia să fie pentru totdeauna soţia cu care fusese împovărat Graeme Montgomery, doar o penitenţă pe care era forţat să o facă pentru a avea pace cu clanul tatălui ei.

Îşi îndreptă repede privirea în faţă când Graeme termină cu îmbrăcatul. O clipă mai târziu, se aşeză pe locul de lângă ea, în faţa focului.

Ea ridică ochii la el pentru că nu voia să piardă nimic din ce avea de zis, dar el rămase tăcut, cu privirea concentrată pe flăcări.

Poate că trebuia să-l sărute din nou. Cu siguranţă îşi dorea asta, dar se întreba cât de receptiv putea fi acum, când nu ar mai fi fost surprins.

Îşi linse buzele de nerăbdare şi continuă să îl privească.

De parcă îi simţea forţa privirii, el se întoarse spre ea. Ochii lui căprui sclipeau în lumina focului. Părea că o studia, ca şi cum îşi cântărea gândurile şi cuvintele.

— Nu ştiu ce să fac cu tine, Eveline Armstrong.

Ea simţi resemnarea în felul în care el stătea şi după expresia lui. Se încruntă, pentru că nu-i plăcea implicaţia unei asemenea declaraţii.

— Nu ştiu dacă ceea ce simt este corect şi nu-mi place vinovăţia care mă chinuie pentru că mi-a plăcut sărutul nostru.

Ea îi zâmbi, cu inima dintr-odată mai uşoară. Se ruşină şi şi-ar fi ferit privirea, dar ştia că era prea important să poată vedea ce urma să zică el.

Apoi se întinse spre bărbia lui, atingându-i uşor buzele cu degetele. El închise ochii, părând să-i placă atingerea ei. Înainte să-i deschisă, ea se ridică şi îşi lipi gura de a lui.

Blana îi alunecă uşor de pe trup, dar ea nu băgă de seamă în timp ce buzele ei acopereau linia fermă a gurii lui.

Voia să-l guste din nou, să-i primească limba înăuntru şi să o simtă peste a ei.

Respiraţia lui vibra pe buzele ei. Graeme oftă. Resemnare? Capitulare? Nu ştia. Ştia doar că gura lui se deschise şi limba lui caldă o atinse pe a ei, răspunzându-i la sărut.

Nu părea să existe reticenţă, niciun semn că se lupta cu emoţia tot mai puternică dintre ei.

Era cea mai dulce plăcere pe care Eveline o trăise. Îşi dorea ca momentul să dureze pentru totdeauna, dar Graeme fu primul care se retrase, cu ochii pe jumătate închişi, dar uitându-se la ea.

O îndepărtă cu blândeţe. Era un gest mai mult simbolic decât o simplă despărţire, ca şi cum ridica o barieră invizibilă între ei sau poate că avea nevoie de distanţă.

— Am chestiuni de care trebuie să mă ocup, spuse el.

Fără să se mai uite la ea, se ridică şi se îndreptă spre uşa camerei lor. Ea nu privi peste umăr, oricât de tentată era. Se simţea euforică, dar şi descurajată de acel sărut şi de reacţiile trezite.

Îşi privi lung mâinile, adunându-şi emoţiile risipite nebuneşte. Nu avea experienţă cu problemele de dragoste. Singura ei legătură cu un potenţial soţ fusese dezastruoasă şi jurase să nu mai ajungă niciodată într-o situaţie precum cea în care se trezise cu Ian McHugh. Şi adevărul era că cu Graeme nu avusese de ales şi ar fi putut să iasă la fel de rău sau mai rău decât căsătoria cu Ian. Avusese noroc că Graeme nu părea să aibă intenţia de a o maltrata şi că era amabil, nu răzbunător.

Inspirând adânc, se ridică, lăsând blana să cadă, şi apoi se îndreptă spre pat, unde Rorie îi pusese o rochie în care să se schimbe. Nu avea să lase nimic să-i strice ziua. Niciun membru răutăcios al clanului. Nici propriile îndoieli sau temeri de a-i dezvălui adevărul lui Graeme.

Îi plăcuseră primul sărut, primul gust al pasiunii şi frământările dorinţei pe care voia să le continue.

Ştiind că probabil Rorie era curioasă să afle ce îl

determinase pe Graeme să o aducă aşa înapoi la castel şi că putea chiar să fie îngrijorată, Eveline coborî scările, hotărâtă să înfrunte provocările.

Era soţia lui Graeme, fie că voia sau nu să o accepte clanul lui. Ea acceptase acest lucru, şi dacă lucrurile ieşeau cum voia ea, şi Graeme avea să accepte în curând. Cu timpul, clanul lui urma să facă la fel. Trebuia să creadă asta.

Când ajunse jos, inspiră profund şi ocoli uşa care dădea în sală. Se grăbi spre capătul îndepărtat, unde se afla ieşirea spre coridorul scurt care dădea spre cămăruţa în care lui Rorie îi plăcea aşa de mult să petreacă timpul.

Dar încăperea era întunecată, cu blănurile trase peste ferestre şi Rorie nu era nicăieri. Încruntată, Eveline se întoarse în sală, hotărâtă să iasă din castel, sperând să afle pe unde umbla fata.

Deşi înainte sala fusese aproape goală, cu excepţia câtorva femei care se duceau şi veneau dinspre bucătărie, acum Eveline se trezi faţă în faţă cu o adevărată mulţime sau cel puţin aşa părea, pentru că erau prea multe care îi blocau drumul spre curte.

În faţa grupului de femei – cinci la număr – era Kierstan, a cărei expresie arţăgoasă putea doar să însemne că acea întâlnire nu avea să fie prietenoasă.

Buza lui Kierstan se curbă.

— Târfă!

Eveline clipi surprinsă. Nu îi stătea în obicei să insulte, dar chiar crezuse că fata avea în vocabular o singură insultă.

Celelalte femei încuviinţară din cap, având expresii la fel de fioroase a ca lui Kierstan.

— Nu o să ne iei căpetenia cu şiretlicurile tale seducătoare, continuă femeia. Este bărbat, iar bărbaţii pot fi influenţaţi de o faţă frumoasă şi de un corp doritor. Dar pe noi nu ne păcăleşti. Nu o să-l lăsăm să uite cine şi ce eşti. Nu o să fii niciodată bine-venită aici, târfă Armstrong!

Pe Eveline aproape că o orbi furia. Fără îndoială, celelalte femei pronunţau insulte. Toate fiind de acord cu

Kierstan şi susţinându-i afirmaţiile. Dar Eveline nu mai reuşea să le citească buzele. Adunarea de femei îi înceţoşă privirea şi fu cuprinsă de furie.

Eveline se întoarse spre vatra uriaşă din centrul sălii. O vatră unde atârnau două săbii deasupra. Putea să ajungă la ele şi se îndoia că erau săbii de luptă. Păreau a fi mai mult ornamentale. Dar în acel moment nu-i păsa. Una cu siguranţă i-ar fi fost de ajutor.

Dacă voiau nebunie, avea să le ofere nebunie.

Se grăbi spre vatră, se ridică pe vârfuri şi trase de sabie, rugându-se să se desprindă şi apoi să nu fie aşa de grea încât să nu o poată ridica.

Mânerul era vechi şi uzat, iar lama nu era la fel de groasă sau de latră precum cele purtate de ai ei sau chiar ca acelea pe care le văzuse la războinicii Montgomery.

Sabia se desprinse uşor, iar furia îi hrăni forţa când se clătină sub greutatea ei. Se întoarse spre femeile care acum se holbau la ea neliniştite.

Atacă direct, cu sabia sus şi urlând, fără să-şi facă griji cât de tare se auzeau cuvintele ei. Nu-i păsa nici dacă răsunau grinzile. Cuvântul – singurul cuvânt – pe care îl putu articula ieşi urlând din pieptul ei şi se strecură afară pe gât cu toată forţa pe care o putea aduna.

— A-a-afară!

Capitolul 20

— Căpetenie! Veniţi repede! A înnebunit complet! Trebuie să o opriţi înainte să omoare pe cineva!

Antrenamentul se întrerupse în toată curtea când femeia veni urlând spre Graeme. Bowen se opri, iar Graeme îşi coborî sabia. Ridică mâna pentru a o opri pe femeia panicată ca să poată înţelege despre ce vorbea.

Războinicii începură să murmure când dinspre castel se auzi un sunet neomenesc: „Aafaaarăăă!” Se auziră şi mai multe urlet, iar femeia din faţa lui Graeme continuă să exclame gălăgios.

— Tăcere! urlă Grame. Nu aud despre ce este vorba!

Înaintă spre femeia din faţa lui – Mary? – şi încercă să-şi păstreze vocea calmă şi măsurată.

— Ce se întâmplă? Despre cine zici că a înnebunit şi că omoară pe cineva?

— Soţia dumneavoastră, căpetenie! A luat o sabie şi a sărit împotriva celorlalte femei din sală. Trebuie să vii repede!

Graeme lăsă sabia şi o luă la fugă.

Când dădu colţul, scena din faţa lui îl opri din drum.

— Iisuse! rosti Bowen. Este adevărat. A înnebunit!

Graeme se întoarse repede şi văzu că fraţii lui şi mare parte din bărbaţii adunaţi în curte îl urmaseră. Apoi se uită la Eveline, care stătea în uşa castelului, cu sabia întinsă spre femeile pe care le ţinea la distanţă şi cu o încruntătură gravată pe chipul ei frumos.

În faţa ei, un grup de femei se retrăgea încet din uşă. Doar una părea să o provoace pe Eveline. Kierstan, aceeaşi fată care vărsase berea pe ea cu o seară în urmă.

Graeme auzea cum o insulta pe Eveline, iar soţia lui urla destul de tare încât să se audă în tot castelul.

— Afară!

Pentru Dumnezeu, pe *ea* o auzise. Vorbise!

Alergă şi se opri între Kierstan şi Eveline. Kierstan izbucni imediat în lacrimi şi se aruncă spre Graeme.

— Oh, slavă Domnului că sunteţi aici, căpetenie! Este îngrozitor. A ameninţat că ne omoară pe toate. Este nebună, îţi zic. Ne-a alungat pe toate din sală. Nu ştiu ce s-a întâmplat. A smuls sabia de deasupra vetrei şi a venit după noi.

Graeme se uită spre Eveline şi la început nu văzu decât furia de pe faţa ei şi încruntătura adâncă de pe chip. Dar apoi se uită în ochii ei şi văzu frică şi o primejdie clară. Pe măsură ce o studia, observă că mâinile îi tremurau şi ţinea cu greu sabia.

— Eveline, pune sabia jos, îi ceru el pe un ton calm.

Ea clătină din cap, ridicând bărbia. Apoi arătă spre grupul de femei şi strigă din nou.

— Afară!

Rorie veni în faţa mulţimii tot mai mari. Se uită dezgustată la Kierstan şi apoi se întoarse spre Graeme.

— Nu este vina ei, Graeme. S-au purtat oribil cu ea. Au aruncat insultă după insultă şi nu au ratat nicio ocazie să îşi bată joc de ea şi să o umilească.

— Nu cred că eu am susţinut aşa ceva, zise Graeme blajin. Dar aş vrea să pună sabia jos pentru a nu se răni pe *ea însăşi.*

Graeme făcu un pas în faţă, cu privirea concentrată doar asupra soţiei lui.

— Eveline, rosti el cu blândeţe. Te rog, dă-mi sabia. Nu o să te rănească nimeni. Îţi jur!

Ea întoarse privirea spre femeile care încă stăteau la câţiva paşi distanţă şi buzele i se strânseră într-o linie de revoltă.

— Afară! ţipă ea din nou.

Apoi buzele începură să-i tremure şi linia fermă dispăru. În ochii ei se văzu o tristeţe profundă şi se umplură de lacrimi. Când se uită din nou la Graeme, în privirea ei se citi clar înfrângerea.

Asta îi frânse inima.

Se înfurie. În acel moment, nu-i păsa ce sentimente avea clanul său ori dacă aveau dreptul de a fi furioşi din cauza căsătoriei lui cu o Armstrong. Tot ce ştia era că o inocentă era rănită de cuvintele şi acţiunile lor şi nu avea să mai tolereze asta.

Se întoarse şi se uită la Kierstan şi apoi la femeile care se adunaseră în jurul ei.

— Plecaţi! şuieră el. Toate! Nu o să vă mai întoarceţi la castel. O să vă ocupaţi de câmpuri sau o să ajutaţi la case, dar nu o să mai serviţi în castelul meu!

Kierstan păli. Femeile din jurul ei exclamară uimite. Una îşi frământa mâinile. Alta izbucni în plâns. Dar el nu se putea gândi decât la soţia lui, care era pe cale de a izbucni în plâns pentru că fusese abuzată de clanul său.

— Îmi cer iertare, căpetenie, dar castelul are nevoie de fete pentru a servi şi pentru a face curat, zise Nora, femeia mai în vârstă care supraveghea îndatoririle femeilor

din clan.

— Găseşte alte femei, mârâi Graeme. Astea nu o să mai calce în castel, nici nu o să i se mai adreseze direct soţiei mele. Dacă nu se supun, o să fie izgonite din clan.

Exclamaţii şi sunete de neîncredere se auziră prin mulţime. Murmure se ridicară. Acuzaţii zburară. Căpetenia lor lua partea fetei Armstrong.

În timp ce auzea acel freamăt, se întoarse spre fraţii săi pentru a le observa reacţiile.

— Ştii că eu te sprijin, Graeme, zise Teague încet. Este clar că i-au făcut viaţa grea. Nu o să mă împotrivesc deciziei tale; mai mult, o susţin.

Lui Bowen îi luă mai mult să răspundă. Studie grupul de femei şi apoi se întoarse spre Eveline şi se uită intens la ea.

— Poate să vorbească, rosti Bowen.

Nu era răspunsul la care se aşteptase Graeme, iar pentru o clipă, afirmaţia lui Bowen îl luă prin surprindere.

Bowen îşi întoarse privirea spre Graeme.

— Se spunea că fata nu a mai vorbit de la accident, şi totuşi astăzi a urlat aşa de tare încât s-a auzit în tot castelul. Orice a forţat-o să rupă această tăcere trebuie să fi fost destul de important, nu crezi?

— Da, răspunse Graeme pe o voce serioasă. Ceva a supărat-o atât de tare, încât a rupt tăcerea.

Bowen se uită din nou gânditor la Eveline.

— Atunci poate că şi nebunia ei a fost exagerată.

Graeme simţi o uşurare în piept. Ambii săi fraţi erau de partea lui Eveline şi împotriva clanului. Ştia că, dacă ar fi vrut, le-ar fi fost uşor să-i întoarcă pe toţi împotriva lui. Unul dintre ei chiar ar fi putut încerca să ia puterea, să câştige aprobarea şi sprijinul clanului şi să devină căpetenie.

Dar amândoi erau cu el. Cu Eveline.

Graeme se duse la Eveline, suficient de aproape să se întindă şi să-i cuprindă obrazul. Braţul lui era la doar câţiva centimetri deasupra sabiei. Dacă ea ar fi făcut o mişcare bruscă, i-ar fi putut tăia braţul. Se uită în jos şi, chiar când el o atinse, coborî sabia, lăsând-o să alunece la pământ.

— Dă-mi sabia, zise el cu blândeţe. Nu vreau să fii rănită, Eveline. Nu o să le mai primesc în castel. Nu o să te mai rănească. Nu o să mai fie în slujba mea.

Ea făcu ochii mari surprinsă, iar el fu stânjenit că era şocată şi uimită de faptul că fusese de partea ei, nu a membrilor clanului. Dar ce altă concluzie logică ar fi putut să tragă?

Cu mâinile tremurând, îi întinse sabia. El o luă şi, fără să se uite în jos, o întinse spre fratele lui.

— Haide înăuntru, o îndemnă el, luând-o de mână.

Ea privi îndurerată spre mulţimea adunată, apoi se uită spre Graeme cu o tristeţe aşa de mare, încât el fu copleşit.

— Îmi pare rău.

Cuvintele ieşiră răguşit şi se auziră aspre, dar faptul că ea comunica îl făcu să simtă un fior pe şira spinării.

— Nu contează, zise el, atingându-i obrazul. Hai să mergem sus în camera noastră. O să discutăm acolo, singuri.

Ea încuviinţă din cap şi ochii i se luminară de uşurare. Se întoarse şi o luă grăbită în faţa lui, de parcă abia aştepta să plece de lângă ceilalţi.

Când ajunseră la camera lui, ea deschise uşa, intră grăbită şi apoi ţinu uşa ca el să intre. Imediat ce fu înăuntru, închise uşa şi trase zăvorul de lemn ca să nu intre nimeni. De parcă ar fi intrat cineva! El nu-i spuse că nimeni nu ar fi îndrăznit să intre fără permisiune. Dar, pentru că părea să se simtă mai în siguranţă după ce blocase uşa, o lăsă în pace.

Ea se aşeză lângă vatră, deşi rămăseseră câţiva tăciuni care sclipeau. Se vedea clar că era supărată din cauza celor întâmplate în timpul zilei, dar o simţi nervoasă şi nesigură. Îşi dorea să-i alunge grijile şi temerile.

Avea multe întrebări, iar acum era limpede că ea putea vorbi. Adevărata întrebare era de ce alesese să nu o facă?

— Eveline, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în castel şi te-a supărat aşa de tare?

Se lăsă tăcerea. Ea nu-i răspunse. Nu se întoarse. Se purta de parcă el nu ar fi vorbit deloc.

Graeme se încruntă.

— Eveline?

Niciun răspuns.

— Eveline, întoarce-te ca să putem vorbi!

Ordinul era imperios, rostit intenţionat pe un ton tăios pentru că bănuia… Nu era sigur ce bănuia, dar vorbise într-un fel care cu siguranţă o supărase. Nu ar fi stat acolo nemişcată, ignorându-i cerinţa.

În mintea lui era un vârtej de confuzie şi începea încet-încet să înţeleagă. Dacă avea dreptate… Iisuse, avea dreptate? Putea să fie aşa de simplu?

Înaintă şi încălecă bancheta pe care stătea ea. Imediat ce îi simţi prezenţa, ea se întoarse cu privirea aţintită spre chipul lui sau mai degrabă spre *gura* lui. Mintea lui se lupta să găsească răspunsuri la întrebările care îl chinuiau. Era ceva foarte important. Şi era pe cale să afle.

Suspiciunea sâcâitoare deveni şi mai puternică. Era absurd. Cu toate astea, dădu glas cuvintelor.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, Eveline?

Ea încuviinţă lent din cap, dar apoi clătină şi ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că nu ştia ce să-i spună.

Pulsul lui se acceleră. I se părea dificil să-şi păstreze calmul. Tot nu-i venea să creadă că dovada erai în faţa ochilor lui.

— Mă poţi înţelege, Eveline? Înţelegi ce-ţi spun?

Ea se încruntă şi apoi încuviinţă din cap, de parcă i se părea ridicolă întrebarea.

Descoperirea îl lăsă siderat. Tot ce putea să facă era să se uite la ea complet uluit.

— Sfinte Dumnezeule, şopti el. Nu auzi, aşa-i?

Capitolul 21

Ochii lui Eveline se făcură aproape negri când pupilele i se dilatară. Doar un cerc subţire albastru înconjura pupila – teama ei era ceva ce el nu doar că putea să vadă, ci să şi simtă.

Se ridică repede, dându-se din faţa lui, panicată. Se lovi de unul dintre cufere, căzu şi apoi încercă să se ridice în timp ce încerca să meargă spre uşă.

Graeme se ridică şi se îndreptă spre ea, dorindu-şi ca ei să nu-i fie teamă de el. Nu suporta gândul că o putea speria.

— Eveline, Eveline! Îi întoarse faţa ca ea să se uite la el. Eveline, te rog! Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să înţeleg. Te rog, crede-mă!

Îi atinse obrazul, mângâind-o cu blândeţe în timp ce încerca să-i alunge teama.

Respiraţia ei încetini treptat, iar groaza începu să-i dispară din privire.

— Aşa, zise el. Respiră adânc. Nu ai de ce să te temi. Vreau doar să vorbesc cu tine. Vreau să te înţeleg, Eveline. Cred că nu ai fost înţeleasă de foarte mult timp.

O ajută să se ridice şi apoi îi luă mâinile, conducând-o spre pat, ca să stea mai confortabil. Bancheta tare din faţa unui foc care nu mai ardea nu era bună, iar el nu voia să piardă timpul aprinzând focul. Erau prea multe de aflat despre femeia cu care se însurase.

Se aşeză în faţa ei, îndoind un picior pe saltea ca să stea faţă în faţă. Îi luă mâinile într-ale lui, ţinându-le ferm.

— Am dreptate, nu-i aşa? Nu poţi să auzi.

Ea închise ochii pentru câteva clipe şi încuviinţă scurt din cap. El aşteptă până ce îi deschise şi continuă:

— Cu toate astea, reuşeşti cumva să îţi dai seama ce spun oamenii uitându-te la gurile lor?

Chiar când o spunea, îşi dădea seama cât de incredibil suna. Dar trebuia să fie aşa. Explica aşa de multe! De ce uneori părea să fie conştientă şi de ce alteori plutea şi nu îşi dădea seama ce se întâmpla în jurul ei.

Ea încuviinţă din nou din cap.

Era uluit. Nu ar fi crezut că un astfel de lucru era

posibil. Aşa de multe întrebări i se adunaseră în minte încât fu nevoit să-şi controleze impulsul de a le spune pe toate la rând. Nu voia să o copleşească.

Se aplecă mai aproape, privind-o în ochi.

— Eveline, acolo afară ai vorbit. Ai spus două cuvinte. Tu nu ai putut să vorbeşti sau pur şi simplu *nu ai vrut* să vorbeşti în tot acest timp?

Ea înghiţi în sec de două ori. Deschise gura, dar se opri, de parcă i-ar fi fost teamă să încerce.

— Încearcă, o îndemnă el blând. Nu o să te judec. Încercă să rosteşti cuvintele.

Îşi ţinu respiraţia de nerăbdare, abia acum dându-şi seama cât de important era faptul că ea putea comunica verbal cu el. Niciodată nu simţise o asemenea nerăbdare. Pulsul îi bătea nebuneşte.

Ea duse mâna la gât şi apoi deschise gura din nou. Cuvintele rostite erau un pic trunchiate şi abia şoptite.

— Mi-a… f-fost… fr-frică.

I se strânse pieptul la nişte cuvinte aşa de simple, dar transmiteau o mulţime de emoţii.

El îi ridică bărbia ca ea să-i vadă gura. Era important să înţeleagă ce urma să-i spună.

— Nu trebuie să-ţi fie frică aici, Eveline. Nu trebuie să-ţi fie niciodată frică de mine.

În ochii ei se văzură lacrimi.

— Ei… ei mă urăsc.

De data asta, cuvintele erau oarecum cântate şi se auziră în diferite grade de intensitate. Începură încet, se auziră mai tare, apoi se pierdură aproape complet. Era ca şi cum testa, încercând să-şi dea seama cum era normal să vorbească.

Şi cum şi-ar fi dat seama?

Graeme începea să înţeleagă aşa de multe! Piesele se aşezau repede la locul lor, prea repede ca el să ţină pasul. Fu nevoit să facă un efort pentru a rămâne calm şi să nu o ia înainte în goana lui de a-i descoperi toate secretele.

— Hai să o luăm cu începutul, Eveline. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Accidentul a provocat pierderea auzului?

Ea încuviinţă din cap.

— Ai fost bolnavă destul de mult timp.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— De ce nu ai spus familiei tale? Crezi că ei nu ar fi înţeles? Pentru Dumnezeu, te-au crezut nebună! Eu te-am crezut nebună. Probabil eşti mai inteligentă decât noi toţi.

— Mi-a f-fost frică, răspunse ea din nou cu o voce subţire.

— De ce ţi-a fost frică, Eveline?

Obrajii ei se colorară. Se foi, apoi coborî privirea în timp ce îşi frământa degetele.

Nerăbdător să găsească o întrebare la care ea să poată răspunde mai uşor, el o făcu să fie din nou atentă la el.

— Toată lumea te crede nebună. Dar tu eşti doar surdă şi nu ai mai vorbit de la accident.

Ea roşi vinovată, dar încuviinţă din cap.

Graeme era euforic. Pentru Dumnezeu, se simţise precum cel mai îngrozitor abuzator poftind la o femeie care în jumătate din timp nu înţelegea complet lumea în care trăia! Era normală. Sau cel puţin era în toate minţile.

— De ce nu ai vorbit? întrebă el, atingându-i din nou obrazul, urmând o linie pe netezimea mătăsoasă.

— Nu ştiam cât de taaare vorbeam. La îîînceput mi-a fost tteamă. Nu înţelegeam…

Vocea ei coborî tot mai mult până când el nu o mai putu auzi. Îi atinse buzele.

— Mai tare, Eveline. Un pic mai tare.

Ea tuşi, înghiţi în sec şi apoi continuă, roşind din nou.

— Nu înţelegeaaam ce s-a întâmplaaat cu mine sau dde ce. Mi-a luat ceva să înţeleg. Când am înţeles, am hotărât să păstrez ssecretul şi să-i las pe cei din jurul meu să mă creadă nebună. Febra creierului. Atinsă. Oricce voiau să ccreaddă.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât părea să câştige încredere. Începutul era mai dificil. Unele cuvinte erau ciripite, iar alte sunete nu erau chiar corecte, dar Graeme nu auzise niciodată un sunet mai frumos în viaţa lui.

Soţia lui putea să comunice cu el. Nu doar că putea să vorbească, dar era foarte inteligentă şi citea vorbele de pe buzele celorlalţi. Nebună? Poate că familia ei era nebună că în trei ani nu îşi dăduse seama că Eveline era surdă. Poate că ea era singura persoană inteligentă din clanul Armstrong.

Ea ezită şi apoi ridică ochii spre el, cu nesiguranţa zugrăvită pe tot chipul.

— Nu eşti… nu eşti supărat?

Lui i se tăie respiraţia.

— Supărat?

Ea încuviinţă solemn din cap şi în acel moment Graeme îşi dădu seama că nu aflase încă toată povestea. Mai era ceva ce nu-i spunea. Indiferent ce era, acel lucru o făcuse să-i fie teamă cât timp trăise în sânul familiei ei.

El îi cuprinse chipul în mâini ca ea să nu piardă niciun cuvânt care îi ieşea din gură.

— Nu sunt supărat, Eveline. Departe de asta. Este un moment *fericit.*

Ea zâmbi timid şi cu căldură în ochi.

El îi mângâie pometii şi o privi, sperând ca ea să-i vadă sinceritatea.

— Ce te-a speriat, Eveline? Ce te-a speriat aşa de tare încât să nu spui familiei ce este în neregulă cu tine?

Chipul ei se întunecă şi încă o dată închise ochii strâns, de parcă alunga suferinţa din trecut. El nu insistă şi continuă să o ţină în braţe cu blândeţe, mângâindu-i faţa cu degetele mari.

Când ea reveni cu privirea la el, ochii îi erau în lacrimi, transformându-i în lacuri adânci şi albastre.

— Trebuia să mă mărit cu Ian McHugh.

— Un pic mai tare, o încurajă el.

— Trebuia să mă mărit cu Ian McHugh, zise ea din nou.

El încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Logodna a fost ruptă după accidentul tău. Bănuiesc că el s-a plâns de… starea ta.

Ea încuviinţă.

— A fost la câteva săptămâni după ce a avut loc accidentul, iar eu încă eram confuză şi îmi era teamă. Dar când mi-am dat seama că nu trebuia să mă mărit cu Ian pentru că propria familie mă credea nebună, am ştiut că, dacă le spun altceva, cel mai probabil trebuia să onorez înţelegerea.

Graeme se uită la ea surprins.

— Ţi-ai lăsat familia să creadă că erai nebună timp de trei ani pentru că nu ai vrut să te căsătoreşti cu Ian McHugh?

— Era malefic, şopti ea răguşit. Îmi era aşa de teamă de el! Am încercat să-i spun tatii, dar mi-a demontat grijile, spunând că sunt temeri de copilă. A refuzat să mă creadă şi m-a durut, pentru că îmi iubesc tatăl foarte mult. Am crezut că o să fie de partea mea, nu a lui Ian.

Graeme se încruntă. Începea să înţeleagă întreaga poveste şi avea un sentiment neplăcut. Nu credea că avea să-i placă răspunsul la următoarea întrebare.

— De ce spui că este malefic? Ce ţi-a făcut, Eveline?

Respiraţia ei se înteţi. În timp ce mâna lui îi aluneca în jos pe gât, pulsul ei se acceleră rapid. Îi simţea panica. Îi simţea frica.

O lacrimă îi alunecă pe chip şi se lovi de mâna lui care se odihnea pe gâtul ei.

— Îi plăcea să mă încolţească. Mă căuta când nu era nimeni prin jur. Mă urmărea necontenit. Într-o noapte, chiar a venit în dormitorul meu. Îi plăcea să... mă atingă. Îmi şoptea ameninţări la ureche în timp ce mă atingea. Îmi spunea cum o să fie viaţa mea cu el. Cum o să fie când o să devin soţia lui şi la ce să mă aştept când o să fim căsătoriţi. Îmi spunea lucruri îngrozitoare, oribile. Sugera lucruri pe care nici nu le pot repeta. Nu ştiam că *există* atâta răutate şi nu înţelegeam *de ce.* Nu l-am insultat niciodată. Nu am făcut niciodată ceva să-l supăr, dar, cu toate astea, părea să mă urască şi era hotărât să mă pedepsească din momentul în care deveneam soţia lui.

Graeme tremura de furie. Fu nevoit să-i dea drumul de teamă să nu o rănească. Lăsă să-i cadă mâinile în jos.

Nările îi fremătau la imaginea lui Eveline la mila altui bărbat. Tânără, îngrozită şi vulnerabilă.

— Te-a rănit fizic? A făcut vreodată mai mult decât să te atingă?

— N-nu. Părea să-i facă plăcere să mă chinuie.

— O să-l omor! şuieră Graeme.

Eveline păli.

— N-nuuu. Nu pooţi. Te rog! Şi nu vreau să ştie nimeni.

— Ştiu, zise el tăios. Nimeni nu trebuie să ştie. Dar eu ştiu şi nu o să-i las păcatele nepedepsite.

În ochii ei se citiră tristeţe şi ruşine, iar el nu mai rezistă. O trase în braţe şi o cuibări la pieptul lui.

Braţele îi erau pline cu o fată dulce, blândă. A lui. Soţia lui. Una pentru care nu mai trebuia să se simtă vinovat că o dorea. Era la fel de capabilă ca el să înţeleagă căsătoria. Puteau avea o căsnicie normală dacă ea voia. Ştia că el îşi dorea asta.

O sărută pe creştetul capului şi rămase tăcut, pentru că ea nu l-ar fi auzit.

Ea se adânci cu încredere în îmbrăţişarea lui, şi el îi inspiră parfumul, lăsându-l să zăbovească în nările lui în timp ce Eveline se ghemuia în braţele lui. Mai aveau multe de discutat, dar nu voia să pună capăt dulceţii îmbrăţişării.

Rămase aşa câteva momente îndelungate, ţinând-o strâns. Voia ca ea să aibă încredere în el, iar faptul că ea îi mărturisise totul era un pas mare. Îi spusese ceva ce nu dezvăluise familiei.

Când în sfârşit el se îndepărtă, îşi aminti de prima lor întâlnire şi fruntea i se încruntă de confuzie.

— Eveline, prima dată când ne-am întâlnit, te-ai uitat la mine şi îmi amintesc că aveam sentimentul că erai foarte concentrată asupra mea. Chiar şi în partea cealaltă a încăperii, când nu puteai să vezi ce spuneam pentru că stăteam într-o parte. Dar te-am văzut cu coada ochiului şi am avut sentimentul că mă puteai auzi sau cel puţin înţelegeai ce spuneam.

Ea îşi linse buzele nervoasă.

— Este greu de explicat. Aud anumite... sunete. Nu cum auzi tu sau cum auzeam eu pe vremuri. Sunt nuanţe pe care le simt în urechi, un fel de vibraţie, mai mult o senzaţie. Simt asta când vorbeşti tu. Este ca un zumzet cald în urechile mele. E plăcut. Am fost şocată şi apoi fericită că puteam să aud anumite tonuri din vocea ta. De asta am venit mai târziu în camera ta. Voiam să mai aud.

— E interesant, spuse el. Se pare că nu ţi-ai pierdut complet auzul.

Ea ridică din umeri.

— În mare parte. De fapt, nu aud cuvintele. Am uitat aşa de multe sunete! Înainte mi le aminteam. Puteam să închid ochii şi să aud sunetele în capul meu. Acum nu mai este aşa de uşor. Sunetele au dispărut.

Părea aşa de tristă, încât lui Graeme i se strânse pieptul. Nu îşi putea imagina să trăiască fără auz. Cu toate astea, Eveline luase partea bună dintr-o situaţie teribilă. Învăţase singură o metodă de a supravieţui. Dacă putea citi cuvinte de pe buzele oamenilor, putea observa conversaţiile unor oameni aflaţi destul de departe de ea. Posibilităţile erau uluitoare. Nu era de mirare că se simţise mizerabil în clanul lui. Chiar dacă oamenii fuseseră destul de discreţi cu remarcile făcute destul de departe de Eveline, dacă erau la o distanţă de la care îi putea vedea sau chiar dacă şopteau, ea ştia ce spuneau.

Ea îşi frânse nervoasă mâinile în poală şi apoi se uită din nou la el.

— Voiam să-ţi spun. Voiam un început... nou. Am crezut că aici pot să am un început. Departe de teama că aş putea fi forţată să mă căsătoresc cu Ian. Nu ştiam nimic despre tine, dar am hotărât că nu puteai să fii mai rău decât el.

— Nu sunt sigur dacă trebuie să iau asta ca pe un compliment, zise Graeme sec.

Ea roşi.

— Spun adevărul. Intenţionam să-ţi mărturisesc, dar când am ajuns, nu m-au făcut să mă simt bine-venită. M-am temut că, dacă oamenii ştiu adevărul, s-ar putea să fie

şi mai îndrăzneţi şi…

Îşi muşcă buza şi se întoarse, dar el o trase înapoi, cu o expresie aprigă.

— De ce te-ai temut?

— Că, dacă ştiai că nu sunt nebună, orice sentiment ai fi avut faţă de mine ar fi dispărut şi m-ai fi tratat ca fiica duşmanului. Urâtă. Detestată. Era o poziţie îngrozitoare. Să-ţi fie teamă să spui adevărul. Să vrei să ai o căsnicie… normală. Îmi era teamă că, dacă ştii, o să te supere minciuna mea.

Graeme oftă.

— Ţi-ai făcut foarte multe griji, Eveline. Nu este o poziţie prea confortabilă, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu, nu este.

— Mai avem multe de discutat, dar trebuie să ştii ceva. Locul tău în clanul meu este asigurat. O să fac orice este nevoie pentru a te proteja şi pentru a-ţi asigura respectul datorat poziţiei tale ca soţie a mea. Nu o să permit nimănui să te insulte ori să te rănească în orice fel, fizic sau emoţional.

Umerii ei se relaxară de uşurare. Apoi îl privi cu ochi mari şi plini de speranţă.

— Şi căsătoria noastră o să fie reală, Graeme? O să fiu o soţie adevărată pentru tine sau doar o să jucăm rolurile decretate de rege?

În gâtul lui răsună un sunet jos, un zgomot pe care ştia că ea nu-l putea auzi, dar spera că putea simţi huruitul vibrant din pieptul lui.

El îi ridică bărbia şi apoi gura lui alunecă peste gura ei într-un sărut lung şi lent.

Când se îndepărtă, ea rămase fără suflare şi buzele îi erau umflate.

— O să fii soţia mea, Eveline. Să nu te îndoieşti de asta! Căsătoria noastră o să fie mai mult ca sigur consumată.

Capitolul 22

Inima lui Eveline era pe cale să-i iasă din piept. Era nervoasă, excitată, *entuziasmată.* Atâtea lucruri, toate adunate într-un nod uriaş. Era gata să explodeze. Voia să întrebe când? Şi unde? Şi cum? Sau cum ar fi să se întâmple *acum?* Dar niciuna dintre acele întrebări nu era cuviincioasă sau demnă de o doamnă. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să-şi îngrozească soţul.

Dorind să păstreze acea uniune cu el, să-l poată atinge, alunecă cu mâinile peste palmele lui, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Nu regret că a trebuit să mă căsătoresc cu tine, zise ea serioasă.

Era foarte ciudat să vorbească din nou, să ştie că vorbea, dar că nu putea să audă cuvintele care îi ieşeau din gură. Vibraţiile îi gâdilau gâtul şi o durea deja de la explozia subită de cuvinte.

Simţindu-şi limba uscată, îşi trase o mână pentru a-şi freca gâtul.

— Ai vrea apă? întrebă Graeme. Probabil te doare gâtul. Nu eşti obişnuită să-ţi foloseşti vocea.

Ea încuviinţă din cap, iar el se ridică şi se duse la masa mică de lângă fereastră, unde se afla o carafă cu apă.

Turnă o cupă plină şi reveni la pat, reluându-şi poziţia chiar în faţa ei şi îi întinse cupa.

Ea o luă şi sorbi, recunoscătoare pentru apa rece care îi alungă asprimea simţită în gât. Când ţipase mai devreme, o duruse. Acum plătea pentru ieşirea ei.

El îi atinse braţul pentru a-i atrage atenţia, şi ea ridică privirea, văzând că se uita insistent.

— Nici eu nu regret căsătoria noastră, Eveline.

Ea făcu ochii mari. Nu se aşteptase la o asemenea mărturisire. Ea îi spusese asta doar pentru că voia ca el să ştie. Nu o făcuse ca să fie reciprocă. Dar nu îşi putea reprima uşurarea intensă sau strălucirea caldă care se trezea în ea la afirmaţia lui. Poate că *reuşeau să aibă* o căsătorie ca a părinţilor ei.

— Nu mă aştept ca mariajul nostru să fie uşor. Este

clar că familiile noastre sunt adversare. Părerea mea despre ai tăi este neschimbată şi nu o spun ca să te rănesc. O spun pentru că nu vreau să te mint.

Ea înghiţi în sec, dar îi susţinu privirea ca să prindă fiece cuvânt, chiar dacă o rănea.

— Dar nu regret uniunea în care am fost forţaţi.

Îi atinse obrazul cu o mângâiere blândă.

— O să te protejez, Eveline. Nu o să-i las pe ai mei să te rănească, nici nu o să le permit să te bârfească în vreun fel. Trebuie să hotărâm ce o să le spunem. Nu mai există niciun motiv ca tu să trăieşti în secret, ascunzându-te în umbre. Ian McHugh nu te poate răni aici.

Mâna cu care ţinea cupa îi tremura. El i-o luă cu grijă, punând-o pe podea, lângă pat. Apoi îi luă ambele mâini şi le strânse cu blândeţe pentru a-i oferi sprijin.

— Probabil o să mă creadă tot nebună, izbucni ea. Este adevărat că am un defect.

Graeme se încruntă.

— Dar nu ţi l-ai provocat. Ai avut un accident şi ai suferit. Poţi să vorbeşti şi să îţi exprimi gândurile, nevoile. Poţi să înţelegi ce-ţi zic ceilalţi. Poţi să faci orice lucru pe care îl poate face o fată normală. Asta nu înseamnă că eşti nebună sau mai puţin inteligentă, iar oricine spune altceva trebuie să răspundă în faţa mea.

Simţi cum inima îi devine mai uşoară şi cum căldura i se împrăştie în piept până ce ajunse să zâmbească. Uşurarea era copleşitoare. După ce trăise aşa de mult cu teama de a fi descoperită, cu vinovăţia înşelătoriei ei, vedea un final.

El îi oferea cea mai dulce libertate. Eliberarea din stigmatul de a fi mai puţin decât o persoană, deşi ea singură provocase asta. Libertatea de a avea o viaţă normală, fără frică. Nu trebuia să mai fie niciodată nevoită să-şi facă griji în privinţa lui Ian McHugh.

— Dacă vrei să spui adevărul clanului tău, nu o să mă împotrivesc, rosti ea. Poate că atunci o să ştie că, dacă nu răspund, nu înseamnă că îi desconsider. Ci pentru că nu aud ce-mi spun.

Cadenţa vorbirii lui Eveline era în mod ciudat fermecătoare. Cu siguranţă, era diferită. Dar era plăcută pentru Graeme. Alţii probabil aveau să o desconsidere în continuare când vorbea doar pentru că se auzea diferit. Încă se chinuia cu unele cuvinte şi nu învăţase cum să-şi controleze intensitatea tonului – cum ar fi putut dacă nu exersase?

Era o sarcină pe care avea să i-o dea imediat lui Rorie. Sora lui dezvoltase o afinitate pentru Eveline din prima zi. Rorie era un aliat solid pentru ea, iar el nu trebuia să-şi facă griji că sora lui nu avea să îi fie loială. Rorie putea să o ajute să găsească volumul corect astfel încât să-şi dea seama cât de tare vorbea după felul cum simţea că îi ieşeau vorbele din gât.

— Cel mai bine este să ştie adevărul, spuse Graeme. Nu vreau să le dau niciun motiv să continue cu insultele şi lipsa de respect. Nu că nu ai merita respect dacă ai fi nebună. Nu există niciun motiv ca alţii să îşi manifeste ura faţă de ceea ce nu înţeleg. Dar aşa o să ştie ce fată capabilă şi inteligentă eşti, cu atât mai mult cu cât nu auzi şi ai reuşit să înveţi singură dificila sarcină de a citi cuvintele de pe buzele oamenilor.

Uitându-se la el uimită, lui Eveline îi sclipeau ochii.

— Nu este un lucru mărunt. Mulţi nu ar fi amabili cu cei mai slabi sau mai puţin inteligenţi decât ei. Chiar şi în propriul meu clan mulţi credeau că tata, fiind căpetenie, ar fi trebuit să scape de fata lui nebună. Mulţi nu doar că ar aproba o asemenea batjocură, ci chiar ar participa.

Graeme se încruntă – nu-i plăcea ideea că anumite persoane din propriul ei clan s-ar fi purtat aşa de dur cu ea.

— Nu mă face mai bărbat să-i umilesc pe cei aflaţi sub mine.

Ea zâmbi.

— Chiar îmi place de tine, soţule!

El clipi surprins la afirmaţia ei. Apoi râse.

— Şi mie îmi place de tine, Eveline.

Apoi îşi dădu seama că ea nu rostise un cuvânt şi dintr-odată se simţi nerăbdător, dorind să-l audă de pe

buzele ei.

— Spune-mi numele! şopti el răguşit. Graeme. Vreau să te aud spunându-mi numele.

— Graaame, rosti ea încet şi cu mare grijă.

— Un pic mai tare, o încurajă el. L-ai spus aşa de încet încât abia l-am auzit.

— Graeme, spuse ea mai tare şi cu mai multă încredere.

Sunetul îl încântă. Simţi un fior incontrolabil pe şira spinării. Durerea din măruntaie se intensifică. Se uită la ea – era aşa de aproape, şi totuşi părea aşa de mult spaţiu între ei!

Nu mai conta că nu mai simţea teama că profita de o femeie care nu ştia ce fel de relaţie intimă exista între un bărbat şi o femeie. Încă era o inocentă, şi el trebuia să aibă mare grijă de ea. Să avanseze lent ca să nu o copleşească ori să o sperie.

Dar nevoia lui era sălbatică. Sfâşiindu-l constant, crescând tot mai mult cu fiecare moment petrecut în prezenţa ei. Mai trăise pofta. Ştia prea bine ce era pasiunea. Dar acum era… diferit.

Trecea dincolo de simpla atracţie, de nevoia de a avea o femeie – orice femeie – pentru a-i potoli dorinţele. Îl chema în cu totul alt fel. Vorbea direct inimii lui. Îi inspira sentimente de protecţie şi posesivitate aprigă, sentimente pe care nu era sigur că le plăcea.

Era periculos să aibă sentimente aşa de puternice pentru o femeie. Întunecau judecata unui bărbat. Îl făceau să-şi uite datoria. Să uite de orice altceva în afară de… ea.

— Îmi place numele meu pe buzele tale, murmură el, revenindu-i vocea.

Dintr-odată, era recunoscător că ea nu-l putea auzi, fiindcă nu îşi dădea seama de diferenţa din tonul lui. Spunea prea multe. Îi trăda slăbiciunea faţă de ea.

Ea zâmbi frumos, cu ochii luminoşi, sclipind de plăcere.

— Şi mie îmi place numele meu pe buzele tale, zise ea timid. Chiar dacă nu pot să-l aud. Îmi imaginezi cum s-ar

auzi. Simt vibraţia în ureche şi este… reconfortant.

Expresia lui deveni serioasă.

— Cred că ţi-a fost foarte greu să te obişnuieşti să nu auzi nimic, să te trezeşti într-o lume tăcută.

— A fost, şopti ea. Am crezut aşa de multe lucruri! Că era pedeapsa mea pentru că am îndrăznit să-mi sfidez tatăl şi chiar pe Ian într-un anumit fel. Dar nu-mi puteam închipui că Dumnezeu voia să mă mărit cu un monstru. Nu ar fi aşa de nemilos, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Graeme, atingându-i obrazul. Poate că Dumnezeu mi te-a dat mie ca să te protejez, ca să nu-ţi mai faci niciodată griji legate de Ian McHugh.

Ea făcu ochii mari.

— La asta nu m-am gândit.

El zâmbi.

— Atunci gândeşte-te acum. Poate că decretul regelui nu a fost un lucru aşa de teribil până la urmă. Nu mai găsesc căsnicia noastră aşa de neplăcută cum mi se părea la început.

Obrajii i se colorară, dar el văzu încântarea caldă din ochii ei. Chiar era o fată frumoasă, iar el cădea sub vraja ei cu fiecare minut.

— O să vorbesc cu fraţii mei şi o să-i rog să spună membrilor clanului care e situaţia ta. Nu o să fac un anunţ public. Nu vreau să te simţi stânjenită în vreun fel.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

Îşi puse degetul sub bărbia ei şi apoi se aplecă pentru a o mai săruta o dată. Fu un sărut scurt – trebuia să fie, pentru că altfel ar fi lăsat lucrurile să meargă prea departe chiar în acel moment –, dar nu fu mai puţin dulce.

— Am vorbit serios mai devreme, zise el retrăgându-se. Kierstan şi cele care te-au supărat nu o să mai lucreze la castel. Mai mult, dacă mai ai vreo problemă cu ele sau cu altcineva, îmi spui în clipa în care se întâmplă. O să-i pun la punct.

Eveline înghiţi în sec, dar încuviinţă din cap că era de acord.

Se ridică din pat, mărind distanţa dintre ei. Apoi se întoarse ca ea să-i vadă gura în timp ce vorbea.

— Mă duc să vorbesc cu fraţii mei. În curând, o să fie ora cinei. Poate că ar trebui să te odihneşti puţin şi apoi să mi te alături în sală.

Capitolul 23

— Vreau să vorbesc cu voi, spuse Graeme către Bowen şi Teague, apropiindu-se de ei în curte.

Bowen îşi coborî sabia şi se îndepărtă de Teague înainte de a o băga în teaca de piele care îi atârna în lateral. Teague îşi flutură mâna pentru a îndepărta grupul de bărbaţi pe care îi antrenau şi apoi cei doi fraţi se apropiară de Graeme.

— Clanul este nemulţumit de hotărârea ta, murmură Teague. Puţini o compătimesc pe *târfa Armstrong.*

Nările lui Graeme fremătară. S-ar fi luat de fratele său, dar Bowen interveni, punându-şi mâinile pe pieptul lui Graeme.

— Nu i-a spus el aşa, Graeme. Doar repetă ce au zis mulţi după ce ai dat femeile afară din castel.

— Nimeni nu o să-i vorbească aşa, indiferent dacă repeţi sau nu vorbele altora, izbucni Graeme.

Teague ridică mâinile.

— Eu doar îţi spun că există multă nemulţumire. Oamenii simt că nu eşti loial propriului neam pentru că eşti de partea fetei Armstrong.

— Are un nume, mârâi Graeme. Şi nu mai este o Armstrong. Este o Montgomery.

Bowen oftă.

— Da, noi ştim. Suntem de partea ta. Dar nu poţi ignora ce se spune în jurul tău pentru că te ofensează. Nu poţi obliga clanul să o accepte pe Eveline, indiferent cât de mult doreşti asta. Poţi să le spui cum să se comporte. Dar nu-i poţi obliga să-ţi accepte soţia, pentru că nu ai cum să

schimbi ce este în inimile lor. Şi în inimile lor este ură.

Graeme oftă. Ştia că era adevărat ce spunea fratele său şi asta îl frustra.

— Dacă eu o pot accepta, ei de ce nu pot? Neamul ei este responsabil de moartea tatălui meu. Sunt responsabili de pierderile vieţilor oamenilor din clanul nostru şi, cu toate astea, eu ştiu că nu o pot face responsabilă pentru păcatele tatălui ei, aşa cum cei din clanul Armstrong nu ar putea să o facă responsabilă pe Rorie pentru vieţile din clanul Armstrong pe care noi le-am luat.

— Da, dar tu presupui că ei ar fi la fel de amabili cu Rorie, zise Teague pe o voce sumbră. Nu toţi sunt ca tine, Graeme. Nu toată lumea are logica ta. Poţi să analizezi situaţia şi să zici că fata nu este de vină şi că nu ar trebui să plătească pentru păcatele alor ei. Dar toţi ceilalţi văd doar inamicul şi gândurile lor se îndreaptă spre răzbunare.

— Nu este nebună, zise Graeme, enervat de cursul conversaţiei.

Bowen ridică o sprânceană.

— Nu? Eu am îndoieli. Atunci de ce toţi din clanul ei au crezut-o aşa, iar ea de ce nu le-a contrazis niciodată opiniile?

— Este surdă.

Privirea lui Teague deveni tăioasă.

— Surdă? Nu poate să audă? Atunci cum ştie ce spunem? A înţeles destule din insultele femeilor ca de furie să ia o sabie.

Bowen rânji.

— O pisicuţă fioroasă agitând o sabie. Asta da, privelişte!

— Citeşte cuvintele pe buzele noastre, le explică Graeme. Este extraordinar dacă te gândeşti la asta. Şi-a pierdut auzul în urma accidentului, dar nu minţile.

— Tot nu explică de ce a perpetuat o asemenea minciună, zise Teague.

Graeme le povesti ce îi spusese Eveline, cum căutase protecţie pentru a nu se căsători cu Ian McHugh, ca apoi să se trezească obligată să se mărite cu Graeme.

Bowen şi Teague erau încruntaţi când Graeme termină. Apoi Teague clătină din cap.

— A fost foarte inteligent din partea fetei, chiar dacă un pic cam exagerat.

— Nu chiar aşa de exagerat dacă astfel a evitat să cadă în mâinile unul bărbat care doar ar fi abuzat-o, murmură Bowen. Gândeşte-te! Fata şi-a mărturisit temerile tatălui ei, dar el le-a ignorat. Poate că îşi dorea prea mult alianţa ca să creadă ceva din ce a zis ea. Sau poate doar a crezut că era prea temătoare şi că, odată obişnuită cu ideea, o să se dea pe brazdă. Dar este clar că nu a avut de ales.

Graeme încuviinţă din cap.

— Nu a vrut să continue înşelătoria, dar i-a fost teamă de reacţia mea. A crezut că eram amabil pentru că o credeam nebună şi, dacă nu o să mă mai uit la ea ca la cineva demn de milă, o s-o dispreţuiesc din cauza moştenirii ei.

— Şi *ai fost* amabil cu ea pentru că ai crezut-o demnă de milă? întrebă Bowen.

Graeme ezită.

— La început, da. Am simţit compasiune, chiar dacă eram frustrat pentru că fusesem obligată să mă însor cu o femeie care nu-mi putea fi niciodată soţie. Eram furios, dar ştiam că nu puteam să fiu furios pe ea.

— Dar acum nu mai crezi asta, comentă Teague.

— Nu, acum nu. Este… specială. Nu pot să explic, dar nu regret căsătoria noastră.

Bowen oftă.

— Ai un drum greu în faţă, frate! Nu o să-i fie uşor să câştige favorul clanului nostru.

— Da, ştiu. Dar tu şi Teague o să mă ajutaţi, nu-i aşa?

Teague şi Bowen schimbară câte o privire.

— Da, o să te ajutăm, răspunse Teague. Dacă fata este ceea ce vrei tu şi eşti mulţumit cu ea, atunci avem încredere în judecata ta şi o să facem tot ce putem ca să o ajutăm.

Graeme încuviinţă din cap.

— Vă mulţumesc. Rorie a acceptat – de fapt, s-a împrietenit deja cu ea. Este bine să fie prietenă cu alte fete. Lui Rorie nu-i prea sunt utile femeile din clanul nostru.

Bowen chicoti.

— Asta pentru că fata crede mai degrabă că este băiat.

— O să vină ziua în care o să se mărite. O s-o pregătesc pentru asta, zise Graeme.

Bowen se încruntă.

— Nu o să facem precum clanul Armstrong. Nu o să ne sacrificăm pentru alianţe sau în favoarea Coroanei. Nu avem nevoie de niciuna şi nu o să fiu de acord să se mărite cu cineva care ar trata-o aşa cum Ian McHugh a tratat-o pe Eveline a ta.

Eveline a lui. Lui Graeme îi plăcea cum suna. Ea *era* a lui. Nu întru totul, dar avea să remedieze asta în curând.

— Rorie este fericită aici, spuse Teague încruntat. Nu există niciun motiv ca ea să plece.

Graeme zâmbi.

— Eu nu am sugerat aşa ceva. Rorie încă este mică şi s-ar putea să se răzgândească. E posibil să-şi caute un soţ şi să se aşeze la casa ei, să aibă propriii copii.

Bowen chicoti.

— Eu n-aş paria pe asta.

— Vă mulţumesc din nou pentru sprijinul faţă de Eveline, zise Graeme pe un ton mai serios. Înseamnă mult pentru ea. Rorie a fost singurul chip prietenos pe care l-a văzut de când a sosit pe pământurile noastre. Sunt hotărât să schimb asta.

— Dacă tu eşti mulţumit, atunci e suficient pentru mine, zise Teague.

— Vrei să spunem tot ce ne-ai zis? întrebă Bowen.

— Mare parte, da, răspunse Graeme. Vreau să duceţi vorba că Eveline nu este nebună, ci e surdă şi că a minţit pentru a scăpa de căsătoria cu Ian McHugh. Noi nu-i iubim pe Armstrong şi nu am de gând să folosesc antipatia clanului faţă de ei pentru a o sprijini pe Eveline. Dacă o să creadă că a fost o victimă celor din familiile Armstrong şi

McHugh, atunci este posibil să găsească compasiune printre ai noştri.

— Faci un joc periculos, cugetă Teague. Cel mai probabil, Eveline nu o să aprecieze asemenea lucruri spuse despre familia ei.

— Este destul de adevărat, zise Graeme serios. Tavis Armstrong şi-ar fi folosit fiica pentru propriile scopuri în ciuda dorinţelor ei. Faptul că ei o iubesc şi o preţuiesc nu este suficient ca să nu mai fiu dezgustat.

Bowen încuviinţă din cap.

— Este un plan bun. Stimulează compasiunea pentru Eveline lăsând să se afle că este mai fericită în clanul nostru decât a fost în al ei.

— Eu şi Bowen o să vorbim cu oamenii, adăugă Teague.

— Vă mulţumesc. Ne vedem cu toţii în sală pentru masa de seară.

Graeme se întoarse şi se îndreptă spre castel, nerăbdător dintr-odată să-şi vadă soţia.

Capitolul 24

Eveline se îmbrăcă cu grijă pentru masa de seară. De când sosise, purtase doar rochii simple. Modeste, potrivite mai mult pentru munca în castel sau chiar în afara lui decât pentru altceva care putea fi considerat drăguţ sau frivol.

În seara aceea, scosese una dintre rochiile de mătase pe care mama ei i le împachetase cu grijă înainte ca ea să plece de pe pământurile tatălui ei.

Era minunată, iar Eveline adora acel verde bogat. O făcea să se simtă mai vie. Era potrivită pentru a ieşi din autoizolare.

Pe deasupra purta o tunică albă simplă, care contrasta frumos cu verdele vibrant. Mânecile erau lungi, aproape acoperindu-i mâinile.

Hotărând că, dacă purta ceva aşa de grandios, putea

la fel de bine să se încalţe cu altceva, scoase pantofii cu pietre şi cu vârfuri ascuţite.

Acasă avea o servitoare care îi aranja părul, dar aici nu primise o astfel de persoană şi nici ea nu ceruse. Cu femeile din castel reticente în privinţa ei, nu îşi dorise una care să o servească.

Avea ace de păr, din nou datorită grijii cu care mama ei împachetase lucrurile. Eveline ar fi lăsat probabil totul şi ar fi plecat cu noul ei soţ în picioarele goale şi cu o rochie de pânză uzată.

După ce îşi perie şi îşi aranjă părul, renunţă să-l mai ridice cu acele de păr şi alese în schimb să strângă la ceafă şuviţele din faţă.

Rezultatul fu mai bun decât se aşteptase. Chiar i se părea că arată drăguţ. Acasă nu avusese multe ocazii care să-i permită să arate cât mai bine. Şi în acele ocazii mama ei intervenise şi se asigurase că Eveline era îmbrăcată cum se cuvenea.

Poate că era prea mult pentru o simplă masă de seară fără oaspeţi, dar pentru Eveline era o seară importantă. Graeme urma să-i dezvăluie secretul – dacă nu o făcuse deja. Toţi ochii aveau să fie aţintiţi asupra ei. Voia să nu-i găsească nimeni vreun defect, cel puţin la înfăţişare.

Se aşeză pe marginea patului şi stătu acolo destul de mult, analizând umbrele care se iviseră în cameră. Erau doar două lumânări aprinse, şi focul din vatră se stinsese de mult.

O atingere pe umăr o făcu să ridice capul surprinsă. Rorie stătea lângă ea, cu o expresie de îngrijorare pe chip. Eveline nu o observase intrând în cameră.

Rorie se întoarse, ridică unul dintre sfeşnice şi se aşeză pe pat lângă Eveline, ca ea să-i poată vedea chipul.

— Nu am vrut să te sperii, zise Rorie. Graeme m-a trimis sus să văd dacă eşti gata să cobori în sală pentru masa de seară.

Eveline zâmbi.

— Mulţumesc. Sunt gata.

Rorie făcu ochii mari.

— Poţi să vorbeşti.

Eveline încuviinţă din cap.

— Nu ţi-a povestit Graeme?

— Am auzit. Nimeni nu mi-a zis nimic direct, dar sunt multe zvonuri. Că nu poţi să auzi şi nu eşti deloc nebună. Normal, eu ştiam că nu eşti nebună, dar nu ştiam restul. De ce nu mi-ai spus?

Eveline oftă.

— O să-ţi povestesc totul mai târziu. Nu vreau ca Graeme să aştepte. Se ridică şi apoi făcu câţiva paşi în spate ca Rorie să-i vadă rochia. Arăt bine? Ca soţia unei căpetenii?

Rorie se ridică, luând lumânarea.

— Eşti frumoasă, Eveline. Serios. Cred că Graeme o să fie mai mult decât mulţumit.

Rorie puse lumânarea jos şi se întoarse pentru a ieşi din cameră, dar Eveline întinse mâna pentru a o prinde de mână. Rorie se întoarse spre ea, cu ochii întrebători.

— Mulţumesc, rosti ea.

Rorie îşi înclină capul într-o parte.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai împrietenit cu mine când se credea că sunt nebună şi când nimeni din clanul tău nu a fost amabil.

Rorie zâmbi şi apoi, spre surprinderea lui Eveline, se aplecă în faţă şi o strânse puternic în braţe. Eveline îi răspunse la îmbrăţişare, cu inima bucuroasă că fusese acceptată de fata mai tânără.

Când Rorie se îndepărtă, ea încă zâmbea. Ţinând-o de mână, îi spuse:

— Haide acum. Să coborâm, ca toţi cei din clanul meu să-şi vadă noua stăpână în toată splendoarea ei.

*

Graeme aştepta nerăbdător să sosească Eveline. O trimisese pe Rorie sus de câteva minute, dar încă nu apăruseră.

Fraţii lui se aşezaseră deja, şi ceilalţi oameni ai clanului intrau şi se aşezau la celelalte mese. În orice clipă puteau intra femeile care serveau mâncarea sau măcar spera că Nora găsise înlocuitoare potrivite pentru femeile pe care le dăduse afară mai devreme.

Era gata să urce pentru a vedea dacă era vreo problemă când Eveline apăru la capătul sălii.

Lui Graeme i se tăie respiraţia. Într-adevăr, se lăsă tăcerea în toată sala. Nu se auzea nici un singur murmur şi toată atenţia era îndreptată spre Eveline.

Era frumoasă. Sigură pe ea. Încrezătoare. Până când privirea lui ajunse la ochii ei şi el văzu teama şi neliniştea din ei.

Se ridică, nedându-şi nici măcar seama de intenţia de a face asta. Coborî de pe podium şi merse printre mesele aliniate la perete. Când ajunse la ea, văzu că Rorie era chiar în spate, privind şi cântărind dacă trebuia să intervină în numele lui Eveline.

El îi zâmbi surorii sale, mândru că Eveline avea un asemenea apărător. Rorie îi zâmbi la rândul ei.

Apoi întinse mâna spre soţia lui şi îi zâmbi.

— Arăţi minunat, milady.

Teama şi neliniştea din ochii ei dispărură şi un zâmbet îi apăru pe chip. Era aşa de strălucitor, încât Graeme simţi că i se tăie respiraţia.

Ea îşi petrecu mâna peste braţul lui, cu degetele abia ieşindu-i de sub mânecă. Manşetele erau brodate cu fire delicate argintii într-un model feminin, care i se potrivea lui Eveline.

Întorcându-se, se opri pentru o clipă în timp ce erau cu faţa spre sală. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lor în timp ce el o conducea înapoi în mijloc, unde se afla masa la care aşteptau fraţii lui.

Observă că oamenii din clan nu încercau să spună nimic, stând tăcuţi la mesele lor. Fu nevoită să-şi reprime zâmbetul. De când aflaseră că Eveline putea să vadă ce spunea cineva fără a fi aproape ca să audă, probabil erau toţi mai circumspecţi în a spune ceva despre ea.

Când o ajută să urce, fraţii lui se ridicară şi rămaseră în picioare până ce ea se aşeză lângă el. Rorie îi urmă şi se strecură pe locul de lângă Bowen.

Eveline le zâmbi călduros lui Bowen şi lui Teague şi apoi se aşeză graţios pe banchetă. Graeme se puse în capul mesei şi îi oferi lui Eveline cupa sa.

Ea o luă şi murmură un mulţumesc pe un ton prea jos ca să audă toată lumea. Abia îl auzi el, dar nu voia să atragă atenţia asupra ei spunându-i că vorbea încet. Nu voia să o nelinişteascâ mai mult decât era deja.

Peste masă, Teague făcu un semn pentru a-i atrage atenţia lui Eveline, iar când ea îşi întoarse privirea spre el, zise:

— Arăţi minunat, Eveline!

Ea roşi până la rădăcina firului de păr, cu obrajii coloraţi într-o nuanţă delicioasă de roz. De data asta, când mulţumi, o spuse suficient de tare ca toţi cei aflaţi mai aproape de ea să o audă.

Graeme băgă mâna pe sub masă şi o strânse de mână.

Chiar atunci, Nora dădu buzna în sală, urmată de o procesiune de femei pe care Graeme le observase înainte fie muncind pe câmpuri, fie spălând hainele. Câteva păreau nervoase, pentru că nu mai serviseră căpetenia, dar celelalte îşi luaseră noua îndatorire cu încredere şi începură să aducă mâncare şi băutură.

Serviră prima dată la masa lui Graeme, iar el se asigură ca Eveline să fie prima. Era deja clar că nu avea să tolereze lipsa de respect, aşa că femeile se dădeau peste cap să o servească pe Eveline.

Satisfăcut că măcar în acea seară Eveline nu era supărată, Graeme începu să mănânce.

— Ai trimis după părintele Drummond? întrebă Rorie.

Graeme oftă.

— Nu, piticanie, nu am trimis.

Ea se încruntă, lăsându-l să vadă că era nemulţumită de răspunsul lui.

— Ai promis.

Eveline îşi muta privirea repede înainte şi înapoi pentru a urmări conversaţia, aşa că Graeme vorbi mai rar ca ea să poată participa.

— Da, aşa este. Nu am avut timp şi, ca să fiu sincer, nu a fost o prioritate cu toate câte s-au întâmplat în ultima vreme.

— Dar ai promis, Graeme! Ai zis că, dacă sunt drăguţă cu Eveline, o să trimiţi după preot ca să pot învăţa să citesc şi să scriu.

Imediat ce îi ieşiră cuvintele pe gură, Rorie duse mâinile la buze, cu o expresie de groază pe chip.

Eveline lăsă privirea în jos, uitându-se la mâncare. Dar el apucase să-i vadă devastarea din ochi. Îşi dori instinctiv să o protejeze. Îl mânie că Rorie fusese aşa de neglijentă.

— La dracu', Rorie! mormăi Graeme. De data asta ai mers prea departe.

— Îmi pare rău! strigă fata. Oh, Graeme, nu am vrut să zic asta. Ştii că nu-i aşa. Îmi place de Eveline.

Bowen oftă.

— Temperamentul tău mereu te bagă în belele, Rorie. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi limba.

Rorie era aproape în lacrimi şi cu privirea fixată ferm asupra lui Eveline, care încă se uita la mâncarea din farfurie.

Graeme căută mâna lui Eveline, dar ea o ţinea în poală, cu degetele strânse în pumn. El îi atinse braţul, şi ea ridică ochii întrebătoare, de parcă în tot acest timp se concentrase pe mâncare şi nu fusese atentă la ieşirea lui Rorie.

— Nu a zis-o cu rea intenţie, Eveline, rosti Graeme.

Eveline făcu ochii mari, prefăcându-se confuză, şi apoi coborî iar privirea, dar nu se uită deloc spre Rorie. Buzele îi tremurau, trădând supărarea, iar Graeme abia se stăpâni să nu o ia de acolo. Să o ducă sus în camera loc, departe de lume, unde nimeni nu o putea răni din nou.

Rorie vru să se ridice, dar Graeme îi făcu semn să stea jos.

— Nu acum, Rorie. Ai făcut destul.

— Dar *nu am vrut,* insistă fata cu o durere evidentă în voce. Nu o pot lăsa să creadă asta. Ce am spus... Ce am spus nu mă face diferită de femeile care au defăimat-o. Este şi mai rău, pentru că a avut *încredere* în mine.

— Are dreptate, zise Bowen încet. Dă-i voie să vorbească cu Eveline. Dacă nu o face, asta o să le rănească pe amândouă, iar soţia ta a avut deja o zi suficient de grea.

Graeme se întinse după mâna lui Eveline, luându-i-o din poală, de data asta şi deschizându-i cu blândeţe degetele. O duse la gură şi îi sărută palma. Ea părea şocată de demonstraţia publică de afecţiune. Avea ochii mari şi gura deschisă în timp ce se uita la el.

— Dă-i voie lui Rorie să explice, Eveline. Nu a vrut să te rănească. Uită-te la ea! Vezi cât e de supărată.

Eveline se întoarse încet, uitându-se reticentă spre cumnata ei, care deja era în lacrimi, cu nasul roşu şi ochii umflaţi. Buzele lui Eveline se curbară în jos nefericite, de parcă nu putea să o vadă supărată, deşi Rorie o rănise cu vorbele ei nepăsătoare.

Rorie sări de pe locul ei şi ocoli grăbită masa, îngenunchind între Graeme şi Eveline. O luă pe Eveline de mână şi se întoarse spre ea.

— Nu am vrut să spun lucrurile cum le-ai auzit tu – cum le-ai văzut. Când ai sosit, Graeme a venit la mine...

Rorie vorbea aşa de repede, încât Eveline se uita la ea complet nedumerită.

Graeme puse mâna pe umărul surorii sale.

— Rorie, mai uşor. Ia-o de la capăt. Nu te poate înţelege pentru că vorbeşti prea repede.

Fata inspiră adânc şi apoi o luă de la capăt, vorbind mai rar.

— Graeme a venit la mine pentru că voia ca eu să petrec timp cu tine, să te fac să te simţi confortabil, şi eu am negociat cu el pentru că voiam să trimită după părintele Drummond ca să mă înveţe să citesc şi să scriu. Eram convinsă că o să te urăsc sau că abia o să te pot tolera, în cel mai bun caz. Indiferent care a fost târgul meu cu Graeme, nu a avut nicio influenţă asupra prieteniei noastre,

îţi jur! Trebuie să mă crezi, Eveline. Nu vreau să pierd respectul tău.

Eveline se uită atentă la ea pentru un moment îndelungat şi apoi, în sfârşit, schiţă un zâmbet. Apoi se aplecă şi o sărută pe Rorie pe obraz.

— Te iert dacă pot să particip şi eu la lecţiile cu părintele Drummond.

Rorie râse şi apoi se aruncă spre Eveline aşa de iute, încât aproape căzură amândouă de pe banchetă. Bowen reacţionă repede şi o prinse pe Eveline înainte ca ea să cadă pe spate.

Rorie o îmbrăţişă puternic şi apoi se desprinse din îmbrăţişare, ca ea să-i vadă buzele.

— Normal că o să stai cu mine la lecţii. M-aş plictisi îngrozitor fără tine.

Eveline o strânse de mână şi apoi îi dădu drumul, ca să se poată întoarce la locul ei.

Graeme îi atinse braţul în semn de sprijin tăcut. Apoi rosti încet, ca nimeni altcineva să audă:

— Eşti foarte generoasă, Eveline. Îţi mulţumesc pentru asta. Rorie ar fi fost foarte supărată la gândul că te-a rănit. Este tânără, iar până acum a fost mai mult singură, lipsită de compania altor femei, chiar dacă este înconjurată de femeile din clanul nostru. S-a ataşat de tine. O să-i prindă bine să petreacă timp cu altă femeie.

Eveline zâmbi uşor şi apoi privi din nou spre Rorie, care mânca în tăcere. Când reveni cu privirea la soţul ei, spuse încet:

— Şi mie îmi place de ea şi să fiu în compania ei.

— Acordă-le timp celorlalţi din clan, îi ceru el. Nu mă îndoiesc că o să-i câştigi şi pe ei.

Eveline ridică din umeri. Poate că nu-l credea. Se îndoia că nu-i păsa. Văzuse cât de mult suferise îndurând atacurile femeilor. Avea o inimă tandră şi un spirit delicat. Dacă cineva merita bunătate, ea era aceea.

Şi el avea să facă tot ce se putea pentru a se asigura că ea avea să o primească. De la el. De la întregul clan.

Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că avea să apere

aşa de aprig pe cineva cu numele Armstrong, i-ar fi râs în faţă. Cu toate astea, iată-l acum cu fiica lui Tavis Armstrong, ştiind că avea să facă orice pentru a o vedea fericită.

Capitolul 25

După masă, mulţi dintre oamenii din clan se adunară în zona de stat în faţa focului. Eveline privea de la locul ei de la masă pentru a vedea despre ce discutau. Dar tot ce putea vedea erau discuţii obişnuite despre ziua ce trecuse, despre antrenamentul pe care oamenii îl făceau. Doi dintre bărbaţi se angajaseră într-o discuţie despre oi şi încă unul li se alătură când începură să vorbească despre cai.

Din ce înţelegea ea, primii doi aveau grijă de oile clanului, în vreme ce celălalt se ocupa de grajduri.

Acasă la ea, nu fusese prea atentă la treburile zilnice dintr-un castel. Nu era complet neştiutoare în ce privea treburile, dar nu avea cunoştinţele practice. Ca să-şi întreţină şiretlicul, nu putuse să se arate interesată de muncile din clanul ei.

Dar acum considera că viaţa ei acolo ar fi fost nu doar îngrozitor de plictisitoare, dar şi extrem de neproductivă dacă nu făcea nimic altceva în afară de a umbla prin preajmă cu Rorie sau de a înota din când în când în râu. Era o problemă pe care trebuia să o discute cu Graeme.

Avea nevoie de un scop. Dacă voia să câştige acceptarea noului ei clan, atunci era logic că avea nevoie să facă ceva pentru asta.

Tatăl ei mereu spusese că respectul se câştiga, nu se acorda. Cei din clanul Montgomery nu-i dădeau nimic. Dar nu spunea nimeni că nu putea să-l obţină.

Da, avea să discute cu Graeme. Chiar voia s-o abordeze ea însăşi pe Nora. Ea nu o defăimase, cel puţin nu în faţă. Părea suficient de amabilă, chiar dacă era un pic precaută în preajma ei.

Clipi când îşi dădu seama că toată lumea din jurul ei se ridicase. Fraţii lui Graeme se ridicaseră şi stăteau lângă masă, făcând-o să se simtă foarte mică şi nesemnificativă.

Graeme era la fel de mare şi înspăimântător ca fraţii săi, dar el nu o speria şi nici nu o intimida. Bowen şi Teague fuseseră destul de drăguţi şi chiar respectuoşi, dar ea tot nu ştia în ce relaţie era cu ei.

După ce îi privi precaută, se ridică şi se îndreptă instinctiv spre Graeme. El o trase aproape, punându-şi braţul în jurul ei. Mâna lui se odihnea posesivă pe şoldul ei, iar ea era şocată că o ţinea aşa în faţa întregului clan.

Când ridică ochii, îl văzu vorbind cu fraţii săi.

— Vă urez noapte bună. Eu şi Eveline ne retragem.

Pentru o clipă, i se tăie respiraţia când văzu vorbele acelea pe buzele lui. Inima îi tresări şi simţi un gol în stomac în timp ce el o îndemna înainte, încă ţinând-o aproape.

Îi zâmbi lui Rorie şi îi privi în treacăt pe Bowen şi pe Teague. Era prea ruşinată să se uite mai mult pentru că bănuia de ce o ducea Graeme sus.

Deşi nu era sigură, el fusese foarte clar mai devreme. Nu lăsase nicio urmă de îndoială asupra intenţiilor lui şi nu părea genul de bărbat răbdător.

În seara aceea, avea să se culce cu ea şi să o facă a lui. Căsătoria lor avea să fie consumată, pecetluindu-le uniunea.

Pentru partea cu sărutatul era mai mult decât pregătită. Pentru restul, nu părea prea sigură.

Imediat ce ieşiră din sală, Graeme o luă în braţe şi o duse sus. Surprinsă de gestul neaşteptat, ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se agăţă de el. Expresia lui era intensă. Concentrată.

Intră în cameră deschizând uşa cu umărul şi apoi se îndreptă spre pat şi o aşeză cu blândeţe în mijloc. Rochia ei se împrăştie, verdele şi albul ieşind în evidenţă peste blănurile puse peste saltea.

El rămase în picioare, deasupra ei, doar privind-o, parcurgând cu privirea fiecare centimetru din ea.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Pentru că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am avut plăcerea s-o văd vreodată.

— Oh!

I se tăie respiraţia. Nu era un început pentru o conversaţie sclipitoare, dar ce ar fi putut să-i răspundă la asemenea cuvinte?

— Nici măcar nu ştiu ce să fac mai întâi, aşa de tentat sunt de tine.

— Sărută-mă!

— Oh, da, pot să fac asta! zise el aplecându-se peste ea.

Corpul lui îl apăsa pe al ei, împingând-o mai mult în saltea. Căldura şi mirosul lui o învăluiră. Inspiră în timp ce el o săruta. Profund. Căutând. Limba lui alunecă peste a ei, lingând, avansând şi apoi retrăgându-se cu mişcări lente, măsurate.

El îşi înălţă capul, îndepărtându-se, şi se uită în jos, cu ochii sclipind în lumina slabă. Sprijinindu-şi greutatea pe un braţ, cu mâna liberă îi mângâie părul, dându-l la o parte de pe chipul ei, atingându-i obrajii şi apoi mângâindu-i maxilarul.

Crezuse că nu era un bărbat răbdător, dar acum părea mai mult decât dispus să aibă răbdare, dar ea nu era sigură că îi plăcea asta.

O îmboldea nerăbdarea. Undeva în adâncul ei, pe sub piele, era ceva ce se trezea la viaţă şi prelua controlul. Era nerăbdătoare, îmbujorată de căldură. Sângele din vene părea gata să fiarbă.

Sânii îi erau grei, sfârcurile dureros de tari. Şi mai jos, în cele mai intime zone, se aduna nevoia, făcând să-i fie imposibil să rămână nemişcată.

Aşa se simţea dorinţa? Aşa doreai pe cineva atât de mult încât durea?

Absorbea cu lăcomie fiecare atingere, fiece mişcare, dorind şi având nevoie de mai mult. Tânjea după mâinile lui pe ea. Dorea tandreţea şi atenţia lui. Avea nevoie de el să o

privească aşa cum nu se uitase niciodată la altă femeie.

Şi apoi el se ridică şi se retrase până ce se dădu jos din pat, lăsând-o fără căldura lui. Ea îşi înălţă capul, pregătită să protesteze, dar o opri ceva din ochii lui.

Privirea lui se întunecă, făcând-o să simtă fiori pe piele. Era ceva de prădător în ochii aceia, care trezi în ea un sentiment de nerăbdare şi de vulnerabilitate.

El pur şi simplu ridică mâna, iar Eveline nu ezită nicio clipă să se întindă după ea. Degetele lui se strânseră în jurul palmei ei şi el o trase în sus până când ajunse pe marginea patului.

Aplecându-se, îngenunche în faţa ei, cuprinzându-i chipul ca ea să vadă tot ce spunea el.

— O să aprind mai multe lumânări. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-ţi pot vedea frumuseţea şi nu vreau să pierd ceva din cauza întunericului. Şi apoi, când camera o să fie luminată suficient, o să fiu servitorul tău şi o să te dezbrac, până când o să stai în faţa mea fără bariera hainelor.

Ea trase aer în piept şi înghiţi greu. Pulsul îi crescu până când se simţi ameţită.

El zâmbi şi o sărută, mişcându-şi buzele ferme, calde peste ale ei. Când se îndepărtă, spuse:

— Nu-ţi face griji, Eveline! Nu o să fac nimic care să te rănească ori să te sperie. Avem o noapte la dispoziţie şi am de gând să mă bucur de toată. Nu ne grăbeşte nimeni prima dată ca soţ şi soţie. Vreau să-ţi aduci aminte de această noapte, aşa cum o s-o fac şi eu.

Şi cu asta se ridică din nou şi porni să aprindă alte lumânări, punându-le strategic în jurul camerei, până când întreaga încăpere fu luminată de lumina caldă a lumânărilor. Se ocupă apoi de foc, adăugând lemne până când flăcările crescură din nou.

Apoi reveni pe pat şi îi oferi din nou mâna. O ridică şi se aşeză pe marginea patului, ea rămânând în picioare în faţa lui.

El începu să-i desfacă tunica cu mâini blânde, lăsând-o în rochia verde. Tremura, dar îşi dădu seama că nu era de

frică. Nu, nerăbdarea o copleşise şi o făcuse să tremure ca o frunză în faţa soţului ei.

Nu-i smulgea hainele de pe ea. Părea chiar mulţumit să o dezbrace lent de rochia pe care o îmbrăcase cu atâta migală cu câteva ore înainte.

Inspiră adânc când el începu să i-o dea jos şi apoi el o lăsă să alunece la picioarele ei. În câteva momente, o dezbrăcă şi de lenjerie, lăsând-o complet goală în timp ce îi privea corpul, lăsat pe spate.

— Frumos.

Acel singur cuvânt spunea aşa de multe! Privirea lui, felul cum se uita la ea, aprecierea din ochii lui şi felul cum i se încordau muşchii braţului. Dintr-odată, era nerăbdătoare să-l privească şi ea, cum o făcuse el.

— Vino la mine!

Ea făcu un pas nervos în faţă şi apoi braţele lui o cuprinseră, trăgând-o între picioarele lui. Îşi lipi buzele pe valea dintre sânii ei şi o sărută chiar în dreptul inimii.

Mâinile lui îi mângâiau spatele gol, coborând spre fund şi apoi urcând din nou. El îşi înălţă capul pentru a se uita în ochii ei şi îşi prinse mâinile în părul lung, trăgând-o în jos ca să o sărute din nou pe buze.

De data asta, sărutările fură mai puţin răbdătoare. Fără aer. Era mai puternic, cu corpul tensionat lipit de al ei. Putea să simtă puterea care emana din el, ştiind că putea să o strivească fără nici cel mai mic efort.

Dar era delicios de blând cu ea. O trata de parcă era un obiect preţios pe care îi era teamă să nu-l spargă. Ea gemu blând în gura lui şi se relaxă, alungând o parte din tensiunea pe care o simţea.

După o clipă, el se desprinse de gura ei, dar buzele îi rămaseră pe carnea ei în timp ce o sărută pe gât şi apoi pe sâni. Când gura lui se strânse pe un sfârc, lui Eveline îi tremurară genunchii, dar el o prinse pentru a nu o lăsa să cadă.

Nu simţise niciodată aşa ceva. Era înspăimântător doar prin simpla intensitate. Fiori de plăcere îi străbăteau corpul. Sânii îi zvâcneau şi o dureau. Pântecul o durea.

Între picioare se stârni un puls incomod pentru că nu ştia cum să-l liniştească. Se foia fără încetare, devenind tot mai agitată.

El îi oferi aceeaşi plăcere celuilalt sân, lingând sfârcul cu limba lui aspră şi apoi sugându-l. În tot acest timp, mâinile îi umblau pe corp, mângâind, atingând, devenind tot mai intimi.

Cu palma în jos, o apăsă pe pântec şi alunecă mai jos. Şocată de îndrăzneala lui, dar aşteptând cu nerăbdare atingerile lui curajoase, îşi ţinu respiraţia când degetele lui se afundară cu grijă în cuibul de păr.

Când atinseră acea parte din ea care pulsa, tresări, dar nu pentru că el îi oferise plăcere, ci pentru că reacţia ei era incontrolabilă.

Graeme îi supse cu putere sfârcul în timp ce degetele lui deveneau mai curajoase, alunecând mai adânc în carnea sensibilă. Ea gemu când sentimentul deveni tot mai presant. Corpul i se încordă insuportabil. Plăcerea tot creştea până când fu derutată, neştiind ce să facă.

Degetele i se curbară pe podeaua tare. Mâinile ajunseră pe umerii lui, căutând sprijin, ceva de care să se ţină înainte să-şi piardă toată forţa din picioare.

Şi apoi degetul lui alunecă în corpul ei, explorând cu grijă în vreme ce degetul lui mare mângâia carnea dureroasă de deasupra intrării. Era prea mult pentru ea.

Închise ochii când camera începu să se învârtă. I se înceţoşă vederea şi din gât îi vibră un ţipăt. I se păru că fusese puternic din cauza senzaţiei pe care i-o provocase.

Următorul lucru de care îşi amintea era că stătea ghemuită în poala lui Graeme, iar el îi mângâia corpul şi o săruta pe frunte. Încă era complet îmbrăcat, ceea ce ei i se păru foarte nedrept, însă se simţea moleşită, fără vreo urmă de forţă în membrele care îi tremurau.

Eveline se mişcă, înclinându-şi capul ca să-i vadă faţa.

— Ce s-a întâmplat?

El zâmbi şi o sărută pe vârful nasului.

— Ai găsit femeia din tine.

I se păru un termen prea puţin expresiv pentru ceea

ce experimentase.

— Eu m-am simţit mai mult în rai, rosti ea.

Zâmbetul lui se lărgi. Apoi ea ridică privirea şi se încruntă, încreţindu-şi nasul.

— Tu încă ai hainele pe tine.

El ridică din sprâncene.

— Obiectezi?

— Da, obiectez. Aş vrea să stau pe pat cum ai stat tu şi să te privesc cum te dezbraci.

Ochii lui ardeau. Dintr-odată, se trezi dată la o parte ca el să se ridice. Ridică ochii cu gura deschisă în vreme ce el se contura deasupra patului.

— Atunci, milady, cu siguranţă o să-ţi satisfac dorinţa.

Capitolul 26

Graeme abia îşi putea controla nerăbdarea în vreme ce stătea în faţa lui Eveline, pregătindu-se să se dezbrace. Pentru Dumnezeu, nu voia să sperie fata! avea nevoie de toată cumpătarea pentru a nu smulge hainele de pe el şi apoi să alunece între picioarele ei.

Mădularul aproape că îi exploda. Fiecare gram de sânge se afla acolo, umflându-i bărbăţia, până când ajunse să scrâşnească din dinţi din cauza disconfortului.

În vreme ce se dezbrăca de tunică şi de izmene, era foarte conştient de privirea ei curioasă aţintită asupra corpului lui. Îl făcea să fie şi mai dornic s-o posede îndelung şi în forţă. Ochii aceia inocenţi, aşa de mari se uitau pentru prima dată la soţul ei fără haine.

Dar apoi privirea ei căzu asupra mădularului lui umflat şi se mări. Ridică privirea spre el, apoi o coborî iarăşi şi o ridică din nou, de parcă îi punea o mie de întrebări.

— Îţi place ceea ce vezi, nevastă? o întrebă el când privirea ei reveni la chipul lui.

Ea îşi linse buzele, mişcarea fiind aşa de senzuală şi

de erotică încât el gemu.

— Da, şopti ea într-un final. Corpul tău este o privelişte frumoasă.

Frumoasă? Nu i se părea potrivit să-l descrie în acelaşi limbaj folosit de el. El nu semăna cu ea. El era tare acolo unde ea era moale. Aspru unde ea era fină. Cu cicatrici acolo unde ea nu avea niciun semn care să-i marcheze carnea frumoasă.

Păşi în faţă şi o împinse pe spate, venind deasupra ei. Se furişă între coapsele ei desfăcute şi îşi frecă trupul de al ei până când buzele lui fură deasupra gurii ei.

Îşi mişca trupul ca şi cum ar fi fost în ea, frecându-se de carnea feminină şi moale. Îi plăcea cum o simţea lipită de mădularul lui. Ştia că încă nu era pregătită pentru el, nu aşa de repede după ce avusese un orgasm. Avea nevoie de timp, dar el voia să se bucure de fiecare moment.

Se freca înainte şi înapoi de corpul ei, cu gura lipită de a ei. Limbile lor erau încleştate şi încurcate. Sărutări fierbinţi, fără aer. Îi înghiţea gemetele blânde, ştiind că ea probabil nici nu îşi dădea seama ce sunete joase scotea.

Trecuse mult timp de când cedase nevoilor primare. Cu toate astea, nu le simţise lipsa. Ce îi lipsise fusese ceea ce nu avusese niciodată. Intimitatea. Sentimentul de apropiere. Să ştie că îi plăcea femeia cu care se culca.

Era foarte conştient de diferenţele dintre el şi ceilalţi bărbaţi, chiar şi faţă de fraţii săi. Nu fusese niciodată genul să se culce cu cine nimerea. Chiar şi când fusese tânăr, nu îşi pierduse prea repede virginitatea. Graeme cedase mult după ce fraţii săi se bucuraseră de primele lor femei, iar cea dintâi experienţă nu fusese extraordinară pentru el. De fapt, trecuse ceva timp până când hotărâse să se răsfeţe din nou.

Dar asta? Era raiul. Ştia că nu existase altă femeie care avusese un asemenea efect asupra lui, care îl putea face să simtă dorinţa cu o simplă privire.

Ea făcea să i se răsucească măruntaiele în noduri de care nu mai spera să scape.

Coborî cu sărutări pe gâtul ei şi pe claviculă şi apoi

linse adâncitura de la gâtul ei, bucurându-se de felul cum ei îi crescu pulsul.

Continuă să coboare şi îşi odihni gura pe valea dintre sânii ei senzuali. Voia să se oprească şi să guste vârfurile roz încântătoare, dar avea altă destinaţie în minte, una care îi făcea inima să palpite de nerăbdare.

Buzele lui îi atinseră pântecul moale, pe drumul în jos, şi limba plonjă în buricul ei. Ea tremură şi se foi sub el în vreme ce limba lui se învârtea, gustând fiecare centimetru pe care putea să-l acopere.

Când el alunecă la marginea patului şi gura îi ajunse deasupra cârlionţilor blonzi de păr dintre picioarele ei, Eveline înălţă capul şi, şocată, făcu ochii mari. El citi în privirea ei că îşi dăduse seama, ştia ce plănuise.

Îi zâmbi şi apoi trecu cu grijă cu degetele peste buzele mătăsoase, fine ale feminităţii. Nu gustase niciodată o femeie acolo, nu avusese niciodată curajul să facă aşa ceva, deşi auzise bărbaţii vorbind despre asta.

I se spusese că era ceva care mulţumea o femeie şi că reacţiile erau diferite. Anumiţi bărbaţi se bucurau de asta şi le plăcea, alţii o făceau doar ca femeia să le ofere ceea ce voiau ei. Dar toţi erau de acord că femeilor le plăcea, iar el voia să-i ofere lui Eveline o astfel de plăcere.

Atinse cu limba bobocul de carne de deasupra deschiderii ei. Ea îşi ridică şoldurile. Exclamaţia ei răguşită răsună, iar degetele i se curbară în blănurile pe care stătea.

El deveni mai curajos, lingând cu blândeţe, inspirându-i mirosul şi gustul. Era o senzaţie ameţitoare, ca atunci când bei prea multă bere. În urechile lui se auzea un ţipăt, iar camera părea să se micşoreze în timp ce îşi continua explorarea erotică a pielii ei mătăsoase.

— Graeme, zise ea fără vlagă. Se întâmplă din nou.

Picioarele începură să-i tremure. Coapsele i se cutremurară şi se arcui în sus spre gura lui. Ştia că era pregătită şi că acum era cel mai bun moment, dar detesta ce urma.

Indiferent cât de pregătită era şi cât de mult îşi dorea împlinirea, avea să o doară.

Se retrase şi făcu un cerc cu degetul în jurul intrării ei, testând cât de mică era deschiderea. Era strâmtă chiar şi în jurul degetului lui şi ştia că avea să se rupă odată ce o pătrundea.

Cu un oftat resemnat, el se ridică şi se târî între picioarele ei. O sărută din nou şi apoi se retrase ca ea să-i poată vedea gura.

— La început o să fie dureros, Eveline. Îmi pare rău pentru asta. O să am grijă, îţi jur!

În frumoşii ei ochi albaştri strălucea încrederea. Se întinse spre el, atingându-i chipul cu mâinile. Le simţi mici şi delicate pe maxilarul lui, cum era şi ea.

— Eu cred că o să fie minunat, şopti.

Nu-i spuse că el nu era de acord, dar era fericit că nu părea speriată. Se aşeză cu grijă şi împinse un pic, testând rezistenţa.

Ochii ei se măriră şi mâinile îi căzură pe umerii lui Graeme, înfigându-i unghiile în carne.

El împinse mai tare şi fu cuprins în confortul ei până când pe fruntea îi apărură broboane de sudoare. Era instinctual să se cufunde cât de adânc şi de puternic putea. Fu nevoie de toată rezistenţa lui pentru a se abţine şi a nu se lăsa subjugat de pornirile copleşitoare.

Chipul ei se încordă şi în ochii i se strecură îndoiala când el insistă, iar ea se întinse în jurul lui. Apoi Eveline tresări, şi în acel moment el împinse printr-o mişcare puternică, pătrunzând-o.

Strigătul ei de durere fu ca un cuţit în inima lui.

Rămase complet nemişcat, lăsând-o să se obişnuiască cu invazia lui. O sărută pe frunte, pe ochi şi pe nas – orice parte din ea pe care o putea atinge.

— Şştt, o linişti el, chiar dacă ştia că probabil nu vedea ce-i spunea el. Îmi pare rău, aşa de rău! O să se termine în curând.

Îşi sprijini fruntea peste a ei şi inspiră adânc, în vreme ce corpul lui urla să o posede, să o facă în mod irevocabil a lui în cea mai primitivă metodă posibilă.

După o clipă, ea se întinse sub el, mişcându-se fără

oprire, de parcă încerca să aline presiunea dintre picioare.

El se îndepărtă pentru a-i vedea expresia.

Fruntea încă îi era încordată din pricina tensiunii. El îi atinse blând fruntea.

— Este în ordine dacă mă mişc acum? întrebă el. Nu o să mă mişc până când nu îmi zici tu să o fac.

— Poate doar un pic, zise ea ezitant.

El zâmbi şi apoi se retrase foarte puţin. Era cea mai delicioasă tortură imaginabilă. Îngropat în ea şi totuşi neputând să facă mai mult decât să se mişte foarte puţin.

— A durut?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Îşi dădu seama că nu spunea adevărul, dar încerca să îşi ascundă senzaţia de disconfort.

— Mişcă-te cu mine, zise el în vreme ce aluneca din nou în faţă. Petreceţi picioarele în jurul meu. Ţine-mă aproape, Eveline!

Cuvintele răsunară ca o pledoarie răguşită, pe care el ştia că ea nu avea să o audă. Părea disperat, nu semăna deloc cu războinicul solitar care fusese aşa de mult timp. În acel moment, era bucuros că ea nu putea să audă, pentru că nu-i plăcea vulnerabilitatea din propria voce.

Ea îşi petrecu timid picioarele peste şoldurile lui. Graeme închise ochii şi mâinile ei alunecară cald peste pieptul şi umerii lui. Nimic nu era mai plăcut decât atingerea ei. Avea nevoie de ea. O dorea mai mult decât orice.

Începu să împingă, încleştându-şi maxilarul pentru a-şi păstra controlul. După doar o clipă, era deja în pericolul de a termina ce abia începuse.

Hotărât să fie cât mai plăcut posibil pentru amândoi, făcu un efort să menţină un ritm constant, dar când ea se întinse să-i atingă chipul, văzu dorinţa din ochii ei şi se pierdu.

Pătrunse din nou şi din nou în căldura ei catifelată. Muşchii lui se întindeau, întregul lui corp era aşa de încordat încât fu sigur că avea să se rupă ceva.

— Eveline, Eveline, şopti el în timp ce se pierdea în dulceaţa îmbrăţişării ei.

Se topea încet în corpul ei, carnea lui mulându-se peste a ei în timp ce amândoi se luptau să-şi regleze respiraţia. Avusese orgasm a doua oară, dar nici măcar nu putea să spună că acesta fusese scopul lui. Nu fusese în stare să îşi dea seama de nimic decât de explozia care îi amorţi mintea şi îi cutremură corpul.

O strânse în braţe şi se rostogoli, ţinând-o aproape. Corpurile lor încă erau unite, însă el era mulţumit să rămână parte din ea cât de mult se putea.

În vreme ce Eveline stătea întinsă lângă el în tăcere, cuibărită în îmbrăţişarea lui, Grame îi atingea spatele, mângâindu-i şi liniştindu-i corpul care tremura.

Deci asta însemna să fii complet împăcat, cu corpul şi cu sufletul. Să găseşti alinare cu o femeie care însemna mai mult decât un corp cald şi dornic să stea întins.

Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu şi-ar fi imaginat niciodată să simtă asta pentru soţia cu care fusese obligat să se însoare.

Privind părul ei auriu, nu îşi putea imagina lucrurile altfel. Nu *voia* să-şi imagineze să fie fără ea.

Capitolul 27

În dimineaţa următoare, când Eveline se trezi, lumina soarelui pătrundea prin fereastră direct pe chipul ei. Deschise ochii, apoi clipi iute şi îi închise din nou, întorcându-şi faţa.

Cine dăduse blănurile la o parte?

Primi răspunsul în curând, când patul se mişcă. Eveline deschise din nou ochii şi o văzu pe Rorie stând la capătul patului, cu ochii sclipind de nerăbdare.

— Iată-te, zise ea. Dormi de ore întregi. Nu credeam că o să te mai trezeşti vreodată.

Eveline roşi şi se asigură că blănurile rămân peste

corpul ei gol. Adevărul era că nu mai dormea de mult. Graeme o ţinuse trează mare parte din noapte cu mâinile şi cu gura lui… Tremură, amintindu-şi încântată.

Primele raze ale soarelui îşi făcuseră apariţia la orizont când ea adormise. Graeme o sărutase şi apoi se ridicase pentru a se îmbrăca. Nu se mai culcase din moment ce trebuia să fie în curte la răsărit.

După ce făcuse prima dată dragoste cu ea, insistase că ar fi fost prea dureros pentru ea să o facă din nou, dar asta nu-l oprise să-i ofere plăcere întreaga noapte.

Ajunsese la orgasm de atâtea ori încât, când în sfârşit el se ridicase din pat, ea adormise înainte ca el să iasă din cameră.

Căscând, strânse mai bine blănurile în jurul ei şi se chinui să se ridice.

— De ce eşti aici? o întrebă Eveline pe Rorie.

Rorie sări nerăbdătoare.

— Graeme a trimis după părintele Drummond în dimineaţă asta!

Eveline zâmbi.

— Este minunat, Rorie! Ştiu cât de mult vrei să înveţi să citeşti şi să scrii.

— O să studiezi cu mine, nu-i aşa?

Eveline încuviinţă din cap.

— Din moment ce eşti aici, aş avea nevoie de ajutorul tău cu ceva în dimineaţa asta.

Rorie îşi înclină capul într-o parte.

— Ai nevoie de ajutorul meu? Nu eşti supărată pentru ce am spus aseară? De asta am intrat în camera ta. Voiam să-mi cer iarăşi scuze.

— Am uitat, răspunse Eveline. Şi, da, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să vorbesc cu Nora. M-am gândit că Graeme se aşteaptă ca cei din clanul lui să mă accepte chiar dacă sunt dintr-un clan duşman. Dar adevărul este că *nu* am făcut încă nimic să le câştig acceptarea.

Rorie se încruntă.

— Asta nu le dă dreptul să abuzeze de tine aşa cum au făcut-o.

— Da, aşa este. Dar nu pot să umblu prin castel cum mergeam prin al meu, purtându-mă ca o prostănacă, pentru ca nimeni să nu se aştepte vreodată la ceva de la mine. Sunt soţia căpeteniei şi este datoria mea să supraveghez bunul mers al castelului.

Pe chipul lui Rorie apăru o expresie de disconfort.

— Păi, da, este adevărat că soţia unei căpetenii are de obicei grijă de castel, dar fraţii mei împart responsabilităţile pentru a se asigura de asta. Poate că ar fi mai bine să o laşi în seama lor.

— Un motiv în plus ca eu să intervin, insistă Eveline. Graeme nu ar trebui să fie deranjat de munca femeilor. Nici Bowen, şi nici Teague. Au lucruri mai importante de care să se ocupe. Mă ajuţi?

Rorie ezită şi apoi spuse:

— Da, normal că te ajut. Nu sunt sigură ce vrei să faci, dar o să te ajut cu ce pot.

Eveline zâmbi bucuroasă spre cumnata ei.

— Minunat! Tot ce am nevoie este sprijinul tău. Este ruşinos din partea mea, dar recunosc că sunt o laşă. Mi-ar fi mai uşor să te am de partea mea când vorbesc cu Nora în bucătării.

Rorie se dădu jos de pe pat.

— Păi, atunci ar fi bine să te speli şi să te îmbraci. Nu poţi să umbli prin castel cum eşti acum.

Eveline roşi până în vârful degetelor şi oftă ruşinată. Rorie îi zâmbi obraznic şi se duse la unul dintre cuferele lui Eveline pentru a scoate nişte haine potrivite. O clipă mai târziu, reveni la pat şi ridică ce luase.

— Haide! Astăzi fac eu pe servitoarea. Graeme chiar trebuie să dea sarcina asta uneia dintre femeile din castel. Nu putem permite ca doamna Montgomery să nu aibă o servitoare.

Goliciunea ei clar nu o deranjă pe Rorie nici măcar un pic, aşa că Eveline ieşi din confortul şi căldura blănurilor şi trase în grabă pe ea hainele oferite de Rorie. După aceea, Rorie o ajută să-şi aranjeze părul şi coborâră amândouă în grabă până în sală.

Sala era aproape goală, iar Eveline aproape că îşi pierdu curajul şi alese să iasă afară cu Rorie. Poate că avea să se ducă să stea pe marginea râului şi să se bucure de ziua aceea. Dar ştia că era laşă şi sosise momentul să nu se mai ascundă.

Nimeni nu avea să-i ofere un loc în acest clan. Trebuia să-şi creeze ea unul.

Dar tocmai un drum la râu ajunseră să facă ea şi Rorie. Nora supraveghea spălatul hainelor în vreme ce câteva femei îşi spălau părul.

Când o văzură pe Eveline apropiindu-se, munca încetă şi toţi ochii fură îndreptaţi spre ea. Rămase nemişcată o vreme, apoi Rorie o împinse înainte. Se împiedică, îşi reveni şi continuă spre mal, cu un zâmbet mare pe chip.

— Nora, nu-i aşa? o întrebă ea pe femeia mai în vârstă care o studia cu o încruntătură.

Încruntarea Norei se adânci când încuviinţă din cap.

— Deci este adevărat. Poţi vorbi. Este adevărat şi că nu eşti nebună deloc?

Obrajii lui Eveline se înfierbântară, dar ea clătină încet din cap.

— Atunci ce este în neregulă cu tine? întrebă Nora.

Eveline duse automat mâna la ureche şi se jucă cu lobul urechii, atingându-l absentă.

— Nu pot să aud.

— Ce anume? Vorbeşte mai tare, copilă! Nu te pot auzi.

Rorie trecu de ea şi se înclină ca Eveline să o poată vedea.

— Nu poate să audă, Nora. Nu ştie mereu cât de tare vorbeşte. Uneori este greu să o înţelegi, dar tot ce trebuie să faci este să-i ceri să vorbească mai tare.

Nora miji ochii. În spatele ei, câteva femei lăsară jos hainele pe care le spălau şi aşteptau, privind şi ascultând ce se întâmpla.

— Ce vrei să spui, nu poate auzi? întrebă Nora. Înţelege ce spunem, asta este clar.

— Pot să citesc cuvintele care se formează pe buzele

voastre, interveni Eveline.

De data asta, se asigură că vorbi suficient de tare. Poate prea tare, pentru că Nora făcu un pas în spate, cu ochii mari.

— Cum este posibil? întrebă suspicioasă femeia.

Eveline ridică din umeri.

— Nu ştiu să explic. Pot doar să spun că înţeleg ce vorbeşti atât timp cât mă uit direct la tine.

— Şi de ce nu ai vorbit înainte? Se zvoneşte că nu ai vorbit trei ani.

Urmă o pauză lungă în vreme ce Eveline cântări cât de onestă să fie. Nu avea sens să continue cu păcăleala.

— Pentru că nu m-am simţit în siguranţă, zise ea.

Nora păru surprinsă.

— Nu ai fost în siguranţă? Cu propriul clan?

În spatele ei, câteva femei murmurau. Declaraţia lui Eveline le surprinse pe toate. Unele chiar se uitau la ea cu compasiune. Iar compasiunea mereu o făcea să se înfioare. Fusese ceva cu care trebuise să trăiască mult timp. Dar venind dinspre aceste femei, nu o mai resimţea aşa de sufocantă. Erau îngrozite de ideea că ea nu se simţise în siguranţă între ai ei, dar nu avea timp să le explice întreaga poveste, nici să clarifice adevăratul motiv al fricii.

O altă femeie trecu de Nora, cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare.

— Dar vorbeşti cu noi. Aici, printre Montgomery.

Eveline zâmbi şi încuviinţă din cap.

— De ce? insistă Nora, de-a dreptul surprinsă.

— Pentru că mă simt în siguranţă.

Toţi ochii se măriră când auziră asta.

Rorie, care mereu era nerăbdătoare, interveni:

— Nora, Eveline voia să-ţi ceară ajutorul.

Femeia o privi din nou.

— Desigur. Ce doreai să îmi ceri?

Eveline inspiră adânc.

— Toată lumea are ceva de făcut aici, cu excepţia mea. Rorie mi-a spus că Graeme şi fraţii lui se ocupă de bunul mers al castelului. Este datoria mea ca soţie a

căpeteniei, pe care o tratez cu seriozitate. Dar am nevoie de ajutorul cuiva care cunoaşte îndatoririle şi ştie să mă instruiască.

Nora se umflă în pene, ridicând bărbia câţiva centimetri.

— Păi, ai venit la cine trebuie, fato! Da, chiar ai venit. Petrece ziua alături de mine, şi o să conduci totul cât ai zice peşte!

Eveline se lumină, entuziasmul învolburându-i-se în stomac.

— Mulţumesc!

Rorie dădu ochii peste cap.

— Vă las cu treburile voastre femeieşti. Mă duc să strâng prin camera de corespondenţă până când soseşte părintele Drummond.

Eveline îşi luă la revedere de la Rorie, prea entuziasmată că Nora acceptase s-o ajute pentru a-şi face griji că pierdea compania lui Rorie.

Nu era o acceptare totală. Eveline mai avea mult de lucru. Dar era un pas în direcţia corectă. Dacă femeile vedeau că era dispusă să îmbrăţişeze stilul de viaţă Montgomery, atunci poate că aveau să se înmoaie, uitând că era din clanul Armstrong şi privind-o într-un final ca pe Eveline Montgomery.

Capitolul 28

Eveline nu îşi amintea ca frecatul podelelor să intre în îndatoririle ei de soţie a căpeteniei, dar era adevărat că petrecuse puţin timp în interiorul castelului. Iar când era înăuntru, stătea departe de zonele principale cu activitate.

În timpul lungilor luni de iarnă şi al interminabilelor nopţi, rămăsese în camera ei, în faţa focului. Brodie şi Aiden veneau deseori să o viziteze, şi ea se bucura de compania lor, chiar şi când nu spuneau nimic sau doar conversau între ei şi nu o includeau în discuţiile lor.

Nora insistase că adevăraţii lideri conduc prin exemplu şi, dacă voia să fie acceptată de oamenii clanului, trebuia să le arate că nu îi era frică să se murdărească un pic pe mâini.

Totul avea sens când îi explica Nora, dar acum, când Eveline era în genunchi, cu apă şi săpun până la coate, ideea nu i se mai părea aşa de sănătoasă.

Dar era prea încăpăţânată să renunţe la sarcina de care se apucase. Ştia că o priveau şi nu avea să le lase să o vadă într-un moment de slăbiciune. Voia să frece podeaua până când strălucea. Chiar dacă asta o omora.

Când termină întreaga sală, abia se mai putea ţine pe picioare. Spatele protestă zgomotos când se îndreptă, fiind sigură că gemuse tare.

Dându-şi la o parte părul de pe chip, luă găleata cu apa care acum era murdară, o duse la intrare şi aruncă apa pe pământ. Văzu în depărtare un grup de femei jucându-se cu copiii şi rămase cu gura căscată. Ar fi fost frumos să stea afară într-o zi aşa de frumoasă.

Se târî înapoi înăuntru şi se duse în cămăruţa de lângă bucătărie, unde erau depozitate multe lucruri utile. Nora o întâmpină, ieşind de acolo cu un zâmbet aprobator.

— Ai făcut o treabă minunată cu podelele, fato! Jur că aşa o să creadă toate femeile.

Însă Eveline nu fu deloc entuziasmată că ele aveau să aprobe ce făcuse ea.

Gândindu-se că i-ar fi plăcut o scurtă pauză pentru a afla ce făceau femeile şi copiii pe dealul din spatele castelului, îi zise Norei, doar că femeia se încruntă.

— Oh, nu, fato! Sunt prea multe de făcut ca să te gândeşti la distracţie. Ce ar crede ceilalţi dacă soţia căpeteniei s-ar aştepta ca femeile să muncească în vreme ce ea s-ar duce să se distreze? Nu, nu este deloc o idee bună. Vino să-ţi arăt unde este de spălat. Mary tocmai a terminat de pregătit prăjiturile cu ovăz şi pâinea proaspătă pentru masa din seara asta. O să mai fie nişte tocană rămasă de la ultima masă, dar sunt sigură că o să aibă mormane de vase de gătit care aşteaptă să fie spălate.

Lui Eveline îi căzură umerii, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să pară că desconsideră o astfel de muncă. Dacă celelalte femei puteau să facă astfel de sarcini zilnic, cu siguranţă putea şi avea să le facă şi ea.

O urmă pe Nora în bucătării, unde Mary şi altă femeie, care doar îi aruncă o privire iute, nefiind prea impresionată de ea, se prezentară mormăind, astfel că Eveline nu le putu citi numele pe buze.

Nedorind să recunoască acest lucru, zâmbi larg şi apoi privi atentă cum o instruia Nora. În mod ciudat însă, imediat ce începu să frece oalele mari folosite la gătit, celelalte femei dispărură din bucătărie.

Fu o sarcină lungă şi anevoioasă, una pe care era sigură că nu o făcea bine. Oalele erau mari şi era greu să le golească de apă după ce le freca interiorul.

Deşi ziua era destul de răcoroasă şi vântul îi sufla prin fereastră în spate, fruntea şi ceafa lui Eveline se umplură de transpiraţie, umezindu-i părul.

Când termină, nu-i mai păsa dacă celelalte femei din castel se gândeau la ea şi plecă din bucătării, îndreptându-se direct spre camera ei, unde putea măcar să se şteargă de transpiraţie. S-ar fi dus să înoate în râu, dar îi era teamă să nu se întâlnească cu Nora sau cu una dintre celelalte femei şi să o pună imediat să facă altceva.

Se târî pe scări şi în camera ei, cu spatele dureros şi oasele obosite. Se strâmbă când se uită în jos la rochia ei. Era murdară şi mirosul îi încreţi nasul. Se îndoia că putea fi salvată cu o spălare sănătoasă la râu.

Dând-o jos, se dezbrăcă, rămase complet goală şi apoi se spălă din cap până în picioare. Nu era o baie completă – ar fi dat orice pentru o baie bună şi lungă dar pentru a face asta cineva trebuia să încălzească apa şi să umple cada, iar ea nu mai voia să işte comentariile celorlalte femei, care cu siguranţă nu aveau timp în zilele ocupate pentru a face o baie după-amiază, cu ore bune înainte de somn.

Se mulţumi cu un spălat sănătos cu nişte săpun parfumat de la clanul ei. Apoi se schimbă într-o cămaşă

curată şi se puse în pat. Voia să se odinească doar câteva clipe. Nu avea să afle nimeni.

Se aplecă, îngropându-şi capul într-una din perne în vreme ce se cuibări în blănurile care acopereau patul. Doar un moment. Nimic mai mult. Avea ochii închişi înainte să se aşeze într-o poziţie confortabilă.

*

Graeme intră în castel în timp ce toţi ceilalţi începeau să se adune pentru masa de seară. Adevărul era că voia să o vadă pe Eveline. Petrecuse toată ziua fără să-şi vadă nici măcar o dată soţia. Se torturase pe parcursul zilei retrăind noaptea precedentă cu detalii pline de viaţă.

Deşi nu reuşise să doarmă, niciodată nu se simţise aşa de proaspăt şi de plin de vigoare ca în acea zi. Era tentat să o posede din nou, deşi nu se cuvenea, pentru că fusese virgină cu o noapte înainte şi avea să o mai doară câteva zile. Avea nevoie de timp să-şi revină înainte de a primi din nou atenţiile lui, dar era obligat să-şi amintească de asta din oră în oră pentru a alunga impulsul de a se duce şi a se sătura din nou şi din nou.

Fraţii lui ar fi râs dacă ar fi ştiut ce gânduri avea. L-ar fi tachinat şi ar fi făcut remarci despre cât de repede trecuse de la traiul unui călugăr la o viaţă asemănătoare cu a unei târfe.

Asta i se întâmpla unui bărbat când avea o soţie sau aşa îşi imagina el.

Se uită iute prin sală şi prin zona care înconjura castelul, unde erau adunate celelalte femeie, dar nevăzând-o pe Eveline, urcă scările să vadă dacă era în camera lor.

Când deschise uşa, fu surprins să o găsească întinsă pe pat, complet îmbrăcată şi dormind adânc. Începu să închidă uşa lent când îşi dădu seama de absurditatea acţiunilor lui.

Deşi ştia că era surdă, încă îi era greu să-şi amintească, iar uneori îşi dădea seama că se purta ca şi cum ea putea auzi. Nu-l ajuta faptul că ea se pricepea aşa

de bine la cititul pe buze pentru că îi era uşor să uite şi să se întoarcă atunci când vorbea.

Se duse spre pat şi se aşeză blând pe margine. Îi atinse părul lung şi blond şi i-l dădu la o parte de pe chip. Ea nici măcar nu se mişcă când o atinse.

Fata era extenuată. Era din cauza nopţii lungi dinainte? Dar dormise destul de mult dimineaţă.

Se întrebă dacă trebuia să o trezească pentru a mânca, dar când îi atinse cu blândeţe umărul, ea nici nu se mişcă.

Hotărând că avea nevoie de odihnă, se retrase şi coborî scările în căutarea lui Rorie. Poate că ea ştia ce făcuse Eveline şi îi putea spune mai multe despre de ce dormea buştean.

O prinse pe Rorie, care ieşea din camera de corespondenţă a tatălui lor, şi îi făcu semn să se se oprească înainte să intre în sala mare.

Rorie se încruntă întrebătoare când Graeme o trase deoparte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, doar am o întrebare despre Eveline. Este sus, doarme dusă şi mă întreb ce s-a întâmplat astăzi de a extenuat-o aşa de tare. Ce aţi făcut voi două?

Rorie oftă şi tăcu, dar ochii ei spuneau că se întâmplase ceva.

— Rorie, zise el pe un ton de avertizare. Dacă ştii ceva, ai face bine să vorbeşti. Ştii că nu tolerez lucrurile de genul ăsta.

— Se odihneşte pentru că a muncit fără odihnă alături de celelalte femei.

Graeme se încruntă.

— Poftim?

Rorie se uită nerăbdătoare la el.

— Nu poţi să intervii, Graeme. Este important pentru Eveline.

— Ce este important? Rorie, jur că mă faci să-mi smulg părul din cap uneori. Spune-mi despre ce este vorba înainte să te sugrum!

— M-a rugat să o duc la Nora ca să-i ceară s-o înveţe cum se conduce un castel. Simte că este nedrept pentru tine să te aştepţi ca oamenii din clan să o accepte când ea nu face nimic să le câştige acceptarea.

Graeme înjură şi clătină din cap.

— Nu trebuie să muncească până la epuizare ca să dovedească asta. Este o nebunie! Ea este stăpâna lor. Ar trebui să le dirijeze munca, nu invers.

Rorie încuviinţă din cap.

— Da şi aşa o să fie, dar trebuie mai întâi să înveţe, şi cine ştie mai bine decât Nora să o instruiască? Am stat chiar eu acolo, Graeme. Nora a fost de acord. Eveline era toată un zâmbet şi chiar fericită. După ce m-am asigurat că totul este în ordine, am plecat şi m-am retras în camera tatii.

— Am văzut-o sus. Era extenuată, rosti Graeme pe un ton serios. Nu-mi place.

— Vrea să se integreze, spuse Rorie blând. Şi-o doreşte aşa de mult încât o să facă orice este nevoie. Vrea un loc în clanul nostru şi aşa simte că o să realizeze acest lucru, indiferent dacă tu eşti sau nu de acord cu metodele ei.

— Nu ar trebui să demonstreze nimic, zise dur Graeme.

— Cu asta suntem de acord. Dar Eveline nu crede la fel. Pentru ea este important, aşa că nu o s-o contrazic, şi nici tu nu ar trebui să o faci. Las-o, Graeme. Ce e rău în asta?

Avea dreptate. Dacă Eveline era fericită şi mulţumită, ce avea el de zis? Nu-i convenea că ea simţea că trebuia să-şi murdărească mâinile pentru a câştiga aprobarea celorlalte femei, dar poate că era mai înţeleaptă decât el.

Nu încerca să înţeleagă cum funcţiona mintea unei femei. Pentru un bărbat, era o cale sigură să fie mereu surprins. Şi faptul că Nora o luase pe Eveline sub aripa ei avea să îi aducă acceptarea din partea celorlalte femei, pentru că femeia era bine privită în clan, iar rolul ei de conducere peste celelalte femei era bine stabilit.

— Bine, fu el de acord. Nu o să mă bag şi nici nu o să intervin. Dar vreau să fii atentă, Rorie. Dacă se întâmplă ceva ce ar trebui să ştiu, mă aştept să mă informezi imediat.

Rorie încuviinţă din cap.

— Ai grijă să i se ducă de mâncare când se trezeşte. Eu o să iau un grup de bărbaţi la vânătoare şi ne întoarcem târziu.

Capitolul 29

Eveline se trezi îngrozită pentru că era lipită de corpul lui Graeme. Era clar că trecuse de mult ora de culcare şi că ea dormise tot restul după-amiezii, până seara târziu.

Soţul ei dormea profund în patul lor, iar braţele lui erau petrecute strâns în jurul ei, astfel încât corpul îi era perfect lipit de al lui.

Oftă şi rămase cu acea senzaţie delicioasă între somn şi trezire. Probabil era aproape de ora la care castelul se trezea la viaţă şi începea o nouă zi, dar ea nu voia să plece din locul cald aflat între braţele soţului ei.

Dar îşi aminti de Nora, care îi povestise că femeile de la castel se trezesc să se asigure că focurile sunt aprinse în camere şi în sala mare, ca să nu fie frig când războinicii îşi începeau ziua.

Cu regret, se strecură din căldura patului şi adăugă în linişte lemne în vatră. Nu mai erau cărbuni din noaptea precedentă, aşa că fu nevoită să folosească una dintre lumânările pe jumătate arse pentru a aprinde lemnul.

După ce aprinse o flacără şi fu mulţumită că soţul ei avea să se trezească în faţa unui foc bun, îşi îndreptă cutele rochiei în care adormise cu o seară înainte. Apoi îşi strânse repede părul pentru a-l împleti.

Când termină, coborî scările, căutându-le pe Nora şi pe celelalte femei. Înăbuşindu-şi căscatul, se duse în bucătării, unde o găsi pe Mary aprinzând focul în marea

vatră pe care o folosea pentru gătit.

Lui Eveline nu-i scăpă surprinderea din ochii lui Mary când ridică ochii şi o văzu. Dar o mască rapid şi îi dădu rapid sarcina de a aprinde focul în cele două vetre din sală.

Ce nu se deranjă să-i spună lui Eveline fu *cum* avea să aducă lemnele pentru o astfel de sarcină. Vetrele erau imense, iar buştenii erau mult mai mari decât cei pentru vetrele mai mici din camere.

Pentru că nu voia să lase un asemenea detaliu nesemnificativ să o împiedice să-şi facă treaba, se duse afară, tremurând în timp ce se uita la cerul dinainte de răsărit, care abia începea să se lumineze la est.

Îi ieşi abur din gură, aerul simţindu-se umed şi rece pe chipul ei.

După cum bănuise, găsi o grămadă mare unde se aflau stivuiţi buşteni mai mari, pe peretele castelului, chiar lângă uşa prin care se ieşea din bucătărie.

Reuşi să smulgă un buştean de la locul lui şi îl rostogoli pe pământ la picioarele ei. Îl împinse în sus şi, după ce îşi dădu seama că nu avea cum să-l ridice, începu să-l rostogolească.

Când ajunse la treptele de piatră care duceau înapoi în castel, se încruntă şi se uită la buşteanul pe care îl ţinea drept.

Câte o treaptă. Nu trebuia să-l ridice mult. Suficient cât să-l târască pe fiecare treaptă până când ajungea sus.

Pufnind de oboseală, se chinui să ridice buşteanul suficient cât să alunece pe prima treaptă. Stătu acolo câteva momente, apoi se pregăti să-l ridice pentru următoarea treaptă. Îi luă câteva minute să ajungă în vârful treptelor.

Îl propti pe treapta de sus, sprijinindu-se pe el şi uitându-se la grămada de buşteni din spate. Cum avea să reuşească să aducă suficienţi buşteni ca să aprindă ambele focuri în sală până când bărbaţii aveau să coboare la masă?

Ei bine, cu siguranţă nu putea duce sarcina la bun sfârşit stând acolo şi văitându-se, de asta măcar era sigură.

Hotărâtă să nu se râdă de ea, rostogoli buşteanul spre

vatră, îl lăsă pe podea şi apoi se duse după altul.

După încă patru drumuri, avea suficiente lemne să aprindă primul foc. Era aşa de extenuată şi de ostenită, încât îi tremurau mâinile când se duse să aşeze lemnele în vatră. Aşeză primul buştean şi voia să se îndrepte spre celălalt, când umărul îi fu atins de o mână.

Uimită, se dădu înapoi şi observă expresia îngrozită a unui soldat tânăr. Părea aşa de îngrozit, încât se încruntă la el, pentru că nu înţelegea ce făcuse greşit.

— Milady, este de datoria mea să aşez buştenii în fiecare dimineaţă. Nu este o treabă pentru o fată de statura dumneavoastră. Daţi-mi voie să termin, vă rog! Nu vreau să nemulţumesc căpetenia lăsându-i soţia să facă treburi aşa de dificile. Mâinile dumneavoastră, milady, sângerează. Vă rog să-i cereţi uneia dintre femei să se ocupe de ele.

Ea privi în jos cu uimire şi văzu că mâinile îi erau julite şi sângerau de la lupta cu lemnele. Poate că nu o înţelesese bine pe Mary sau pur şi simplu citise greşit cuvintele de pe buzele ei. Crezuse că era sarcina ei să aprindă focurile, dar era foarte bucuroasă că nu trebuia să se mai lupte să aducă lemnele în sală. O durea îngrozitor spatele, iar acum, că el îi atrăsese atenţia asupra mâinilor ei, începeau să o doară.

Graeme avea să fie furios şi ultimul lucru pe care ea îl voia era ca membrii clanului să vadă că nu putea să aducă lemne fără să-şi rupă mâinile delicate.

Tunica ei de deasupra avea mâneci suficient de lungi încât să-i ascundă mâinile. Nu purta una dintre rochiile ei în acea dimineaţă, dar avea să se asigure că nimeni nu îi vedea palmele şi degetele rănite.

Momentan trebuia să găsească un loc în care să se spele singură. Privind afară, văzu că soarele răsărise deja, ceea ce însemna că soţul ei avea să apară în scurt timp.

Ieşi afară din sală, după ce mulţumi tânărului care preluase sarcina de a aprinde focurile şi apoi se îndreptă spre turnul de veghe.

Era un inconvenient că trebuia să treacă de gărzi de fiecare dată când voia să se ducă la râu, dar bănuia că putea să aprecieze dedicaţia lui Graeme pentru siguranţa

oamenilor lui.

Strigă garda, fiind sigură că ţipa din moment ce îşi folosi toată forţa ca să strige. Acesta scoase capul afară, se încruntă de parcă era complet nebună şi apoi clătină din cap.

O clipă mai târziu, apăru un călăreţ, care nu părea deloc mulţumit că trebuia să o însoţească afară pe poartă. Probabil că îşi pierdea masa de dimineaţă.

— Merg doar la râu să mă spăl pe mâini, zise ea către călăreţ. Nu e niciun motiv să mă însoţeşti. Garda poate să vadă clar pe ce drum merg.

Călăreţul nu păru impresionat de discursul ei şi o ignoră, luând-o înainte şi apoi uitându-se nerăbdător spre ea.

Nemulţumită de atitudinea lui, ea traversă pământul umed de rouă cu un pas constant. Era răcoare, dar ei îi plăcea, o revigora după extenuanta luptă cu buştenii pentru foc.

Când ajunse la mal, unde se bălăcise cu o zi în urmă, îngenunche şi băgă mâinile în apa rece.

Sângele începuse deja să se usuce în locurile în care pielea era zgâriată. Apa fu un şoc pentru zonele sensibile şi tresări când începu să scoată aşchiile din răni.

Abia atunci observă băşicile din ziua anterioară. Două se rupseseră şi din ele curgea un lichid transparent, dar mai erau câteva nesparte încă. Oftă, ştiind că în dimineaţa aceea mai adăugase câteva.

Când se ridică, stomacul îi ghiorăi şi apoi se strânse într-un ghem care o făcu să se clatine. Nu mâncase cu o seară în urmă, iar acum întârzia la micul dejun. Dacă se grăbea, putea să ajungă la timp.

*

— Unde dracu’ este nevasta mea? întrebă Graeme, vocea răsunându-i în sală.

Unul dintre soldaţii lui, care se ocupa de focuri, îl privi neliniştit, iar Graeme se agăţă de acea expresie şi înaintă.

— Ţi-ai văzut stăpâna în dimineaţa asta?

Anton înghiţi nervos.

— Da, căpetenie. Era… Tresări şi apoi continuă în grabă: Aducea buşteni pentru focurile din sală. Am oprit-o, desigur, şi i-am spus că era datoria mea să mă ocup de focuri. A părut uşurată, dar apoi a ieşit în grabă şi nu am mai văzut-o de atunci.

— *Ce* făcea? urlă Graeme.

Anton tresări.

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Nu era treaba ei să care lemne, dar deja aliniase cinci buşteni pentru foc înainte ca eu să intru în sală.

Graeme închise ochii şi clătină din cap. Era stupid. O prostie. Indiferent ce spusese Rorie sau cât de logice erau argumentele ei, el nu avea de gând să o lase să continue.

Se opri din a cere socoteală fiecărei femei din castel când Eveline intră în grabă, cu obrajii palizi de la frig. Câteva şuviţe de păr i se desprinseseră din cosiţă şi îi încadrau chipul. În ciuda expresiei hărţuite, tot reuşea să-l lase pe Graeme fără aer.

— Oh, bună dimineaţa, Graeme, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Făcu o reverenţă şi apoi trecu în grabă pe lângă el, îndreptându-se spre masa unde mâncarea era deja servită.

Clipi şi se roti ca să o poată urmări prin încăpere. Se aşeză lângă locul lui şi le zâmbi fraţilor lui, care deja se aşezaseră. Doar Rorie lipsea, dar fata nu venea mereu să mănânce cu ceilalţi.

Înainte să se aşeze cu ea şi fraţii săi, se întoarse încruntat spre Anton.

— Să nu mai laşi să se întâmple vreodată asta. Asigură-te că nu încearcă să care lemnele în castelul ăsta chiar dacă trebuie să le stivuieşti înăuntru. Nu o să aprindă focurile astea!

Anton încuviinţă din cap, iar Graeme se duse să se aşeze lângă soţia lui.

Îi zâmbi sclipitor când se puse pe locul lui, lângă ea. Deşi părea veselă, îi văzu cearcănele întunecate de sub

ochi şi se înfurie din nou că muncea aşa de mult pentru a fi acceptată şi că oamenii din clanul lui erau ridicol de încăpăţânaţi.

Cine putea să reziste unui zâmbet ca al ei? Mai mult, cum putea cineva să petreacă un moment în prezenţa lui Eveline şi să creadă că era precum cei din neamul ei? Toţi cei din clanul Armstrong erau însetaţi de sânge, sălbatici care nu se gândeau decât să-i omoare pe alţii pentru a-şi atinge scopurile. Eveline era o fată bună, care nu avea niciun os rău.

Doar ridicase o sabie împotriva femeilor din clanul lui şi le dăduse pe toate afară din castel.

Se încruntă la acest gând. Fata fusese supusă presiunii şi cu greu o puteai găsi vinovată că luase atitudine în faţa unor asemenea insulte.

Chiar avea de gând să discute problema la masa de dimineaţă, dar ea purtă o conversaţie vioaie cu fraţii săi, deşi el habar nu avea despre ce vorbeau. Nu era sigur că fraţii lui aveau mai mult habar decât el, dar îi făceau pe plac şi îi răspundeau amabili şi zâmbind.

Aprecia acceptarea şi sprijinul lor şi ştia că, cu timpul, restul clanului avea să simtă la fel. Poate că Rorie avea dreptate, iar lui Eveline îi trebuia doar puţin timp pentru a se adapta şi a câştiga femeile.

Lui i se părea că ea deja avea sprijinul oamenilor lui. Nu păreau dornici ca ea să sufere, iar până acum nu auzise niciun bărbat insultând-o. Femeile însă erau cu totul altceva, dar nici lor nu le putea găsi o vină pentru loialitatea faţă de el şi de numele Montgomery.

Oftă. Cu siguranţă, asta era o problemă dificilă. Femeile fuseseră mereu statornice în sprijinul lor pentru bărbaţii din clan. Era un lucru care mereu îl făcuse pe Graeme să se simtă foarte mândru. Însăşi mama lui adusese acest fel de înverşunare, o loialitate de neclintit din partea femeilor.

Înainte să moară, la naşterea lui Rorie, deseori aduna femeile în jurul bărbaţilor, predicând importanţa de a avea legături puternice în clan, care se extindeau spre fiecare

bărbat, femeie şi copil. Tatăl lui Graeme chicotea deseori şi spunea că era nebun bărbatul care îi tăia calea nevestei lui pentru că ea era mai aprigă decât orice războinic pe care Robert Montgomery îl antrenase vreodată.

Mamei lui i-ar fi plăcut de Eveline. Graeme era sigur că nu ar fi acceptat-o imediat soţia lui. Ar fi privit căsătoria cu acelaşi dispreţ cu care o făcuseră toţi membrii clanului. Dar, cu timpul, ar fi fost atrasă de farmecul lui Eveline şi de capacitatea ei de adaptare. Ar fi aprobat faptul că avusese suficiente resurse să evite căsătoria cu un bărbat care intenţiona doar să abuzeze de ea.

Graeme se încruntă când Eveline se ridică după ce îşi termină mâncarea. Intenţionase să discute problema îndatoririlor ei.

— Un moment, Eveline, zise el când fu sigur că avea parte de atenţia ei.

— Oh, îmi pare rău, Graeme. Nu am timp chiar acum. Sunt treburi de făcut şi sunt sigură că tu eşti ocupat cu oamenii. Discutăm la masa de seară.

Şi cu asta îi zâmbi şi îl sărută direct pe buze în faţa întregii săli. Apoi îl lovi uşor peste obraz şi plecă veselă. Ieşi din sală cu un pas iute, lăsându-l pe Graeme complet descumpănit.

Abia o clipă mai târziu îşi dădu seama că încă era înlemnit pe scaunul lui, cu amprenta gurii ei încă gâdilându-i buzele.

Peste tot se auzeau chicoteli şi râsete, dar el nu le acordă atenţie. Privirea lui căzu pe legănatul moale al fundului soţiei lui care ieşea din sală.

Capitolul 30

Părintele Drummond sosi a doua zi, iar Eveline descoperi cu surprindere că era un bărbat tânăr, poate cu câţiva ani mai mare decât Teague.

Părea vesel, zâmbitor şi blând. Într-o mare de războinici, ieşea în evidenţă pentru că era diferit de ceilalţi.

Avea pielea mai palidă, deschisă la culoare, fără vreun cusur vizibil. Avea părul blond, aproape aceeaşi nuanţă ca ei, şi ochii albaştri, care sclipeau când zâmbea.

Eveline crezu că puteau fi fraţi văzând cât de mult semănau.

Se ruşină că se aşteptase la un bărbat mai bătrân, aspru şi respingător, un profesor care avea să fie nemilos.

Cu siguranţă, era prieten cu clanul Montgomery, pentru că toată lumea îl întâmpină cu căldură. Fu salutat cu o serie de lovituri prieteneşti pe spate care ar fi trebuit să-l lase lat la pământ. Eveline tresărea de fiecare dată când alt războinic îl saluta.

Rorie aproape că dansa de fericire, aşa de entuziasmată era de venirea preotului. Abia se putu abţine cât aşteptă ca părintele Drummond să-i acorde atenţie.

El o salută cu căldură, sărutând-o pe ambii obraji chiar când Graeme ajunse la motivul pentru care îl chemase pe preot.

Părintele Drummond râse când el îi povesti despre intenţia lui Rorie de a învăţa să scrie şi să citească, dar nu păru surprins că el era cel care începea să o înveţe.

Apoi Graeme, când o văzu stând la marginea mulţimii adunate, îi făcu semn lui Eveline să vină în faţă pentru a-l saluta pe părintele Drummond.

— Părinte, ea este Eveline, soţia mea, rosti Graeme, asigurându-se că era îndreptat spre Eveline ca ea să-i vadă buzele.

Preotul zâmbi larg şi se întinse spre ambele mâini ale lui Eveline.

— Milady, am auzit aşa de multe despre dumneavoastră! Trebuie să-mi povestiţi cum aţi învăţat să citiţi cuvintele altora de pe buze. Este o aptitudine foarte ingenioasă.

Obrajii lui Eveline se încălziră datorită laudelor şi zâmbi timid către preot. Fu atentă şi evită să-l lase să o ia de mâini. Nu voia să afle cineva de băşici şi de pielea ruptă. Se ruşina de asprimea mâinilor ei.

— Mi-a luat ceva timp şi încă nu reuşesc să citesc

cuvintele tuturor. Unii oameni nu vorbesc aşa de clar.

Graeme o atinse blând pe braţ.

— Un pic mai tare, Eveline.

Ruşinată, repetă cuvintele, făcând efortul de a rosti fiecare cuvânt şi de a vorbi mai tare. Graeme încuviinţă uşor din cap pentru a-i confirma că tonul ei fusese mai sonor de data asta.

— Sunt fascinat de capacitatea dumneavoastră de a vă adapta la pierderea auzului, zise preotul. Este un subiect pe care doresc foarte mult să-l discut cu dumneavoastră mai târziu.

Eveline zâmbi, inima încălzindu-i-se când văzu cât de uşor o acceptase preotul. Lui nu i se părea deloc ciudat şi părea chiar impresionat de abilitatea ei. Ea nu îşi dăduse seama cât de stresant fusese să treacă atât timp fără să primească o vorbă bună sau un zâmbet sincer. O făcea să-i fie dor de propria casă, unde familia ei o iubea indiferent dacă era nebună sau complet normală. Încă era iubită şi acceptată.

Pentru o clipă, suferinţa la gândul că nu avea să-şi mai vadă niciodată familia i se adună ca un nod în gât. Graeme fusese destul de categoric în privinţa faptului că neamurile ei nu aveau să pună vreodată piciorul pe pământurile lui şi nici tatăl ei nu avea să fie primit pe pământurile Montgomery, chiar dacă asta însemna să nu îşi vadă singura fiică.

Se scuză în faţa soţului şi a părintelui Drummond şi plecă în grabă înainte ca supărarea ei să devină evidentă.

Nici măcar nu tresări când dădu nas în nas cu Nora, care avea să-i dea mai multe sarcini. Asta avea să-i ţină mintea ocupată, alungându-i tristeţea pentru moment. Îi lipseau îmbrăţişările fraţilor ei şi compania mamei sale când stăteau şi coseau seara. Nici măcar nu ridicase un ac de când ajunsese aici, deşi ştia că mama ei îi împachetase firele.

Ignorând durerea din mâini, începu să bată covoarele aliniate pe holurile şi coridoarele castelului. Se asigură că încăperea pe care avea să o ocupe părintele era curată şi

aerisită, iar focul fusese aprins, pentru a alunga frigul.

Graeme nu avea să găsească nicio greşeală în capacitatea ei de a conduce un castel. Se asigura că oaspetele lor era bine primit şi hotărâse deja cu Mary să prepare o masă specială pentru a-l întâmpina pe preot.

Dar restul zilelor fură pline de tristeţe şi, indiferent cât de ocupată se ţinu, nu putu să alunge suferinţa din inima ei. Cu fiecare privire sceptică aruncată spre ea, se simţea teribil de nepotrivită şi nelalocul ei.

Când se făcu ora pentru masa de seară, Eveline era aproape dărâmată. Era aşa de obosită încât abia reuşi să parcurgă distanţa până la sală. Şi chiar avea nevoie să urce scările spre camera ei ca să se împrospăteze. În seara aceea, părintele Drummond avea să ocupe locul de onoare la masa lui Graeme, iar ea era murdară, transpirată şi ciufulită.

Cu un geamăt, urcă treptele şi trase de ea să ajungă până în camera ei.

Odată ajunsă acolo, îşi aranjă cu grijă părul, dându-l de pe chip, şi îşi perie firele încurcate. Nu voia să poarte rochia şi tunica pe care le îmbrăcase recent, aşa că alese o altă rochie din cele cusute de mama ei.

Era o frumoasă rochie de un albastru-închis, asemănătoare cu cea pe care o purtase la nunta ei, dar nu la fel de frumoasă. Era mai potrivită pentru un oaspete de onoare decât rochia pe care o purtase la nunta ei cu Graeme.

Avea o tunică albă, precum cea pe care o asortase la rochia verde, doar că aceasta avea un tiv brodat şi manşete cu fir de un albastru bogat, care se asorta cu rochia.

Mânecile îi acopereau în mare parte mâinile, un fapt pentru care era recunoscătoare, fiindcă erau roşii şi umflate de la băşicile rupte, unde se scărpinase. Se uită la ele strâmbându-se şi gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost mama ei văzând cum îi arătau mâinile. Nu erau mâinile unei doamne de viţă nobilă.

Acceptarea ei de către clanul lui Graeme nu se obţinea fiind o doamnă de viţă nobilă. Era clar că puneau

mai mult preţ pe muncă decât pe graţie şi eleganţă, iar Eveline nu putea să le găsească vreo vină. Era de preferat o stăpână de castel care putea munci cot la cot cu celelalte femei decât una care să coasă în linie dreaptă.

Când fu satisfăcută că nu i se putea găsi niciun defect ţinutei alese, coborî scările din nou, gemând cu fiecare pas făcut. Forţându-se să afişeze un zâmbet, dădu colţul, intră în sală şi se concentră asupra mesei unde stăteau Graeme şi fraţii săi.

Graeme o privi şi ar fi putut să jure că în ochii lui văzu uşurare şi apoi plăcere. Îi încălzi inima şi mai alungă din tristeţea care o însoţise în mare parte din zi.

Pasul îi deveni mai uşor şi uită durerea şi înţepeneala de la fiecare mişcare.

În vreme ce ea se apropia, Graeme se ridică şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce pe podium. În loc să-i ia mâna, ea puse degetele pe braţul lui, permiţându-i să o ajute. Le zâmbi lui Bowen şi lui Teague, apoi lui Rorie, care avea un zâmbet de la o ureche la alta şi stătea vizavi de preot. Apoi zâmbi în semn de salut către părintele Drummond şi îi ură bun venit la masa lor.

Graeme o surprinse sărutând-o în fugă pe frunte în timp ce se aşeza lângă el. Vru să-i ia mâna, dar ea se feri, luându-şi cupa, de parcă nu-i observase gestul.

Rorie fu în vervă toată cina, menţinând un dialog vioi asupra căruia Eveline fu nevoită să se concentreze pentru a-l înţelege. Era sigură că-i scăpaseră unele lucruri spuse, pentru că se tot uita de la o persoană la alta să vadă ce se spunea şi ce se răspundea.

Când mare parte din mâncare fu devorată, Eveline deja era extenuată şi o durea capul de la încercarea de a ţine pasul cu conversaţia.

Tot ce voia era să se ducă în pat şi să stea acolo o săptămână întreagă.

Oftă uşurată când se termină cina şi Graeme sugeră ca bărbaţii să se retragă la focul din celălalt capăt al sălii pentru a se bucura de cea mai bună bere a clanului, păstrată pentru ocazii speciale.

Era bucuroasă că putea să se ducă în pat, până când Graeme se întoarse şi îi întinse mâna în vreme ce ceilalţi se ridicau. Confuză şi gândindu-se că el doar voia să o ajute să coboare, ea îl luă de braţ şi îi permise să o conducă de la masă.

Când ajunseră la celălalt capăt la încăperii, ea le zâmbi celorlalţi şi apoi încercă să-şi retragă mâna de pe braţul lui Graeme ca să plece, dar el o trase înapoi şi fu nevoită să nu tresară când degetele lui o apăsară în palma care o durea. Din fericire, el nu-i observă grimasa sau celelalte răni.

— Rămâi cu noi, Eveline, îi ceru el. Mi-ar face plăcere compania ta în seara asta.

Eveline clipi surprinsă, dar el se aşeză pe unul dintre scaunele mari în faţa focului şi apoi, spre marea ei uimire, o trase să se aşeze în poala lui în loc să-i ofere unul dintre scaunele din apropiere.

Dar apoi, când se aşezară fraţii lui şi părintele Drummond, după care veniră Rorie şi câţiva dintre oamenii mai în vârstă ai lui Graeme, toate scaunele erau pline.

Simţea că ieşea în evidenţă stând în poala lui Graeme, deşi nu era nimic nepotrivit sau prea intim.

El îşi puse braţul în jurul taliei ei, ţinând-o lipită de pieptul lui, în timp ce toţi ceilalţi conversau, beau bere şi râdeau la glume şi istorii despre lupte şi antrenamente.

Graeme rămase în mare parte tăcut, deşi din când în când ea simţea vibraţiile murmurului din pieptul lui şi ale răspunsului în timp ce vocea lui îi alina simţurile.

Adora să-l asculte, chiar dacă vorbele lui nu erau sunete clare.

Din fericire, nicio conversaţie nu era îndreptată spre ea, pentru că era pur şi simplu prea obosită ca să ţină pasul cu ce spunea fiecare. După o vreme, se relaxă complet în îmbrăţişarea lui Graeme şi savură faptul că era ţinută lipită de corpul lui mult mai mare.

Era alinarea de care avea cel mai mult nevoie. Era obosită, îi era dor de casă şi se simţea singură fără familia ei. Era în punctul în care se temea că nu avea să se

adapteze niciodată în noul ei clan şi nici nu era sigură că voia asta.

Părea greu să fii fericit într-un loc unde nimeni nu te voia, indiferent cât efort depuneai pentru a schimba acest lucru.

Capul îi tot căzu până când Graeme i-l sprijini în sfârşit sub bărbia lui şi o ţinu mai ferm lipită de el. Căscă larg o dată şi apoi închise iute gura, hotărâtă să nu fie grosolană de faţă cu ceilalţi, dar pe Graeme nu părea să-l deranjeze.

Mâinile lui o linişteau, umblând în sus şi în jos pe spatele ei, până când o cuprinse iarăşi pentru a o susţine. Oftă complet mulţumită, dorindu-şi ca momentul acela să dureze pentru totdeauna.

Oboseala câştigă lupta pe care o dusese toată ziua şi ochii îi deveniră aşa de grei încât nu-i mai putea ţine deschişi. Îşi lipi faţa de gâtul lui Graeme şi, cu un ultim oftat, se predă în faţa ispitei somnului.

Capitolul 31

Graeme îi mângâia părul şi asculta cum respiraţia ei blândă îi umplea urechile. Caldă şi mulţumită că dormea în braţele lui. Ştia cât de obosită fusese şi că voia să urce să se culce, dar îşi dorise ca ea să rămână jos cu el.

O parte era din simplă lăcomie. Dacă el nu putea urca împreună cu ea imediat, voia să stea cu el măcar să o ţină şi să o atingă.

Aşteptase întreaga zi să se poată bucura de simpla plăcere de a-i atinge pielea.

Cealaltă parte era pentru că voia să arate clar clanului că îşi aprecia soţia şi că ea avea o poziţie definitivă. Voia să folosească orice ocazie pentru a sublinia ideea aceasta. Voia să se ştie bine că o susţinea întru totul, indiferent dacă era sau nu o Armstrong.

— Soţia ta ne-a abandonat, zise Bowen amuzat.

— Da, rosti Graeme. Doarme dusă.

— Poate că a sosit momentul să te retragi, sugeră Teague. Fata pare epuizată. Nu credeam că o să poată ţine capul sus în timpul mesei.

Deci nu era singurul care observase oboseala lui Eveline. Graeme se înfurie că ea muncea aşa de mult pentru a fi acceptată, când el o acceptase deja.

— Da, cred că este timpul să o duc pe Eveline în camera noastră. Ne scuzaţi.

Se ridică, cărând-o cu uşurinţă în braţe.

— Părinte, zise el încuviinţând din cap spre preot, ne bucurăm că sunteţi cu noi. Puteţi începe instruirea lui Rorie când doriţi.

— Şi a lui Eveline, sări Rorie. Şi ea vrea să înveţe.

— Şi a lui Eveline atunci, repetă Graeme pe un ton blând.

Poate că avea să fie prea ocupată ca să-şi mai facă griji legate de munca grea pentru a satisface ce credea ea că respectau femeile din castel. Adevărul era că Eveline merita mai mult respectul lor decât îl meritau ele pe al ei.

— Abia aştept să învăţ două femei aşa de inteligente, zise părintele Drummond cu un zâmbet larg pe chip. Am sentimentul că o să fie una dintre cele mai interesante sarcini pe care le întreprind.

Graeme trecu de grupul de bărbaţi şi apoi privi direct spre Rorie pentru a-i da de înţeles că şi ea trebuia să plece. Se ridică reticentă de pe scaun şi le ură noapte bună celorlalţi.

Când Graeme ajunse în dormitorul lor, închise uşa în urma lui şi o aşeză cu grijă pe Eveline pe pat.

Dacă ar fi fost un bărbat generos, ar fi dezbrăcat-o pur şi simplu de haine şi ar fi băgat-o în pat. Dar ştia că nu asta voia. Voia să o trezească cu sărutări şi mângâieri. Voia să o facă să geamă de plăcere şi apoi să o posede din nou.

Două zile putea să aştepte să-şi revină după prima lor uniune, doar atât. Putea să fie răbdător şi tandru cu ea. Dar ce nu putea era să mai aştepte o noapte pentru a o avea.

Nu se gândea la altceva decât la cât de bine se

simţise ea, cât de frumoasă era şi cât de complet îl făcea să se simtă.

Se aplecă să o sărute chiar când începu să o dezbrace de haine. Multiplele straturi îl încurcau şi chiar îi testau răbdarea. Nu voia decât să sfâşie materialul şi să o poată privi cât mai repede posibil, dar rochia pe care o purta era clar valoroasă şi meticulos cusută.

Îi ciuguli lobul urechii în vreme ce continua să o dezbrace. Ea se răsuci şi oftă, zâmbind în somn, ceea ce îl făcu să rânjească.

Când fu complet goală pe pat, îşi coborî gura pentru a-i suge cu blândeţe sânii.

Ea deschise ochii, încă ameţită de somn, pentru o clipă părând dezorientată. Apoi îşi dădu seama unde se afla şi ce făcea Graeme. Ochii i se măriră şi apoi i se întunecară de dorinţă.

Îşi arcui corpul, întinzându-se ca o pisică – o invitaţie clară în limbajul corporal. Fu singura încurajare de care Graeme avu nevoie.

Se dezbrăcă în grabă şi o găsi sprijinindu-se într-un cot, privindu-l cum se întorcea în pat. Se întinse spre ea, dorindu-şi doar să-i simtă pielea goală atingând-o pe a lui.

Când fu deasupra ei, sprijinit în coate, cu chipul la câţiva centimetri de ea, zise:

— Am încercat să-ţi dau timp să-ţi revii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Eveline, te doresc aşa de mult! Nu mai pot aştepta.

Ea zâmbi şi îşi ridică bărbia ca să-l sărute.

— Mi-am revenit deja. Şi eu te doresc, soţule!

Cu un geamăt, el îi strivi gura cu a lui, adăpându-se profund din dulceaţa ei. Corpul lui era peste al ei, iar moliciunea ei îl chema – o contradicţie minunată cu duritatea propriului lui trup.

Se rostogoli, trăgând-o ca să stea unul lângă celălalt, şi se uită în ochii ei, absorbindu-i dulceaţa din expresie. Dorinţa era evidentă. O reflecta pe a lui, dar fu nevoit să o trateze cu blândeţe, chiar dacă ea spusese că îşi revenise.

Instinctul lui era să se rostogolească şi să ajungă

iarăşi deasupra ei pentru a intra cât mai adânc în corpul ei primitor. Voia să rămână în ea, să o simtă în jurul mădularului. S-ar fi mulţumit să-şi petreacă întreaga noapte înconjurat de căldura ei.

Se agită fără oprire sub el de parcă nici ea nu mai putea aştepta să o posede din nou. Mâna lui îi urcă pe picior spre şoldul bine proporţionat şi apoi continuă pe lateral cu o atingere blândă, până când ajunse la umflăturile sânilor ei. Acolo cuprinse colina moale, frecând cu degetul mare sfârcul ridicat până când se întări. Îşi înclină capul şi cuprinse sfârcul cu gura, sugând până când ea gemu şi se arcui şi mai mult.

Împingându-se în sus ca să fie deasupra ei, întinse mâna în jos, strecurând-o printre coapsele ei, satisfăcut să o găsească fierbinte şi umedă de dorinţă.

Frecă micul mugur de femeie, provocându-i alt oftat de satisfacţie. Apoi o împinse cu blândeţe pe spate ca să aibă acces complet la corpul ei, la sânii ei, la tot ce voia să sărute, să atingă şi să mângâie.

Adora contrastul dintre sânii ei palizi şi durdulii şi sfârcurile rozalii. Ar fi putut petrece ore întregi înfruptându-se din ei, lingându-i şi sugându-i până ce ar fi înnebunit amândoi de dorinţă.

Simţindu-se mai pervers, linse un sân şi apoi continuă cu mici muşcături, atingând cu dinţii punctele în care sfârcurile erau tari şi încreţite. Apoi îl linse pe celălalt, frecând cu limba deasupra şi în jur, făcând cerculeţe până când ea ajunse să se zvârcolească sub el.

Apoi se retrase, uitându-se în ochii ei frumoşi.

— Ah, iubito, cât mă tentezi! Nu mai pot sta nicio secundă departe de dulceaţa ta!

Îşi strecură degetele în ea, dorind să se asigure că era pregătită pentru el. Nu întâmpină nicio rezistenţă. Ea se deschise uşor spre el şi apoi degetele lui se potriviră uşor în timp ce el alunecă mai adânc.

Fu de ajuns ca să-l facă să treacă peste prag.

Îşi roti corpul peste ea, desfăcându-i coapsele cu genunchiul. Apoi îşi prinse mădularul şi o mişcă în sus şi în

jos, scăldându-se în umezeala ei. În cele din urmă, o pătrunse, intrând în ea suficient ca ea să-i cuprindă capul mădularului.

Ea închise ochii şi mâinile îi zburară pe umerii lui, înfigând unghiile în carne. El împinse mai adânc, avansând încă un centimetru. Ea tremură şi apoi ridică şoldurile într-o pledoarie tăcută pentru mai mult.

Era mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Se înfipse, îngropându-se adânc. Ea ţipă, iar el rămase complet nemişcat când îşi dădu seama că nu era un strigăt de durere, ci unul de plăcere.

Era cea mai intensă senzaţie pe care o trăise vreodată. Niciodată nu îşi dăduse seama cum avea să se simtă cu femeia potrivită. Una cu care să nu fie doar pentru o partidă rapidă şi pentru o eliberare şi mai rapidă. Era ce trebuia. Îşi dădu seama că nu se simţise aşa de bine niciodată. Că pentru el nu avea să mai existe niciodată altă femeie.

Ea era a lui. Soţia lui.

O iubea.

Îl uimi şi se simţi copleşit de această constatare.

Iubire.

O iubea pe Eveline Armstrong. Cum se întâmplase aşa de repede? Cum putea să iubească o femeie al cărei clan provocase atât suferinţă familiei lui? Ştia – şi deja fusese clar în această privinţă – că ea nu trebuia să fie trasă la răspundere pentru păcatele clanului ei. Ştia că simţea o anumită tandreţe pentru ea şi, da, un sentiment puternic de protecţie.

Dar iubire?

Era o constatare extraordinară, una pentru care nu era pregătit. Se simţea ca şi cum l-ar fi lovit o măciucă.

— Graeme?

Şoapta lui Eveline ajunse la urechea lui, şi el îşi dădu seama că rămăsese nemişcat şi încă stătea deasupra ei în vreme ce se gândea la importanţa acelui moment.

— Este totul în regulă, zise el cu vocea spartă.

Şi era. Totul era perfect.

Ţinea în braţe femeia menită lui. Nu avea să mai simtă niciodată că lucrurile erau aşa de potrivite nici dacă trăia până la o sută de ani.

Privi în jos spre ea, dorindu-şi să savureze acel moment, să îşi întipărească în memorie clipa în care îşi dăduse seama cât de mult însemna Eveline Armstrong pentru el.

O fată fragilă care trecuse de zidurile lui de apărare. Era la fel de derutant pe cât era de satisfăcător.

Începu să se mişte din nou, de data asta lent şi măsurat, cu mişcări care aveau scopul de a le prelungi plăcerea. Era asaltat de tandreţe, de nevoia de a o ţine şi de a o preţui. Cum putea el să-i explice ce însemna pentru el? Cum putea el găsi cuvintele?

Dar putea să-i arate. Putea să-i arate ce nu putea descrie încă în cuvinte. Nu reuşea să-i spună ce era în inima lui, dar putea să-i arate cu fapte.

Cuprinzând-o în braţe, alunecă adânc în ea şi apoi se retrase, ca să intre iarăşi.

Niciodată nu se simţise aşa de vulnerabil, complet neprotejat. Cu toate astea, nu era aşa de groaznic cum îşi imaginase. Descoperi că nu-l deranja să aibă încredere în ea cu partea lui mai blândă. Într-adevăr, voia ca ea să îl cunoască.

Eveline îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape. Buzele ei şopteau pe maxilarul lui şi apoi la ureche, unde îl sărută şi îl ciuguli de lob în joacă, dar şi păcătos de dulce.

Gesturile ei erau lipsite de experienţă, dar lui i se părea duios faptul că ea căuta să-i arate afecţiunea şi poate dragostea ei. Putea doar să spere, pentru că era cel mai rău dintre iaduri să-şi imagineze că ea nu i-ar răspunde la sentimente. Pur şi simplu trebuia să-l iubească. Nu vedea alternativă.

Închizând ochii, îşi îngropă chipul în părul ei, lăsându-se înconjurat şi cuprins de ea. Nu avea încredere în această emoţie subită şi copleşitoare. Era covârşitoare. Dincolo de simpla poftă. Dincolo de plăcerea de a avea corpul unei

femei frumoase. Inima lui era captivată, cuprinsă de un sentiment de neputinţă nemaipomenită.

— Te iubesc, şopti în părul ei, ştiind că ea nu putea auzi, dar dorind să testeze cuvintele pe propriile buze. Te iubesc, zise el din nou când îşi dădu seama cât de uşor îi era.

O acoperi complet, dar ea era cea care îl ţinea în mâinile ei micuţe. Ea îl poseda, nu invers.

Eliberarea lui fu puternică, mai intensă ca niciodată. Dintr-un loc mult mai adânc din interiorul lui. Întregul lui corp se ridică şi apoi pătrunse mai adânc, mai puternic, până când ea se strânse în jurul lui.

Ea deveni lichidă în jurul lui, moale şi mătăsoasă, iar el împinse din nou, de data asta satisfacţia urlând în el ca o furtună. O ţinea aşa de strâns încât se temea că o rănea, dar nu putea să-i dea drumul.

Voia să fie în ea aşa de adânc încât să nu fie niciodată despărţiţi, iar când aveau să fie erau despărţiţi, ea să-şi amintească de acest moment în care fuseseră inseparabili.

Când fuseseră unul.

Se relaxă pe corpul ei, cu vintrele încă tremurând de ultimele vestigii ale eliberării. Se odihni acolo un moment, savurând acea senzaţie a cărnii ei pe a lui. După o clipă, alunecă pe o parte, luând-o cu el, cu picioarele împletite, cu corpurile încă unite în cel mai intim mod posibil.

Ea murmură ceva pe gâtul lui, dar urletul din urechile lui nu se liniştise suficient ca să-şi dea seama ce spunea. Îi mângâie părul, continuă pe spate şi îi cuprinse fesele, ţinând-o strâns lipită de el, ca legătura dintre ei să nu fie întreruptă.

Câteva clipe mai târziu, îşi dădu seama că ea dormea profund, cu capul cuibărit sub bărbia lui, cu gura peste locul unde lui îi bătea inima. Zâmbi – era mai mulţumit decât fusese vreodată.

Mâna ei se odihnea într-o parte, iar el se întinse pentru a-şi împleti degetele cu al ei, intenţionând să-i tragă complet braţul peste el. Când îi atinse palma, se încruntă şi apoi înălţă capul în vreme ce îi ţinea mâna în sus în lumina

slabă a lumânărilor care străluceau.

Palma şi chiar degetele erau distruse. Erau roşii şi încă aveau urme de sânge unde pielea fusese ruptă. O întoarse ca să vadă mai bine şi apoi înjură când văzu băşicile sparte.

Furia îi fierbea prin vene, înlocuind mulţumirea de mai devreme cu mânia. Nu avea să mai tolereze asta, indiferent ce argumente aducea Rorie. Eveline nu avea să păţească nimic rău, naiba să-i ia pe cei din clanul lui! Dacă ei nu puteau vedea comoara care le fusese dăruită, atunci erau toţi nişte proşti. Iar el nu suporta proştii. Era de ajuns.

Avea să rezolve problema asta chiar în ziua următoare.

Capitolul 32

Eveline se trezi tresărind şi pentru o clipă fu aşa de dezorientată, încât nu se putu aduna. Apoi zâmbi, cuibărindu-se la pieptul soţului ei. Braţul lui era aruncat posesiv peste corpul ei.

Închise ochii şi îi inhală mirosul. După ultimele zile, avusese nevoie disperată de ceea ce el îi oferise cu o seară înainte. Tandreţe. Iubire. Gesturile lui îi arătaseră, mai mult decât ar fi putut să o facă vorbele vreodată, că o preţuia. Că ea însemna ceva mai mult decât o soţie cu care fusese obligat să se însoare.

Poate că într-o zi… Oftă melancolică. Poate că într-o zi avea să îi câştige iubirea. Oh, să poată auzi acele cuvinte! Să le audă cu adevărat. Gândul acela o făcu să simtă o durere direct în inimă, care aproape o copleşi.

Nu se gândise prea mult la faptul că îşi pierduse auzul. La început, plânsese destul de mult şi chiar se întrebase dacă era pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele ei. Dar, pe măsură ce trecuse timpul, acceptase faptul că nu mai avea să audă vreodată. Nu avea să mai fie niciodată normală şi nici să audă lucrurile pe care le luase de-a gata.

Muzica. Vocea mamei ei. Tachinările fraţilor. Şi bubuitul vocii tatălui ei, plin de răbdare pentru fiica lui cu spiritul liber.

Dar acum ar fi dat orice să poată auzi cuvinte de dragoste din partea soţului ei. Dacă nu de iubire, măcar de afecţiune. Voia să poată auzi lucrurile pe care le vedea în ochii lui şi pe care le simţea când el o atingea.

Se putea ca el să nu ajungă niciodată să o iubească aşa cum tatăl ei o iubea pe mama ei, dar poate că acel gen de iubire nu exista. Ştia din poveşti auzite de mult de la mama ei că nu fusese aşa mereu între ea şi tatăl lui Eveline. Căsătoria lor fusese aranjată, aşa cum erau multe, iar la început nici unuia nu-i plăcuse aranjamentul.

Dar cu timpul ajunseseră să se iubească atât de aprig pe cât se pot iubi doi oameni, iar Eveline crescuse cu beneficiul acelei iubiri şi devoţiuni. Voia asta pentru ea însăşi. O dorea cu o ferocitate pe care nici nu o putea articula. De asta fusese aşa de hotărâtă să nu se căsătorească niciodată cu Ian McHugh, pentru că ştiuse fără urmă de îndoială că nu era un bărbat care avea să o trateze vreodată bine, cu atât mai puţin cu iubire sau cu afecţiune.

Povestea mamei care ajunsese să-l iubească pe tatăl ei şi dragostea lui îi ofereau lui Eveline speranţa că şi ea putea găsi o iubire ca a lor cu războinicul ei Montgomery.

Da, Eveline visa, dar îşi pusese în minte să obţină acceptarea clanului. A lui. Şi nu avea să se oprească până ce nu o obţinea. Chiar dacă era nevoie să cureţe tot castelul dintr-un capăt în celălalt şi să-şi rupă mâinile până ce ajungeau aspre şi pline de bătături, avea să o facă fără regrete.

Această determinare o făcea să se dea jos mai devreme din patul cald şi de lângă soţul ei, când ar fi vrut doar să-l trezească într-un mod pe care şi l-ar fi amintit zile întregi.

Se ridică tremurând, se îmbrăcă repede şi apoi aprinse focul ca Graeme să se trezească într-o cameră confortabil. Apoi coborî scările, pregătită pentru altă zi de

chin.

Se întrebă ce sarcini avea să-i aducă ziua aceea. Poate că Nora urma să o pună să cureţe oalele de noapte. Se cutremură la acel gând, dar era posibil să se întâmple.

Nora păru surprinsă să o vadă şi nu îşi ascunse reacţia. Eveline ar fi putut jura că văzuse vinovăţie în ochii femeii mai în vârstă, dar alungă iute ideea aceea ridicolă. Nora era un supraveghetor dur, iar Eveline se îndoia că îi păruse vreodată rău de vreo femeie aflată sub supravegherea ei.

— Bună dimineaţa, zise cântat Eveline, hotărâtă să fie veselă în ciuda impulsului de a fugi cât de repede putea înapoi sus şi de a se arunca sub păturile calde.

Nora o privi nemulţumită şi apoi îi făcu semn să vină spre locul unde stăteau ea, Mary şi alte două femei mai tinere ale căror nume Eveline nu le cunoştea.

— Poţi să ajuţi cu pregătirea mesei de dimineaţă, zise Nora. Este ceva destul de simplu. Biscuiţi cu ovăz şi pâine cu un pic de terci pentru cei care vor.

Eveline oftă uşurată. Chiar era ceva destul de simplu şi nu părea o ameninţare pentru mâinile ei dureroase.

După ce primi instrucţiuni de la Mary cum să modeleze biscuiţii cu ovăz, se cufundă în sarcina ei, hotărâtă să nu arate niciun pic de reticenţă. Descoperi repede că pregătirea mâncării pentru o hoardă înfometată de războinici nu era o treabă uşoară.

Încercările ei de a modela biscuiţii nu erau la fel de reuşite ca ale lui Mary, dar trebuia să fie de ajuns şi să aibă acelaşi gust. Nu îşi putea imagina pe cineva discutând despre cum felul cum arăta ceva aşa de neapetisant precum un biscuit cu ovăz.

După ce termină amestecul pentru biscuiţi, ridică ochii şi descoperi că bucătăria era goală, iar femeile dispăruseră.

Se încruntă, îşi şterse mâinile de fuste şi privi în jur pentru a se asigura că nu-i scăpase ceva ce ar fi trebuit să pregătească pentru micul dejun.

Graeme îi atinse braţul, dar ea refuză să ridice ochii.

Nu voia ca el să vadă ruşinea şi umilinţa din ochii ei şi nici nu voia să cedeze în faţa lacrimilor care ameninţau să curgă. Se uită în schimb în jos la biscuiţii cu ovăz deformaţi din faţa ei şi fu tentată să-i arunce prin încăpere.

Masa tremură, iar când ea ridică privirea, văzu că Graeme plecase de la masă. Acele lacrimi detestate cu care se luptase aşa de mult îi licăreau în ochi. Cât de mult îi ura pe toţi! Totul fusese perfect între ea şi Graeme, iar acum el era furios, şi ea se simţea aşa de umilită încât voia să moară.

Fusese o idioată încrezătoare, dornică să le facă pe plac, hotărâtă să îşi câştige un loc în inimile oamenilor din noul ei clan, când un asemenea lucru nu avea să fie niciodată posibil.

Bowen se întinse peste masă şi îşi puse mâna peste palmele ei. Eveline îşi întoarse privirea spre el, luptându-se cu lacrimile. Dar nu voia să-i lase să afle cât de mult o răniseră. La naiba cu toţi!

— Eveline, nu este furios pe tine, zise Bowen cu o expresie blândă.

— Mă urăsc, şopti ea. Toţi mă urăsc şi nu se poate face nimic în privinţa asta. Graeme nu-i poate face să mă accepte. Vreau să mă duc acasă.

Teague se ridică dintr-odată, se întoarse şi plecă de la masă. Eveline închise ochii în faţa coşmarului în care i se transformase rapid viaţa. Viitorul ei. Niciodată nu-i păruse aşa de întunecat ca acum.

— Nu-mi este foame, anunţă ea. Am nevoie de nişte aer proaspăt.

Înainte ca Bowen să mai spună ceva, ea se întoarse, iar el tăcu.

Eveline plecă de la masă, dar se retrase spre cealaltă intrare, cea care dădea în spatele castelului.

Era o poartă de acces ce dădea spre pajiştea din spate, unde se jucau deseori copiii. Nu era nimeni pe acolo aşa de devreme, iar ea se putea plimba dincolo de cotitura râului, unde curgea în zigzag pe pământurile Montgomery şi tăia terenul accidentat al pantei din spatele castelului.

Avea nevoie de o plimbare lungă. Departe de ceilalţi. Departe de dispreţul, ridiculizarea şi jocurile copilăreşti la care apelau pentru a o face să se simtă o proastă. Nu voia să mai fie obiectul lor de amuzament. Puteau să putrezească toţi în iad. Pentru prima dată, înţelegea ura clanului ei faţă de Montgomery. Nu întâlnise niciodată o adunătură de oameni mai îngrozitoare.

Capitolul 33

Graeme era aşa de furios încât fu nevoit să iasă în curte pentru a se calma, altfel se temea că putea răni pe cineva. Niciodată nu fusese aşa de mânios pe membrii clanului. Niciodată nu fusese cuprins de o furie aşa de neputincioasă. Voia să-i strângă de gât pe toţi.

Devastarea şi ruşinea din ochii lui Eveline îl nimiciseră. Văzând rănile făcute în palmele ei de ticăloşiile femeilor din clan, ca să nu mai menţioneze celelalte abuzuri pe care le suferise, îşi dorea să le plătească la fel.

— Graeme, s-a întâmplat ceva?

Se întoarse şi îl văzu pe părintele Drummond stând la câţiva paşi distanţă, cu o expresie de îngrijorare pe chipul său tânăr.

— Da, izbucni Graeme, care nu voia să dea mai multe detalii.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă blând preotul. Eram în drum spre sală pentru micul dejun şi apoi urma să mă văd cu Rorie în camera de corespondenţă. Fata este hotărâtă să înceapă lecţiile imediat. Mă tem că o să mă ţină prizonier până când o să ştie să citească şi să scrie.

Încercarea părintelui Drummond de a destinde momentul eşuă pentru că Graeme continua să fiarbă. Însă îşi temperă cuvintele, pentru că părintele Drummond era un om cumsecade. Un om al lui Dumnezeu nu merita furia lui.

— Du-te la Rorie, zise Graeme. Este mai bine să nu vadă ce o să se întâmple.

Părintele Drummond îl privi îngrijorat, dar se întoarse şi intră în castel, aşa cum ordonase Graeme. Acesta plecă în căutarea celui mai în vârstă om al său. Douglas Montgomery fusese un om bun şi loial chiar dinainte de moartea tatălui lui Graeme. Servise cu dăruire sub Robert Montgomery şi transmisese acea loialitate asupra lui Graeme când el devenise căpetenie.

Se duse la căsuţa lui Douglas, una dintre multele aliniate pe panta dealului de lângă castel.

Ciocăni tare, aşteptând nerăbdător să apară Douglas. O clipă mai târziu, bărbatul mai în vârstă deschise uşa. Ochii i se întunecară de grijă când îl văzu pe Graeme stând acolo.

Fără a-i da răgazul de a vorbi, Graeme rosti un ordin concis:

— Cheamă toţi oamenii clanului până la ultimul şi adună-i în curte. Vreau fiecare bărbat, femeie şi copil. Şi îi vreau în cinci minute. Oricine lipseşte îmi sfidează cuvântul şi o să suporte consecinţele.

Douglas ridică din sprâncene, dar nu puse la îndoială ordinul căpeteniei.

— Îi adun imediat, căpetenie.

Graeme încuviinţă din cap, apoi făcu stânga împrejur şi se întoarse în curte, aşteptând adunarea. Bowen şi Teague tocmai ieşiseră din castel când el se întoarse în curte.

În curând se auzi chemarea, care răsună peste castel şi era transmisă cu o urgenţă care nu mai fusese folosită de când cei din clanul Montgomery fuseseră asediaţi.

— Ce ai de gând? întrebă încruntat Bowen în timp ce se apropia de Graeme.

— Ştiu că eşti furios, frate, dar gândeşte-te ce spui înainte de a acţiona, îl avertiză Teague.

— Să mă gândesc? mârâi Graeme. Ce gândesc este că niciodată nu am fost mai ruşinat de clanul meu cum sunt acum. Niciodată nu mi-au dat motive să fiu ruşinat. Dar

ceea ce i-au făcut unei femei inocente face de ocară întregul clan.

Bowen oftă.

— Ştiu asta, dar nu reacţiona la furie. Ia-ţi un moment să te calmezi înainte de a le vorbi.

— I-ai *văzut* mâinile? întrebă Graeme. Ai văzut umilinţa şi tristeţea din ochii ei? Dumnezeu îmi este martor că mă dezgustă că s-a întâmplat în interiorul pereţilor acestui castel şi că eu am permis asta. Sunt la fel de vinovat ca ei pentru că am stat şi i-am lăsat să o trateze astfel.

— Nu ai aprobat asta, zise tăios Teague.

— Nu, dar nici nu am prevenit, iar acum trebuie să trăiesc ştiind că i-am permis soţiei mele să fie crunt abuzată de oamenii mei.

Curtea începu să se umple pe măsură ce oamenii clanului intrau cu expresii temătoare. În aer se simţea tensiunea, iar murmurele se auzeau precum un zumzet de şoapte în aerul rece al dimineţii.

După câteva minute, Douglas se apropie cu gura într-o linie fermă.

— Sunt toţi adunaţi, căpetenie. I-am chemat chiar şi pe cei care patrulau la graniţele noastre.

Graeme încuviinţă din cap.

— Prea bine. Mulţumesc, Douglas. Poţi să te retragi acum.

Douglas se retrase lângă ceilalţi bărbaţi mai în vârstă, dar toţi arătau neliniştiţi şi circumspecţi. Graeme rareori îşi arătase temperamentul. Credea ferm că, dacă erai căpetenie, nu trebuia să-ţi laşi acţiunile controlate de emoţii. În acea zi însă nu avea o asemenea preocupare sau gândul de a se abţine.

Urcă treptele castelului şi se întoarse să-şi privească clanul. Da, erau adunaţi cu toţii, înghesuiţi în curtea care arăta gata să explodeze. Fu nevoit să îşi tempereze furia, dar voia ca toţi să vadă cât de mânios era. Sosise momentul să simtă biciuirea limbii lui şi fierbinţeala furiei lui.

— Am fost clar când am luat-o pe Eveline Armstrong de soţie că trebuie să primească respectul pe care îl merită ca soţie a mea şi stăpână a acestui castel. Până astăzi, clanul pe care ea îl consideră acum al ei şi-a bătut joc de ea, a ridiculizat-o, a înşelat-o şi a trădat-o. Nu sunteţi mai buni decât cei din clanul Armstrong.

Din mulţimea adunată se ridicară o serie de exclamaţii de uimire şi şoapte de indignare. El le ignoră pe toate şi continuă, uitându-se la fiecare membru.

— Nu o să tolerez relele tratamente asupra soţiei mele. Nu vă mai menajez şi nu vă mai tolerez sentimentele de indignare şi ură că trebuie să acceptaţi o Armstrong printre voi. S-a purtat cu demnitate şi eleganţă şi doar a fost politicoasă. A avut un zâmbet pentru oricine i-a ieşit în cale. Iar voi, în schimb, aţi bârfit-o, aţi făcut-o să se simtă îngrozitor şi să nu fie bine-venită. Aţi manipulat-o şi i-aţi folosit ardoarea de a-şi câştiga un loc în clanul nostru ca să o umiliţi şi mai mult.

Se opri şi se uită la femeile clanului cu o privire dură până când începură să se foiască şi să privească în altă direcţie. Nora pălise, iar Mary refuza să ridice privirea. Celelalte femei aveau expresii de vinovăţie, şi pe chipurile câtorva se citea clar disperarea.

— Aşa că de acum înainte, orice – şi chiar mă refer la *orice* – abatere socotită de mine nu o să scape nepedepsită. Aveţi de ales. Ori încetaţi cu comportamentul vostru ticălos, ori părăsiţi acest clan şi o să fiţi proscrişi pentru totdeauna. Nu o să mai purtaţi numele Montgomery şi nici nu o să vă mai bucuraţi de protecţia care vă este conferită prin el.

— Nu poţi face asta! exclamă Macauley Montgomery.

Graeme se uită la el, aruncându-i o privire care îl făcu să pălească. Făcu iute un pas înapoi până când ajunse lângă soţia lui, una dintre femeile mai tinere care făcuse parte din grupul care o tratase rău pe Eveline.

— Asta-i o provocare? întrebă Graeme pe un ton ucigător de rece. Să ştiţi un lucru: orice dezacord o să fie considerat o provocare directă la conducerea şi la poziţia mea de căpetenie. Lupta o să fie până la moarte.

— N-nu, se bâlbâi Macauley. Ai sprijinul meu, căpetenie.

— Chiar îl am? întrebă el. Îşi plimbă privirea, cuprinzând întreaga curte. Am sprijinul vostru? Sau sunteţi împotriva cuvântului meu?

Se auziră câţiva negaţii din mulţime.

— Este clar că *nu* am sprijinul vostru, zise Graeme pe un ton glacial. Să mă sprijiniţi înseamnă să-mi sprijiniţi soţia şi pe stăpâna voastră. Nimic din ceea ce aţi făcut nu poate fi considerat sprijin pentru Eveline. Ar fi bine să ţineţi minte că orice greşeală faţă de ea este o greşeală faţă de mine. Orice abuz faţă de ea este un abuz faţă de mine. Orice insultă adusă ei este o insultă adusă mie.

Apoi se întoarse spre Nora şi o scoase în evidenţă din mulţime.

— Din acest moment, eşti eliberată de îndatoririle tale. Nu o să mai supraveghezi femeile din castel, nici nu o să te mai bucuri de privilegiile de care te-ai bucurat până acum. Te poţi alătura celorlalte femei care nu mai servesc în castel.

Nora rămase cu gura căscată şi izbucni imediat în lacrimi. Soţul ei puse un braţ în jurul ei să o aline şi se uită cu răutate spre Graeme.

Teague scoase sabia şi fu în faţa soţului Norei înainte ca Graeme să apuce să reacţioneze la lipsa evidentă de respect. Ţinea lama la gâtul celuilalt bărbat, arătându-şi dinţii.

— Nu o să te porţi cu lipsă de respect faţă de căpetenia noastră. Orice bărbat care este împotriva fratelui meu răspunde în faţa mea!

Bowen făcu şi el un pas în faţă cu sabia scoasă.

— Şi în faţa mea.

— Şi a mea, zise Douglas încet.

Unul câte unul, soldaţii mai în vârstă făcură un pas în faţă să stea lângă Graeme.

— A sosit momentul să încetaţi să vă mai purtaţi ca nişte copii, zise Douglas pe un ton ferm. Robert Montgomery ar fi ruşinat de modul în care clanul său a

tratat-o pe soţia căpeteniei. El nu ar fi aprobat niciodată o asemenea ură faţă de o femeie inocentă, care nu a făcut nimic rău, ci doar s-a născut într-un clan duşman. Este singurul păcat al lui Eveline. Am văzut cu propriii ochi eforturile ei de a lua ce e mai bun din situaţia asta neplăcută. Este momentul ca voi, restul, să vă deschideţi ochii şi minţile şi să daţi la o parte ura asta lipsită de sens.

— O respectaţi sau plătiţi consecinţele, jură Graeme. Acum mergeţi şi vedeţi-vă de treburile voastre şi gândiţi-vă la tot ce am zis, apoi faceţi o alegere. Dumnezeu îmi e martor că eu nu o să mai arăt niciun pic de clemenţă!

Oamenii din clan se împrăştiară, grăbindu-se spre îndatoririle lor. Câteva femei se îndepărtară cu chipurile în lacrimi. Dar el nu avea nicio compasiune. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la mâinile distruse ale lui Eveline, iar furia urla în el din nou.

— S-a făcut, zise Bowen încet. Nu o să-ţi mai încalce cuvântul de vreme ce le-ai spus foarte clar care sunt consecinţele.

Graeme încuviinţă din cap.

— Da, s-a făcut. Nu o să-mi încalc cuvântul.

Teague încuviinţă şi el din cap.

— Da, ştiu.

Graeme se uită spre fratele lui.

— Dar nu eşti de acord.

Teague clătină lent din cap.

— Am văzut ce au provocat acţiunile lor. Sunt la fel de dezgustat ca ţine de felul în care au tratat fata. Nu merită să fie tratată aşa. Mă tem că i-au frânt spiritul. Nu mi-a plăcut ce am văzut în ochii ei când şi-a dat seama ce s-a întâmplat.

Lui Graeme i se strânse stomacul. Nici lui nu-i plăcuse ce văzuse în ochii lui Eveline şi se ruga doar să nu fi intervenit prea târziu.

— A spus că vrea să plece acasă, rosti Bowen încet. A fost ultimul lucru pe care l-a zis înainte de a pleca de la masa din sală.

Graeme înjură şi strânse degetele în pumn.

— Graeme!

Ridică ochii şi o văzu pe Rorie făcându-şi loc printre câţiva oameni ai clanului în încercarea ei de a înainta de la intrarea în castel. Se grăbi, cu o grimasă pe chip.

— Unde este Eveline? M-am dus să o chem pentru prima noastră lecţie şi nu o găsesc nicăieri.

Graeme se încruntă.

— Era în sală acum puţin timp. Ai căutat-o în camera ei?

Rorie încuviinţă din cap.

— Da, sigur că am căutat. M-am uitat chiar şi din turn spre locul unde coteşte râul. Este unul dintre locurile ei preferate de vizitat. Dar nu am văzut nici urmă de ea.

— A ieşit din castel pe uşa din spate, zise Bowen. A zis că are nevoie de aer proaspăt. Am presupus că se duce acolo unde merge deseori când iese din castel.

— Întoarce-te la lecţia ta, Rorie, ordonă Graeme. Mă duc să o caut pe Eveline.

— Vrei ca eu şi Teague să te ajutăm să o cauţi? întrebă Bowen.

Graeme se opri o clipă.

— Nu, este posibil să nu fie departe. Vă chem dacă am nevoie de ajutor. Am nevoie… să vorbesc cu ea. A supărat-o tot ce s-a întâmplat.

Teague şi Bowen încuviinţară din cap, semn că înţeleseră.

— Este o fată bună, spuse Teague aspru. A fost mai mult decât puteam să suport să-i văd mâinile, suferinţa din ochi.

Graeme strânse din buze.

— Da, este mai mult decât pot eu să îndur şi nu o să permit ca ea să mai fie rănită aşa, chiar dacă asta înseamnă să pedepsesc fiecare persoană care nu mă ascultă.

Capitolul 34

După o căutare rapidă în imediata apropiere a castelului, stomacul lui Graeme se strânse într-un ghem. Se duse să-şi ia calul. Hotărând că aveau să acopere mai mult teren dacă fraţii săi îl ajutau până la urmă, îi trimise spre nord, în vreme ce el o luă prin spatele castelului în direcţia râului.

Aproape că nu o văzu în vreme ce trecea de o ridicătură care dădea spre graniţa clanului Armstrong în depărtare. Era chircită pe un pat de flori de câmp, cu genunchii strânşi la piept în vreme ce se uita în direcţia pământurilor familiei ei.

Era o privelişte tristă – privirea ei era distantă, iar părul zbura în vânt. Nu-l văzuse, şi el nu voia să o sperie apropiindu-se călare.

Merse cât de aproape îndrăzni şi apoi descălecă repede, lăsându-şi calul să pască în vreme ce venea spre ea.

Bărbia ei se odihnea pe genunchi. În timp ce se apropia, văzu urmele lăsate de lacrimi pe obrajii ei. Blestemă, furia urlând din nou în el.

Rămase în picioare o vreme, privind-o, dintr-odată nesigur pe el. Ce putea să-i spună? Cum putea el oare să îndrepte toate relele care îi fuseseră făcute?

La masă, văzuse ceva în ochii ei când ea îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit niciodată să primească sarcina de a aduce buştenii grei pentru focul din sală şi că femeile îi dăduseră dinadins sarcini imposibile în încercarea de a o face să se simtă proastă şi nedorită. Era ceva ce nu mai văzuse în expresia ei.

Văzuse resemnare.

Înfruntase cu rezistenţă situaţia în care fusese obligată să intre, ceea ce îl surprinsese pe Graeme şi îl făcuse să o respecte şi mai mult. I-ar fi fost simplu să dea frâu liber resentimentelor, să nutrească la fel de multă ură faţă de el şi de ai lui cum ei nutreau ei pentru ea.

Dar ea nu făcuse nimic din lucrurile astea. Încercase din greu să se integreze în noul ei clan. În schimb, efortul ei

fusese batjocorit.

Acea expresie din ochii ei, care îi spunea că într-un final renunţase şi că era înfrântă, îl speria pentru că simţea cum îi scapă înainte să o aibă cu adevărat.

De parcă îi simţi prezenţa, ea îşi întoarse capul şi privirile li se întâlniră. În ochii ei era tristeţe. O tristeţe profundă, care îl făcu să-l doară puternic măruntaiele.

Veni spre ea, micşorând distanţa dintre ei. Ea nu aşteptă ca el să spună ceva. Imediat ce fu la o distanţă rezonabilă, îi auzi vocea moale, suferindă adusă de vânt.

— Vreau să plec acasă.

Prima lui reacţia fu să strige „Nu!” Avu nevoie de toată puterea pentru a nu face asta. Gâtul îi fu sugrumat şi strâns neîndurător de un pumn rece de teamă. Nu era fericită. Chiar şi un prost putea să vadă că se simţea îngrozitor.

Făcu un efort să rămână calm când se aşeză lângă ea. Era cocoţată pe o piatră plată în mijlocul florilor. Iarba era mai înaltă pe pajiştea aceea mică, unde erau mai puţină ardezie şi piatră care să împiedice iarba şi florile să crească.

Se lăsă pe pământ lângă ea, dar atenţia ei era concentrată asupra unui punct îndepărtat. Se uita spre pământurile tatălui ei cu o privire aşa de plină de dor încât lui i se puse un nod în gât.

— Ştiu că nu este posibil, zise ea cu o voce strangulată de lacrimi. Dar nu mai vreau să fiu aici.

El încercă să îi ia mâna, dar când degetele lui îi atinseră palma, ea şi-o retrase şi îşi strânse ambele mâini în poală. Privirea ei era îndreptă în jos, refuzând să se uite la Graeme, ceea ce nu-i permitea să vorbească cu ea.

Se instalară nerăbdarea şi panica. Nu se putea lupta cu asta dacă ea refuza să comunice. Dacă renunţase cu adevărat, ce îi rămânea de făcut?

Nu putea – nu voia – să o lase să plece. Indiferent ce trebuia să facă, ea avea să rămână lângă el.

Şi totuşi, gândul că ea era nefericită îi sfâşia inima. Nu era atât de lipsit de egoism încât să-i ofere libertatea. O

voia doar pentru el. Lângă el. În patul lui în fiecare noapte. În braţele lui. Numai faptul că o vedea avea un efect ciudat asupra lui. Oricine se putea uita la Eveline şi nu zâmbea era un bărbat mai dur decât el. Era o rază de soare în cea mai posomorâtă zi. Umplea un gol din inima lui la care nici nu se gândise.

Nu o putea lăsa să plece.

Veni mai aproape de ea şi apoi se întinse pentru a-i cuprinde cu blândeţe bărbia ca să-i întoarcă chipul în direcţia lui. Ea îşi coborî ochii în mod automat, dar el aşteptă, ţinând-o acolo până când ridică ochii fără tragere de inimă şi îi întâlni privirea.

— Dă-mi o şansă să te fac fericită, Eveline!

Ea făcu ochii mici şi apoi se încruntă, de parcă încerca să înţeleagă mai bine cuvintele.

Graeme îi dădu drumul bărbiei şi apoi îi atinse pielea moale a obrazului cu dosul degetelor.

— Ştiu că nu ai avut parte de o adaptare uşoară.

Ea pufni, răsfrângându-şi buzele.

— Da, ştiu, este o situaţie de neînţeles.

Eveline încuviinţă din cap, iar el se îngrijoră că preferase să nu vorbească, de parcă se retrăgea în lumea protectoare pe care şi-o clădise înainte.

Se ridică în picioare şi întinse mâna spre ea. Privi curioasă spre el, dar nu îşi puse mâna într-a lui.

— Hai să ne plimbăm, Eveline.

Ea ezită o clipă îndelungată şi apoi întinse lent mâna ca el să o ajute să se ridice. Îl copleşi uşurarea. Nu-i întorcea spatele. Cel puţin nu încă.

O ajută să se ridice, privi în spate pentru a vedea unde păştea calul şi apoi o luă în direcţia opusă, ca prezenţa calului să nu o neliniştească.

Băgându-i mâna sub a lui, o conduse pe pajişte şi în sus pe pantă, unde o faleză se iţea spre graniţa dintre pământurile Montgomery şi Armstrong. Nu-i scăpă felul nostalgic în care se uita la râul ce şerpuia prin mica vale, marcând graniţa dintre stăpânirile celor două clanuri.

Apoi se întoarse pentru a fi faţă în faţă, dar îi păstră

mâinile într-ale lui, pentru că nu voia să existe distanţă între ei.

Îi întoarse cu blândeţe palmele în sus, cu dosul pe palmele lui, expunând carnea crudă şi rănită. Ridică o mână, îşi lipi gura de pielea rănită şi sărută fiecare centimetru de carne, trecu peste fiecare zonă cu băşici şi sfâşiată.

Apoi îi ridică şi cealaltă mână şi făcu acelaşi lucru.

Când termină, îi puse palmele pe pieptul lui, prinse în mâinile lui, cu degetele cuprinzându-i încheieturile. Se asigură că ea se uita la el înainte de a vorbi.

— Înţeleg de ce vrei să mergi acasă. Nici măcar nu te învinovăţesc. Nu ai fost tratată bine de clanul meu.

În ochii ei sclipi suferinţa. Buza de jos îi tremura, de parcă încerca din greu să nu plângă din nou.

— Le-am permis să râdă de mine, zise ea, frângând în sfârşit tăcerea.

— Nu, ripostă el ferm. Ai venit în acest clan dispusă să laşi deoparte ura sau teama. Ai acceptat o căsătorie din obligaţie şi ai fost hotărâtă să iei partea bună dintr-o situaţie foarte dificilă. Ai fost smulsă din sânul familiei tale şi din tot ce îţi era cunoscut şi drag. Cu toate astea, nu ai permis ca asta să-ţi întunece judecata asupra noului tău clan. Nu pot spune acelaşi lucru despre clanul meu şi nici despre mine. Am greşit, Eveline. Am greşit şi vreau să am ocazia de a îndrepta aceste greşeli faţă de tine.

— Nu-i poţi face să mă accepte, zise ea pe o voce joasă, pe care el se chinui să o audă. Nu poţi schimba ce este în inimile lor. Credeam… Oftă. Credeam că, dacă încerc suficient de mult, dacă depun efort… Am greşit.

Înfrângerea din cuvintele ei îl sfâşie. Niciodată nu se simţise aşa de neajutorat – şi nu era un sentiment plăcut. Era obişnuit să dea un ordin şi ca acel ordin să fie urmat fără întrebări, fără contestaţii. Greşise crezând că putea la fel de uşor să le ordone oamenilor lui să-i accepte soţia. Era obişnuit să fie ascultat, să nu-i fie contestat cuvântul. Acum înfrunta sarcina ce părea imposibil de depăşit de a schimba gândirea unui întreg clan şi de a-i elibera de ura care exista

de ani întregi.

— Eveline, începu el. Vocea i se sugrumă în timp ce încerca să-şi controleze emoţiile. Am greşit crezând că o să fie o problemă simplă. Este vina mea că nu am tratat situaţia cu mai mult tact şi consideraţie. Inspiră adânc şi continuă, cu inima bătându-i în piept ca o tobă. Îmi doresc căsnicia asta. Eu preţuiesc… această căsnicie. Te preţuiesc pe tine. Am greşit crezând că mentalităţi adânc înrădăcinate pot fi schimbate în câteva zile. Dar nu vreau să renunţi, pentru că eu nu renunţ. O să facem să funcţioneze. Şi vreau să crezi în mine, dacă nu în altceva. Locul tău este aici. Cu mine, lângă mine. Am nevoie să crezi asta în inima ta, pentru că asta este în inima mea.

Când îl privi, lui Eveline îi crescu pulsul. Privirea lui era serioasă, iar ea văzu în ochii lui mai mult, ceva ce nu îşi imaginase că avea să vadă într-un războinic precum Graeme.

Văzu că implora şi era vulnerabil.

— Şi eu vreau să fiu aici cu tine, şopti ea, cuvintele prinzându-i-se şi zgâriindu-i gâtul. Dar ei nu mă vor. Mă urăsc. Mereu o să mă urască pentru cine sunt şi eu nu pot schimba circumstanţele naşterii mele. Nu le-aş schimba nici dacă aş putea. Îmi iubesc familia. Sunt mândră de moştenirea mea. Nu are de ce să-mi fie ruşine. Când Graeme vru să vorbească, ea îşi retrase mâna din strânsoarea lui şi apăsă blând cu un deget pe buzele lui pentru a-l face să tacă. Am privit această căsnicie cu sentimente amestecate. M-am simţit uşurată că o să fiu mereu protejată de un aranjament cu Ian McHugh. Te-am privit şi am văzut pe cineva lângă care m-am simţit în siguranţă, chiar dacă erai duşmanul cel mai urât al clanului meu. Dar mi-a fost teamă pentru că ştiam că o astfel de uniune era imposibilă. Şi am avut dreptate. Clanul tău nu o să mă accepte niciodată. Mereu o fi în conflict cu ei din cauza mea. Un clan destrămat o să cadă pe câmpul de luptă. Dacă nu ai sprijinul lor total, cum te poţi baza pe ei că o să-şi facă datoria când o să vină momentul să-i protejeze pe oamenii tăi? Ea inspiră adânc şi continuă cât

mai avea curaj să spună tot ce avea pe sufletul. Cu toate astea, am sperat şi eu, pentru că am văzut ocazia de a nu mai fi laşă şi de a trăi într-o minciună care mă ţinea captivă. O minciună a dus la alta până când a devenit imposibil să scap din înşelătoria pe care eu am început-o. Am sperat că aici pot fi o fată normală, cu un soţ bun şi că într-un final pot să am copii şi să-mi construiesc o viaţă dincolo de realitatea din propriul clan. Dar, ca şi tine, am crezut că o să fie simplu. Chiar am crezut că, odată ce clanul tău o să vadă că sunt dispusă să las deoparte diferenţele şi o să muncesc pentru a le câştiga acceptarea şi respectul, ura din trecut poate fi uitată. A fost un gând prostesc. Nu este posibil aşa cum nu este posibil ca oamenii din clanul meu să accepte un Montgomery printre ei.

Graeme îi cuprinse chipul cu mâinile, având o expresie aprigă, ochii scăpărându-i cu hotărâre.

— Nu este imposibil. Dă-mi timp, Eveline. Nu te pot lăsa să pleci, dar nici nu vreau să fii nefericită. Jur că o să ai mereu sprijinul meu necondiţionat şi pe al fraţilor mei. Cu timpul, clanul o să depăşească mentalitatea pe care o are acum. Este prea repede să judecăm. Amândoi am recunoscut că e nevoie de timp să schimbăm convingerile şi inimile celorlalţi. Tot ce-ţi cer este să ai încredere că o să te protejez.

Strânsoarea lui deveni mai puternică. El îşi coborî chipul până când ajunseră ochi în ochi, iar privirea lui ardea pe pielea ei.

— Dă-mi o şansă, Eveline! Asta-i tot ce-ţi cer. Mai dă-mi timp şi, dacă atunci când vine iarna o să te simţi tot ca acum, o să te duc înapoi la familia ta şi nu o să-ţi mai cer nimic. Chiar eu o să te duc tatălui tău şi o să jur în faţa lui Dumnezeu să respect tratatul. O să respect jurămintele căsătoriei noastre, dar o să te las să trăieşti departe de mine.

Ea înghiţi în sec pentru că durerea din inima ei creştea. Nu voia nimic mai mult decât să rămână cu Graeme. Credea chiar că ajunsese să-l iubească în scurta perioadă petrecută împreună, dar era suficient? Putea să

spere vreodată că avea să-i câştige iubirea, iar dragostea lui putea fi suficientă să eclipseze purtarea restului oamenilor din clan?

Dar ce o aştepta acasă? Era obligată să le explice totul părinţilor, fraţilor, alor ei. Aveau să fie fericiţi că nu fusese afectată de accident aşa cum îi lăsase să creadă, dar apoi aveau să se simtă dezamăgiţi de înşelătoria ei.

Ce îi rămăsese în propriul clan? Voia un soţ şi copii. Voia să se elibereze de viaţa pe care fusese obligată să o trăiască din cauza propriilor temeri şi minciuni. Dacă acestea erau lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult, atunci şi-ar fi refuzat pentru totdeauna şansa la iubire, la a avea copii şi propriul statut într-un clan dacă se întorcea acasă.

Se eliberă din strânsoarea lui Graeme şi se întoarse într-o parte, uitându-se la terenul vălurit. Existenţa îi fusese condusă de frică. Frică, înşelătorie, minciuni. Nu se trăia aşa.

Aici cel puţin totul era sincer. Nu, nu o plăceau. Nu o acceptau. Dar putea ea să schimbe asta? Era dispusă să parcurgă un drum foarte dificil dacă la final răsplata era eventuala acceptare a noului ei clan?

Voia să fie lângă mama ei, dar nu mai era o fetiţă lipită de fustele mamei. Robina era o femeie foarte înţeleaptă, iar Eveline avea nevoie de sfatul ei mai mult decât niciodată.

Dar era momentul să stea pe propriile picioare, să nu se mai ascundă în spatele propriului clan şi al protecţiei pe care i-o oferise mereu. Nu, lucrurile nu aveau să fie uşoare aici, dar nu era dispusă să renunţe aşa de uşor doar pentru că se răsese de ea.

Obosise să alerge. Obosise să se ascundă şi să caute protecţia altora. Poate că era momentul să ia atitudine şi nu în spatele soţului ei, obligându-l să fie împotriva propriului neam pentru a o apăra.

Se întoarse, cu intenţia clară de a-i spune lui Graeme decizia ei, când o mişcare îi atrase atenţia. Se încruntă şi se uită dincolo de el, văzând un bărbat călare venind peste

movilă. Purta un coif care îi făcea imposibil chipul de recunoscut.

Spre groaza ei, acesta ridică o arbaletă şi îşi îndemna calul înainte.

Ţipă pentru a-l avertiza pe Graeme, dar el auzise deja copitele şi se întorsese rapid, scoţându-şi sabia.

Strigă ceva. Ea nu-i putea vedea buzele, dar vibraţia îi bâzâi în urechi. Apoi el o împinse, iar ea căzu la pământ.

Eveline se ridică, temându-se de ce era mai rău, cu inima în gât. Călăreţul se opri şi trase o săgeată în direcţia lui Graeme.

— Nu! urlă ea.

Graeme se aruncă într-o parte, cu sabia încă în mână, dar săgeata îi pătrunse în umăr. Căzu la pământ cu o bufnitură şi capul i se lovi de una dintre aflorimentele zimţate împrăştiate peste tot pe pajişte.

Eveline se ridică îngrozită, uitându-se la călăreţ, ştiind că nu putea face nimic pentru a preveni propria moarte. Dar primul ei instinct fu să-l protejeze pe Graeme pentru a nu fi rănit şi mai mult.

Urlând tot timpul după ajutor, ea zbură spre Graeme, trăgând de sabia lui grea, care acum stătea lângă el. Ochii lui erau închişi şi sângele mânjea piatra. Săgeata îi ieşise prin umărul stâng.

Groaza îi dădu forţă. Trase de sabie, reuşind să o ridice în vreme ce se puse deasupra corpului lui pentru a fi între el şi intrus. Ţipetele îi ieşeau din gât, dureroase şi crude. Cuvânt după cuvânt.

— Ajutor! Ajutor!

Călăreţul păru speriat de ţipetele ei şi îşi struni iute calul, întorcându-l în direcţia opusă, dar nu înainte ca Eveline să vadă teaca ornamentată din lateral.

Era inconfundabilă, modelul pe care tatăl ei îl comandase pentru fiecare războinic senior al clanului Armstrong. Amorţi când simţurile ei panicate o făcură să îşi dea seama. Soţul ei tocmai fusese atacat de un războinic Armstrong şi chiar acum călărea cât de iute îl ducea calul înapoi spre pământurile Armstrong.

Capitolul 35

Eveline lăsă să-i cadă sabia şi se întoarse spre Graeme, care încă era inconştient la pământ. Căzu în genunchi, ghemuită deasupra lui, neştiind ce să facă, dacă trebuia să-l atingă, îi puse mâna pe cap şi îl întoarse cu blândeţe. I se tăie respiraţia când văzu unde se lovise de piatră. Când sângele îi acoperi degetele, şi le retrase, uitându-se îngrozită.

„Oh, Doamne! Nu muri!”

Nu era sigură dacă rostise cuvintele sau doar le gândise, dar în capul ei încă urla iar şi iar.

Ce putea să facă? Era clar că nu-i auzise nimeni ţipetele de ajutor. Privi înapoi înspre castel, dar nu văzu pe nimeni sosind să o ajute. Dacă se întorcea arcaşul? Nu-l putea lăsa pe Graeme, dar nici nu-l putea ridica pentru a-l duce înapoi la castel.

Îi căzu privirea pe calul lui, care se speriase de ceea ce se întâmplase. Alergase pe o distanţă scurtă, dar acum se îndrepta spre stăpânul lui căzut. Mersul îi era agitat şi părea nervos şi sălbatic.

O cuprinse groaza doar la gândul de a încerca să călărească armăsarul lui Graeme. Cu toate astea, ştia că nu avea altă opţiune. I-ar fi luat prea mult să alerge până la castel. Nu-l putea lăsa pe Graeme neprotejat atâta vreme. Trebuia să aducă ajutoare, altfel murea acolo pe pajişte.

Adunându-şi tot curajul, fugi spre cal. Dar animalul se îndepărtă şi dădu câţiva paşi înapoi când ea se apropie, obligând-o să meargă încet. Ridică mâna, murmurând câteva vorbe să îl liniştească, în încercarea de a-l calma.

După o clipă, reuşi să se apropie suficient ca să apuce frâiele, dar calul se îndepărtă iarăşi, iar ei aproape că îi scăpară frâiele când îi alunecară peste palmele rănite. Doar hotărârea o făcu să ţină de ele când fiecare instinct din ea urla să lase frâiele şi să se îndepărteze de cal cât putea de

mult.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise ea pe un ton disperat. Te rog, te rog, lasă-mă să te încalec!

Ştia că frica ei evidentă nu ajuta deloc la calmarea calului. Înainte ca animalul să fugă ori ca ea să-şi piardă curajul, apucă şaua şi se urcă, cu fustele încurcându-i-se în timp ce încerca să se îndrepte.

Strângând bine de frâie, înfipse călcâiele în pântecul calului şi îl îndemnă înainte. El se smuci în faţă, aproape dând-o jos, dar Eveline era hotărâtă să rămână călare. Îl îndemna mai iute şi mai iute, până când brăzdă periculos terenul şi se agăţă de spatele lui, disperată să nu cadă.

— Mai repede, te rog! şopti ea, cu inima aproape sărindu-i din piept.

Niciodată nu fusese aşa de îngrozită. Imagini de la ultima ei plimbare îi reveniră în minte. Căderea riscantă pe timpul furtunii. Groaza la gândul de a muri şi de a nu fi găsită sau familia ei în jurul corpului ei frânt pe fundul râpei.

Dar îşi înghiţi frica şi se concentra asupra scopului de a aduce ajutoare pentru Graeme.

Imediat ce se apropie de castel, începu să strige după Bowen şi Teague. Ei aveau s-o ajute. Nu i-ar ignora strigătele.

Când se ivi poarta, care rămăsese deschisă pentru că Graeme ieşise călare, îşi coborî capul până când ajunse să îmbrăţişeze gâtul armăsarului, îndemnându-l înainte. Din gât îi ieşeau strigăte disperate, care îi chinuiau corzile vocale.

Trecu val-vârtej peste pod şi intră în curte, unde Bowen, Teague şi o duzină de alţi războinici veniseră în grabă la strigătele ei de ajutor. Nici nu ştia dacă armăsarul avea să se oprească. Îşi dădu seama că, deşi ajunsese la castel, încă putea să moară dacă era aruncată de pe cal.

Calul se opri brusc când Bowen şi Teague îi veniră în întâmpinare, închise ochii şi se ţinu cât putu de bine, dar oprirea bruscă o aruncă peste capul calului.

Ateriză cu o bufnitură care îi zdruncină fiecare os.

Durerea urla prin corpul ei şi nu putea respira. I se tăiase respiraţia şi stătea acolo întinsă, gâfâind şi şuierând.

Bowen apăru deasupra ei, urmat de Teague. Toţi vorbeau deodată, iar ea nu reuşea să se concentreze asupra buzelor ca să ştie ce vorbeau. Singurul gând pe care îl avea era că trebuia să se întoarcă la Graeme. Trebuia să-i ducă ajutoare.

— Graeme! ţipă ea, sperând că avea să se facă auzită în acel zgomot.

Bowen se întinse spre ea, îi prinse faţa şi o forţă să se uite fix la el. Expresia lui era teribilă, iar ochii, aşa de întunecaţi că o făcură să tremure.

— Eveline, spune-mi imediat ce s-a întâmplat! Eşti rănită? Unde este Graeme?

— Arcaş, gâfâi ea, încă neputând să respire bine. Graeme a fost nimerit pe pajişte. S-a lovit la cap când a căzut. A trebuit să-l las. Nu puteam să-l ridic. A trebuit să-l las ca să chem ajutoare!

— Ştt, o linişti Bowen. Ai făcut bine. Poţi să te ridici? Eşti rănită?

Ignorând durerea care îi răvăşea corpul zdrobit, se chinui să se ridice, întinzându-se deja după frâiele calului lui Graeme, care stătea într-o parte, cu nările fremătând în vreme ce pufnea şi sforăia.

Teague o prinse.

— Nu, Eveline! O să rămâi aici. Spune-ne unde-l găsim pe Graeme! Mergem noi după el.

Bowen dădea deja ordine oamenilor şi toţi se grăbeau să încalece. Eveline ignoră ordinul lui Teague şi se desprinse de mâna care o ţinea.

— Vă arăt eu, hârâi ea. Trebuie să-l ajutaţi, vă rog!

Încercă să încalece din nou, dar nu mai avea forţă. Bowen o prinse, iar când ea crezu că avea să o împiedice să urce, o împinse în sus, ajutând-o să încalece.

Fără să mai aştepte, îndemnă calul pe poartă şi peste pod. Alergă peste pajişte, fără să-i pese de durerea sau de teama provocate. Graeme avea nevoie de ea. Putea să moară chiar acum.

De data asta, când se apropie, putu să controleze mai bine calul şi să-l încetinească. Se dădu jos şi se opinti înainte ca animalul să se oprească. Fugi spre corpul nemişcat al lui Graeme şi se aplecă neliniştită deasupra lui, în vreme ce îi aştepta pe ceilalţi să descalece.

Teague şi Bowen îşi făcură loc îngrijoraţi în timp ce-l examinau pe Graeme. Se uitară la rana de la cap, apoi analizară săgeata înfiptă adânc în carnea lui

— Nu-i mort, zise aprig Eveline. Clătină viguros din cap. Nu-i mort!

Teague o ridică şi îşi puse braţul în jurul ei pentru a o sprijini.

— Normal că nu, Eveline, zise el. Îl ducem înapoi la castel. Vraciul a fost deja chemat şi aşteaptă să se ocupe de rănile lui când revenim.

— Dar cum? întrebă ea, privind neliniştită după Teague, unde se adunaseră ceilalţi în jurul lui Graeme.

Teague o trase înapoi şi se uită ferm în ochii ei.

— O să facem o targă şi o să-l ducem înapoi. Nu îţi face griji. Nu o să mai urci pe calul lui. Ai fi putut să mori. O să călăreşti cu mine pentru că nu eşti în stare să mergi.

Ea clătină din cap, refuzând vehement.

— Nu-l las!

Teague vru să o convingă, dar ea îşi întoarse privirea şi trecu de el ca să nu vadă ce îi spunea.

Se grăbi înapoi la Graeme, care era rostogolit pe o targă improvizată pe care bărbaţii urmau să o care înapoi la castel. Imediat ce îl ridicară, ea se aşeză lângă el, întinzându-se după mâna lui.

Bowen insistă ca ea să călărească împreună cu unul din ei, dar Eveline era hotărâtă să nu-l lase pe Graeme, nici în timp ce se întorceau la castel.

Cu un oftat, Bowen urcă pe calul său şi apoi prinse frâiele calului lui Graeme pentru a-l conduce înapoi. Bărbaţii călare îi flancau pe cei care îl cărau pe Graeme, astfel fiind protejat. Eveline ţinu pasul cu ei, strângând mâna soţului ei.

Nu-i plăcea paloarea chipului sau faptul că rana de la

cap încă sângera. Tremura de fiecare dată când privea săgeata care ieşea din umărul lui. Chiar dacă rana în sine nu îi ameninţa viaţa, ar fi putut să cedeze în faţa febrei şi murea în zilele următoare.

Călătoria înapoi păru interminabilă, iar când ajunseră în curte, întregul clan era într-o mare agitaţie.

Rorie îi întâmpină cu ochii roşii de plâns. Părintele Drummond stătea lângă ea, împiedicând-o să fugă spre targa pe care se afla Graeme.

Eveline detesta să o vadă aşa de supărată, dar nu avea timp să îşi consoleze cumnata. Prioritatea ei erau Graeme şi starea lui. Nimic nu era mai important.

Îl duseră sus pe scări în camera lui, iar Eveline se grăbi înaintea lor pentru a trage blănurile de pe pat.

Apoi făcu iute focul şi aprinse câte lumânări găsi, ca încăperea să fie bine luminată pentru ce urma.

Spre surprinderea ei, vraciul nu era o femeie, ci un bărbat tânăr, pe nume Nigel, cam de vârsta părintelui Drummond. Se încruntă când el intră în cameră şi începu să-l examineze pe Graeme. Se duse lângă Bowen pentru a-l întreba despre capacitatea tânărului de a se ocupa de rănile soţului ei.

Bowen o asigură că totul avea să fie bine şi că tânărul războinic era foarte priceput. Mama lui fusese vindecătoarea clanului până când murise iarna trecută şi îi transmisese metodele de vindecare.

Dar pentru Eveline ultima picătură fu când Nora şi Mary intrară în cameră, cu intenţia de a-l ajuta pe Nigel.

— Nu! ţipă Eveline, zburând în faţă pentru a le da afară din cameră. Afară! Nu o să-l atingeţi. Ieşiţi toate! Lăsaţi-l pe soţul meu cu fraţii lui şi cu mine. Nimeni nu o să-l ating fără permisiunea mea. Jur pe tot ce este sfânt că o să tai capul persoanei care mă sfidează!

Fu aşa de tulburată, încât Bowen şi Teague le dădură afară pe celelalte femei din camera lui Graeme. Eveline se duse lângă pat şi se uită stăruitor spre Nigel, care curăţa rana de la cap.

— De ce nu s-a trezit? întrebă ea neliniştită. Este o

rană serioasă? Şi cum rămâne cu săgeata?

Nigel îşi puse cu blândeţe mâinile peste ale lui Eveline.

— Milady, este prea devreme să spunem. Nu cred că rana de la cap este gravă, dar cu cât stă mai mult inconştient, cu atât mă îngrijorează mai tare. Dar trebuie să scot săgeata, deci poate că ar fi mai bine dacă rămâne inconştient măcar până când o fac.

Eveline îşi trase mâinile şi apoi începu să şi le frângă. Bowen îi puse mâna pe umăr şi o strânse pentru a o alina. Se întoarse să se uite la el.

— O să fie totul bine, Eveline! Graeme a trecut prin altele mai rele înainte. O să fie bine. O să vezi.

Lacrimile, pe care se luptase să le ţină sub control, ieşiră la iveală odată cu un hohot de plâns dureros din pricina faptului că ţipase.

— Haide, zise Bowen, atingând-o încă cu blândeţe pe umăr. Dă-i voie lui Nigel să facă tot ce trebuie. Du-te şi aşază-te lângă foc, unde o să te simţi mai confortabil. Ai suferit o cădere teribilă de pe cal, iar Nigel trebuie să aibă grijă şi de tine după ce termină cu Graeme.

Se ridică tremurând, nevrând să-l lase pe Graeme nicio clipă. Ezită, sfâşiată între dorinţa de a se încălzi lângă foc şi a rămâne lângă soţul ei.

Teague îi atinse braţul, iar ea ridică privirea încet spre el.

— Haide, Eveline. Ai suferit un şoc teribil. Nu vreau să fii lângă Graeme când Nigel îi scoate săgeata. S-ar putea să se lupte şi să te rănească fără să-şi dea seama.

Îi permise lui Teague să o conducă până la foc. El luă una din blănurile de pe pat şi i-o puse pe umeri după ce se aşeză pe banchetă.

— Ai vrea ceva de băut? întrebă el.

Îi luă o clipă să înţeleagă cuvintele de pe buzele lui şi apoi clătină din cap.

Se aplecă deasupra focului, cu privirea mereu asupra soţului ei în timp ce Nigel se pregătea să-i scoată săgeata. În acelaşi timp, probabil că Graeme se ridicase, pentru că îi

văzu pe Teague şi pe Bowen mişcându-se repede pentru a-l imobiliza şi a-l ţine jos.

Eveline duse o mână la gură pentru a-şi înăbuşi ţipătul. Cu greu se abţinu să nu fugă lângă Graeme. Voia ca el să ştie că ea era acolo. Dacă se gândea că îl abandonase? Mai rău, dacă văzuse şi el ce văzuse ea şi credea că se afla în spatele ataculuí?

Îi ieşi din gât un geamăt destul de sonor, pentru că Teague şi Bowen întoarseră amândoi capetele ca să se uite la ea.

— S-a trezit o clipă, Eveline, spuse Bowen. E un semn bun.

Se agăţă de mica rază de speranţă şi trase blana mai bine în jurul ei, în vreme ce se uita la Nigel cum tăia coada săgeţii, lăsând băţul neted împins în partea cealaltă a umărului lui Graeme. Avea să rămână o rană cu o gaură, dar una mai mică decât dacă trăgeau pe unde intrase săgeata.

Fiorii îi străbătură tot corpul. Tremura incontrolabil şi îi clănţăneau dinţii.

Nu ştia sigur cât stătu acolo, tremurând şi legănându-se înainte şi înapoi. Nigel se lăsă în sfârşit pe spate, cu mâinile pline de sânge, dar ţinând săgeata care se oprise în umărul lui Graeme.

Apoi începu să cureţe rănile şi să le coasă.

Bowen şi Teague se îndepărtară de patul lui Graeme şi veniră să se aşeze de o parte şi de alta a lui Eveline. Se aşezară cu faţa, ca ea să le vadă feţele amândurora.

— Eşti bine? întrebă Teague, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

Fu nevoie de un moment îndelungat ca ea să-i înţeleagă vorbele. Bowen şi Teague schimbară priviri îngrijorate, dar ea încuviinţă într-un final din cap.

Vorbiră despre alte lucruri, dar Eveline era prea amorţită ca să înţeleagă. Ştia că aveau întrebări. Da, voiau să ştie totul, iar ea trăia îngrozită de ceea ce trebuia să le spună.

Închise ochii, dorindu-şi doar să evadeze din coşmarul

în care fusese aruncată. Graeme nu putea muri. Nu putea.

Bowen îi atinse braţul, dar ea rămase cu privirea spre patul în care stătea soţul ei. În cele din urmă, Bowen şi Teague se ridicară şi plecară. Ea n urmări cu privirea o clipă, doar ca să vadă ca discutau despre acţiunile imediate şi că aveau să iasă cu oamenii să cerceteze zona după intrus.

Un fior se făcu simţit profund în venele ei.

Războiul era inevitabil când aveau să afle adevărul.

Capitolul 36

Eveline refuza să plece de lângă Graeme. Refuza să doarmă. Refuza să mănânce. Rămase neclintită lângă patul lui în vreme ce el se trezea şi aluneca iarăşi în inconştienţă.

Bowen şi Teague renunţaseră să o mai roage să se odihnească. Nici măcar ea nu ştia cum era capabilă să rămână conştientă. Doar prin forţa voinţei reuşea să rămână dreaptă şi să se ocupe de Graeme.

Refuză până şi ca Nigel să o examineze după ce căzuse de pe calul lui Graeme. Vedea şi singură că era plină de vânătăi din cap până în picioare. Dar nu simţea nimic rupt. Era rigidă şi o durea tot corpul dacă se mişca prea repede. Îi venea să urle, însă stătea mai mult lângă patul lui şi putea suporta destul de bine disconfortul provocat de durere.

Probabil că era iarăşi considerată nebună de oamenii din clanul lui Graeme, dar nu-i păsa. Refuza cu dârzenie să permită cuiva să intre în camera lui, cu excepţia fraţilor, a lui Rorie, a părintelui Drummond şi a lui Nigel.

Graeme era... al ei. Singura persoană din clanul lui care o făcuse să se simtă bine-venită de la bun început. Se luptase pentru ea. Stătuse pe panta dealului şi îi ceruse o şansă să o facă fericită. Poate că, dacă ea nu ar fi fost aşa de prinsă în propria suferinţă, soţul ei nu ar fi fost acum întins pe pat, cu o rană provocată de o săgeată şi cusută.

Se simţea egoistă, umilă şi vinovată. Cineva din propriul clan încercase să-i omoare soţul. Nimeni din clanul Montgomery nu făcuse ceva aşa de mişelesc. Poate că îşi bătuseră joc de ea, o făcuseră să muncească până la epuizare, dar nimeni nu încercase să o rănească. Poate că nu o acceptaseră, dar nu ridicaseră niciodată mâna la ea.

Cu toate astea, propriul ei clan făcuse ceva rău. Îi venea să plângă.

Soarele nu răsărise încă în a doua zi după accidentul lui Graeme, iar Eveline stătea pe patul lui, fiindu-i frig şi durând-o tot corpul. Trebuia să se ocupe de foc, dar îi fusese teamă să facă prea cald în cameră în caz că Graeme făcea febră.

Se trezise pentru o clipă pe timpul nopţii şi păruse să o recunoască. Chiar vorbise, dar buzele lui abia se mişcaseră, iar ea nu putuse să citească ce spusese. Frustrată de incapacitatea de a-l auzi, se aplecase peste el şi îl îndemnase să vorbească mai clar, dar nu fu prea mult conştient.

Îi atinse fruntea şi descoperi că era fierbinte şi uscată. O teamă de gheaţă îi umplu pieptul. Se rugase neîncetat să nu facă febră. Curăţase şi bandajase rana de multe ori, în efortul de a preveni infectarea rănii.

Nigel avea o mână abilă şi cusăturile erau strânse şi curate, închizând eficient rana pentru ca, în cele din urmă, carnea să se vindece. Lovitura de la cap nu fusese suficient de adâncă încât să fie nevoie de cusături, dar exista un cucui mare care o îngrijora pe Eveline.

Ştia prea bine ce daune putea provoca o rană la cap.

Fu nevoie de toată forţa şi hotărârea ei să se ridice de pe pat ca să umezească cârpele şi să i le pună pe frunte. Se simţea ca o femeie bătrână, strâmbă şi epuizată. Chiar se mişca precum o femeie în vârstă, cocoşată, cu muşchii protestând la fiecare centimetru.

Degetele ei bâjbâiră neîndemânatice spre urciorul cu apă de lângă lavoar. Puse câteva cârpe în lighean şi ridică urciorul pentru a turna apa şi a le umezi.

După ce le stoarse, se grăbi să revină lângă pat, puse

o cârpă pe fruntea lui Graeme, apoi începu să-i şteargă corpul cu restul de cârpe reci.

Văzu cu coada ochiului cum se deschide uşa şi întoarse capul, pregătită să-şi apere teritoriul, dar se relaxă când îi văzu pe Bowen şi pe Teague intrând în cameră.

— Cum se simte? întrebă Bowen când se apropie suficient de pat ca Eveline să-l vadă.

— Febră, răspunse ea.

Continuă să-i tamponeze pieptul, gâtul şi umerii, dar propriii umeri erau căzuţi de disperare.

Teague îi atinse obrazul, făcând-o să se întoarcă din nou spre el.

— Trebuie să vorbim cu tine, Eveline. Este foarte important să ne povesteşti ce s-a întâmplat. Nu am găsit nicio urmă a bărbatului despre care zici ca a tras în Graeme.

Simţi groază în stomac, lucru accentuat şi de faptul că nu mâncase de două zile.

— Eveline? Bowen se încruntă şi îngenunche lângă pat, cu chipul la nivelul ei. Pari temătoare. Trebuie să ştii că aici eşti în siguranţă. Nu o să permitem să fie atacat castelul.

— Mă supără ce trebuie să vă spun, şopti ea.

În timp ce vorbea, luă cârpa cu care îl şterse pe Graeme şi o strânse în mână.

Bowen se întinse după mâna ei, frecând-o între palmele lui pentru a-i încălzi degetele îngheţate.

Înghiţi greu. Lacrimile i se adunară în ochii fiindcă ştia că tot ce urma să spună avea să-i frângă inima. Familia pe care o iubea încercase să-i omoare soţul pe care îl iubea. Nu avea să fie pace, pentru că fraţii lui Graeme nu aveau să lase un asemenea atac nepedepsit. Urmau să riposteze şi să declanşeze războiul.

Ambele clanuri aveau să fie declarate proscrise şi vânate până la exterminare.

I-ar fi aşa de uşor să spună că nu văzuse nimic, dar refuza să protejeze clanul care se purtase fără onoare.

Juraseră în faţa lui Dumnezeu şi a regelui. Semnaseră

un tratat cu sânge. Şi familia ei încălcase acel jurământ sacru.

Teague trase un scaun din partea cealaltă a camerei şi îl aşează lângă pat ca să stea lângă Bowen şi să-l vadă. Era foarte încruntat şi o privea.

— Ce este? întrebă Teague. Ce ştii despre atac?

Ea inspiră adânc şi apoi se concentră asupra ambilor fraţi, rugându-se să nu o urască pentru ceea ce trebuia să mărturisească.

— Bărbatul care a tras în Graeme purta o teacă pe care tatăl meu a confecţionat-o pentru oamenii lui. Era ornată şi avea negreşit simbolul numelui Armstrong.

Bowen se dădu înapoi, iar Eveline tresări, ca şi cum se aştepta ca el să se descarce pe ea. Poate că se aştepta la asta. Îşi întoarse chipul, hotărâtă să protejeze singura parte din ea care nu era groaznic de învineţită.

Stătea acolo tremurând, cu ochii închişi şi aşteptând. Apoi o mână caldă îi cuprinse bărbia şi o întoarse mai puţin blând către Bowen. Teague era consternat, iar privirea ei se mută repede de la el la Bowen, aşteptându-i reacţia.

Când văzu furia de pe chipul lui, vru să închidă din nou ochii, dar el o zgâlţâi repede, forţând-o să se uite în continuare la el.

— Dumnezeule, ai crezut că te lovesc? întrebă Bowen cu neîncredere pe chip. Credeai că o să mă răzbun pe tine pentru ce au făcut ai tăi?

În ochii ei se adunară lacrimi. Îi alunecară pe obraji şi ridică o mână tremurândă pentru a le şterge, dar Bowen ajunse primul, mutându-şi mâna de la bărbia ei pentru a-i şterge cu blândeţe urma de lacrimi. Ea privi înapoi spre Teague, dându-şi seama că era consternat, dar nu pentru ce mărturisise ea, ci pentru că ea se temuse de urmări.

— Îmi pare rău, zise ea.

Cu gâtul iritat, cuvintele îi ieşiră greu.

Umerii lui Bowen se clătinară când inspiră adânc. Apoi privi spre fratele său şi reveni cu privirea la Eveline.

— Eşti sigură că era unul dintre oamenii tatălui tău?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu i-am putut vedea faţa. Purta un coif de luptă. Dar venea dinspre graniţa Armstrong şi s-a întors în aceeaşi direcţie când a fugit. Nu ştiu care i-a fost intenţia. S-a oprit când eu am început să ţip şi când am ridicat sabia lui Graeme. Apoi şi-a întors calul şi a plecat repede spre pământurile Armstrong. Dar am văzut teaca. Este un amestec de metal şi de piele şi doar soldaţii mai în vârstă au onoarea de a le purta. Sunt rezervate celor care îşi dovedesc valoarea în luptă. Este un lucru scump, aşa că e râvnit în clanul nostru.

Teague înjură, întorcându-şi chipul pe jumătate, ca Eveline să nu vadă tot ce spunea.

— Ce o să se întâmple? se sufocă ea. Ce au făcut este o declaraţie de război. Dacă răspundeţi, tratatul e încălcat, iar ambele clanuri sunt declarate proscrise de rege.

Bowen îi cuprinse obrazul şi apoi îi luă mâinile într-ale lui. Îi strânse degetele într-un gest de alinare, apoi vorbi:

— Cel mai important lucru aici este ca ţie să nu-ţi fie teamă de mine sau de Teague. Nu o să te rănim, Eveline. A fost nevoie de mult curaj să ne spui adevărul. Mulţi s-ar fi prefăcut că nu ştiu sau ar fi zis pur şi simplu că nu au văzut nimic. Am văzut loialitatea ta faţă de Graeme şi de clanul nostru. Nimeni nu o să dea vina pe tine pentru ce a făcut tatăl tău.

Ea îşi strânse buzele, cuprinsă de nelinişte.

— Nu înţeleg de ce ar face aşa ceva. Nu aş fi crezut niciodată că tatăl meu ar acţiona fără onoare.

Teague se încruntă din nou şi îşi strânse gânditor buzele.

— Şi eu sunt confuz. Dacă tatăl tău voia să-l omoare pe Graeme, de ce a trimis un om care purta ceva ce arăta clar că era un soldat Armstrong? Modul în care omul a atacat te face să crezi că voia să o facă în aşa fel încât vina să nu pice pe clanul Armstrong, dar cu toate astea, purta teaca pe care ai descris-o. Dacă nu-i păsa cine ştia de intenţia lui, de ce nu şi-a condus întreaga armată împotriva castelului nostru? De ce să lanseze un atac atât de laş? Războinicul probabil că a aşteptat zile întregi să facă asta.

Bowen se încruntă şi se lăsă pe spate, luându-şi mâna de pe a lui Eveline.

— Crezi că a fost o înscenare ca şi cum atacul ar fi venit din partea unui soldat Armstrong?

Eveline făcu ochii mari.

— Cine ar face aşa ceva?

— Oricine este circumspect în privinţa uniunii celor mai puternice două clanuri din Scoţia, rosti Teague.

În inima lui Eveline tresări speranţa.

— Deci crezi că a fost cineva care s-a dat drept soldat Armstrong?

— Este posibil, răspunse Bowen. Dar de unde a făcut rost de o teacă despre care tu zici că e dată doar celor mai valoroşi războinici Armstrong?

Eveline îşi muşcă buza de jos, cu chipul încruntat.

— Nu ştiu.

— Se pare că tatăl tău are de răspuns la nişte întrebări, spuse Teague cu o expresie serioasă.

Eveline privi nervoasă spre Graeme, ai cărui ochi erau încă închişi.

— Ce o să facem atunci?

— O să aşteptăm până când îşi revine Graeme şi o să se simtă suficient de bine pentru a decide asupra problemei, zise Bowen. Între timp, o să înmulţim patrulele la graniţă şi o să trimitem câţiva dintre cei mai buni războinici să scotocească ţinuturile după un soldat singur care poartă o teacă Armstrong.

— Da, fu Teague de acord. Când Graeme o să fie suficient de bine să audă povestea, o să decidă ce o să facem. Un tratat de sânge nu este ceva neînsemnat, iar dacă tatăl tău a încălcat înţelegerea noastră de pace, asta înseamnă război, indiferent dacă regele a interzis acest lucru. Nu o să tolerăm un astfel de act de trădare contra căpeteniei noastre.

Eveline îşi coborî privirea, dar Bowen se întinse să-i atingă braţul, atrăgându-i atenţia înapoi la el.

— Ştiu că te doare, Eveline. Este clanul tău, sunt cei pe care îi iubeşti. Nu plecăm chiar acum împotriva clanului

Armstrong pentru că avem îndoieli. Dar o să investigăm şi o să aşteptăm decizia lui Graeme. Oricum o să vrea să-l confrunte pe tatăl tău, să audă ce are de zis despre asta.

Eveline încuviinţă din cap.

— Este corect. Nu vreau să cred asta despre tatăl meu. Ar trebui să aibă ocazia să-şi apere numele şi onoarea.

— Ar trebui să te odihneşti acum, Eveline, insistă Teague. Ţi-ai depăşit limitele, poate vedea oricine.

Ea clătină din cap hotărâtă.

— Nu-l las. Acum are febră şi este mai important decât oricând să nu plec de lângă el.

Bowen oftă, dar nu continuă discuţia. Se ridică şi Teague şi împinse scaunul la locul lui, în apropierea ferestrei.

— Trebuie să plecăm ca să ne ocupăm de acest lucru. Dacă Graeme se trezeşte oricât de puţin, trimite imediat după noi.

Eveline încuviinţă din cap şi apoi răsuflă uşurată când cei doi fraţi ieşiră din cameră.

Se ridică pentru a umezi din nou cârpele şi reveni lângă patul lui Graeme pentru a-l şterge din nou.

— Grăbeşte-te şi fă-te bine! şopti ea. Îmi este frică, Graeme. Nu vreau să fie război între clanurile noastre.

Capitolul 37

Mai trecură două zile până când febra lui Graeme cedă în sfârşit. Eveline rămase în tot acest timp în camera lor, fiindu-i teamă să se aventureze în mijlocul clanului. Acum deja ştiau toţi că era posibil să fi fost tatăl ei cel care plănuise atacul asupra lui Graeme. Le dăduse un motiv în plus să o urască. Nu că păreau să aibă nevoie de unul.

Capitulase într-un final în faţa extenuării absolute şi adormise, aşezându-se în pat lângă Graeme cu o oră înainte de răsărit. El se foi lângă ea, făcând-o să se

trezească imediat. Lumina slabă a răsăritului intra printre blănurile care fuseseră date parţial la o parte.

Ea privi în jos şi văzu că Graeme deschisese ochii şi avea broboane de transpiraţie pe frunte. Când trase de blănuri, ea văzu că întregul lui corp era transpirat.

— Graeme! Oh, Graeme! exclamă ea, nefiind sigură că putea fi auzită.

Gâtul încă o durea şi era umflat chiar şi la câteva zile după atac şi o durea de fiecare dată când încerca să vorbească.

Se aplecă peste el, atingându-l, simţindu-i transpiraţia – nu mai era uscat şi fierbinte!

Privirea lui confuză rămase asupra ei un moment îndelungat şi apoi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti? întrebă Eveline.

Sprâncenele lui se uniră ca şi cum se gândea profund. Apoi obrajii i se colorară şi ochii îi scăpărară de furie. Îi prinse umerii, ţinând-o strâns în vreme ce părea că el o examina de răni.

— Eşti bine? întrebă el. Te-a rănit? Ce s-a întâmplat după ce m-a străpuns săgeata?

— Graeme, nu trebuie să-ţi mişti braţul! îl certă ea.

Îi luă braţul stâng de pe umăr şi îl aşeză la loc pe pat. În ochii lui se văzu un fulger de durere şi apoi privi nerăbdător la bandajele de la umăr.

— Răspunde-mi, Eveline. Eşti bine?

Ea îi atinse obrazul, mângâindu-i linia fermă a maxilarului. Uşurarea era atât de copleşitoare, încât se simţi slăbită din cauza ei.

— Sunt foarte bine, zise ea. Tu ne-ai speriat pe toţi.

Încruntătura lui se adânci.

— De cât timp sunt la pat?

— De patru zile. Este un adevărat miracol că sunt doar patru zile. Ai avut febră şi mă aşteptam să dureze mai mult.

Încercă imediat să se ridice, dar ea îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi îl împinse la loc cu o încruntare

aprigă.

— Nu o să te mişti din patul ăsta! strigă ea.

El tresări şi făcu ochii mari când auzi cât de sonoră fu cererea ei. Eveline îşi dădu seama că vorbise tare, dar voia să se asigure că se face înţeleasă.

Graeme se aşeză pe perne şi apoi o privi intens, studiind-o de sus până jos.

— Arăţi groaznic, Eveline. Mi-ai spus o minciună? Ai fost rănită când am fost atacat?

Era pur şi simplu prea mult. Totul o lovi dintr-odată. Uşurare. Epuizare. Frică. Atât de multă uşurare, izbucni în lacrimi.

Îl văzu pe Graeme încercând să se ridice prin strălucirea umezelii care îi acoperea ochii, apoi îşi lăsă capul pe spate şi strigă ceva. O clipă mai târziu, fraţii săi intrară în grabă, iar Bowen o ridică de pe pat, cuprinzând-o în braţe.

Dar ea nu se putea opri din plâns. Era ca şi cum toată forţa o părăsise în clipa în care ştiu că Graeme avea să fie bine.

Şi apoi un alt braţ o cuprinse şi fu condusă spre bancheta de lângă foc.

Spre surprinderea ei, când ridică capul, Nora stătea acolo, lângă foc. Aruncă nişte buşteni şi îi aprinse. Apoi se întoarse şi o străpunse pe Eveline cu o privire hotărâtă.

— Ştiu că probabil o să ţipi şi o să încerci să mă dai afară din camera căpeteniei, fato, dar nu ai forţa să o faci, iar de data asta o să fiu de neclintit. A sosit clipa să aibă cineva grijă de tine. Ai fost la căpătâiul lui zile întregi. Nu ai mâncat. Nu ai dormit. Te doare corpul de la căzătură şi, mă scuzi, dar arăţi îngrozitor.

Pe obrajii lui Eveline alunecară alte lacrimi. Era aşa de obosită încât nu mai avea energie să facă altceva decât să stea acolo şi să plângă. Era a doua persoană care în câteva minute îi spunea cât de groaznic arăta.

Nora se ridică, aşteptând cu mâinile în şolduri ca Eveline să-şi şteargă faţa. Când fu sigură că se uita la ea, continuă să vorbească.

— Îţi datorez nişte scuze, fato. Toţi ţi le datorăm. Dar acum nu este timp pentru asta. Este important să nu te îmbolnăveşti şi tu şi să avem grijă de căpetenie.

Eveline vru să protesteze, dar Nora ridică mâinile.

— Nu zice nimeni că nu ai făcut o treabă bună îngrijindu-l. N-am văzut niciodată un apărător mai dârz. Dar el îşi revine, iar acum este în patul ăla, vrând să ştie ce este în neregulă cu tine.

Eveline încercă să se întoarcă ca să-l asigure pe Graeme, dar Nora o prinse de braţ şi o ţinu ferm pe loc, în vreme ce se aşeză pe banchetă lângă ea.

— Nu, nu o să mai stai nicio clipă pentru a avea grijă de căpetenie. În curând, o să-şi revină. Tu ai nevoie să fii îngrijită şi am de gând să spun ce gândesc în faţa tuturor.

Eveline nu putea face nimic decât să se uite şocată la vehemenţa celeilalte femei.

— Nu mai poţi continua aşa. Ai nevoie de mâncare. Ai nevoie de odihnă. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine şi să se asigure că eşti în regulă. Poţi să cedezi elegant şi să ne laşi pe mine şi pe celelalte femei să ajutăm sau o să-i pun pe fraţii căpeteniei să te lege de pat. Şi o s-o fac cu binecuvântarea căpeteniei imediat ce o să audă tot ce ai făcut în ultimele zile.

Eveline se încruntă.

— Teague şi Bowen nu ar face aşa ceva.

Nora ridică dintr-o sprânceană.

— A fost ideea lor, milady. Tocmai urcam să luăm problema în mâinile noastre când am auzit căpetenia strigând după noi. Ştiu că ai făcut destul. Toţi putem vedea asta. Eu am insistat să vin la tine. Măcar atât îţi datorez. Nu o te dezamăgesc pe tine sau pe căpetenia noastră. Ţi-o jur!

— De ce eşti aşa de drăguţă cu mine acum? întrebă Eveline, frecându-şi gâtul care o durea în timp ce scotea cuvintele înecându-se.

Privirea Norei se înmuie şi vinovăţia i se citi în ochi.

— Este vina mea. E vina tuturor. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-am fi gonit. Chiar şi aşa, ai luptat vitejeşte pentru căpetenia noastră. Nu ai permis ca

acţiunile noastre să afecteze loialitatea ta faţă de el. Îmi este foarte ruşine. Nu eu am fost persoana mai bună, ci tu. Dacă-mi mai dai o şansă să îndrept greşelile, jur că nu o să regreţi.

Eveline se uita nedumerită la femeia mai în vârstă. Chiar părea sinceră. În ochii ei erau regrete şi o vinovăţie sinceră, iar ridurile şi liniile de pe chipul ei păreau mai pronunţate.

— Îmi este foame, începu Eveline.

Nora zâmbi.

— Normal că îţi este. Nu ai mâncat nimic de zile întregi. Acum vreau să vii jos cu mine. Mary pregăteşte un bol cu tocană de vânat fierbinte chiar cum. După ce mănânci, femeile o să te ducă la baie ca să înmoi în apă fierbinte muşchii ăia care te dor. După ce terminăm, Nigel o să te examineze ca să se asigure că totul este bine şi că nu suferi de nimic ce nu poate îndrepta un somn bun. După aceea te poţi odihni cu căpetenia, dar să fie clar, dacă nu dormi, o să te scot din cameră şi o să te încui în alta! Îţi torn o poţiune pe gât dacă trebuie.

Eveline râse la privirea hotărâtă a Norei şi apoi se strâmbă din pricina dureri din gât.

— Biată fată, zise Nora, cu compasiunea în ochii ei. Ţi-ai rănit gâtul cât ai urlat. Te-am auzit prin tot castelul când călăreai şi cereai ajutor. A fost un lucru curajos din partea ta să încaleci calul căpeteniei. Este o brută mare, iar tu eşti îngrozită de cai. Tot castelul vorbeşte despre asta. Toată lumea ştie cât de curajoasă ai fost când ţi-ai apărat căpetenia. Cred că unora le este un pic frică de tine.

Buzele lui Eveline tresăriră. O amuza să creadă că îi era teamă cuiva de ea. Privi înapoi spre Nora, studiind-o cu atenţie.

Asta era şansa ei, cea pe care o aşteptase. Putea să se agaţe de furia ei şi să refuze să o ierte. Sau putea să se ridice deasupra furiei şi umilinţei şi să o ia de la capăt.

Se întinse după mâna Norei şi o strânse.

— Îţi mulţumesc. Tocană de vânat şi o baie fierbinte sună minunat acum.

Nora o ajută să se ridice, iar Eveline aproape căzu. Nu mai avea forţă. Fusese vitează până în clipa în care îşi dăduse seama că Graeme nu mai avea nevoie de ea, iar acum era la capătul puterilor.

Când se întoarseră, văzu expresia aprigă a lui Graeme, furia şi grija din ochii lui. Era ridicat în fund, cu pernele în spate şi înconjurat de fraţii săi. Dar privirea lui nu o părăsi nicio clipă.

— Vino aici, ordonă el.

Cu ajutorul Norei, reuşi să meargă la pat, dar genunchii îi tremurau rău, temându-se că nu putea rămâne în picioare.

El întinse spre ea braţul drept şi o trase pe pat până când ea ajunse lângă coapsa lui.

— O să asculţi tot ce îţi zic ei, rosti el. Nu o să faci nimic altceva decât să ai grijă de ţine de acum înainte. Ne-am înţeles? Bowen mi-a zis că ai căzut de pe cal. Pentru Dumnezeu, iubito, ce a fost în capul tău să te urci pe bestia aia când tu eşti îngrozită de cai? Te-ar fi putut omorî. Se opri. Pieptul i se opintea din pricina efortului, dar în ochi i se vedea hotărârea. Te duci jos, mănânci şi apoi faci o baie fierbinte, cum a zis Nora. Apoi te întorci în camera asta, la mine, ca Nigel să te poată examina cum trebuie. După aceea te odihneşti până când îţi dau eu voie să te ridici din pat. Şi dacă zici ceva împotrivă, îi las pe Bowen şi pe Teague să facă ce cred ei că e necesar ca să îmi urmezi ordinele.

Eveline făcu ochii mari şi apoi, spre nedumerirea ei, Graeme o trase cu forţă spre el şi o sărută puternic şi profund. Când în sfârşit îi dădu drumul, gândurile ei erau aşa de confuze că nu putea judeca limpede.

— Acum du-te, zise el. Şi vino repede înapoi la mine ca să nu-mi fac griji legate de starea ta!

Capitolul 38

Imediat ce Eveline ieşi din cameră, Graeme se întoarse spre fraţii săi.

— Spuneţi-mi adevărul. Vreau să ştiu totul. Cum este Eveline? A fost rănită?

— Nu ştiu, zise cu sinceritate Teague. A refuzat orice fel de ajutor. A fost preocupată doar de tine şi de însănătoşirea ta. A căzut rău de pe cal, dar s-a ridicat, s-a suit din nou pe el şi ne-a condus la tine.

Graeme înjură chiar când durerea îl săgetă în umăr.

— N-ar fi trebuit să o laşi. Ar fi trebuit să vă ocupaţi mai întâi de ea.

Bowen râse.

— Nu ţi-ai văzut micuţa soţie, frate! Întregului castel i-a fost teamă să o contrazică. Urla ca o dementă de fiecare dată când cineva intra în camera ta. Nu lăsa pe nimeni în afară de mine, Teague, Rorie, părintele Drummond şi Nigel, iar părintele era primit doar dacă nu încerca să-ţi dea ultima împărtăşanie. Nu a lăsat pe nimeni să susţină, nici măcar pentru o clipă, ideea că nu o să supravieţuieşti. A fost o adevărată privelişte.

— Ne-ai speriat pe toţi, rosti Teague serios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Graeme. Totul e în ceaţă pentru mine. Îmi aduc aminte că Eveline a striga la mine, iar când m-am întors şi mi-am scos sabia, am văzut un bărbat călare apropiindu-se. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am aruncat într-o parte ca să evit săgeata şi apoi m-am lovit la cap. Altceva nu mai ştiu.

— Eveline ţi-a speriat atacatorul strigând ca din gură de şarpe, apoi ţi-a luat sabia, pregătită să se lupte pentru a te proteja. Călăreţul a fugit şi apoi Eveline s-a aruncat pe calul tău şi a călărit urlând întregul drum până la castel. A intrat în viteză în curte şi apoi calul tău a aruncat-o peste cap. Ne-a dus înapoi la tine şi te-am cărat pe o targă. A refuzat să călărească înapoi cu Bowen şi a mers alături de tine întregul drum. De atunci nu a plecat de lângă tine. A refuzat mâncarea şi nu a dormit.

— Nebună mică, zise Graeme. Ce m-aş face fără ea? Nu pot să o pierd.

Rostise cu voce tare înainte să se gândească mai bine cum să-şi exprime sentimentele faţă de Eveline. Era furios pentru că ea îşi asumase asemenea riscuri şi tremura de frică, pentru că-şi dăduse seama că ar fi putut să o piardă aşa de uşor.

Bowen şi Teague nu răspunseră la declaraţia lui, dar el văzu în ochii lor că ştiau.

— Cine a făcut asta? L-aţi găsit? întrebă Graeme.

Fraţii lui mai mici schimbară priviri neliniştite.

— Spuneţi-mi! izbucni el.

— Pentru Eveline a fost mai dificil decât crezi tu, zise Bowen pe o voce mai joasă.

Graeme înlemni, iar venele îi îngheţară.

— Ai zis că nu a fost rănită. A pus mâna pe ea?

Bowen clătină din cap.

— Nu, lucrurile au fost cum ţi le-am povestit. Eveline… a văzut arcaşul. A putut să ne dea detalii despre el.

— Posibile detalii despre el, interveni Teague.

Bowen încuviinţă din cap.

— Da, încă nu ştim ce să credem. Am trimis soldaţi să caute prin zonă şi am adăugat patrule în plus la graniţa noastră ca să garantăm siguranţa clanului, dar nu o să acţionăm în urma informaţiilor pe care ni le-a dat Eveline până ce nu vorbim cu tine.

Graeme clătină confuz din cap.

— Eveline l-a identificat pe bărbatul care a tras în mine, iar voi nu aţi acţionat?

Fraţii schimbară din nou priviri şi în stomacul lui Graeme se adună groaza. Era obosit şi slăbit şi îl înfuria faptul că soţia lui avea aşa de mare nevoie de sprijinul lui, iar tot ce reuşea el să adune să se sprijine pe perne în vreme ce fraţii lui vorbeau. În acest moment, se îndoia că se putea hrăni singur.

— Eveline crede că era cineva din clanul ei, spuse Teague încet.

Graeme fu străbătut de şoc, lucru ce îi dădu un plus de energie.

— Ea v-a zis asta?

Bowen încuviinţă din cap.

— Era devastată, dar nu a ascuns adevărul. Se teme de ce înseamnă asta. La început, ne-am făcut griji că Eveline nu înţelege circumstanţele căsătoriei ei. Înţelege perfect. Ştie că a fost semnat un tratat de sânge şi că, dacă pornim la război, ambele clanuri o să fie declarate proscrise şi o să se pună recompense pe capetele noastre.

— Cu toate astea, a spus adevărul, rosti Graeme cu blândeţe.

— Da, mormăi Teague. Nici măcar nu aş fi dat vina pe ea dacă nu spunea ce a văzut. Nu pot să zic că nu aş fi făcut asta dacă aş fi fost în locul ei.

— Este o fată incredibilă, murmură Graeme.

— Da, este, fu Bowen de acord. Şi îţi este foarte loială, Graeme.

Pieptul lui Graeme se umflă de mândrie. Îşi aminti că, cu câteva clipe înainte să fie lovit de săgeată, o implorase să-i acorde încă o şansă. O implorase să nu se întoarcă la clanul ei. Se părea că ea alesese. Îl cuprinse o satisfacţie sălbatică, întărindu-i forţa slăbită. Îl alesese pe el. În detrimentul propriul clan. Nu minţise ca să-i protejeze pe ai ei. Făcuse lucrul corect şi spusese adevărul.

La fel de repede cum se bucura de acest lucru, realiză care era realitatea şi inima i se prăbuşi.

Dacă Tavis Armstrong ordonase omorârea soţului fiicei lui, asta chiar însemna război. Graeme nu avea să permită ca Armstrong să-i ameninţe clanul. Avea să scalde pământul în sângele clanului Armstrong şi apoi să prezinte problema la regele său.

Dar, dacă făcea asta, cel mai probabil pierdea orice urmă de iubire sau de respect din partea lui Eveline. Cum îl putea iubi pe bărbatul care îi distrusese familia?

Era o dilemă cu care nu crezuse că avea să se înfrunte vreodată.

Nu putea permite că ai lui să fie ameninţaţi, dar cum putea el să distrugă familia lui Eveline? Cum l-ar putea ierta ea vreodată?

Închise ochii şi îşi sprijini capul de pernă.

— Reprezintă o problemă, nu-i aşa? zise Bowen.

— Da, mormăi Graeme. Nu vreau să o pierd. Nu vreau să se uite la mine cu ură. Ar fi mai mult decât aş putea suporta.

— Nici eu nu vreau să se uite la mine cu ură, recunoscu Teague pe o voce joasă. Nu vreau să fiu bărbatul care îi distruge familia. Îmi place de ea, Graeme. A dovedit de ce este în stare de zece ori şi a fost umilită, batjocorită şi muncită până la epuizare. Dar nu a lăsat ca asta să o întoarcă împotriva noastră. Încă ne este loială.

— Câţi bărbaţi pot spune că au o soţie care ar sacrifica aşa de mult pentru soţul lor? întrebă Bowen.

— Eu pot, rosti direct Graeme.

— Am vrut să te întreb acelaşi lucru pe care l-a întrebat Teague când eu şi el am vorbit prima dată cu Eveline despre ce a văzut, zise Bowen.

Graeme îl privi întrebător.

— Zi mai departe.

— Nu ţi se pare ciudat că, dacă Tavis Armstrong a vrut să te omoare în secret, a trimis un bărbat cu însemnele clanului Armstrong?

Teague încuviinţă din cap.

— S-ar putea să fi vrut cineva să pară ca şi cum cei din clanul Armstrong au încercat să te omoare pentru că, dacă omul reuşea, cu siguranţă pornea un război între clanurile noastre şi ar fi reuşit acest lucru. Nu am mai fi fost aliaţi, ranchiunoşi sau nu, şi sunt mulţi cărora, sunt sigur de asta, nu le convine că cele mai puternice două clanuri ale Scoţiei şi-au unit forţele.

— Da, sunt cei care ar prefera să rămânem duşmani de moarte şi să ne luptăm între noi. Dacă am vrea, am putea înfrânge cu uşurinţă orice clan acum, când împreună avem o armată mai mare decât a regelui. Asta cu siguranţă îi preocupă, adăugă Bowen.

Graeme încuviinţă din cap.

— Are sens ce zici. Tavis Armstrong nu este prost. Dar s-ar putea să nu-i pese dacă porneşte un război. Este greu

să aflăm ce e în capul lui până ce nu vorbim cu el despre asta.

— Ce facem? zise Teague. Nu eşti în formă să duci un război.

Graeme fierbea de nerăbdare. Voia să se dea jos din pat acum, să-şi pregătească oamenii de luptă. Dar ştia că ar fi fost inutil drept căpetenie şi războinic. Oricât îl mâhnea să aştepte, ştia că trebuia să o facă.

Dar asta nu însemna că nu putea trimite vorbă lui Armstrong pentru a-i cere o întâlnire în următoarele zile. Era nevoie de câteva zile ca să-şi revină şi să trimită un mesager, cerând o întâlnire pe un teren neutru. Dacă se exprima aşa, Tavis nu avea cum să refuze. Ar fi vrut să ştie dacă fiica lui era bine şi ce îl determinase pe Graeme să ceară întâlnirea.

Când îşi informă fraţii despre planul lui, ei fură de acord şi în ochii lor se citi uşurarea. Nu aveau nicio dorinţă să se războiască, cum nici Graeme nu avea. Cu toate astea, dacă tatăl lui Eveline chiar iniţiase ameninţarea împotriva lui Graeme, lupta era inevitabilă.

Şi o putea pierde pe Eveline.

Îşi ridică braţul stâng, testând rezistenţa şi nivelul de durere al umărului. Îl săgetă o durere puternică, aproape lăsându-l fără aer. Lăsă să-i cadă braţul, inspirând adânc şi respirând sacadat şi constant.

— Asta a fost stupid, mârâi Teague. Nu o să te vindeci dacă nu laşi braţul în pace. Nu ne eşti de niciun ajutor dacă nu poţi sta drept în luptă. Nu poţi grăbi vindecarea, Graeme. Oricât te doare să stai aici întins, asta trebuie să faci.

— Da, ştiu, mormăi Graeme. Şi nu, nu-mi place deloc.

— Petrece timp cu Eveline! Are nevoie de multă grijă acum, zise

Bowen. Nu este bine, Graeme.

Buzele lui Graeme formară o linie strânsă.

— Nu o să facă altceva decât să se odihnească. O să mă asigur de asta.

Uşa se deschise şi Nora dădu buzna înăuntru, privirea

căzându-i imediat pe Graeme.

— Ce este? întrebă el, neplăcându-i privirea ei.

— Rămâi calm, căpetenie. Nigel aduce fata sus.

El se ridică, iar Teague şi Bowen săriră amândoi să-l împingă la loc şi să-l ţină pe perne.

— Ce s-a întâmplat? urlă el.

— A cedat, răspunse Nora. A mâncat şi apoi am pus-o la spălat în baie. Biata fată a leşinat sau a adormit, dar oricum nu am avut cum să o trezim, aşa că am înfăşurat-o într-un cearşaf şi l-am pus pe Nigel să o aducă pe scări. Ah, iată-l! Aici, Nigel, adu-o la căpetenie! O să punem biata fată în pat şi văd mai târziu cum se simte.

Făcu un gest către tânăr, iar el intră în cameră, ţinând corpul slab al lui Eveline în braţe. Părea mică şi delicată în braţele lui. Părea *fragilă*, iar Graeme simţi un fior pe şira spinării.

— Pune-o pe partea cealaltă, ordonă el, dorindu-şi ca ea să se afle între perete şi el însuşi pentru a fi protejată.

Bowen şi Teague se ridicară şi ajutară ca Eveline să fie trecută peste corpul lui Graeme şi aşezată cu blândeţe de partea cealaltă. Era complet învelită în cearşaful de pânză şi i se vedea doar faţa.

Nora îl goni pe Nigel din cameră şi apoi se întoarse să-i gonească şi pe Teague şi pe Bowen. Graeme văzu că Nora avea o intenţie clară şi voia ca toată lumea să iasă din cameră pentru a-i spune ceva.

Îşi expedie fraţii, promiţându-le să-i cheme în scurt timp. După ce plecară, Nora închise uşa şi întoarse o privire tulburată către Graeme. Veni spre pat şi se aplecă să desfacă cearşaful de pe corpul lui Eveline.

— Trebuie să vezi, căpetenie. Biata fată este plină de vânătăi din cap până în picioare. Aproape că am izbucnit în plâns când am dezbrăcat-o pentru spălat. Nu ştiu cum a îndurat durerea în ultimele zile şi nu ştiu cum nu şi-a rupt ceva când a căzut de pe cal.

În vreme ce cearşaful se desfăcea şi se deschidea, lăsând corpul gol al lui Eveline expus privirii lui, i se tăie respiraţia.

Sfinte Dumnezeule! Vânătăi adânci, violete erau pe mare parte din corpul ei. Genunchii şi coatele îi erau zgâriate, iar carnea zdrelită. Şoldurile îi erau aproape negre. Unul dintre umeri începuse să se coloreze într-o nuanţă urâtă de verde. Mai erau câteva vânătăi mici de-a lungul picioarelor şi multiple julituri şi tăieturi pe braţe şi gambe.

— Doamne, Dumnezeule! mormăi el.

— Nu poate oferi mai mult, zise Nora pe un ton solemn.

— Crezi că eu nu ştiu asta? mârâi el. Crezi că aş fi acceptat să se sacrifice aşa pentru mine? Aş fi legat-o de nenorocitul de pat şi i-aş fi turnat chiar eu o poţiune pe gât.

— Asta-i altă problemă, continuă Nora, nici măcar tresărind din cauza furiei lui. Fata a ţipat aşa de mult când a cerut ajutor şi mai târziu când a strigat la oricine încerca să intre în cameră, că şi-a rănit vocea. Ar trebui să o folosească foarte puţin în următoarele zile. Din când în când, o să-i aduc cidru fierbinte. O să-i aline durerea din gât.

Graeme încuviinţă din cap, nerăbdător ca ea să plece. Voia să rămână singur cu Eveline. Voia să o ţină. Să o simtă lângă el. Să aibă confortul corpului ei aproape de el. Durerea nu era aşa de rea când se afla lângă el.

Sosise momentul ca el să aibă grijă de ea. Dăruise mult în ultimele zile. Mult prea mult.

Îşi pecetluise soarta când intervenise ca o leoaică ce îşi proteja puii şi îl veghease cu credinţă. Poate că luase sau nu ultima decizie când îi ceruse timp să îndrepte lucrurile.

Dar acum era a lui. Şi nimic sau nimeni nu avea să intervină între ei. Nici familia ei. Nici clanul lui.

Şi nu avea de gând să renunţe la ea fără o luptă aprigă.

Capitolul 39

Eveline dormi restul zilei, toată noaptea şi până târziu a doua zi dimineaţă. Graeme o ţinu în tot acest timp lângă el cu braţul bun. Dormise şi se trezise, rămânând nemişcat şi concentrându-se să se vindece cât de rapid posibil. Avea un sentiment de pace doar când o avea acolo lângă el, unde o putea simţi şi mirosi. Îl liniştea. Îl făcea să se simtă mulţumit.

Nici măcar nu se mişcase, iar el începu să se îngrijoreze. Când intrară fraţii săi pe uşă, Graeme îi trimise după Nigel. Dar, înainte ca ei să se întoarcă, se asigură că era complet acoperită de cearşaful pe care Nora îl înfăşurase în jurul ei şi apoi puse blănurile peste ea ca să nu i se facă frig când avea să alunece de lângă ea.

Nigel apăru o clipă mai târziu şi imediat vru să desfacă bandajul de pe umărul lui Graeme ca să verifice rana. Dar el îl îndepărtă.

— Nu te-am chemat pentru mine. Sunt îngrijorat pentru Eveline. Nu s-a mişcat nici măcar o dată de când ai adus-o în pat ieri-dimineaţă. Cu siguranţă doarme de prea mult timp. Vânătăile pe care le are sunt grave. Dacă a fost mai grav rănită decât am crezut cu toţii?

Nigel se aplecă peste Graeme şi îşi băgă degetele sub nările lui Eveline. Puse mâna pe blănuri cu intenţia de a le îndepărta.

— Cu permisiunea ta, căpetenie, zise el.

Graeme se uită fioros spre fraţii săi, iar aceştia se întoarseră în altă direcţie. Apoi Graeme încuviinţă din cap spre Nigel.

Nigel trase cu grijă de blănuri şi apoi de cearşaf şi puse mâna pe pieptul lui Eveline. Se încruntă când văzu vânătăile ce îi umbreau carnea palidă.

— Este un miracol că nu şi-a frânt gâtul, mormăi Nigel. Calul ăla ar fi putut să o omoare.

Graeme îşi încordă maxilarul, scrâşnind din dinţi. Nu-i plăcea să i se amintească ce aproape de moarte fusese soţia lui. Îl deranja mai puţin că el fusese nimerit de o săgeată în umăr decât că Eveline fusese rănită şi îşi asumase un asemenea risc urcându-se pe calul lui. Nici

măcar nu îşi putea imagina curajul de care avusese nevoie pentru a depăşi groaza şi panica de a fi doar lângă un cal, cu atât mai mult de a se urca pe el şi de a-l călări cu nesăbuinţă înapoi spre castel.

Urma să aibă o discuţie foarte lungă cu ea ca să nu îşi mai asume niciodată asemenea riscuri în viitor. Imediat ce avea să se facă bine.

— Cred că este destul de bine, căpetenie. Respiraţia ei este uşoară. Pare doar cufundată într-un somn profund. Probabil că o să doarmă toată noaptea şi dimineaţa. A stat zile întregi fără să se odihnească şi are nevoie mare de odihnă. Încearcă să nu o trezeşti şi las-o să-şi revină singură.

— Bine, nu o s-o trezesc, jură Graeme. O să doarmă lângă mine cât o să fie nevoie pentru a se face bine.

După ce aranjă blănurile înapoi peste Eveline, Nigel insistă să-i schimbă bandajul. Spălă rana cu grijă, inspectă cusăturile şi puse un bandaj curat peste rană, apoi înfăşură fâşii de pânză în jurul ei, peste umăr şi pe sub braţ pentru a-l prinde bine.

— Ne putem uita acum? întrebă nerăbdător Bowen.

— Da, strigă Graeme.

Nigel plecă, iar Bowen şi Teague traseră scaunul şi bancheta la marginea patului lui Graeme ca să poată discuta cu fratele lor.

Se auzi un ciocănit, şi Graeme înjură nerăbdător. Dar, când se deschise uşa şi intră Rorie cu o expresie ezitantă pe chip, Graeme se înmuie şi îi făcu semn să intre.

— Graeme? întrebă ea cu o voce tremurândă.

— Da, draga mea. Vino aici!

Rorie veni la marginea patului, cu privirea îngrijorată. Se uită la Eveline şi ochii i se umplură de lacrimi.

— O să fie bine, Graeme? Am văzut vânătăile când Nora şi Mary au dus-o la baie. Nu ştiam. Nu a lăsat pe nimeni să se apropie de ea. A insistat ca toată atenţia să fie concentrată asupra ta.

Graeme îşi ridică uşor braţul şi îi luă mâna într-a lui.

— Da, o să fie bine în scurt timp. Jur că este nevoie de

mai mult să o dărâmi pe fata asta. Este o micuţă hotărâtă când îşi pune ceva în minte.

Păstră tonul calm ca să nu-şi îngrijoreze sora. Se ataşase foarte mult de Eveline, iar el îi vedea grija în ochi.

— Nigel tocmai a plecat şi zice că are nevoie doar de odihnă şi să câştige tot ce a pierdut în timpul cât a avut grijă de mine. Nu o s-o las să se dea jos din pat până când nu se pune din nou pe picioare.

Rorie încuviinţă din cap şi apoi se lăsă în genunchi lângă patul lui Graeme, luându-l de mână.

— Şi tu? O să fii şi tu bine? Niciodată nu mi-a fost aşa de frică. Habar n-am avut dacă o să trăieşti sau o să mori.

El îi strânse mâna, iar Bowen se întinse pentru a-i atinge părul într-un gest de alinare.

— Nu-i decât o zgârietură, zise vesel Bowen. Am văzut răni mai rele decât rana lui neînsemnată.

Graeme îl săgetă cu privirea.

— Cum merg lecţiile? întrebă Teague, distrăgându-i atenţia spre ceva mai plăcut.

Chipul îi fu acoperit de un zâmbet. Ochii i se luminară şi aproape că ţopăi de entuziasm.

— Învăţ! Părintele Drummond zice că sunt o elevă aptă şi că niciodată nu a predat cuiva care să prindă aşa de repede. Spune că o să citesc şi o să scriu în curând.

Graeme zâmbi.

— Bănuiesc că atunci o să preiei sarcina de scrib al clanului.

Ea încuviinţă fermă din cap.

— Ah, ce mă fac eu cu tine, Rorie? o tachină Bowen. Într-o zi, o să te măriţi, o să pleci, iar noi nu o să mai avem pe cineva care să ne educe minţile modeste.

Ea se încruntă şi o umbră îi străbătu chipul.

— Eu nu o să plec niciodată de aici. Nu vreau să mă mărit. Sunt chiar mulţumită să stau aici cu voi. Nu trebuie să plec, nu-i aşa, Graeme?

Graeme îl mustră cu privirea pe Bowen şi apoi îi zise lui Rorie pe un ton blând:

— Normal că nu. Rămâi aici cât vrei.

Ea oftă uşurată şi apoi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Părintele Drummond mă aşteaptă. Cred că a încercat să mă ţină cât a putut de ocupată ca să nu-mi fac griji legate de tine şi de Eveline.

— Este un exerciţiu bun, rosti Graeme. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Eu şi Eveline o să fim bine.

Rorie se aplecă şi îl sărută pe obraz, se mai uită o dată la Eveline şi apoi se întoarse şi ieşi în grabă din cameră.

— Două zile, zise Graeme când uşa camerei se închise.

Teague ridică din sprâncene.

— Două zile pentru ce?

— Atât aştept până să-i trimit vorbă lui Tavis Armstrong.

Bowen clătină din cap.

— Nu te vindeci până atunci.

Graeme ridică din umeri.

— Problema nu poate aştepta. O să fie nevoie de o zi sau două, poate mai mult, ca să primim un răspuns de la Armstrong şi apoi de câteva zile ca să aranjăm o întâlnire. Până atunci, eu o să am aproape două săptămâni să-mi revin. Că sunt sau nu refăcut complet, nu putem aştepta pentru a investiga problema asta.

Teague oftă, dar încuviinţă din cap.

— Trimite-mi-l pe părintele Drummond ca să-i dictez scrisoarea. Apoi alege un războinic bun să meargă cu steag de pace pe pământurile Armstrong pentru a livra mesajul.

— O să mă duc chiar eu, zise Bowen pe un ton lapidar.

— Nu fără mine! izbucni Teague.

— Iar eu nu o să permit nici unuia dintre voi să plece, mai ales că este nevoie de voi aici la castel. Prioritatea noastră este să protejăm clanul şi să ne păzim bine zidurile. Găsiţi pe altcineva să se ducă.

Bowen nu părea fericit cu decizia, dar nici nu o contrazise.

Se auzi un alt ciocănit la uşă. De data asta, era Nora

cu mâncare pentru Graeme.

— Am adus suficientă pentru doi, zise Nora apropiindu-se de pat cu tava. Dar, dacă fata încă doarme, ar fi bine să nu o deranjăm. Îi aduc mâncare când se trezeşte.

— Mulţumesc, zise Graeme. Îmi e suficient de foame să mănânc ambele porţii.

Nora se lumină.

— Este un semn bun, căpetenie. O poftă de mâncare zdravănă este semnul unui corp care se face bine. O să vă puneţi pe picioare cât de curând.

Graeme înlemni când Eveline se foi lângă el. Era prima dată când se mişca vreun pic de când fusese aşezată în patul lui. Dar nu făcu altceva decât să scoată un mic murmur şi apoi se întoarse pe burtă, îndepărtându-şi faţa de el, fără să deschidă ochii.

Blănurile îi alunecaseră de pe spate, descoperindu-i umerii, dar Graeme le trase repede, frustrat de durerea care îi săgetă braţul la un gest atât de simplu.

Teague şi Bowen se ridicară iute şi se scuzară, spunând că aveau să revină mai târziu să continue discuţia despre Armstrong. Bowen spuse că avea să-l trimită pe părintele Drummond după ce Graeme termina de mâncat.

Nora se foi pe lângă Graeme o clipă până când el fu aranjat şi cu mâncarea în faţă şi se uită îngrijorată spre Eveline, apoi se întoarse pentru a ieşi din cameră.

Dar, când se întorcea, se opri şi apoi se uită înapoi la Graeme, cu ezitare în ochi.

— Spune-mi ce te preocupă, Nora, zise Graeme resemnat.

În acel moment, îşi dorea doar să fie lăsat singur cu Eveline ca să aibă linişte şi să se gândească la problema pe care o avea.

— Mi-am cerut scuze fetei, zise Nora încet. Dar adevărul e că şi ţie îţi datorez scuze, căpetenie. Purtarea mea a fost de neiertat şi mă întreb dacă ai găsi în inima ta forţa să ierţi o femeie bătrână pentru amărăciunea ei. Este o situaţie foarte tristă că am încurajat o răutate împotriva

unei copile care are doar bunătate în inima ei.

Graeme zâmbi la descrierea lui Eveline pentru că era potrivită. Era adevărat şi că el fusese foarte furios pe Nora şi pe celelalte femei, dar Nora făcuse multe pentru a îndrepta lucrurile.

— Nu sunt mulţumit de felul în care tu şi celelalte aţi acţionat faţă de soţia mea, zise cu asprime Graeme. I-aţi provocat o suferinţă fără margini şi, mai mult, aţi făcut-o aşa de nefericită, încât a vrut să se întoarcă la ai ei.

Nora exclamă şi duse mâna la gură.

— Nu sunt pregătit să o las să plece, continuă Graeme pe un ton calm. Înseamnă mult pentru mine şi, ca atare, are o poziţie aici, aşa că ai grijă ca bunăvoinţa ta faţă de ea să continue şi, mai mult, asigură-te că şi ceilalţi o respectă cum o respecţi tu. Nu o să mai tolerez şi nu o să mai am răbdare cu nicio greşeală faţă de ea.

Nora încuviinţă din cap şi făcu o reverenţă.

— Mulţumesc, căpetenie. Nu o să vă dezamăgesc nici pe tine, nici pe fată.

Graeme îi făcu semn să plece şi apoi privi spre părul ciufulit al lui Eveline şi la expresia de linişte de pe chipul ei. Genele i se odihneau delicat pe obraji şi buzele îi erau un pic desfăcute în timp ce respira pe gură.

Nu putu rezista să nu o atingă. Se întinse, îndoindu-şi braţul în aşa fel ca degetele să-i atingă obrazul moale. Îndepărtă şuviţele aurii, dându-i-le după ureche şi o mângâie cu blândeţe.

— Te iubesc, Eveline, şopti el, deşi ştia că ea nu îl putea auzi. O să reuşesc cumva să te fac să mă auzi şi o să ştii că te iubesc la fel de aprig cum un bărbat poate iubi o femeie.

Capitolul 40

Când Eveline se trezi, era complet confuză. Avu nevoie de câteva momente îndelungate ca să se adune şi

să-şi dea seama că era în pat cu Graeme. Şi că murea de foame.

Se ridică, deşi tot corpul ei protestă la această mişcare. Se întoarse şi miji ochii spre fereastră în timp ce lumina soarelui îi scălda întregul chip. Era probabil cel puţin miezul zilei.

Când se întoarse înapoi spre Graeme, cu intenţia de a se ocupa de rana lui, îl găsi treaz şi analizând-o cu privirea.

Mâna ei se îndreptă spre umărul lui, dar el îi prinse palma şi îşi împleti degetele cu ale ei, curbându-le în jurul mâinii ei. O duse la pieptul lui, ţinând-o acolo pentru un moment îndelungat.

— Eşti… îşi drese vocea şi o luă de la capăt. Nu o mai durea gâtul, dar încă simţea cuvintele blocate şi ruginite. Eşti bine? întrebă ea. Te doare? Să-l chem pe Nigel?

Graeme o trase spre el şi o lipi de pieptul lui, cu chipul la câţiva centimetri de al lui.

— Întrebarea este cum te simţi *tu*? zise el. Încă te doare? Încă eşti obosită? Poate că ar trebui să te mai odihneşti un pic.

Ea se încruntă şi clătină din cap.

— De cât timp dorm?

El zâmbi.

— De două zile.

— Două zile! ţipă ea.

El tresări, dar încuviinţă din cap.

Ea se smuci de lângă el şi apoi îşi flutură mâinile agitate.

— Două zile? Este ruşinos. Cine a avut grijă de tine în ultimele două zile?

El puse un deget peste buzele ei.

— Erai extenuată şi sufereai. Sunt furios pe tine pentru riscurile pe care ţi le-ai asumat. Ai fi putut fi omorâtă sau rănită mai rău. Ai nevoie să te odihneşti şi să mănânci.

— Şi tu? Rana ta se vindecă? întrebă ea neliniştită. Ţi-a dispărut febra?

— Sunt mult mai bine decât tine, zise el. Acum vino

aici. Vreau să te ţin.

Şocată de demonstraţia lui subită de afecţiune, ea nu-l contrazise când o strânse puternic în braţe. O luă sub braţul rănit până când abia mai putea să respire.

O sărută pe creştetul capului şi îi îndepărtă părul de pe frunte. Se aşternu liniştea. Eveline oftă mulţumită şi se afundă lângă corpul lui mare. Era bine să stea întinsă în mijlocul zilei şi să se odihnească în braţele soţului.

Aproape că adormise la loc când el o îndepărtă, dar o ţinu în aşa fel încât erau stăteau apropiaţi. Se aşezase în aşa fel încât ea să-i vadă gura.

— Trebuie să discutăm despre nişte lucruri, Eveline.

Ea se întristă şi coborî privirea. Bowen şi Teague îi spuseseră ce văzuse ea.

El îi ridică bărbia.

— Ştii că trebuie să investighez dacă ameninţarea a venit dinspre clanul tău.

Ea încuviinţă reticentă din cap.

— Eveline, o să fac tot ce pot ca să evit conflictul cu familia ta. Dar trebuie să înţelegi că nu pot să nu răspund la asta.

— Ştiu, şopti ea, cu inima suferind pentru ceea ce urma.

— Vino aici şi stai lângă mine. Pentru moment, nu o să ne gândim la lucruri neplăcute.

Ea se ghemui la loc în braţele lui, închizând ochii în dulceaţa momentului. Nu existau garanţii legate de ce avea să aducă a doua zi, dar în acea zi voia să se bucure de un scurt răgaz în îmbrăţişarea soţului ei şi să pretindă că un lucru aşa de simplu precum iubirea putea uni prăpastia tot mai adâncită de zeci de ani de ură.

*

După ce luă o gustare uşoară cu Graeme în confortul patului lor, Eveline era nerăbdătoare să se ridice. Îşi potolise foamea şi era gata să îşi îndrepte atenţia spre alte lucruri importante, cum ar fi fost o baie şi să meargă

suficient cât să scape de înţepeneala şi durerea muşchilor.

Tocmai se gândea să discute despre asta cu soţul ei, care insista ca ea să rămână în pat, când îl văzu pe Graeme încruntându-se şi spunând cuiva dincolo de uşă să rămână acolo până când Eveline era decent îmbrăcată.

Îi ardeau obrajii la ideea că oricine ar fi fost ştia că nu avea o haină pe ea. Graeme o lovi uşor peste pulpă şi apoi îi făcu semn să se dea jos din pat pentru a se îmbrăca.

Se îndepărtă grăbită din căldura corpului lui şi a blănurilor şi trase pe ea una dintre rochiile ei simple de zi. Începu să-şi perie părul încurcat. S-ar fi retras în colţul îndepărtat al camerei, dar ridică privirea şi îi văzu pe Bowen şi pe Teague, însoţiţi de părintele Drummond, intrând în cameră. Preotul avea un pergament, pană şi cerneală, iar Eveline îşi dădu seama că Graeme intenţiona să dicteze mesajul pentru tatăl ei.

Se duse la Graeme şi îi atinse braţul.

— Aş vrea să merg jos şi să respir un pic de aer proaspăt. Am nevoie să-mi întind muşchii.

Graeme se uită un moment la ea şi apoi umerii îi tremurară din pricina unui oftat. Încuviinţă din cap.

— Să nu stai prea mult. Trimit pe cineva după tine când termin cu fraţii mei şi cu părintele Drummond.

Ea încuviinţă din cap, cu inima grea la fiecare respiraţie. Nu voia să fie acolo când el scria mesajul care ar fi putut trimite în luptă unul împotriva altuia cele două clanuri pe care le considera ale ei.

Graeme o strânse de mână, iar ea se îndepărtă, punând peria jos şi ieşind din cameră.

Nu-i spusese un neadevăr lui Graeme. Era disperată să iasă din camera sufocantă, chiar şi numai puţin.

Îşi întinse braţele şi umerii în timp ce cobora scările spre sală. Deşi mâncase cu puţin timp în urmă, se duse în bucătării în căutarea unei bucăţi de pâine sau de brânză din care să ciugulească. Încă îi era foame.

Mary fu mai mult decât fericită să-i facă pe plac după ce întrebă dacă soţul ei ştia că se afla jos. Eveline luă recunoscătoare pâinea şi brânza şi, după ce vorbi cu Mary

câteva minute, ieşi din bucătării şi se duse în curte.

Apusul se lăsa rapid, iar vântul adia mai răcoros în vreme ce soarele dispărea complet la orizont. Întregul pământ era scăldat în nuanţe de violet şi de gri, iar aerul era nemişcat. Mare parte din oamenii clanului se retrăseseră în căsuţele lor şi se pregăteau pentru masa de seară.

Torţele care luminau turnul de veghe aruncau umbre peste zidul castelului. Eveline închise ochii şi inspiră adânc aerul parfumat de primăvară.

Era aşa de linişte! Era o vreme bună să te aduni seara şi să spui poveşti, să vorbeşti despre evenimentele din timpul zilei şi să împarţi o masă bună.

Dar ştia că liniştea era înşelătoare pentru că acum soldaţii Montgomery se pregăteau de război.

Când pământul vibră sub picioarele ei, se întoarse la timp să vadă cum un războinic cu însemnele Montgomery călare pleca la trap spre poartă. Purta o pelerină în culorile Montgomery, dar de coama calului era ataşat un steag alb de pace.

Un fior îi străbătu şira spinării până ce începu să tremure. Simţi groază în stomac, lucru ce o făcu să-şi dorească să nu fi mâncat pâinea şi brânza pe care i le oferise Mary.

O atingere pe umăr o făcu să tresară de frică. Se întoarse şi o văzu pe Kierstan stând în lumina care pălea.

— Mă scuzaţi că v-am speriat, milady.

Eveline făcu un pas în spate, dar se concentră pe buzele lui Kierstan, pentru că nu voia să piardă nimic din ce voia să spună cealaltă femeie.

— V-am căutat când am auzit că v-aţi trezit. Baia fierbinte v-a alinat durerile şi m-am gândit să îmi ofer serviciile pentru a pregăti alta în baia mare.

Eveline făcu ochii mari la ceea ce părea să fie oferta unei ramuri de măslin de la femeia care îi provocase o suferinţă continuă. Kierstan părea sinceră. Mai mult, era… smerită.

— Este minimul pe care îl pot face, zise Kierstan cu o

expresie tristă. Am greşit mult şi aş vrea să îndrept asta.

Ştiind că era o altă ocazie să repare nişte legături, Eveline încuviinţă din cap, şi Kierstan zâmbi, părând uşurată că fusese de acord.

— Veniţi pe aici. O să mergem în jurul castelului. E un drum mai scurt decât prin sală. Se umple cu cei care vin la masa de seară. O să trimit pe cineva în camera căpeteniei să-i spună unde vă aflaţi, ca să nu îşi facă griji.

— Mulţumesc, zise Eveline cu un zâmbet. O baie fierbinte ar fi divină acum.

Kierstan o luă de mână şi o conduse prin curtea care acum era goală, într-o parte a castelului, în direcţia băii mari. Se aflau în pasajul îngust dintre marginea de piatră şi zidurile castelului când cineva ieşi din umbre.

Eveline vru să strige spre Kierstan când un pumn o lovi în maxilar, făcând-o să cadă la pământ. Era aşa de şocată, încât tot ce putu să facă fu să stea acolo întinsă, ţinându-şi faţa în palmă.

Bărbatul se aplecă peste ea, răsucindu-i părul. O ridică, forţând-o să stea în picioare, iar înainte să apuce să reacţioneze, pumnul lui îi zbură la tâmplă. Durerea îi explodă în cap şi apoi lumea se întunecă.

Capitolul 41

Graeme se încruntă când trecură câteva minute lungi după ce îl trimisese pe Bowen să o aducă pe Eveline. Devenind nerăbdător, se ridică din pat, ţinând cu mare grijă umărul într-un bandaj strâns.

Încă îl durea destul de tare, dar se putea mişca şi, mai important, rana se închisese. Cusăturile puteau să fie scoase în câteva zile.

Tot îl durea capul dacă se mişca prea repede, dar umflătura se retrăsese treptat şi mai avea doar o coajă care lăsa să se vadă rana.

I-ar fi prins şi lui bine o baie. Era o minune că Eveline

se putuse odihni lângă el. Probabil că mirosea mai rău decât un cadavru putrezit.

Probabil că asta făcea Eveline. Se bucurase de baia fierbinte de acum câteva zile şi cel mai probabil încă o durea totul de la vânătăi.

Hotărât să-i mai lase un pic de timp înainte de a întreba pe unde se afla, începu să se spele şi el cu cârpe şi apă din lavoar, Folosi chiar şi un pic din săpunul lui Eveline, hotărând că nu ar strica să diminueze din duhoarea transpiraţiei, a sângelui şi a bolii.

Simţindu-se revigorat după ce se curăţă, se îmbrăcă în haine curate şi decise să se ducă după soţia lui. Era şi mai bine dacă dădea de ea goală, spălându-se într-o cadă cu apă.

Deşi nu era pregătit să facă dragoste, şi nici mica lui soţie vânătă, cu siguranţă putea să se bucure de privelişte.

Cu un rânjet, porni în jos pe scări, scoţându-şi cu intenţie din minte mesajul pe care i-l trimisese lui Armstrong. Nu-i făcea bine să insiste asupra acestui lucru. Poate că Armstrong avea să trimită un Mesaj. Tot ce putea face Graeme era să aştepte pentru a afla dacă Tavis Armstrong era sincer sau mincinos.

Sala era curios de goală la ora la care trebuia servită masa de seară. Se încruntă când îşi dădu seama că mâncarea era aşezată pe masă, iar în unele locuri chiar părea pe jumătate mâncată. Era ca şi cum sala se golise dintr-odată, chiar în mijlocul mesei.

— Bowen! Teague!

Neprimind niciun răspuns, Graeme îşi îndreptă atenţia spre intrarea din spate, dintr-odată copleşit de dorinţa de a se asigura că Eveline era bine. Ieşi grăbit şi apoi o luă la fugă spre baia mare. Aproape că se lovi de Teague în timp ce acesta ieşea urlând.

Graeme îl prinse de umeri, ignorând durerea din umăr din cauza mişcării bruşte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Unde este Eveline?

— Nu ştiu, zise grav Teague. Acum o căutăm.

— Poftim? urlă Graeme. De ce nu m-a chemat nimeni?

De ce nu mi-a spus nimeni despre asta?

— Abia am descoperit că a dispărut, zise Teague. Tocmai voiam să vin să te chem. Bowen şi ceilalţi s-au împrăştiat prin castel şi prin zona din jurul castelului şi o caută.

— Spune-mi tot! urlă Graeme. Când a fost văzută ultima dată? Cine a văzut-o? Şi de cât timp lipseşte?

S-a dus în bucătărie şi a vorbit un pic cu Mary, care i-a dat pâine şi brânză, apoi a plecat din bucătărie. Nimeni nu a mai văzut-o după aceea. Rorie o caută sus. Femeile o caută în apropierea castelului şi soldaţii se uită pe întreg perimetrul exterior. Am trimis vorbă oamenilor care patrulează la graniţă, întrebând dacă au văzut ceva. O s-o găsim, Graeme. Nu poate fi departe.

— Oamenii nu dispar pur şi simplu, mârâi Graeme. Vreau să vorbesc cu toţi membrii clanului. Cineva trebuie să o fi văzut. Mai mult, cineva trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu ea.

*

Eveline se trezi gâfâind într-un coşmar pe care nu-l putea alunga. Sălta dureros în sus şi în jos, iar pământul intra şi ieşea din raza ei.

Fu nevoie de câteva momente înainte să-şi dea seama că era cu faţa în jos pe un cal sau măcar persoana peste care stătea se afla călare, iar ea îi fusese aruncată în poală ca un sac de orz.

O cuprinse greaţa şi fu nevoită să-şi înghită bila care venea dinspre stomac spre gât. Zdruncinatul constant îi provoca acea reacţie şi nu prea avea ce să facă în legătură cu asta.

Binecuvântatul întuneric puse stăpânire pe ea.

A doua oară când se trezi, se afla în întuneric complet. Nu îşi dădu seama cât timp trecuse sau unde se afla. Era un miros copleşitor de umezeală, de mucegai, o umezeală învechită. Putea simţi mirosul pământului şi al mizeriei, dar nu îşi vedea mâna.

Când încercă să ridice braţele, descoperi îngrozită că mâinile îi erau încătuşate de un perete de piatră umed. Panicată, încercă să se ridice doar ca să descopere că încheieturile şi gleznele îi erau captive în cătuşe groase de metal.

Doamne, Dumnezeule, se afla într-o temniţă!

De ce ar fi băgat-o cineva într-o temniţă?

Se gândi la evenimentele care duseseră la capturarea ei. Totul era confuz. Vorbise cu Mary şi apoi ieşise afară să mănânce pâinea şi brânza şi să se bucure de o gură de aer proaspăt. Şi apoi Kierstan…

Când îşi dădu seama, i se făcu rău şi se simţi copleşită. Kierstan o condusese în jurul castelului spre baia mare. Kierstan era cu ea când intrusul o lovise în maxilar. Kierstan, care nu se mişcase să o ajute pe Eveline sau să strige după ajutor.

Ridică braţele cât de sus îi permiteau lanţurile şi încercă să-şi încălzească degetele reci. Apoi strigă cu toată forţa ei. Ţipă cât de tare îi permise gâtul şi continuă să urle până când nu mai era sigură că avea o voce.

Văzu sclipirea unei lumini la distanţă. Se întinse în sus, nefiind sigură dacă îşi imaginase. Dar nu, o văzuse, iar pe măsură ce se apropia, reuşi să vadă silueta unui bărbat care ducea o torţă.

Pulsul îi bătu agitat în piept, tâmplele făcând-o să o doară îngrozitor capul de la cele două lovituri suferite mai devreme.

Îşi trase protector picioarele spre corp, hotărâtă să facă orice se putea pentru a se asigura că nu se rănea mai tare.

Şi apoi torţa îi fu băgată în faţă, aproape orbind-o. Se feri din calea luminii, acoperindu-şi ochii cu o mână.

Bărbatul îi trase mâna în jos, răsucind-o cu cruzime până când ea urlă de durere. Apoi îşi înfăşură mâna în părul ei, trăgând în sus ca faţa ei să se apropie forţat de a lui. Atunci văzu trăsăturile şi îşi dădu seama cine era cel care o prinsese.

Frica o înlemni. Îl credea pe Ian McHugh capabil de

orice fel de rău. Cu timpul, puterea lui crescuse în mintea ei până când şi-l imaginase un fel de demon din iad.

Dar, în mod ciudat, în timp ce el stătea, iar ea se afla la mila lui, i se păru că era mult mai mic decât şi-l amintea. Avea o siluetă slabă, mult mai firavă decât un războinic obişnuit. Cum îi păruse imens doar cu câţiva ani înainte?

Şi-l imaginase mai mult decât era pentru că vorbise aşa de impunător, iar ea se temuse aşa de tare de el? Sau poate panica îi produsese gânduri prosteşti, spunându-i că putea lupta, că nu avea să-l lase pe acest ticălos să o transforme într-o laşă, aşa cum procedase când fusese mai tânără.

Poate că timpul alături de Graeme şi clanul lui îi oferise forţa care îi lipsise în sânul protector al propriului clan. Fusese nevoită să lupte pentru respectul câştigat în clanul Montgomery. Era foarte mândră că nimeni nu-i dăduse nimic.

— Am auzit de marea ta păcăleală, zise Ian cu salivă pe buze.

Chipul îi era roşu de furie, care era şi mai mult scoasă în evidenţă de flacăra torţei.

Se întinse să bage torţa într-un locaş deasupra capului lui Eveline şi apoi o trase în sus până când ea stătea pe vârfuri, cu faţa la o respiraţie distanţă de a ei.

Atunci îl văzu pe tatăl lui Ian, Patrick McHugh, stând în umbre. Părea incomod, de parcă nu voia să fie deloc parte în toată treaba aceea, iar când o văzu pe Eveline privindu-l, se retrase, ieşind din raza ei vizuală.

Simţi un gol în stomac. Dacă tatăl lui Ian era complice, ce speranţe mai avea? Şi el îi păru speriat de Ian, ceea ce nu avea sens. Patrick era mai mare şi mai puternic decât Ian. Era un războinic. Ce războinic i-ar fi permis fiului său să-l ameninţe?

Privirea îi reveni la Ian când el o zgâlţâi pentru a o face atentă. În ochii lui sclipea ura precum un far. El era cel nebun. Arăta ca un nebun.

— Ţi-ai bătut joc de mine. Te-ai purtat ca o prostănacă doar ca să scapi de căsătorie şi te-ai măritat, în schimb, cu

Montgomery. Nu pot permite asta. Trebuia să fie o alianţă între McHugh şi Armstrong. Am fi fost invincibili! O să plăteşti pentru înşelătoria ta, Eveline Armstrong. Nimeni nu îşi bate joc de mine şi nu scapă fără să plătească.

— Nu, zise ea, întrerupându-i tirada. Acum mă numesc Eveline Montgomery.

El făcu ochii mari.

— Deci prostănaca a ales să vorbească. Kierstan m-a informat că ţi-ai găsit limba la scurt timp după ce ai ajuns la castelul Montgomery. Mă întrebam dacă mielul o să aibă curaj să muşte cu dinţii unei leoaice. Cred că o prefer pe Eveline cea nouă şi îmbunătăţită în locui celei palide, slăbănoage şi laşe, care devenea rigidă de fiecare dată când o atingeam. O să fie mult mai amuzant să o frâng pe noua Eveline.

— De ce faci asta? întrebă cât de tare putu. Sigur ştii că Graeme o să te omoare. Privirea i se îndreptă spre locul unde ştia că stătea Patrick McHugh. O să vă omoare pe toţi.

Ian zâmbi, iar Eveline simţi un fior pe şira spinării.

— Nu o să ştie niciodată unde eşti. Şi tatăl tău? Probabil chiar în acest moment se îndreaptă spre Montgomery cu intenţia de a se război şi de a se răzbuna.

Pieptul îi fu zguduit de frică, strângând-o şi lăsând-o fără aer.

— Ce ai făcut?

— Nu e un lucru bun că noua soţie a lui Graeme Montgomery a dispărut. Nici membrilor clanului Montgomery nu le-a picat bine că un bărbat cu însemnele Armstrong a încercat să omoare căpetenia Montgomery. Ce crezi că se va întâmpla când cele două clanuri o să se întâlnească?

— Tu ai fost cel care a tras cu săgeata în Graeme, zise Eveline.

— Nu, nu exact. Nu am tras eu, ci un bărbat sub ordinul meu. Ridică din umeri. E acelaşi lucru. Rezultatul este acelaşi. Nu o să fie pace şi nici vreo alianţă între Montgomery şi Armstrong. O să fie prea ocupaţi să se lupte unii cu alţii şi o să fie declaraţi proscrişi de către rege. Nu o

să mai fie o ameninţare pentru celelalte clanuri, în schimb, o să-i omorâm unul câte unul şi o să luăm o recompensă mare. Când o să termin, numele McHugh o să fie cel mai onorat din Scoţia.

— Eşti nebun! zise ea nevenindu-i să creadă. Eu măcar doar m-am prefăcut că sunt nebună. Tu chiar eşti.

O cuprinse pe la spate cu mâna liberă şi îi trase capul spre spate. Dar o ţinu pe loc cu mâna care o avea încă răsucită în părul ei, aşa că ea nu avea unde să se ducă.

Îi întoarse cu forţa faţa ca ea să se uite din nou în ochii lui.

— Iar pe tine, Eveline, o să te creadă moartă când nimeni nu o să descopere unde te afli. Nimeni nu o să-ţi audă urletele. Nimeni nu o să te găsească vreodată. O să fii a mea şi o să mă joc cu tine când am nevoie de amuzament. Cu timpul, o să devii recunoscătoare pentru atenţia pe care ţi-o acord.

— Niciodată! izbucni ea.

Îi forţă chipul să se apropie de al lui şi apoi o sărută. Era o forţă care o rănea, o pedepsea, îi provoca repulsie, ca un căluş la gură. Încercă să-şi bage mâinile între ei, dar o opriră lanţurile să ajungă prea departe.

Când el o sărută mai profund şi ea simţi atingerea limbii lui, îl muşcă, hotărâtă să termine cu intimitatea forţată.

El o împinse cu putere, în ochi citindu-i-se furie. Îşi şterse gura şi se îndepărtă cu mâna pătată de sânge. De data asta, când o lovi, o lăsă să cadă, eliberându-i părul.

Căzu pe podea, durerea fulgerând prin membrele ei când lanţurile se întinseră, aproape smulgându-i mâinile din încheieturi.

— Să nu mă mai atingi, urlă Eveline cu tot curajul care îi mai rămăsese.

El stătea deasupra ei, cu gura într-un rânjet.

— O să fac mult mai mult decât să te ating, Eveline. Îmi aparţii acum. Dacă eşti fată bună, o să vin să te vizitez des. Chiar o să încerc să-ţi aduc mâncare, iar uneori – de băut.

Apoi se întinse, luă torţa de la locul ei şi plecă.

Întunericul se lăsă peste cămăruţa lipsită de aer şi în care, cu o disperare profundă, simţea că se îneca. O copleşea, strecurându-se chiar în sufletul ei.

Nu, nu voia să-şi piardă speranţa. Graeme avea să o găsească. Avea toată încrederea în soţul ei. Trebuia să rămână puternică până când el avea să vină după ea.

Capitolul 42

Soarele se ivea la orizont, iar Graeme stătea în faţa clanului său adunat. Furia, nerăbdarea şi grija se luptau în el. Căutaseră în castel, la râu şi pe pământurile înconjurătoare. Nu lăsaseră nicio piatră neîntoarsă şi tot nu era niciun semn de la Eveline.

Nu accepta că nimeni din clanul său nu o văzuse sau nu ştia ce se întâmplase cu ea. Nu lipseau cai, iar Eveline nu ar fi putut pleca pe jos în starea ei. Ceea ce însemna că o luase sau o ajutase în vreun fel.

Nu putea înghiţi ultimul gând pentru că atunci ar fi trebuit să accepte că plecase de bunăvoie. Nu-i dăduse niciun motiv să creadă că avea să plece dintr-odată. După ce stătuse alături de el şi îl protejase cu mult curaj, de ce l-ar fi părăsit în clipa în care îşi revenea?

Nu, nu avea sens, ceea ce însemna că o luase cineva împotriva voinţei ei şi o putea răni chiar acum. Fu nevoit să îndepărteze imaginea cu ea înspăimântată şi rănită sau risca să-şi piardă orice urmă de control.

— Sunt toţi, Graeme, zise Bowen sumbru. Până la ultima femeie şi ultimul copil.

— Ţine ochii deschişi, zise Graeme pe o voce joasă. Nu-i pot judeca pe toţi. Cineva minte. Trebuie să aflăm cine înainte să fie prea târziu pentru Eveline.

Expresia lui Bowen deveni mai acerbă. Încuviinţă din cap şi apoi îi făcu semn lui Teague să se ducă într-o direcţie, iar el se îndreptă în cealaltă, ca să îi poată

supraveghea mai bine pe oamenii clanului adunaţi.

— Cineva nu spune adevărul, zise Graeme suficient de tare încât vocea lui să fie transportată prin curtea tăcută.

Soldaţii lui, cei pe care îi considera cei mai demni de încredere, erau împrăştiaţi într-un cerc larg, cu braţele încrucişate ameninţător la piept. Priveau cum o făceau şi Bowen, şi Teague, cu privirile trecând peste mulţime.

— Eveline a fost văzută ultima dată aseară de către Mary în bucătării. A dispărut chiar după acel moment, dar niciunul dintre voi nu a văzut nimic.

— Poate că s-a întors la clanul ei, strigă tare cineva din mijlocul mulţimii adunate.

— Taci! strigă Nora, cu chipul roşu de furie. Fata nu ne-a părăsit căpetenia. Este neloial din partea ta să spui aşa ceva.

— Tot ce mă interesează să aflu este cine a văzut-o pe Eveline şi dacă ştie cineva unde se află acum. O să fie mult mai uşor dacă recunoaşteţi că ştiţi. Dacă mai târziu o să aflu că aţi ştiut şi i se întâmplă ceva lui Eveline din cauza refuzului vostru de a vorbi, pedeapsa o să fie moartea.

În vreme ce Graeme rosti ultimele cuvinte, privirea îi alunecă spre grupul de femei care îi făcuseră viaţa grea lui Eveline. Majoritatea chiar păreau îngrijorate, dar expresia lui Kierstan îi atrase atenţia.

Era palidă, vizibil nervoasă şi îşi tot ferea privirea, uitându-se în depărtare, de parcă voia să fie cât de departe posibil de acel loc.

— Şi vă promit că moartea nu o să fie rapidă, zise Graeme uitându-se în direcţia lui Kierstan, cu speranţa unei alte reacţii din partea ei. Orice rană suferită de soţia mea o să provoace aceeaşi rană persoanei responsabile. O să plătiţi cu viaţa înainte să termin.

Kierstan mai avea un pic şi leşina. În ochii ei se citea disperarea. Graeme era sigur că ea ştia mai multe decât lăsa să se vadă.

— Puteţi pleca, strigă Graeme, surprinzându-şi fraţii. Gândiţi-vă la ce am spus. Sunt dispus să iau în considerare

o pedeapsă mai miloasă dacă veniţi acum la mine.

Bowen veni spre el, cu o întrebare clară în ochii lui.

— Ce faci, Graeme? Nici măcar nu i-ai presat.

Graeme ridică mâna.

— Adu-o pe Kierstan la mine imediat. Să nu permiţi să iasă din curte!

Bowen făcu ochii mari şi apoi privi spre grupul de femei care se mişcau împreună cu mulţimea în vreme ce ieşeau din curte. Fără alt cuvânt, îi făcu semn lui Teague şi se îndreptară repede în direcţia lui Kierstan.

O clipă mai târziu, Bowen o apucă pe Kierstan de braţ, iar ea se întoarse alarmată. Teama radia din ea în valuri. Nu se luptă însă cu Bowen şi îi permise să o conducă la Graeme.

Bowen şi Teague o flancau. Încruntările lor erau suficiente să înspăimânte cel mai puternic dintre războinici.

— Ai vrut să mă v-vezi, căpetenie? se bâlbâi ea.

— O să-ţi dau o singură şansă să-mi spui adevărul, rosti Graeme tăios. Dacă nu-mi spui ce ştii, te condamn la moarte.

Se albi aşa de tare, încât Graeme se temu că avea să leşine, stare în care era complet inutilă.

— Dacă îţi spun ce ştiu, mă laşi să trăiesc? întrebă ea cu o voce răguşită, spartă de frică.

— Cu mine nu te târguieşti, urlă Graeme. Nu-ţi promit nimic, dar ai face bine să te rogi ca Eveline să vină înapoi în siguranţă sau o să regreţi ticăloşia ta.

— Deja regret, zise ea tremurând.

Închise ochii şi înghiţi cu greu. Când îi deschise din nou, lacrimile sclipeau.

— Este cu Ian McHugh.

— Poftim? urlă Graeme. *Ce* ai făcut?

— Te rog! imploră Kierstan. Nu mi-am dat seama…

— Nu minţi! şuieră Teague. Ţi-ai dat seama ce o să păţească Eveline. Te-ai târguit cu diavolul. A sosit momentul să plăteşti. Spune sau jur că o să te fac să regreţi!

Ea îşi îndepărtă privirea, fiindcă lacrimile îi sclipeau pe

obraji.

— Am avut ajutor de la trei războinici Montgomery. Erau furioşi, ca şi mine, că am fost obligaţi să acceptăm o Armstrong în clanul nostru. Unul dintre ei a adus vorba despre o înţelegere pe care a făcut-o cu Ian McHugh. M-am întâlnit cu Ian şi i-am spus că Eveline a făcut pe prostănaca pentru a evita căsătoria cu el. A vrut să o ia, ca tu să fii învinovăţit de neamul lui Eveline. Are de gând să stârnească un război între tine şi Armstrong.

Stomacul lui Graeme se strânse de teamă şi de furie până când ajunse să-şi dorească să distrugă o întreagă armată de războinici. În acel moment, avea puterea şi furia de a fi o forţă de neoprit.

Eveline, soţia lui preţioasă şi iubitoare, se afla acum în mâinile celui mai groaznic călău al ei. Un bărbat care îi descrisese în detaliu toată suferinţa pe care ar fi urmat să i-o provoace. Îi îngheţă sângele în vene şi o groază sufocantă îl făcu să-i fie imposibil să gândească raţional timp de câteva momente. Singurul lucru la care se putea gândi era că trebuia să se ducă după ea. Trebuia să o salveze.

— Căpetenie! Căpetenie! Armstrong se apropie!

Graeme se roti şi se uită în sus spre turnul de veghe unde omul de gardă striga spre curte.

— Vin cu întreaga lor armată!

Graeme înjură. Nu acum. Nu când Eveline avea nevoie de întreaga lui atenţie. Toată forţa furiei lui se întoarse spre Kierstan.

— Vezi ce ai făcut? Ai adus moartea noastră, a tuturor.

Kierstan se legăna fără echilibru, cu chipul complet golit de sânge.

— Să nu îndrăzneşti să leşini, şuieră Bowen. Ne spui totul! Şi vreau numele războinicilor care ne-au trădat.

— Ian a luat-o, zise ea în grabă. Am condus-o în jurul castelului, unde aştepta el. Shamus, Gregory şi Paul l-au ajutat să plece.

Graeme înjură. Gregory şi Paul erau cei doi oameni responsabili de patrularea la graniţă. Asta explica de ce Ian

McHugh putuse să vină şi să plece de pe pământurile Montgomery fără să fie prins.

— Să fie închişi imediat! ceru Graeme către Silas.

— Este vina mea, căpetenie, spuse Silas cu capul plecat. Ar fi trebuit să ştiu că asta se întâmplă. Sunt sub comanda mea.

— Nu este vina nimănui, decât a lor, mârâi Graeme. Găseşte-i! Închide-i. Şi pe ea, zise el arătând spre Kierstan.

— Nu! strigă femeia. Ţi-am spus totul!

— Şi crezi că, dacă ai vorbit liber despre trădarea ta, asta te scuteşte de responsabilitatea acţiunilor tale? Ne-ai trădat pe toţi, Kierstan. Nu doar pe Eveline. Nu doar pe mine. Ţi-ai trădat neamul. Dacă un singur bărbat, o singură femeie sau un singur copil îşi pierde viaţa în lupta cu Armstrong, o să fie o pată pe sufletul tău.

Kierstan izbucni în lacrimi.

— Nu am ştiut! Jur, nu am ştiut ce o să se întâmple.

— Păstrează-ţi lacrimile, mârâi Teague în timp ce o mâna spre unul dintre soldaţii care stăteau lângă Silas.

Graeme strigă la omul de veghe.

— Cât de aproape?

— Sunt peste culme!

— Haideţi, zise Graeme către fraţii săi. Călărim să-i întâmpinăm.

— Eşti nebun? întrebă Bowen. Nu putem călări singuri să le întâmpinăm toată forţa armatei.

— Nu pot pleca cu toată armata *mea,* răspunse Graeme. Ar fi văzut ca un act de război. Pot doar să sper că o să am suficient timp să explic. Anunţă-i pe ceilalţi. Să stea să apere castelul. Să sperăm că Armstrong este un om rezonabil şi o să asculte ce am de spus.

Capitolul 43

Graeme ieşi din curte cu fraţii săi alături şi, după cum ceruse, intrarea fu închisă în urma lor, iar Silas adună

oamenii în castel. Tensiunea şi un sentiment de aşteptare pluteau în aer.

Toată lumea se aştepta la război. Mulţi îl doreau. Era o şansă să răzbune pierderile clanului Montgomery în faţa clanului Armstrong.

Graeme ştia că, dacă un lucru cât de mic mergea prost, cei din clanul lui năvăleau ca nişte îngeri răzbunători, iar întreaga vale avea să se umple de sânge.

O luă în faţa fraţilor săi, purtând un steag larg şi alb în semn de armistiţiu şi că nu avea de gând să atace armata care se apropia.

Trecură peste deal şi coborâră panta pentru a se întâlni cu căpetenia Armstrong în vale.

Privind înainte, Graeme îl văzu pe Tavis oprindu-se, apoi ridicând braţul pentru a opri marea de soldaţi din urma lui. Era o privelişte impresionantă care îl obligă pe Graeme să respecte puterea forţei de luptă a clanului Armstrong.

Coifurile şi armurile sclipeau în soare. Scuturile reflectau lumina, trimiţând reflecţii orbitoare dinspre metalul lustruit. Arbaletele şi săbiile erau pregătite. Era o armată care venise pregătită să se lupte.

Tavis o luă în faţa trupelor sale cu cei doi fii ai săi alături. În vreme ce se apropia de locul unde Graeme şi fraţii lui se opriseră, îşi scoase coiful şi îl străpunse pe Graeme cu întreaga forţă a privirii sale.

— Unde este fiica mea? întrebă el.

— Ian McHugh a luat-o, răspunse Graeme.

Tavis dădu înapoi surprins şi apoi se încruntă. Bowen şi Aiden se priviră ameninţători, şi apoi Brodie zise:

— Mincinosule!

Graeme făcu un efort să-şi păstreze calmul. Ar fi fost aşa de uşor să dea ordinul de luptă! Oamenii lui erau gata. Abia aşteptau să verse sânge de Armstrong. Tot ce visase Graeme era acolo, chiar în faţa lui. Şansa să răzbune moartea tatălui său şi ani întregi de conflicte provocate de duşmănia de moarte dintre cele două clanuri.

Dar Eveline era mai importantă. Pentru Eveline avea să facă tot ce era nevoie, chiar dacă asta însemna să se

târască spre tatăl ei şi să se umilească în faţa altei căpetenii.

— De ce spui ceva aşa de ciudat? lătră Tavis.

— Nu avem timp să stăm să ne certăm, zise Graeme pe un ton plat. Eveline este cea importantă. Dacă-ţi iubeşti fiica, cere-le oamenilor tăi să se retragă ca să putem discuta despre asta între noi şi să facem un plan pentru a o aduce înapoi în siguranţă.

Ochii lui Tavis sclipeau de furie.

— Îndrăzneşti să pui la îndoială afecţiunea mea pentru fiica mea?

— Pierzi timp, sublinie Graeme. Uită-te la mine, Armstrong! Nu am armată în spatele meu. Am venit aici cu bune intenţii, doar cu fraţii mei alături de mine. Ai putea să mă omori pe loc. Nu am ridicat nicio armă împotriva ta. Îmi vreau soţia înapoi şi o s-o am chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

Tavis se uită lung şi încruntat la Graeme, gândindu-se.

— Spune ce ai de zis, Montgomery. Ascult ce ai de zis şi apoi o să judec.

— Omul se crede Dumnezeu, mormăi Bowen.

Graeme ridică o mână pentru a-şi face fratele să tacă.

— Ştiai că Eveline nu este nebună? Că este o fată foarte inteligentă, isteaţă şi cu o inimă mare cât Scoţia?

Tavis rămase cu gura căscată, de parcă era ultimul lucru pe care se aştepta ca Graeme să-l zică.

— Este surdă, Armstrong. Nu proastă. Nu atinsă. Nu nebună. Pur şi simplu nu poate auzi, dar citeşte buzele celorlalţi şi poate înţelege ce spun.

— De unde ştii toate astea? întrebă răguşit Armstrong

— Ea mi-a spus.

— Minţi! urlă Aiden. Nu poate vorbi. Nu a mai vorbit de la accident.

Teague îşi scoase sabia într-o clipită.

— O să încetezi să pui sub semnul întrebării onoarea fratelui meu! Spune adevărul. Chiar eu am auzit-o.

Tavis îl mustră pe Aiden şi îi ordonă să tacă. Apoi se

întoarse spre Graeme.

— Ţi-a vorbit? Este adevărat că nu poate auzi?

Graeme încuviinţă din cap.

— Atunci *de ce?*

Mâinile bărbatului mai în vârstă tremurau şi în ochi i se vedea uimirea. Dintr-odată, păru mai bătrân decât anii pe care îi avea. Era clar că tot ce spusese Graeme îl rănise.

— De ce ar perpetua o asemenea înşelătorie? zise Tavis răguşit.

— Pentru că se temea că o să fie obligată să se mărite cu Ian McHugh, spuse Graeme încet. A văzut o ocazie de a scăpa de căsătorie şi aşa v-a lăsat pe tine şi restul clanului să o credeţi nebună, pentru că asta o salva de singurul lucru de care se temea cel mai mult. Ian a terorizat-o din clipa în care au început discuţiile despre căsătorie. Îi spunea detaliat ce o să sufere odată ajunsă în mâinile lui. A văzut o cale de a scăpa şi a profitat. La scurt timp, minciuna a căpătat propria viaţă şi nu a mai văzut o cale de scăpare.

Tavis se albi şi îşi duse o mână la ceafă în vreme ce se uita îngrozit la Graeme.

— Mi-a zis… Sfântă Fecioară Maria, a venit la mine. Mi-a zis… Oh, Dumnezeule, nu am crezut-o! Am crezut că erau temeri normale de fecioară. Nu ştiam…

— Nu i-ai dat de ales, zise Graeme.

— Şi acum? Zici că el a luat-o? Cum s-a întâmplat asta? Nu ai protejat-o cum ar fi trebuit? întrebă Graeme.

— Nu, este destul de adevărat că nu am făcut tot ce trebuia să fac. Este vina mea că acum se află în mâinile nenorocitului.

— Nu! strigă Bowen, cu chipul roşu de furie. Nu o să permit să-ţi asumi vina pentru asta. A fost nimerit de o săgeată cu mai puţin de două săptămâni în urmă de un om care avea o teacă pe care o poartă soldaţii Armstrong

Tavis îşi înălţă capul, cu ochii sclipind de furie.

— Eu nu am ordonat un atac împotriva soţului fiicei mele. Nu aş fi pus-o niciodată într-un asemenea pericol. Mai mult, nu aş dezonora un jurământ de sânge făcut în faţa lui

Dumnezeu şi a regelui meu.

— Ştiu că nu ai făcut-o tu, zise Graeme calm. În acel moment nu am ştiut, iar Eveline a suferit tare mult din cauza asta, pentru că a fost martoră la tot şi ne-a spus despre teacă şi cum sunt făcute.

Tavis închise ochii, cu nările fremătând.

— Propria mea fiică crede că aş trăda-o aşa?

— Eveline a fost trădată de patru membri ai clanului meu, care au acţionat împreună cu Ian McHugh. A fost luată seara trecută de McHugh, ajutat de oameni în care aveam încredere. Nu îmi doresc să ne luptăm, Armstrong. Tot ce vreau este să-mi fie găsesc soţia în siguranţă.

Tavis se uită lung la el, arzându-l pe Graeme cu privirea, jupuind strat după strat. Apoi ochii i se măriră.

— Ţii la fata mea.

— Iubirea mea faţă de ea este mai puternică decât ura faţă de tine. Tocmai de aceea, astăzi nu o să ridic armele împotriva ta. Îţi cer, în schimb, ajutorul în lupta împotriva clanului McHugh.

Tavis, Brodie şi Aiden se uitau toţi uimiţi la Graeme. Apoi se priviră unul pe celălalt şi din nou pe Graeme şi fraţii săi.

În ochii lui Tavis sclipi respectul când întâlni din nou privirea lui Graeme.

— Cheamă-ţi oamenii, zise Tavis pe un ton vioi! Castelul McHugh este la o jumătate de zi călare. Plecăm de îndată.

Capitolul 44

— Este ca şi cum nu se aşteaptă la luptă, zise Bowen, uitându-se în jos spre fortăreaţa McHugh.

Graeme se încruntă, deşi era de acord. Era puţină activitate şi, într-adevăr, părea ca şi cum jos se desfăşurau activităţile normal de zi cu zi.

La graniţă nu întâlniseră gărzi. Nimeni nu-i avertizase

pe cei din clanul McHugh că o armată uriaşă se apropia pentru că nu păreau să pregătească arme sau oameni.

Lucrurile erau tăcute. Prea tăcute. Soarele era încă sus pe cer, şi totuşi întregul castel părea să fie pregătit pentru sfârşitul zilei.

O asemenea lene şi neatenţie erau de neiertat. Lui McHugh nu-i păsa deloc de protecţia clanului său? Sau credea că în aceste momente clanurile Armstrong şi Montgomery se luptau şi drept urmare nu avea de ce să-şi facă griji?

Tavis se aplecă în şa şi îşi concentră privirea în jos pe linie, la Graeme.

— Dacă ăsta-i un truc, Montgomery, nu o să am odihnă până când tu şi ai tăi nu sunteţi şterşi de pe faţa pământului.

Drept răspuns, Graeme îşi îndemnă calul şi porni pe pantă spre poarta fortăreţei McHugh. Nu aveai cum să te ascunzi cu o armată cât două clanuri unite. Speranţa lui era că, pentru a cruţa vieţile oamenilor săi, căpetenia McHugh avea să renunţe la nebunia înfăptuită de fiul său şi urma să i-o dea pe Eveline.

Dacă nu, Graeme era pregătit să ucidă fiecare membru al clanului McHugh.

Când se apropie, iar sutele de soldaţi începură să vină de după deal, un strigăt de alarmă se auzi în spatele porţilor fortăreţei McHugh.

Răsună panica. Ţipete, urlete, clinchetul metalului. Ţipetele femeilor şi plânsetele copiilor. Graeme refuză să se lase afectat. Soţia lui era undeva acolo, îngrozită, şi numai Dumnezeu ştia câte îndurase deja.

Patrick McHugh apăru la turnul de veghe o clipă mai târziu, cu teamă în ochi în vreme ce cerceta ameninţarea dinaintea lui.

— Tavis, ce te aduce aici, la castelul meu, arătând ca şi cum eşti gata de luptă? strigă el.

— Am venit după soţia mea, mârâi Graeme înainte ca Tavis să apuce să răspundă.

Patrick părea palid şi transpirat.

— Soţia ta? Nu ţi-am văzut soţia, căpetenie. De ce ai căuta-o aici?

Graeme se înfurie şi mai tare.

— Îmi pui răbdarea la încercare, McHugh. Să vină imediat smiorcăitul şi jalnicul tău fiu sau jur că o să-ţi omor neamul până la ultimul!

Patrick ridică ambele mâini.

— Fii rezonabil, Tavis! Te rog, vorbeşte cu Montgomery. Noi doi suntem prieteni. Suntem aliaţi. Nu am văzut-o pe Eveline. Trebuie să mă crezi. Nu pot să lupt cu puterea clanurilor voastre şi să sper să câştig. Nu o să-mi risc oamenii când nu am făcut nimic greşit.

Tavis ezită, privirea lui evitându-l pe Graeme. Dar Graeme crezu pentru o clipă că Tavis era de partea lui Patrick şi avea îndoieli asupra lui. Sângele i se înfierbântă de furie, dar Tavis rosti pe un ton jos:

— Este posibil ca Patrick să nu fi ştiut ce a făcut fiul lui?

Buzele lui Graeme se curbară.

— Îmi este greu să cred. Oricum, dacă Patrick nu a făcut nimic greşit, atunci nu ar trebui să se împotrivească şi să-şi cheme fiul pentru a răspunde acuzaţiilor aduse împotriva lui şi nici nu ar trebui să se împotrivească să căutăm prin castel.

Tavis încuviinţă din cap că era de acord.

— Cheamă-ţi fiul! strigă Graeme. Dacă pretinzi că nu ai făcut nimic greşit, atunci ne laşi să-l întrebăm pe fiul tău şi să trecem de porţi pentru a căuta în castel. Să nu crezi, McHugh, că asta e o cerere! O să intrăm într-un fel sau altul. Tu decizi cum o facem. Acum fă cum am spus. Nu o să mai aştept niciun minut în plus să fiu alături de soţia mea.

— Pe tot ce este sfânt, nu ştiu despre ce vorbeşti!

Cuvintele lui Patrick erau pline de disperare. Era clar afectat şi cuprins de teamă.

— Cheamă-ţi fiul! ceru Graeme pe un ton de gheaţă. Este singurul lucru care vă salvează pe tine şi pe clanul tău de la nimicire.

— Daţi-mi un moment, vă implor! O să-l chem. Să nu-i faceţi rău! Nu avea cum să facă tot ce-l acuzaţi.

— Dacă este nevinovat, atunci nu ai de ce să te temi, zise Tavis. Acum încetează să ne mai iroseşti timpul şi adu-l în faţa noastră. Dacă fata mea păţeşte ceva, nu pentru Montgomery trebuie să-ţi faci griji.

Auzind solidaritatea dintre cele două clanuri rivale, Patrick capitulă pe loc.

— Aduce-ţi-l pe Ian la mine, zise el către unul dintre oamenii săi. Şi deschideţi porţile pentru a primi căpeteniile!

Tavis se întoarse repede şi numără un contingent de oameni care să intre pe porţi cu el şi fiii lui. Graeme încuviinţă spre Bowen pentru a-i da de înţeles să facă la fel. Nu aveau să intre fără suficienţi oameni să se apere în cazul unei ambuscade. Restul aveau să rămână afară şi de pază.

O clipă mai târziu, se deschise poarta, şi Graeme îşi îndemnă calul înainte. Pulsul îi bătea agitat în urechi, iar în gură simţea gustul acid al fricii. Se temea că ajunsese prea târziu. Se temea că Ian o brutalizase deja pe Eveline.

Dumnezeule, să nu fi ajuns prea târziu!

Bărbaţi şi femei o luară la goană când Graeme, fraţii săi, Tavis şi fiii lui intrară primii în curte. În urma lor veneau patruzeci de soldaţi, toţi cu armele scoase, verificând iute cu privirile dacă existau ameninţări.

Patrick veni grăbit în faţă şi, doar o clipă mai târziu, un Ian posac fu adus în faţa lui Graeme de doi dintre oamenii tatălui său. Graeme îşi concentră privirea asupra bărbatul mai scund. Nu părea nici pe departe nervos sau temător. Se uita curajos la cele două căpetenii care erau încă pe caii lor şi apoi rânji spre ei.

Graeme se dădu jos, dorind să fie faţă în faţă cu Ian, ca să nu aibă un fals sentiment de siguranţă. Voia ca bărbatul mai tânăr să ştie exact ce soartă îl aştepta.

În spatele lui descălecară şi fraţii lui, iar Tavis şi fiii acestuia erau aproape în spatele lui.

Ian ridică bărbia. Singura dovadă că bravada lui se clătina fu faptul că înghiţi cu greu.

— Spune-le, zise Patrick. Spune-le că nu ai avut nimic de-a face cu dispariţia lui Eveline, ca să plece!

— Şi tu, zise Graeme pe un ton ucigător de încet, mi-e greu să cred că ai acţionat singur, McHugh.

Patrick transpira deja şi mâinile îi tremurau.

— E ridicol. Nu aş fi făcut niciodată ceva aşa de nebunesc, şi nici Ian nu ar fi făcut.

— Sigur că nu am avut nimic de-a face cu dispariţia ei, răspunse Ian. Ce aş vrea de la o fată nebună?

Graeme făcu un pas ameninţător în faţă, întinzând mâna să-l apuce pe Ian de tunică. Trase de bărbatul mult mai mic în sus până când degetele lui abia atingeau pământul.

— Dacă i-ai atins un singur fir de păr, te tai în patru şi te dau vulturilor să te mănânce! şuieră el.

— Lasă-l jos, Montgomery, zise Patrick furios. Ţi-a spus că nu a avut legătură cu dispariţia fetei.

Ţinându-l încă pe Ian de tunică, Graeme îşi întoarse privirea rece spre tatăl lui McHugh.

— Atunci nu o să obiectaţi să o căutăm în castel, nu-i aşa?

Patrick ridică din sprâncene.

— Normal că nu. Nu este aici. Nu crezi că aş şti dacă ar fi aici?

Convingerea de pe chipul lui McHugh şi din vorbele lui îl deranja pe Graeme. Îl deranja mult. Ştia că *Ian* minţea, dar Patrick părea să spună adevărul. Ori asta, ori se pricepea să mintă mai bine decât fiul său.

Graeme îl aruncă pe Ian în direcţia lui Silas.

— Să nu-l laşi să mişte!

Făcu un semn către fraţii săi şi porni spre intrarea în castel. Avea să întoarcă întregul loc cu susul în jos dacă de asta era nevoie.

Tavis şi fiii lui îi urmară repede. O duzină de oameni Montgomery şi Armstrong veniră după Graeme şi ceilalţi.

Graeme nu se obosi să împartă ordine pentru că avea de gând să acopere chiar el fiecare centimetru din castel. Nu avea încredere în oricine când venea vorba de siguranţa

soţiei lui.

Începu cu prima cameră în care intră. Fiecare colţ, fiecare spaţiu fu invadat. Aruncă mobila, rupse blănurile, întoarse paturile, furia lui crescând cu fiecare cameră găsită goală.

Când ieşi din ultima cameră de la ultimul etaj, o siluetă în mantie stătea în hol, cu o glugă trasă peste cap pentru a nu i se vedea chipul.

Uitându-se mai bine, Graeme văzu că silueta era slabă şi mică, sigur o fată sau un băiat foarte mic. Dar când persoana se întoarse, o şuviţă lungă de păr negru ca noaptea căzu de sub glugă. O mână mică se ridică pentru a prinde gluga ca să acopere chipul – era o mână de femeie.

— Căută dedesubt, căpetenie, şopti ea. În temniţă.

Înainte ca Graeme să apuce să răspundă, fata se întoarse şi o luă la goană pe hol, dispărând într-una din camerele îndepărtate.

Graeme împărţi ordine fraţilor săi şi apoi coborî scările, unde îl întâlni pe Patrick McHugh.

— Arată-mi temniţa ta, McHugh. Pe tot ce este sfânt, dacă mi-ai închis soţia într-o temniţă, te omor!

Patrick păli şi mai mult, dacă asta era posibil.

— Desigur, dar nu a fost folosită de mai bine de douăzeci de ani. Nici măcar nu mai este o scară zdravănă spre ea. Doar o groapă cu o funie ce coboară.

— Arată-mi! i-o tăie Graeme.

Furia lui creştea cu fiecare minut care trecea fără să dea de Eveline. Ideea că ar fi fost prizonieră într-o temniţă îl făcea să tremure în timp ce coborau scările spre întuneric.

Patrick se opri pentru a-i înmâna o torţă lui Graeme. Apoi mai aprinse două şi i le dădu lui Tavis şi Bowen ca drumul să fie suficient de luminat.

La capătul scărilor, Patrick culese o cheie din perete şi o băgă într-o încuietoare veche şi ruginită. Ţăcănitul se auzi repede, în ciuda ruginii şi a deteriorării.

Graeme schimbă o privire cu Tavis ca să vadă dacă bărbatul mai în vârstă sesizase sunetul încuietorii. Ar fi trebuit să scârţâie dacă nu ar fi fost folosită de douăzeci de

ani. Niciodată nu s-ar fi deschis aşa de uşor.

Tavis îşi dădu şi el seama, pentru că expresia lui trecu de la încruntare la alertă instantanee. Întreaga lui postură deveni rigidă şi chipul i se încordă cu furie. Ridică mâna să-i dea de ştire lui Graeme că înţelesese şi apoi duse un deget la buze ca să facă semn de tăcere totală.

După ce trecură toţi de uşa cu bare de fier, Patrick îi conduse în mijlocul încăperii putrezite şi ridică o torţă pentru a le arăta funia care ducea în groapă.

— Doamne, Dumnezeule! mormăi Bowen. Cu siguranţă nimeni nu ar băga o tânără în groapa asta. Miroase a moarte!

Graeme dădu torţa unuia dintre oamenii săi şi îi ordonă lui Teague să-şi ţină torţa în aşa fel încât să vadă drumul în jos. Apoi prinse funia şi coborî repede folosindu-şi mâinile în întunericul de dedesubt.

Când ajunse jos, strigă în sus către Bowen să-i arunce torţa. Fără să-i aştepte pe ceilalţi să coboare, Graeme căută imediat în jur, mergând de la un perete la altul.

Când ceilalţi coborâră, încăperea fu şi mai luminată, suficient să vadă că era complet goală.

— Vezi? zise Patrick. Este o nebunie că ai venit cu armata şi mi-ai acuzat fiul de o asemenea trădare.

— Haide, Graeme, mai avem de căutat căsuţele de la margine! zise Tavis.

Graeme dădu înconjurul încăperii cu privirea, blestemând faptul că Eveline nu putea auzi. Nici măcar nu putea să o strige şi să-i dea de ştire că era acolo, că era în siguranţă şi tot ce trebuia să facă era să-l strige.

Mai flutură torţa ultima dată şi se pregăti să se întoarcă împreună cu ceilalţi care urcaseră deja pe funie, când privirea îi căzu pe un semn ciudat în mizeria de lângă zidul îndepărtat.

Porni înainte, ţinând torţa în faţă în vreme ce se apropia de perete. Era o urmă de picior, una pe care el şi oamenii lui nu ar fi putut să o facă, pentru că nu era posibil.

Jumătate de urmă era vizibilă. Cealaltă jumătate părea să fi dispărut chiar în perete.

— Bowen! Taque! strigă el. Aici!

O clipă mai târziu, ceilalţi îl înconjurară.

— Unde este? mârâi Brodie, lăsând pentru prima dată să se vadă că într-adevăr crezuse tot ce spusese Graeme.

— Ce este dincolo de zidul ăsta? şuieră Graeme.

Patrick clătină din cap, cu o panică evidentă în voce.

— Habar nu am. Jur! Nu ştiu să fie ceva dincolo de peretele ăsta.

Graeme căzu în genunchi şi începu să parcurgă cu degetele îmbinările pietrelor. Apăsă cu umărul sănătos, dar zidul nu se mişcă.

Bowen căzu şi el în genunchi un pic mai încolo lângă perete şi începu să apese pe diferite pietre. Când fu la şase pietre distanţă de Graeme, dintr-odată peretele se împinse înăuntru şi Graeme căzu grămadă în faţă.

Se ridică în picioare, agitând torţa în toate direcţiile în vreme ce îşi recăpăta echilibrul. Era o încăpere mică. Făcu un cerc complet şi aproape trecu cu torţa de ea.

Se auzi un suspin. Nu era singurul care văzuse corpul nemişcat întins pe podea. Smuci torţa şi se grăbi înainte, cu inima urlând.

În spatele lui, urmă o agitaţie nebunească şi apoi mai multă lumină. Graeme şi întreaga încăpere putură vedea lanţurile de la încheieturile şi gleznele lui Eveline.

Graeme scoase un urlet furios, care răsună şi reverberă în pereţii de piatră. Aruncă torţa în spate, spre unul dintre fraţii săi şi apoi căzu în genunchi, luând-o pe Eveline în braţe. Se legănă înainte şi înapoi, sărutându-i părul, fruntea, obrajii. Pielea ei era aşa de rece, iar ea era nemişcată.

Tatăl ei îngenunche lângă Graeme, uitându-se îngrozit la fiica lui, lipsită de viaţă în braţele lui Graeme.

— Nu am ştiut! se bâlbâi Patrick. Jur pe viaţa mea, nu am ştiut!

Înfuriat, Bowen îl trânti pe bărbatul mai bătrân de perete.

— Unde sunt cheile de la lanţuri?

Dar Graeme îi ignoră pe toţi. Îndepărtă părul lui

Eveline şi, cu degetele tremurând, îi căută pulsul la ceafă.

— Este…

Tavis se întrerupse, neputând completa propoziţia.

— Este în viaţă! zise Graeme, cu o uşurare vădită.

Dar, chiar când exclama asta, văzu vânătăile de pe chipul ei, iar furia explodă în el precum focurile iadului.

Lanţurile erau prinse de peretele încăperii cu balamale vechi, de care se îndoia că mai erau aşa de puternice. Ar fi fost suficiente să ţină fata, dar nu un războinic atât de furios încât ar fi aruncat un cal pentru a-şi elibera soţia.

I-o dădu pe Eveline tatălui ei.

— Ţine-o şi protejeaz-o!

Apoi se ridică, se întinse după lanţuri şi cu un urlet de furie trase de balamaua de sus, care ţinea cele două lanţuri ataşate la lanţurile de la încheieturi, şi o eliberă din perete. Înainte să treacă la cea de la picioare, Aiden apucă lanţul şi smulse balamaua din perete, eliberând-o. Acum puteau măcar să o scoată din temniţă pentru a-i scoate toate lanţurile.

Tavis îşi ţinea fiica strâns la piept şi plângea încet în părul ei. Graeme se întinse după ea, refuzând să lase pe altcineva să o scotă din temniţă. Avea să se ocupe de ea chiar el. Nimeni altcineva nu avea s-o atingă.

Patrick era alb de frică. Se bâlbâi şi imploră. Era vina fiului său. El nu ştiuse despre complot.

Graeme îl împinse dezgustat.

Când ajunse la funia care ducea spre încăperea de mai sus, se opri. Nu putea să urce ţinând-o în braţe pe Eveline şi nici nu putea să urce cu ea peste umărul rănit.

Brodie veni în faţă, urmat de Aiden.

— Dă-i-o tatii şi urcă tu, zise Brodie către Graeme. Eu şi Aiden o să formăm o scară umană. Este ceva ce făceam de când eram băieţi. Nu o s-o scăpăm, jur!

Graeme încuviinţă din cap, dând-o repede pe Eveline în grija tatălui ei. El urcă pe funie, teama şi furia dându-i forţa a zece bărbaţi. Când ajunsese sus, strigă în jos şi îl văzu pe Aiden cum urcă pe umerii lui Brodie, echilibrându-

se. Graeme îşi băgă capul prin deschizătură, întinzându-se cât de mult putea fără să cadă, dar nu avea cum să ajungă la Eveline chiar dacă Aiden o putea ridica deasupra capului.

— Bowen, urcă! ordonă Graeme.

O clipă mai târziu, fratele său urca pe funie, iar Teague veni repede după el. Graeme se întinse pe burtă şi peste margine.

— Ţine-te de picioarele mele, ordonă el. Trebuie să ne tragi pe mine şi pe Eveline înapoi în sus când o apuc.

Cu fraţii ţinându-i gleznele, Graeme fu coborât cu grijă şi aproape putu atinge mâinile întinse ale lui Aiden. Acesta strigă spre tatăl lui să o ridice pe Eveline.

Ajutat de ceilalţi bărbaţi, Tavis o puse pe Eveline în braţele lui Aiden şi apoi el o ridică atât cât putu, cocoţat în acelaşi timp pe umerii lui Brodie. Fu cât pe ce să cadă de două ori, dar reuşi să-şi recapete echilibrul fără să o scape.

În cele din urmă, Graeme îşi strecură braţele sub braţele lui Eveline şi apoi strigă la fraţii săi să-l tragă în sus.

Se întinse peste podeaua aspră, deşi îl durea umărul rănit, dar ignoră durerea şi disconfortul. Eveline era din nou în braţele lui. Era în viaţă, deşi nu ştia cât de grave îi erau rănile sau ce i se făcuse cât fusese captivă.

Aşteptă ca toţi ceilalţi să urce doar pentru că nu putea să se descurce cât timp o ţinea pe Eveline.

Urcară în tăcere scările la primul nivel al castelului. Întregul drum, Graeme o strânse pe Eveline la piept. Când ajunse sus, se întoarse, iar când tatăl şi fraţii ei urcară şi ultima treaptă, Graeme o întinse pe Eveline către Tavis.

— Păzeşte-o bine, zise el pe o voce joasă. Şi aşteaptă aici până când fac ce trebuie. Nu o să mai fie ameninţată de el nicio clipă. Nu aş vrea să se trezească şi să-l vadă viu sau mort.

Tavis încuviinţă din cap şi o luă în braţe pe Eveline. Brodie şi Aiden rămaseră lângă tatăl lor, cu ochii întunecaţi şi îngrijoraţi.

Graeme se întoarse şi o luă din loc, lăsându-i pe ceilalţi în urmă. Parcurse castelul şi ajunse înapoi în curte, cu un singur scop în minte, să se întoarcă unde Silas îl ţinea

pe Ian.

Nenorocitul şi neputinciosul se uita triumfător la Graeme când acesta apăru în curte fără Eveline.

— Vezi? Ţi-am zis că n-am ce să fac cu prostănaca.

Graeme scoase sabia dintr-o singură mişcare lină şi, înainte ca Ian să apuce să-şi dea seama ce urma să se întâmple, îi împlântă sabia în burtă până îi ieşi pe partea cealaltă.

Ian ridică ochii şocat, în privire sticlindu-i moartea. Sângele îi curse din gură şi alunecă pe bărbie, picurând pe pământ.

— Asta a fost pentru soţia mea, mârâi Graeme. Sper să putrezeşti în iad!

Capitolul 45

Ian căzu ca o panglică în vânt. Graeme nici măcar nu aşteptă să vadă dacă îşi dădu ultima suflare înainte să apuce să-i caute cheile de la lanţuri pe corp. Era genul care le-ar fi avut la el, iar Graeme avu dreptate. Cheia era în buzunarul tunicii lui Ian.

Îşi băgă sabia în teacă, fără să se mai deranjeze să şteargă sângele lui Ian de pe lamă. Apoi se grăbi înapoi unde era Eveline şi desfăcu cu grijă lanţurile, dându-le jos de la încheieturile şi gleznele ei.

Când se dădu înapoi pentru a arunca lanţurile într-o parte, se uită în ochii tatălui lui Eveline.

— Nu am de gând să încalc tratatul nostru. Vreau doar să mă întorc la castelul meu cu Eveline.

Întinse braţele, dar Tavis ezită. Strânse şi mai tare ghemotocul din braţele sale şi apoi se uită la Graeme cu o expresie rugătoare.

— Castelul nostru este mai aproape. Să mergem acolo ca să ne asigurăm că totul este bine! Nu mă refuza, te implor. Mama ei o să vrea să ştie tot ce mi-ai spus, să-şi ţină fiica în braţe şi să ştie că este bine şi fericită.

Graeme privi spre fraţii săi şi apoi reveni cu privirea la căpetenia Armstrong. Nu-i cerea un lucru uşor. Îi cerea lui Graeme să lase trecutul în urmă şi să meargă pe pământul Armstrong ca… oaspete. Şi să rămână acolo ca… familie.

Ridică iar ochii spre fraţii săi şi zăbovi cu privirea, dorind să le ştie gândurile. Bowen şi Teague schimbară priviri şi întoarseră un pic capul, uitându-se la expresiile de pe chipurile fraţilor şi tatălui lui Eveline, care încă o ţinea pe fiica lui strâns la piept.

— Nu cer mare lucru, zise Bowen pe o voce joasă. O mamă vrea să ştie că singura ei fiică este bine după un astfel de calvar.

Inima lui Graeme deveni mai uşoară, iar alinarea îi zdrobi pieptul. Pentru Eveline putea să lase deoparte ani întregi de ură şi dorinţa arzătoare de răzbunare, dar nu putea să se aştepte că ai lui să simtă la fel.

— Ar trebui să ne grăbim, Graeme, rosti Teague. Fata trebuie să se trezească în mijlocul celor care o iubesc, nu aici, unde a fost abuzată.

Graeme îşi întoarse privirea spre Tavis.

— Dacă ne primeşti, o să fim recunoscători pentru ospitalitatea ta şi pentru orice grijă oferită soţiei mele.

Tavis făcu cei trei paşi care îl separau de Graeme şi o aşeză cu blândeţe pe Eveline în braţele lui.

— Să mergem şi să-l lăsăm pe Patrick să-şi îngroape mortul. Reglăm problema cu clanul McHugh şi după ce ne asigurăm că Eveline o să-şi revină din acest calvar.

Graeme îşi coborî privirea spre soţia lui şi închise ochii pentru câteva clipe, minunându-se că o avea din nou şi că era în viaţă. Apoi încuviinţă din cap către Tavis şi se întoarse spre calul său, care era ţinut de oamenii lui.

*

Imediat ce se apropiară de castelul Armstrong, Robina veni în fugă să-şi întâmpine soţul cu o expresie frenetică.

Se opri dintr-odată când observă prezenţa soldaţilor Montgomery. Ochii i se măriră în vreme ce se uita uimită la

desfăşurarea impresionantă de forţe. Şi apoi privirea îi căzu pe Graeme şi duse mâna la gură când văzu că o ţinea pe Eveline în faţă.

Fugi, cu fustele fluturând, cât de repede o puteau duce picioarele până când ajunse direct la Graeme. Fu nevoit să-şi ţină calul pe loc ca ea să nu fie călcată în picioare.

— La naiba, Robina! urlă Tavis. Ţi-am zis să rămâi în castel indiferent de ce se întâmplă!

— Ce s-a întâmplat cu Eveline? întrebă Robina, cu o suferinţă evidentă în cuvintele sugrumate.

Ignoră complet furia soţului ei în vreme ce se uita implorator în sus spre Graeme.

— Nu ştiu totul, zise Graeme pe un ton blând. Dă-mi voie să trec ca Eveline să fie îngrijită.

Robina se dădu repede la o parte.

— Desigur.

Apoi se întoarse şi fugi înapoi spre castel la fel de repede cum venise, lăsându-i să o urmeze călare.

Când ajunseră în curte, Robina se afla neliniştită pe trepte, cu degetele strânse. Lacrimile îi sclipeau pe obraji în vreme ce aştepta ca războinicii să descalece.

Bowen îi ocoli pe fraţii lui Eveline când ei se îndreptară spre calul lui Graeme ca să o dea jos pe Eveline. Ca un semn clar că o considera pe Eveline din neamul lui, Bowen se întinse după ea, luând-o din braţele lui Graeme şi coborând-o cu grijă.

Aşteptă ca Graeme să coboare şi apoi i-o înapoie. Având grijă să nu o agite, se îndreptă spre Robina, fără să fie stânjenit de faptul că el şi oamenii lui era instalaţi confortabil pe pământurile Armstrong şi că se aflau, de fapt, la mila căpeteniei Armstrong.

Robina îl îndemnă să intre şi apoi se grăbi în faţa lui, făcându-i semn să o urmeze în sus pe scări. Când era pe cale să intre în camera pe care Eveline o ocupase înainte, Graeme se opri.

— Am şi eu loc în camera asta? întrebă el. Nu o să plec de lângă ea.

Robina făcu ochii mari şi apoi îşi drese vocea.

— Poate ar fi bine să o punem în camera în care te-ai odihnit tu când ai fost aici ca oaspete.

Graeme încuviinţă din cap şi o urmă pe hol până când ajunseră în camera în care el şi Eveline avuseseră prima lor conversaţie adevărată, deşi ea nu scosese un cuvânt. Cât se schimbaseră lucrurile de atunci!

O puse pe pat şi apoi se aşeză pe margine şi îi atinse vânătaia întunecată de pe maxilar. Alta îi păta întreaga tâmplă. Pe obraz avea urme de degete, de parcă Ian o strânsese puternic.

Degetele îi tremurau şi nările îi fremătau. Emoţiile ameninţau să se prăbuşească în timp ce se uita la soţia lui fragilă şi plină de vânătăi. Oh, Doamne, crezuse că nu avea să o mai vadă! Niciodată în viaţa lui nu-i fusese aşa de frică. Niciodată nu ţinuse aşa de mult la o femeie încât doar simpla idee de a fi fără ea ameninţase să-i strivească întreaga lume.

— Ţii la ea, zise Robina Armstrong surprinsă.

Graeme îşi întoarse capul pentru a o săgeta cu privirea. Ceilalţi se adunaseră la uşă. Câţiva chiar intraseră deja în cameră, cu expresii îngrijorate. Nu-i păsa cine îi auzea cuvintele ce urmau.

— Milady, nu-mi pasă pur şi simplu de ea. O *iubesc.* Este întreaga mea viaţă. Sunt nimic fără ea. Nu *am* nimic!

Ochii ei se măriră pe chipul palid. Tavis intră şi o luă pe după umeri, trăgând-o la piept.

— Lasă-l, iubito! Grija lui este în mare parte pentru Eveline. Nu am ştiut multe despre ea. Se opri, cu vocea plină de suferinţă. Am făcut aşa de multe greşeli! Aproape că ne-au costat viaţa fiicei noastre. Ne-ar fi *putut* costa.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Robina.

Tavis clătină din cap.

— Nu este momentul. O să afli totul când o să fim siguri că Eveline e bine şi şi-a revenit din acest calvar. Pentru moment, o să facem tot ce putem ca să se simtă bine-veniţi în casa noastră Graeme şi ai lui. Ţine foarte mult la Eveline şi a lăsat deoparte setea de răzbunare pentru că

o iubeşte pe ea mai mult decât mă urăşte pe mine.

Robina se uita complet uluită la Graeme.

— Este adevărat?

Graeme încuviinţă scurt din cap şi apoi îşi întoarse atenţia înapoi la Eveline. Deşi ştia că nu-l putea auzi, se simţea aproape obligat să-i vorbească. Se mulţumi în schimb să o atingă, mângâindu-i chipul în vreme ce se ruga ca ea să se trezească.

Întorcându-se spre ceilalţi, le ordonă scurt să plece din cameră ca să o poată dezbrăca de hainele umede. Apoi privi spre tatăl ei.

— Trimiţi o servitoare să facă focul? Nu vreau să-i fie frig lui Eveline.

— Îi aduc o cămaşă de noapte călduroasă ca să o îmbrace, zise Robina, grăbindu-se deja spre uşă.

Tavis puse chiar el lemne în vatra goală şi aprinse buştenii. Când Robina reveni în cameră, îi dădu pe ceilalţi afară şi apoi veni să stea lângă Graeme.

— O să mă ocup eu de fiica mea dacă vrei să ieşi cu ceilalţi.

— Nu plec de lângă ea, zise Graeme scurt. Poţi să stai sau să pleci, după cum doreşti, dar o s-o examinez chiar eu ca să văd ce răni a suferit. Ai un vraci pe care să-l chemi dacă lucrurile sunt mai serioase decât mă tem eu?

Robina încuviinţă tăcută din cap. Expresia ei încă era plină de uimire faţă de cât de aprig era Graeme când venea vorba de Eveline. Dar nu conta. Avea să afle în curând că el nu avea de gând să plece de lângă Eveline.

Mulţumit că ea nu mai avea întrebări, începu să-i îndepărteze rochia zdrenţuită şi murdară, care atârna umedă pe pielea ei.

Mama ei exclamă uimită când apărură vânătăile dinainte de a fi răpită şi care acum se estompau.

— Oh, sfinte Ceruri! şopti Robina.

— Nu este ceea ce crezi, zise sumbru Graeme. Vânătăile nu sunt făcute de mâinile lui Ian McHugh, ci pentru că a căzut de pe cal când era pe pământurile Montgomery.

— Un cal? exclamă Robina. De ce naiba era pe un cal? Ai obligat-o să călărească?

Graeme întoarse capul.

— Sigur că nu. A călărit înapoi la castel să cheme ajutoare pentru mine când am fost răpus de o săgeată.

Robina fu uluită. Era o expresie care părea inscripţionată permanent pe chipul ei de când sosise Graeme. Bănuia că... îi înţelegea confuzia. Părea că ştiau foarte puţine despre fiica lor, ceea ce era un păcat, pentru că Eveline era specială.

Graeme îi scoase rochia şi fu uşurat să vadă că nu mai erau semne ale altor răni pe corpul ei. Putea doar să se roage ca Ian să nu o fi violat. Gândul acela îi strângea stomacul şi îl făcea să îl doară inima.

Cu ajutorul Robinei, o spălă cu blândeţe, îndepărtând mizeria şi murdăria din temniţă, dar şi mirosul. Nu voia ca ea să simtă vreun disconfort. După ce fu curată, o îmbrăcă într-o rochie de lână, căptuşită cu blană, care îi ţinea de cald şi împiedica lâna să provoace mâncărimi ale pielii.

Îi strânse cu blândeţe părul de pe cap şi apoi trecu meticulos cu degetele peste scalpul ei pentru a verifica dacă existau cucuie sau tăieturi.

— Se pare că tot ce a făcut a fost să-i învineţească faţa, zise Graeme uşurat.

Spera din toată inima că asta era tot. Dar se temea cel mai mult de efectul calvarului asupra spiritului ei.

— Tavis a zis că l-ai înjunghiat.

Graeme încuviinţă din cap, fără să se întoarcă.

— Bun, zise cu îndârjire Robina.

Graeme se aplecă şi îşi lipi buzele de fruntea rece a lui Eveline.

— Vino înapoi la mine, şopti el. Te aştept, Eveline!

Ea se foi sub atingerea lui, iar pulsul i se acceleră până ce ajunse să îi bubuie în tâmple. Se retrase, încadrându-i chipul cu mâinile, cuprinzându-i obrajii şi revărsând asupra ei cât de multă căldură putea. Voia ca ea să se trezească ştiind că era în siguranţă.

În timp ce i se mişcau pleoapele şi se deschideau, el

se aplecă mai aproape, astfel încât primul lucru pe care avea să-l vadă să fie chipul lui. Ea clipi de câteva ori de parcă încerca să alunge confuzia, iar ochii i se umplură de o uşurare zdrobitoare.

Zâmbi – o privelişte mai frumoasă decât orice văzuse Graeme în viaţa lui.

— Ştiam că o să vii, şopti ea pe o voce răguşită.

Capitolul 46

Era mai mult decât putea suporta. Lacrimile îi ardeau pleoapele şi nările îi fremătau din pricina efortului de a nu-şi pierde complet calmul.

Ignorând exclamaţia uimită a Robinei când auzi că Eveline vorbise, el se concentră doar asupra frumoasei lui soţii şi se asigură că ea era bine şi alături de cei care o iubeau.

— Nu încerca să vorbeşti, iubito, zise el cu tandreţe. Probabil că te doare gâtul. Parcă ai fi o broască orăcăind.

Eveline făcu o grimasă şi duse o mână la gât.

— Am ţipat, rugându-mă să mă audă cineva. Era aşa de întuneric! Se opri, fiindcă lacrimile îi înotau în ochi în vreme ce inspira adânc pe nări. Mi-a fost aşa de frică! Voia să mă ţină acolo.

Vocea îi pieri de tot, chiar dacă îşi mişca gura în încercarea de a vorbi. El îi duse un deget la buze ca să tacă. Degetul fu urmat de buzele lui – o sărută lung şi dulce, absorbind senzaţia de a o putea atinge, de a o mirosi şi de a se îmbăta cu ea. De a şti că era la adăpost şi nu i se mai putea face rău. Că ea supravieţuise, iar el nu o pierduse.

Îşi sprijini fruntea de a ei şi apoi o luă pur şi simplu în braţe şi o ţinu aproape, legănându-se înainte şi înapoi, în vreme ce mâinile i se mişcau în sus şi în jos pe spatele ei.

După o clipă, ea înlemni. Îşi puse mâinile pe braţul lui

şi se împinse pentru a-i putea vedea faţa – privirea ei trecu de el şi se uită prin cameră. Atunci ştiu că ea tocmai îşi dăduse seama că se afla acasă la părinţii ei.

Privi în spate, aşteptându-se la Robina să fie încă acolo, dar camera era goală. Robina se strecurase afară, lăsând cuplul în intimitate după ce se trezise Eveline.

Ea îi atinse obrazul, iar fruntea i se încruntă de confuzie.

Graeme oftă.

— Nu vorbi. Doar ascultă-mă. Tatăl tău a venit la castelul Montgomery cu toată forţa armatei sale. Probabil că Ian i-a trimis un mesaj pe care l-a primit chiar după ce eu i-am trimis propria mea chemare. Nu ştiu ce zicea în mesaj – încă nu am vorbit cu tatăl tău, dar probabil că l-a scris ca să-i fie teamă pentru tine, pentru că primul lucru care m-a întrebat a fost unde te afli.

Eveline se încruntă.

— Înainte să sosească tatăl tău, Kierstan a cedat şi a mărturisit că a conspirat cu Ian McHugh şi că te-a condus în jurul castelului ca Ian să te poată răpi. A fost ajutat de trei dintre oamenii mei. Tatăl tău şi oamenii lui au venit cu mine şi cu oamenii mei la fortăreaţa McHugh şi am întors castelul cu susul în jos până ce te-am găsit în sfârşit într-o încăpere ascunsă în temniţă. După ce te-am scos, te-am lăsat cu tatăl tău suficient cât să-l omor pe Ian pentru crima lui. Voiam doar să ne întoarcem la castelul nostru ca să mă asigur că totul este bine, dar tatăl tău mi-a cerut să venim aici pentru că era mai aproape.

Făcu o pauză de o clipă şi apoi o strânse de mâini.

— I-am spus tatălui tău totul. Ştie că ţi-ai lăsat clanul să creadă că eşti afectată de accident şi de ce. A fost foarte afectat. Am crezut că, dacă venim aici câteva zile în vizită până ce te recuperezi, asta o să-ţi dea timp cu familia ta şi poate le spui că ai vrut să le mărturiseşti de mult timp.

Buzele lui Eveline coborâră într-o expresie de tristeţe. Închise ochii pentru câteva clipe, dar Graeme îi atinse obrazul până când ea se uită din nou la el.

— Nu-ţi face griji, Eveline! Sunt cu tine. Mereu o să

fiu. Şi o să fiu alături de tine când o să vorbeşti prima dată cu părinţii tăi. Nu o să permit să te supere nimic.

Ea încuviinţă din cap şi scoase un oftat lung.

— Este bine că ştiu. Detest să-i păcălesc aşa.

— Da, ştiu, rosti Graeme cu blândeţe.

O sărută din nou, preţuind faptul că putea să facă asta când se temuse că nu avea să o mai vadă niciodată. Să nu o mai ţină în braţe niciodată. Că nu mai putea avea niciodată şansa de a-i spune tot ce era în inima lui.

Acum nu era momentul, dar venea în curând. Aproape că exploda ţinând în el tot ce voia să-i spună. Dar mai întâi trebuia să aibă grijă de ea. Să se asigure că avea mâncare şi se odihnea.

— Ai vrea să-ţi vezi mama şi tatăl? Trimit jos după mâncare şi apă fierbinte pentru o baie bună. Îi poţi vedea acum sau după ce mănânci şi te speli.

— După aceea, zise ea într-o şoaptă sugrumată.

El încuviinţă din cap şi apoi se ridică să se ducă la mama ei pentru a-i cere tot ce avea Eveline nevoie.

*

Eveline se cufundă în cada de lemn până când apa fierbinte îi ajunse la bărbie. Închise ochii şi lăsă ca apa caldă să-i pătrundă până la oase, înlocuind frigul dureros şi alungând durerile muşchilor.

Graeme îi adună părul care îi căzuse pe spate şi începu să-l pieptene. Îi savura atingerea, confortul de a-l avea aproape. Nu se temea de nimic când el era cu ea.

Când termină de periat părul, i-l trase peste unul din umeri şi îl lăsă să cadă în apă. Apoi luă un urcior şi se aplecă pentru a-l putea scufunda în apă.

Îi întoarse chipul ca ea să-i poată vedea gura şi apoi îi spuse să se aplece ca să-i poată spăla părul.

Era o experienţă ciudată să vezi un războinic dur spălând aşa de tandru şi alinându-i durerile şi suferinţele. Niciodată nu se simţise aşa de preţuită. Atât de… iubită.

Gândul acela o duru. Ar fi dat orice să poată auzi

acele cuvinte de pe buzele lui. Ar fi dat orice să aibă o zi în care să poată auzi. Doar ca să se bucure de ceva aşa de simplu cum ar fi fost câteva cuvinte rostite din inimă de soţul ei.

Închise ochii şi stătu acolo inertă în vreme ce el termină de săpunit şi de clătit părul şi apoi când el îi spălă restul corpului, până la degetele de la picioare.

Când piciorul îi alunecă înapoi în apă, el se aplecă peste cadă şi captură gura într-un sărut profund şi solicitant. Era mai puţin blând decât sărutările lui când ea fusese în pat.

Era o disperare în el, de parcă încă se convingea că ea era acolo şi în siguranţă. Îi cuprinsă maxilarul cu palma şi o ţinu cât sărutul lui deveni mai adânc şi limba lui alunecă senzual peste a ei.

„Te iubesc”.

Cuvintele pe care încercase să le zică pur şi simplu nu ieşeau din gura ei. Îi muriră dureros în gât, iar forţa de a le vocaliza dispăruse.

Graeme se retrase, rămânând cu privirea asupra ei în timp ce se întindea după una din pânzele de şters. Îi luă mâna, o ajută să se ridice în picioare şi să păşească peste margine şi pe podea. O înfăşură imediat din cap până în picioare în pânză şi o duse spre focul unde aşteptau o farfurie cu pâine şi brânză, împreună cu un castron cu tocană fierbinte de iepure.

— Vreau să mănânci tot, îi ceru el.

Ea încuviinţă din cap, fericită să-i îndeplinească ordinul.

Cu focul care îi încălzea pielea, sorbi zeama din lingură şi savură căldura care îi aluneca pe gât. Alina asprimea şi înmuia carnea rănită.

Mâncă până ce epuizarea puse stăpânire pe ea şi abia îşi putea ţine capul sus. Spre dezgustul ei, începu să tremure violent.

Era stupid. Era în siguranţă. Se afla la kilometri depărtare de Ian McHugh, şi el oricum era mort. Cu toate astea, nu se putea opri din tremurat. Nu putea opri

îngrozitorul gând că încă ar mai fi putut fi în temniţa aceea întunecată, încătuşată de zid.

Graeme o luă în braţe şi o duse înapoi în pat. Dădu la o parte pânza în care o înfăşurase şi îi trase rochia de lână peste cap. Îşi luă timp cât să-şi dea jos cizmele, o băgă sub blănuri şi se strecură în pat lângă ea, trăgând-o lângă corpul lui ca toată căldura lui să pătrundă în ea.

Îi frecă spatele cu mâinile în sus şi în jos până când o parte din panică îi dispăru, iar ea se moleşi lângă el. O sărută pe tâmplă – părul încă îi era umed – şi pe lobul urechii. Respiraţia lui era caldă pe obrazul ei. Se ghemui mai bine în îmbrăţişarea lui, închizând ochii.

Intenţiona să-şi înfrunte familia când avea să se trezească. Poate că atunci vocea avea să-i revină şi putea să le ofere cuvintele care să explice ce făcuse.

Capitolul 47

Graeme stătea proptit în pat, Eveline era cocoţată în poala lui, cu braţele lui în jurul ei ca sprijin în timp ce îşi înfrunta fraţii şi părinţii cu ce le tăinuise demult. Adevărul.

El stătea tăcut, doar ţinând-o în vreme ce ea îşi înghiţea curajul şi spunea întreaga poveste, terminând cu modul în care fusese prinsă de Ian McHugh şi groaza pe care o simţise că el avea să îşi îndeplinească toate promisiunile pe care i le făcuse când fusese mult mai tânără.

Pe chipurile lui Brodie şi Aiden se vedea furia. În ochii tatălui ei sclipeau lacrimile. Nici măcar nu se uita la Eveline. Ruşinea i se citea pe chip, iar pe Eveline o durea să-i vadă suferinţa. Mama ei plângea încet, dar era şi bucurie în ochii ei, ceea ce o întări.

Nu erau furioşi. Emoţiile lor păreau să treacă de la bucurie la tristeţe. Şi furie faţă de Ian McHugh. Dar nu faţă de ea.

Se rezemă de Graeme, bucurându-se de confortul

îmbrăţişării lui. Îi acaparase recunoscătoare forţa, având nevoie de fiecare gram pe care îl putea aduna pentru a fi curajoasă în faţa familiei.

— De ce nu mi-ai spus *mie?* întrebă Brodie cu tristeţe în privire în vreme ce se uita la Eveline. Ştii că te-aş fi apărat.

— Nu l-ai fi putut face pe tata să-şi schimbe părerea, răspunse ea.

— Eu trebuie să-mi asum toată vina pentru tot ce ai simţit că eşti obligată să faci, zise tatăl ei cu o expresie încordată.

— Nu! negă Eveline. Vă rog, nu pot suporta să vă văd pe toţi trişti. A fost un lucru stupid ce am făcut. Accept asta. Nu îmi regret faptele pentru că poate lucrurile nu ar fi fost ca acum. Dar nu a fost un lucru bun şi nici nu este vina voastră. Am minţit. V-am păcălit. Am rămas captivă într-o pânză de păianjen din care nu puteam scăpa. Voiam doar să ştiţi adevărul şi că nu vă învinovăţesc. Nu sunt furioasă. Vă iubesc!

Mama ei se ridică de lângă tatăl lui Eveline şi veni spre ea. Întinse braţele, iar Eveline îşi îmbrăţişă mama cu aceeaşi îndârjire cu care mama ei o strângea pe ea.

Trecuse aşa de mult de când avusese un astfel de contact cu mama ei! Savură căldura şi iubirea din acel lucru minunat ca îmbrăţişarea unei mame. Deşi nu mai era un copil, nu era aşa de mare încât să nu aibă nevoie de alinarea mamei. Nu exista un sentiment mai bun în lume.

Mama ei se retrase, cuprinzând chipul lui Eveline. Lacrimile alunecau pe faţa Robinei, dar apoi zâmbi, în ochi sclipindu-i iubirea şi iertarea.

— Atunci este adevărat că poţi citi tot ce spun doar uitându-te la buzele mele?

Eveline încuviinţă din cap.

— Da.

— Fată deşteaptă, zise mama ei, bătând-o uşor peste obraz.

Tatăl ei se ridică şi rămase la mică distanţă, cu ochii bântuiţi. Pentru că nu mai putea să suporte tristeţea de pe

chipul lui, Eveline se ridică din poala lui Graeme. Simţindu-i intenţia, el o ajută să se ridice.

Eveline merse spre tatăl ei şi îi cuprinse talia cu braţele, sprijinindu-şi obrazul pe pieptul lui voinic, şi îl strânse cât putu ea de tare.

Braţele lui o cuprinseră imediat, ţinând-o la fel de strâns cum îl cuprinse ea. Corpul lui tremura lângă al ei. O sărută pe creştet.

Când se retrase, se vedeau urme clare de lacrimi pe obrajii lui, iar în privirea lui se citea o suferinţă grea.

— Îmi pare rău, copila mea, zise el.

Ea clătină din cap.

— Nu, totul este iertat. Şi eu sunt cea care ar trebui să vă cer iertare. Totul este bine acum. Asta este tot ce contează.

Tatăl ei încuviinţă din cap.

— Da, important este că eşti fericită şi că are cineva grijă de tine.

Ea zâmbi şi apoi privi înapoi spre locul unde Graeme stătea în picioare lângă pat. Privirea lui rămăsese aţintită asupra ei, iar ea fu impresionată de emoţia adâncă din ochii lui.

Fără să se uite înapoi la tatăl ei, ea zise:

— Oh, da, are bine grijă de mine, tată!

Brodie şi Aiden veniră şi ei să o îmbrăţişeze. Brodie o îmbrăţişă mai aprig şi o atinse blând cu un deget pe vânătaia care era aşa de aproape de gura ei.

— Te iubesc, surioară. Să nu-ţi uiţi niciodată casa de aici şi oamenii care te iubesc!

Ea zâmbi.

— Nu, nu o să uit niciodată.

Se întoarse la Graeme, şi el se aşeză din nou pe pat, trăgând-o în poala lui. Se simţea în siguranţă şi protejată acolo, în căldura şi forţa lui.

— Mai trebuie să ştim ceva, Eveline, rosti Graeme. Ian McHugh te-a luat, dar când am mers la castelul McHugh, Patrick a pretins că el nu ştia de acţiunile fiului său. Am plecat repede de la fortăreaţă pentru că ne temeam că erai

rănită grav. Ne poţi spune tot ce s-a întâmplat, dacă nu este prea dureros pentru tine să povesteşti?

Eveline se uita şocată la soţul ei.

— Nu a ştiut? Graeme, a fost acolo, în temniţă, când Ian m-a lovit! L-am văzut şi s-a retras în umbre de parcă nu voia ca eu să-l văd, dar era acolo! A ştiut totul.

Graeme deveni rigid şi se uită la ceilalţi din cameră, cuprins de furie. Ea îi atinse obrazul ca el să se uite din nou la ea.

— Părea că se *teme* de fiul lui. Mi s-a părut că nu avea sens. Ian era mult mai scund decât mi-l aminteam. Mult mai scund decât tatăl său. Când eram mai mică, părea uriaş, ca un monstru dintr-un mit. Când l-am văzut din nou, abia mi-a venit să cred că era bărbatul care mi-a alimentat coşmarurile aşa de mult timp.

— O să moară, zise Graeme cu o expresie rece ca gheaţa.

Eveline privi îngrijorată spre ceilalţi, care erau la fel de furioşi.

Obrajii tatălui său erau roşii de mânie.

Bowen păşi în faţă.

— Ştiu că eşti furios, Graeme. Nimeni nu te învinovăţeşte. Dar Eveline are nevoie de tine acum. Nu ar trebui să pleci de lângă ea nici ca să o răzbuni. L-ai pedepsit pe cel răspunzător de calvarul ei. Dă-mi voie să-i iau pe oamenii noştri la castelul McHugh şi să ne ocupăm de problemă.

Graeme vru să clatine din cap, dar tatăl lui Eveline ridică mâna.

— Fratele tău are dreptate, Graeme. Nu este o problemă de care să te ocupi tu. Locul tău este lângă soţia ta. O să vă dau şi eu trupe. Probabil că o să cedeze fără să se lupte. Ştiu şi ei că nu pot câştiga.

— Merg şi eu cu el, zise Aiden cu chipul încruntat.

— Şi eu, adăugă Teague.

Capul lui Eveline se mişca de la o faţă la alta pentru a vedea tot ce se spunea.

Tavis zâmbi când şi Brodie se alătură cauzei. Apoi

privi spre Graeme.

— Ce spui, Graeme? Pot două căpetenii să se dea la o parte şi să lase cei mai loiali oameni ai lor să scape Scoţia de o viperă?

— Eu pretind fortăreaţa, zise Graeme. O să-i fie dată lui Eveline şi fiicei noastre, indiferent când este născută, că e prima sau ultima în linie. Orice fiu pe care mi-l dă o să devină la un moment dat căpetenia clanului nostru. Dar vreau ca fiica noastră să fie protejată ca să nu se simtă niciodată cum s-a simţit Eveline când a căutat să scape de căsătoria cu un monstru brutal.

Ochii lui Eveline se umplură de lacrimi. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului soţului ei, ţinându-l strâns în vreme ce lacrimi fierbinţi îi alunecau pe obraji.

Când în sfârşit se îndepărtă, îl sărută pe buze, nepăsându-i cine era martor la acea intimitate. El o strânse din nou în braţe şi ea privi spre grupul de bărbaţi care făceau planuri ca Montgomery şi Armstrong să meargă mai departe în prima lor sarcină comună.

Fraţii ei şi ai lui Graeme se certau deja în privinţa sarcinii de a-l executa pe Patrick McHugh pentru minciunile şi trădarea lui. Ea îşi mută privirea pentru că nu voia să mai zăbovească asupra morţii.

Graeme îi întoarse bărbia în direcţia lui şi îi mângâie obrazul.

— Mama ta vrea să petreacă puţin timp cu tine. Eu o să mă duc jos cu ceilalţi să discutăm despre planuri. Vin mai târziu să văd ce faci.

O dădu cu blândeţe într-o parte ca ea să se poată aşeza pe pat şi apoi se ridică, făcându-le semn celorlalţi să iasă din cameră.

După ce plecară, Eveline îşi întoarse privirea spre mama ei, dintr-odată nervoasă că erau singure.

Robina se aşează pe pat cu faţa spre Eveline şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Îl iubeşti, zise mama ei cu o expresie blândă.

— Oh, da! zise Eveline. Foarte mult. S-a purtat minunat cu mine.

Mama ei zâmbi şi îi strânse mâinile. Se aplecă în faţă şi o sărută pe Eveline pe obraz şi apoi se îndepărtă, cu bucurie pe chip.

— Este evident că şi el te iubeşte.

Eveline nu răspunse imediat, dar apoi se uită fix la mama ei, cu inima bătându-i puternic tot timpul.

— Da, cred că aşa este. Nu a spus-o încă, dar cred din toată inima că aşa este.

Mama ei încuviinţă din cap.

— Da, şi eu cred asta. Este aşa de protector şi de tandru cu tine, Eveline! Este o privelişte superbă.

Eveline oftă.

— Este singura dată când îmi pare rău că nu pot auzi.

Mama ei se încruntă.

— De ce?

— Pentru că îmi doresc mai mult decât orice să-l pot auzi spunând acele cuvinte. Este singurul lucru pe care l-aş cere din nou.

Graeme stătea tăcut dincolo de uşă, ascultând tonul melancolic din cuvintele lui Eveline. Îl rănea că ea tânjea după imposibil, că avea nevoie aşa de mare să audă acele cuvinte.

Se gândi îndelung la acea situaţie în vreme ce ea şi mama ei continuară să vorbească în cameră. Nu, ea nu-l putea auzi. Dar cumva el avea să găsească o cale de a o face să-l audă. Voia să nu existe nicio urmă de îndoială în mintea ei că o iubea mai mult decât era posibil să iubească pe oricine altcineva.

Puse mâna pe uşa închisă a camerei şi şopti moale.

— Te iubesc, Eveline. O să te fac să mă auzi chiar dacă este ultimul lucru pe care o să-l fac.

Capitolul 48

— Aş vrea ca ăsta să fie un nou început pentru clanurile noastre, zise Tavis Armstrong în vreme ce cupe cu

bere erau aşezate în faţa lui Graeme, Bowen şi Teague, dar şi a lui Brodie, Aiden şi Tavis.

— Ascult, zise Graeme.

Fraţii lui schimbară priviri între ei şi apoi amândoi se uitară la el. Îşi dădu seama de importanţa momentului. Inimaginabilul se întâmpla datorită unei fete cu ochi albaştri şi păr auriu care intrase ca o furtună în viaţa lui şi îl făcuse să se gândească la alte lucruri decât la răzbunare şi la ură.

Îl învăţase să iubească.

— Împreună suntem o forţă ca nicio alta, zise Tavis.

Aiden încuviinţă din cap. Brodie îşi susţinea şi el tatăl. Stătea într-o parte, fără vreun semn de ranchiună sau batjocură. Părea dornic să facă pace.

— Nimeni, nici măcar Coroana, nu ar avea puterea forţelor noastre unite, continuă Tavis. Nu că aş sugera o astfel de insurecţie. Doar subliniez beneficiile unei alianţe *adevărate* între noi. Nu una forţată.

Graeme inspiră adânc şi privi încă o dată spre fraţii săi. Ei îi întâlniră privirea şi încuviinţară aproape imperceptibil. Apoi Graeme reveni cu privirea spre căpetenia Armstrong.

— Sunt dispus.

În ochii lui Tavis erau o bucurie şi o uşurare aşa de mari, încât Graeme fu uimit.

— Este bine că putem lăsa deoparte zeci de ani de lupte nu doar de dragul fiicei mele, ci şi al copiilor voştri şi al copiilor fiilor mei. În schimb, putem face o alianţă indestructibilă, care să asigure viitorul ambelor clanuri.

Graeme încuviinţă din cap, în inima lui adânc coborându-se pacea. Era decizia corectă. Nu era o decizie pe care ar fi putut să o ia înainte de a o cunoaşte pe Eveline. Dar voia ca toţi copiii lui şi ai lui Eveline să crească înconjuraţi de protecţia ambelor clanuri. Voia ca niciodată cineva precum Ian McHugh să ameninţe ceea ce îi era lui drag.

Tavis întinse mâna către Graeme.

— Un jurământ nou, unul care să nu fie semnat cu sânge, ci făcut de bunăvoie şi fără obligaţie.

Graeme se întinse peste masă pentru a prinde mâna bărbatului mai în vârstă. Tavis rezistă, surprins de forţa strângerii.

— Vreau să fiu parte din viaţa fiicei mele şi să-i văd copiii din pântec. Nepoţii mei.

Graeme nu interpretă greşit ceea ce cerea cu adevărat tatăl lui Eveline. Îi cerea să fie primit pe pământul Montgomery. De bunăvoie. Când voia el. Îi cerea lui Graeme să deschidă porţile pentru cei din clanul Armstrong, iar de acum înainte să dea dovadă de bunăvoinţă.

Îi cerea să se poarte ca o… familie.

„Îmi pare rău, tată. Nu pot continua pe drumul pe care l-am urmat în ultimii ani. O iubesc pe Eveline. Ea înseamnă totul pentru mine. Mai mult decât răzbunarea. Mai mult decât să-i pedepsesc pe cei care sunt responsabili de moartea ta. Te rog, iartă-mă!”

Întâlni privirea lui Tavis.

— Mereu o să fii bine-venit pe pământul Montgomery. Eveline o să fie fericită să-şi vadă familia pe care o iubeşte, iar eu sper să îţi oferim nepoţii de care speri să te bucuri.

— Eşti un om bun, zise Tavis răguşit. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că o să stăm aici vorbind despre vizite şi nepoţi. Ai învăţat un bătrân cum să fie un om mai bun. Ţi-ar fi fost uşor să o urăşti şi să o pedepseşti pe Eveline pentru o căsătorie forţată şi o alianţă cu un bărbat pe care îl urăşti. Cu toate astea, ai tratat-o cu blândeţe.

Graeme îşi retrase mâna. Teama plecase din inima lui. Nu mai simţea povara urii sau setea de răzbunare. Când se uita la Tavis Armstrong, nu vedea un bărbat pe care îl urâse mare parte din viaţa lui. Vedea un bărbat care îşi iubea fiica şi care voia să facă un viitor mai bun pentru ea şi pentru copiii ei.

— În seara asta sărbătorim întoarcerea în siguranţă a fiicei mele, anunţă Tavis. O să pregătim un ospăţ şi o să ne bucurăm de noua alianţă. Este un nou început în istoria clanurilor noastre. Mâine-dimineaţă, fiii mei şi fraţii tăi o să plece călare pentru a îndrepta nedreptatea făcută ambelor

noastre clanuri de către clanul McHugh.

*

— Te simţi suficient de bine ca să cobori pentru petrecerea de diseară? o întrebă Robina Armstrong pe Eveline.

Eveline zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Da. Vreau să fiu cu soţul meu şi cu familia mea. Este o ocazie fericită. Nu o să-i permit lui Ian McHugh să mă mai sperie.

Mama ei zâmbi şi o strânse la piept.

— Vino, atunci, hai să găsim ceva superb să porţi! Am ceva ce ar trebui să ţi se potrivească.

O oră mai târziu, părul lui Eveline era parţial ridicat cu un pieptăn cu pietre preţioase, în vreme ce restul părului fusese lăsat să-i fluture în jos pe spate. Purta o rochie în culorile apusului de toamnă. Nuanţe de roşcat, chihlimbar şi auriu se împleteau în materialul frumos, prin cusături complicate. Eveline strălucea ca o mie de sori. Nici măcar vânătăile de pe chip nu-i puteau diminua frumuseţea.

— Bărbaţii ne aşteaptă, zise Robina. Să mergem înainte să devină nerăbdători! Ne aşteaptă ca să înceapă festivităţile.

Eveline coborî scările în urma mamei, iar când intrară în sală, îşi privi soţul, care stătea lângă vatră, şi fu purtată înapoi în timp când îl văzuse prima dată pe Graeme Montgomery.

Stătea exact ca acum, iar ea simţise în urechi vibraţiile vocii lui joase şi răguşite. Fusese fascinată de el de la început.

El se întoarse, iar privirea îi căzu asupra ei în vreme ce ea traversa încăperea. Fascinat, porni şi el prin sală spre ea.

Mama ei zâmbi şi se duse la soţul ei. Graeme se opri în faţa ei şi întinse mâna.

— Arăţi superb, Eveline, zise el.

Ea îşi strecură mâna într-a lui şi o lăsă să o conducă

lângă foc în vreme ce îl aşteptau pe tatăl ei să se aşeze primul.

Teague şi Bowen se aflau la mică distanţă, conversând cu Brodie şi Aiden. Când o văzură, se întrerupseră şi veniră să stea lângă ea şi Graeme.

Bowen se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Este minunat să te văd aşa de frumoasă, surioară.

Chipul lui Eveline se încălzi şi îi răspunse la gestul de afecţiune cu un sărut pe obraz.

— Mulţumesc.

Teague se aplecă şi o sărută pe celălalt obraz.

— Eşti o fată puternică, Eveline. Sunt bucuros că eşti de partea noastră.

Ea râse, iar bucuria şi fericirea îi umplură sufletul.

Graeme privi încăperea care se umplea rapid şi apoi se uită la Tavis. Acesta încuviinţă din cap, iar Graeme o conduse pe Eveline la masa de pe podium. O aşeză în capul mesei, unde după toate drepturile ar fi trebuit să stea tatăl ei. Ea se încruntă când o întoarse într-o parte în scaun ca să fie cu faţa către restul încăperii.

Apoi, spre marea ei uimire, îngenunche în faţa ei, luându-i mâinile într-ale lui.

— Închide ochii, Eveline, zise el cu blândeţe în privire.

Ea se supuse fără să întrebe, închise ochii, schimbând încăperea cu întunericul. Avea o senzaţie de nelinişte pentru că nu putea să vadă sau să audă, dar mâinile lui Graeme erau strânse în jurul alor ei, şi ştia că nu avea să mai fie niciodată rănită cu el aflat în preajmă.

Apoi simţi o vibraţie intensă în urechi. Ştia că el vorbise – nu, *tunase* ca ea să simtă aşa de intens.

Îi ridică mâinile şi le lipi de pieptul lui şi apoi cuvintele vuiră din pieptul lui din nou, fluturând prin urechile ei până când simţi o senzaţie de mâncărime. Era aproape melodios, deşi nu îl auzise cu adevărat. Dar era uşor şi reconfortat, fiind cel mai aproape de a auzi cu adevărat după trei ani lungi.

Şi dintr-odată îşi dădu seama ce spusese el. Nu, nu auzise cuvintele, dar le *simţise.* În inima ei. Chiar în sufletul

ei.

Deschise ochii şi văzu dovada în faţa ochilor. Acolo, în faţa lumii, întreaga sală era cuprinsă de tăcere şi uimită de războinicul puternic aflat în genunchi în faţa ei.

— Mă iubeşti, zise ea uimită.

El zâmbi.

— Ai avut vreodată îndoieli?

Se întoarse spre tatăl ei, care stătea la câţiva paşi distanţă, cu braţul în jurul mamei ei.

— Mă iubeşte!

Umerii tatălui ei tremurau de râs.

— Da, cred că întreaga Scoţie ştie acum, fato! N-ai nimic să-i spui băiatului?

Eveline se întoarse spre soţul ei şi îşi trase mâinile dintre ale lui pentru a-i cuprinde chipul. Barba nerasă era aspră sub palmele ei, dar îi cuprinse în mâini chipul prea iubit, atingându-i cu degetele mari liniile aspre ale pometilor lui.

— Te iubesc! urlă ea, hotărâtă să strige la fel de tare ca el.

În sală, oamenii tresăriră. Unii râseră. Alţii aplaudară. Zâmbetele erau largi, dar niciunul la fel de larg ca al soţului ei. El zâmbea aşa de larg, încât obrajii păreau gata să îi crape. În ochii lui întunecaţi dansa o bucurie copleşitoare. Se întinse să-i atingă chipul, degetele coborându-i spre maxilar.

— Da, ştiu, nevastă. Şi toată Scoţia probabil că o ştie acum.

Capitolul 49

Eveline era în faţa lui Graeme, călare pe armăsarul lui, întoarsă pe jumătate pentru a sta cuibărită la pieptul lui. El avea un braţ înfăşurat în jurul ei, iar cu celălalt ţinea frâiele şi mâna calul în sus pe coasta care dădea spre fortăreaţa Montgomery din vale.

Trase de frâie, opri şi se uitară amândoi peste pământurile Montgomery. Se întoarse pentru a o privi pe Eveline, ca ea să vadă tot ce avea el de zis.

— Poţi să fii fericită aici, iubito?

Ea zâmbi şi îşi întoarse privirea spre frumosul pământ acoperit de verde şi de flori îmbobocite.

— Sunt fericită oriunde eşti tu, bărbate.

Îi atinse obrazul ca ea să se uite din nou la el.

— Cei care te-au trădat nu o să mai fie o ameninţare pentru tine.

Expresia lui Eveline se întristă, iar inima i se îngreună.

— Ce o să li se întâmple?

— Bărbaţii au fost executaţi. Kierstan a fost izgonită din clan.

Eveline tresări, deşi ştia că nu existase altă soluţie. Fuseseră un mare pericol nu doar pentru ei, ci pentru întregul clan Montgomery. Multe vieţi ar fi putut pieri. Kierstan pusese în pericol şi siguranţa neamului ei, clanul Armstrong.

— Unde o să se ducă? întrebă blând Eveline.

— Nu-mi pasă. A primit suficiente provizii ca să aibă pe drum. Este mai mult decât ar fi trebuit, dar nu alung o femeie din clanul meu ca să aibă parte de o moarte sigură. Ce face cu viaţa ei de acum înainte depinde numai de ea.

— Asta facem cu toţii, zise Eveline.

Graeme îi zâmbi.

— Da, iubito, este adevărat. De azi înainte, vieţile noastre şi un nou început în istoria clanurilor noastre depind de noi.

Eveline îi zâmbi, apoi studie frumoasa privelişte din faţa ei – marea întinderea de pământ Montgomery pe care aveau să zburde într-o bună zi propriii ei copii şi aveau să o considere a lor.

— Cred că o să făurim ceva măreţ, care nu o să mai fie niciodată egalat de alt clan din Scoţia.

— Curajoase cuvinte, potrivite pentru stăpâna clanului Montgomery, zise Graeme aprobator. Vino, nevastă! Să mergem acasă. Simt nevoia să-i arăt iubitei mele cât de

mult o iubeşte căpetenia.

Sfârşit